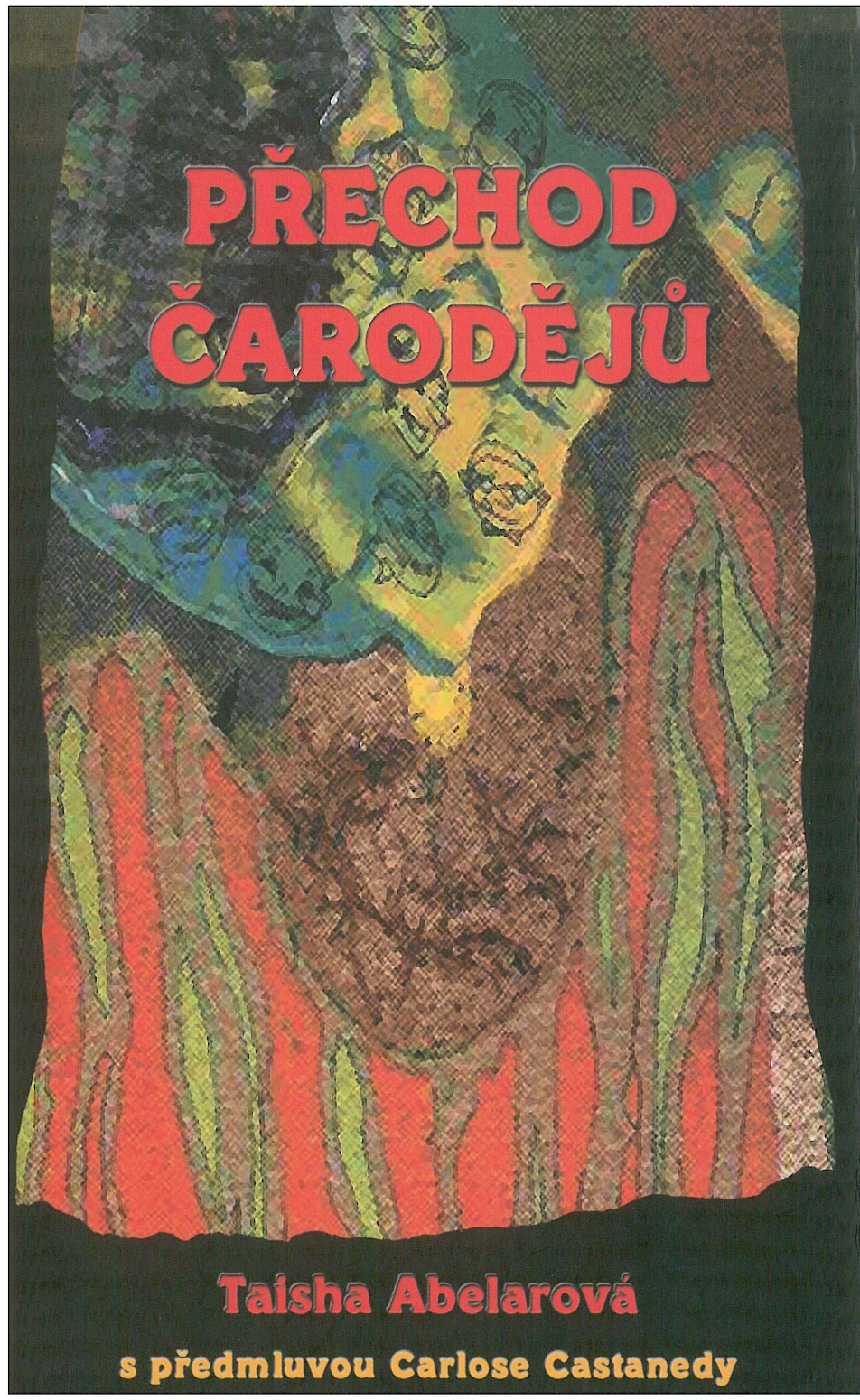

PŘECHOD ČARODĚJŮ

Taisha Abelarová
s předmluvou Carlose Castanedy

Antropoložka Taisha Abelarová zasvětila svůj život praktikování přísné disciplíny, kterou pro nedostatek vhodnějších názvů nazýváme čarodějstvím. Je jednou ze skupiny tří žen, které byly s předem daným záměrem učeny některými čaroději z Mexika pod vedením Juana Matusa. Podmínky vlastní naší době a místu nyní umožnily, aby Taisha Abelarová napsala o svém učednickém období, které, přestože v mnohém podobné mému, bylo veskrze odlišné. Psaní jí zabralo dlouhý čas, protože si musela nejprve osvojit čarodějské prostředky k psaní. Sám Juan Matus mě pověřil úkolem napsat o jeho čarodějském poznání. A byl to on, kdo vytyčil směr, kterým se bude ubírat, když mi řekl: „Nepiš jako spisovatel, ale jako čaroděj.“ Tím myslel, že bych měl psát ve stavu rozšířeného vědomí, který čarodějové nazývají *sněním*. Taishe Abelarové trvalo mnoho let, než zdokonalila své umění do té míry, že z něj učinila čarodějský prostředek psaní. Události, které zde vypráví, popisují počáteční stadia čarodějského učení pro stopaře... Kniha nese stopy ohromného úsilí, které podstoupila na své cestě stát se stopařkou.

Carlos Castaneda

Přechod čarodějů

Zasvěcení ženy

Copyright © Taisha Abelar, 1992
Translation © Zuzana Hulvová, 1999.

ISBN 80-86182-35-5

Taisha Abelarová

Předmluva Carlose Castanedy

*S láskou všem, kdo putují
po stezkách neznáma.*

Předmluva Carlose Castanedy

Taisha Abelarová je jednou ze tří žen, které byly s předem daným záměrem učeny čaroději z Mexika pod vedením dona Juana Matuse.

Svá vlastní léta učení u dona Juana jsem obšírně popsal ve svých knihách, ale nikdy jsem se nezmínil o této zvláštní skupině, jejíž je Taisha Abelarová členkou. Všichni, kdo byli v učení u dona Juana, dodržovali nepsanou dohodu zachovávat o tom mlčení.

Neporušili jsme tuto dohodu více než dvacet let. A přestože jsme pracovali a žili v těsné blízkosti, nikdy jsme spolu nemluvili o svých osobních zkušenostech. Po pravdě řečeno ani nebyla příležitost vzájemně si vyměňovat naše názory o tom, co konkrétně nás don Juan nebo čarodějové z jeho skupiny učili.

Tato podmínka nezávisela na přítomnosti dona Juana. Nadále jsme ji dodržovali i poté, co on a jeho skupina opustili tento svět, neboť jsme neměli chuť používat svou energii k tomu, abychom zpochybňovali jakákoli dřívější ujednání. Všechna naša volná čas a energie byly využity ke zhodnocení schopností, do nichž nás don Juan tak horlivě zasvěcoval.

Don Juan nás vyučoval čarodějství jako praktickému úsilí, jehož prostřednictvím může každý z nás bezprostředně vnímat energii.

Zdůrazňoval, že k tomu, abychom vnímali energii tímto způsobem, se potřebujeme oprostít od našeho běžného způsobu vnímání. Osobodit sebe sama a bezprostředně vnímat energii, to byl úkol, který nás plně vytížil.

Čarodějové jsou přesvědčeni, že parametry našeho běžného vnímání do nás byly vloženy jako součást naší socializace, nejsou tedy úplně nezaměnitelné, nicméně přesto byly ustanoveny závazně. Jedním z aspektů těchto daných percepčních parametrů je interpretační systém, který zpracovává senzorické informace do smysluplných celků a reprodukuje sociální řád jako interpretační strukturu.

Naše běžné fungování v rámci sociálního řádu vyžaduje slepé a svědomité dodržování všech jeho pravidel; žádné z nich nepočítá s možnostmi přímého vnímání energie. Don Juan například tvrdil, že lidské bytosti je možné vnímat jako energetická pole, jako ohromná, protáhlá, bělavá světélkující vajíčka.

Pro dosažení schopnosti zvýšení našeho vnímání potřebujeme vnitřní energii. Z toho důvodu se problém zpřístupnění vnitřní energie nutně ke splnění tohoto úkolu stává pro učedníky čarodějství klíčovou otázkou.

Podmínky vlastní naší době a místu nyní umožnily, aby Taisha Abelarová napsala o svém učednickém období, které, přestože v mnohém podobné mému, bylo veskrze odlišné. Psaní jí zabralo dlouhý čas, protože si nejprve musela osvojit čarodějské prostředky k psaní. Sám Juan Matus mě pověřil úkolem napsat o jeho čarodějském poznání. A byl to on, kdo vytyčil směr, jímž se bude ubírat, když mi řekl: „Nepiš jako spisovatel, ale jako čaroděj.“ Tím myslel, že bych měl psát ve stavu rozšířeného vědomí, který čarodějové nazývají *sněním*. Taishe Abelarové trvalo mnoho let, než zdokonalila schopnost snění do té míry, že z něj učinila čarodějský prostředek psaní.

Ve světě dona Juana byli čarodějové dle svého temperamentu rozděleni do dvou vzájemně se doplňujících skupin: na *snivce* a *stopaře*. Snivci jsou ti čarodějové, kteří mají vrozené nadání vstupovat do stavů rozšířeného vědomí prostřednictvím kontroly svých snů. Tré-

ninkem se toto nadání rozvíjí v umění: umění snění. Stopaři jsou naopak proti tomu ti čarodějové, kteří mají vrozenou schopnost zacházet s fakty a dokážou vstupovat do stavů zvýšeného vědomí ovládním a řízením svého vlastního chování. Prostřednictvím čarodějského tréninku se tato přirozená schopnost mění v umění *stopařství*.

Přestože si každý ve skupině osvojil dokonalou znalost obou umění, byl zařazen do jedné nebo do druhé skupiny. Taisha Abelarová patřila mezi stopaře a ti ji zasvěcovali do svého umění. Její kniha ne-
se stopu ohromného úsilí, které podstoupila na své cestě stát se stopařkou.

Úvod

Zasvětila jsem svůj život praktikování přísné disciplíny, kterou pro nedostatek vhodnějších názvů nazýváme čarodějstvím. Jsem také antropoložkou, obdržela jsem doktorát v tomto studijním oboru. Uvádím své dvě kvalifikace v tomto specifickém pořadí, protože zapojení se do čarodějství přišlo jako první. Obvykle se člověk stane antropologem, a pak se teprve věnuje práci v terénu týkající se nějakého aspektu dané kultury – například studiu čarodějských praktik. U mne tomu bylo právě naopak: jako učednice čarodějství jsem šla studovat antropologii.

Na konci šedesátých let, když jsem žila v Tusconu v Arizoně, jsem se setkala s Mexičankou jménem Clara Grauová, která mě pozvala, abych navštívila její dům ve státě Sonora v Mexiku. Tam udělala vše, co bylo v jejích silách, aby mě uvedla do svého světa, neboť Clara Grauová byla čarodějka, členka volně sdružené skupiny šestnácti čarodějů. Někteří z nich byli indiáni z kmene Yaqui; ostatní byli Mexičané různého původu a zázemí, věku a pohlaví. Většina z nich byly ženy. Všichni upřímně sledovali jediný cíl: zrušení percepčních dispozic a sklonů, které nás vězní uvnitř hranic normálního každodenního světa a brání nám vstoupit do jiných dosažitelných světů.

Zrušení těchto vjemových dispozic umožňuje čarodějům přesáhnout hranici a vrhnout se do nepředstavitelného. Tento skok nazýva-

jí „přechod čarodějů“. Občas odkazují k „abstraktnímu letu“, neboť ten s sebou nese vzletnutí z oblasti konkrétna do oblasti rozšířeného vědomí a neosobních abstraktních forem.

Zájmem těchto čarodějů bylo pomoci mi uskutečnit abstraktní let, a poskytnout mi tak možnost připojit se k nim v jejich základních snahách.

Akademické studium se pro mě stalo nedílnou součástí samotné přípravy na přechod čarodějů. Vůdce skupiny čarodějů, s nímž jsem nerozlučně spjata, zvaný *nagual*, je člověkem s vášnivým zájmem o formální akademickou vzdělanost. Proto museli všichni ti, kdo jsou pod jeho dohledem, rozvinout svou schopnost pro jasné abstraktní myšlení, kterou lze získat pouze na moderní univerzitě.

Má povinnost splnit tento požadavek se tím, že jsem žena, ještě znásobila. Ženy všeobecně jsou od raného dětství podmíněny závislostí na mužských členech naší společnosti, ať už se jedná o pojmové chápání či iniciování změn. Čarodějové, kteří mě trénovali, měli v tomto ohledu velmi vyhraněné názory. Domnívali se, že je nepostradatelné, aby ženy rozvíjely svůj intelekt a zdokonalovaly svou schopnost analýzy a abstraktního myšlení umožňující lepší chápání okolního světa.

Kromě toho je trénování intelektu v dobrém slova smyslu čarodějským trikem. Tím, že záměrně udržují mysl zaneprázdněnou analýzami a logickým odůvodňováním, mohou čarodějové svobodně zkoumat jiné oblasti vnímání. Jinými slovy, zatímco racionální stránka je zaměstnána formálností akademické činnosti, intuitivní či nerozumová stránka, již čarodějové nazývají „dvojníkem“, je zabrána do plnění čarodějských úkolů. Takto je méně pravděpodobné, že podezřívavá a analytická mysl bude sledovat nebo dokonce zasahovat do toho, co se děje na neracionální úrovni.

Protějškem mého akademického vzdělávání bylo zdokonalení schopnosti uvědomování a vnímání: obě tyto složky rozvíjejí naše celkové bytí. Díky jejich vzájemné součinnosti jsem se mohla odpoutat od samozřejmého života, do něhož jsem se narodila a sociálně adaptovala jako žena, a mohla vstoupit do nového prostoru

mnohem úžasnějších možností vnímání, než jaké měl pro mne přichystán normální svět.

To neznamená, že pouhá moje oddanost světu čarodějů byla dost na to, aby mi zajistila úspěch. Tlak každodenního světa je tak silný a neochabující, že navzdory nejvytrvalejšímu cvičení se všichni učedníci znovu a znovu ocitají uprostřed nehlubší hrůzy, poštilostí a zmatků, jako by se nebyli naučili naprosto ničemu. Moji učitelé mě varovali, že nebudu žádnou výjimkou. A že jen ustavičný houževnatý zápas může vyvážit přirozené, leč otupující naléhání člověka zůstat nezměněn.

Po pečlivém přezkoumání svých konečných cílů jsem společně se skupinou, k níž náležím, dospěla k závěru, že musím o svém učednickém období napsat knihu, abych zdůraznila hledačům neznáma důležitost rozvíjení schopnosti vnímat víc, než jsme schopni běžným vnímáním. Toto zvýšené vnímání musí být střizlivé, praktické a nové. Za žádných okolností nesmí být jen pokračováním vnímání světa každodenního života.

Události, které zde vyprávím, popisují počáteční stadia čarodějského učení pro stopaře. Tato etapa zahrnuje očištění od navykých způsobů jednání a citění za pomoci tradičního čarodějského úkolu, zvaného „rekapitulace“, jehož se musí zhostit všichni začátečníci. Jako doplněk rekapitulace jsem se učila řadě technik, které se nazývají „čarodějská gesta“ a zahrnují pohyby a dýchání. A aby byla těmto technikám dána adekvátní spojitost, byla jsem instruována doprovodnými filozofickými principy a výklady.

Cílem všeho, co jsem se učila, byla redistribuce a zvýšení běžné úrovně energie za tím účelem, aby mohla být využita pro neobyčejné činy vnímání, které vyžaduje čarodějský trénink. Za celou touto praxí stojí myšlenka, že jakmile je prostřednictvím rekapitulace zložen nutkavý vzorec starých návyků, myšlenek, očekávání a pocitů, ocitne se člověk nepopíratelně v postavení, jež mu umožňuje shromáždit dostatek energie, aby žil podle nových principů určených čarodějskou tradicí – a vyjádřil tyto principy přímým vnímáním odlišné skutečnosti.

Přechod čarodějů

1.

Vypravila jsem se na osamělé místo, daleko od dálnice a lidí, abych si naskicovala ranní stíny na úžasných sopečných horách lemujících Gran Desierto v jižní Arizoně. Tmavohnědá rozeklaná skaliska jiskřila výbuchem slunečních paprsků ozařujících jejich štíty. Zem všude kolem byla poseta obrovskými kusy pórovitých kamenů, pozůstatků lávy z mohutného sopečného výbuchu. Pohodlně jsem se uvelebila na velké hromadě kamení a netečná k čemukoli jinému, ponořila jsem se do práce. Stávalo se mi to často na tomto rozervaném, drsně krásném místě. Dokončila jsem náčrt útesů a proláklín, když tu jsem si všimla ženy, která mě pozorovala. Docela mě to rozladilo. Neměla jsem ráda, když mě někdo vyrušoval v mé samotě. Usilovně jsem se snažila ji ignorovat, když však přistoupila blíže, aby si prohlédla moji práci, zlostně jsem k ní obrátila obličej.

Její vysoké lícní kosti a černé vlasy zastřižené k ramenům jí dodávaly euroasijského vzezření. Měla hladkou sametovou pleť, takže je jí věk se dal odhadnout jen stěží; mohla mít něco mezi třiceti až padesáti. Byla asi o pět centimetrů vyšší než já, musela měřit dobrých sto sedmdesát pět centimetrů. Ovšem se svou mohutnou kostrou se zdála dvakrát tak větší než já. Přesto ve svých černých hedvábných kalhotách a orientálním kabátku vypadala neobyčejně svěží.

Všimla jsem si jejích očí; byly zelené a zářivě plály. Právě tento přátelský lesk způsobil, že se mé podráždění rozplynulo, a slyšela jsem se, jak té ženě pokládám hloupou otázku.

„Žijete tady někde poblíž?“

„Ne,“ zakroutila hlavou a popošla pár kroků směrem ke mně. „Mám namířeno na americký hraniční přechod v Sonoyotě. Zastavila jsem se, abych si trochu protáhla nohy, a skončila jsem na tomto odlehlém místě. Byla jsem šokovaná, že tady někoho vidím, tak daleko od všeho, a tak mi nedalo, abych tě nevyrušila. Dovol mi, abych se představila. Jmenuji se Clara Grauová.“

Natáhla ruku a já jí potřásla. A pak jsem jí bez sebemenšího zaváhání vypověděla, že jsem při mém narození dostala jméno Taisha, ale později rodiče nabyli dojmu, že to jméno není dost americké, a začali mi říkat Marta, po mé matce. Nenáviděla jsem to jméno a rozhodla se místo toho pro Marii.

„Zajímavé!“ zvolala. „Máš tři jména, která se od sebe tak liší. Budu ti říkat Taisha, protože je to tvoje rodné jméno.“

Byla jsem ráda, že si zvolila právě tohle jméno. I já si je vybrala. Přestože původně jsem souhlasila se svými rodiči, že zní příliš cizokrajně, měla jsem ke jménu Marta takový odpor, že se nakonec Taisha stalo mým tajným přízviskem.

Pronikavým tónem, který v mžiku zamaskovala za vldný úsměv, mě Clara zaplavila řadou otázek skrytých pod pláštěm tvrzení.

„Ty nejsi z Arizony,“ začala.

Odpověděla jsem jí po pravdě, což bylo dosti zvláštní, jelikož mám ve zvyku dávat si na lidi pozor, a na cizince zvlášť. „Před rokem jsem přijela do Arizony za prací.“

„Určitě ti není víc než dvacet.“

„Za pár měsíců mi bude dvacet jedna.“

„Máš mírný přízvuk. Na Američanku nevypadáš, tvoji pravou národnost však určit nedokážu.“

„Jsem Američanka, ale jako dítě jsem žila v Německu,“ řekla jsem. „Táta je Američan a moje matka Maďarka. Opustila jsem do-

mov, když jsem nastoupila na univerzitu, a už nikdy jsem se nevrátila zpět, protože jsem nechtěla mít se svou rodinou nic společného.“

„Pokud tomu dobře rozumím, příliš dobře jste spolu nevycházeli?“

„Máte pravdu, byla jsem hrozně nešťastná. Prostě jsem se nemohla dočkat, až vypadnu z domu.“

Usmála se a přikývla, jako by pocit potřeby odejít důvěrně znala.

„Jsi vdaná?“ zeptala se ta žena.

„Ne. Nemám na světě nikoho.“ Vyslovila jsem to s nádechem sebelitosti. Bylo tomu tak vždycky, když jsem mluvila o sobě.

Nijak to nekomentovala. Mluvila s klidem a zřetelně, jako kdyby mě chtěla zbavit rozpaků a současně mi každou vyřčenou větou sdělit co nejvíce o sobě.

Zatímco pokračovala v řeči, ukládala jsem tužky do pouzdra, avšak neustále jsem na ni bedlivě upírala zrak. Nechtěla jsem v ní vzbudit dojem, že neposlouchám.

„Byla jsem jedináček. Rodiče mi už zemřeli,“ řekla. „Můj otec pochází z rodiny Mexičanů z Oaxacy. Ale moje matka byla z americké rodiny německého původu. Pocházejí z dalekého východu, teď ale bydlí ve Phoenixu. Právě se vracím ze svatby jedné mé sestřence.“

„Taky bydlíte ve Phoenixu?“ zeptala jsem se.

„Polovinu svého života jsem prožila v Arizoně a další půlku v Mexiku,“ odvětila. „Poslední roky je však mým domovem stát Sonora v Mexiku.“

Začala jsem zapínat desky. Setkání a hovor s tou ženou mě vykojily do té míry, že jsem si byla jista, že dnes už žádnou práci neudělám.

„Hodně jsem cestovala po Východě,“ řekla, a opět tak upoutala mou pozornost. „Věnovala jsem se tam studiu akupunktury, léčitelství a bojovým uměním. Dokonce jsem strávila několik let v budhistickém klášteře.“

„Opravdu?“ letmo jsem jí pohlédla do očí. Měly výraz člověka,

který hodně meditoval. Byly planoucí, současně však vyzařovaly klid.

„O Východ se zajímám,“ řekla jsem, „hlavně o Japonsko. I já jsem studovala buddhismus a bojová umění.“

„Opravdu?“ řekla, opakujíc po mně jako ozvěna. „Ráda bych ti řekla svoje buddhistické jméno, tajná jména by se však neměla prozrazovat, pokud k tomu není vhodná příležitost.“

„Já jsem vám svoje tajné jméno řekla,“ utrousila jsem a utáhla řemínky desek.

„Vím, Taisho, a skutečně to pro mne hodně znamená,“ odvětila s nepřiměřenou vážností. „Ale přesto se domnívám, že na to ještě nenastal čas.“

„Přijela jste autem?“ ptala jsem se a očima zkoumala horizont, spatřím-li její vůz.

„Zrovna jsem se chtěla zeptat na totéž,“ jemně se pousmála.

„Nechala jsem auto asi tak čtvrt míle daleko, na zaprášené silnici jižně odtud. A kde vy máte auto?“

„Máš bílý chevrolet?“ zeptala se rozjařeně.

„No ano, to mám.“

„Zaparkovala jsem rovnou vedle něj.“ Pochichťávala se, jako by byla řekla něco legračního. Zjistila jsem s překvapením, že její smích mě docela znervózňuje.

„Už budu muset jít,“ řekla jsem. „Bylo to milé setkání. Sbohem.“

Vykročila jsem k svému autu v domnění, že ta žena zůstane vzadu za mnou a bude se obdivovat krajině.

„Ještě se neloučíme,“ namítla však. „Jdu s tebou.“

Kráčely jsme bok po boku. Vedle mých čtyřiceti kil vyvolávala ta žena dojem obrovského valounu. Střední část těla měla zakulacenou a mohutnou. Trošku působila dojmem obézního člověka, přestože nebyla.

„Smím vám položit osobní otázku, paní Grauová?“ řekla jsem ve snaze prolomit trapné ticho.

Zastavila se a pohlédla mi do tváře. „Nejsem ničí paní,“ vybafla.

„Jsem Clara Grauová. Říkej mi Claro, a jen do toho, klidně se ptej, na co chceš.“

„Zdá se, že nejsi příliš nakloněna lásce a manželství,“ poznamenala jsem v reakci na její ostrý tón.

Její pohled nabyl na okamžik hrůzostrašného výrazu, ihned jej však zmírnila.

„Rozhodně nejsem nakloněna otroctví,“ odvětila. „A to nejen pokud jde o ženy. Ale chtěla ses na něco zeptat.“

Byla jsem tak zaskočena její nenadálou reakcí, že jsem náhle neměla ani ponětí, na co jsem se to vlastně chtěla ptát. Rozpačitě jsem tam stála a civěla na ni.

„Co tě vedlo k tomu, abys šla takovou dálku právě na tohle místo?“ vyhrkla jsem rychle.

„Chodím sem, protože je to místo síly.“ Ukázala rukou na sopečné útvary v dálce. „Tyto hory vytryskly kdysi dávno jako krev z nitra země. Pokaždé, když jsem v Arizoně, udělám si zájezdku a tohle místo navštívím. Vyzařuje zvláštní zemskou energii. Teď dovol, abych ti položila stejnou otázku. Co *tebe* přinutilo vybrat si tohle místo?“

„Chodívám sem často. Je to moje oblíbené místo na kreslení.“ Nemyslela jsem to jako žert, Clara však vybuchla smíchy.

„Teď jsi mě dostala!“ zvolala, pak klidnějším tónem pokračovala. „Chci tě požádat, abys udělala něco, co budeš asi považovat za pošetilé nebo bláznivé, ale vyslechni mě. Byla bych moc ráda, kdybys navštívila můj dům a stala se na pár dnů mým hostem.“

Už už jsem napřahovala dlaň, že ji s díky odmítnu, ona však naléhala, abych to ještě zvážila. Ujišťovala mě, že náš společný zájem o Východ a bojová umění je zárukou obohacující výměny názorů.

„A kde to vlastně bydlíš?“ zeptala jsem se.

„Nedaleko města Navajoa.“

„Ale to je víc než čtyři sta mil odtud.“

„No jo, je to docela dálka. Je to ale krásné a poklidné místo. Myslí, že se ti tam bude líbit.“ Na chvíli umlkla, jako by čekala na její odpověď. „Navíc mám takový dojem, že stejně nemáš momentál-

ně nic důležitého na práci," pokračovala, „a pokud jde o to, co si počít dále, potácíš se ve zmatcích. Možná by právě tohle mohla být událost, na kterou čekáš.“

Měla pravdu. Pokud šlo o to, jak naložit se svým životem, byla jsem docela v koncích. Zrovna jsem si v zaměstnání, kde jsem pracovala jako sekretářka, vzala pár dnů volna, a chtěla jsem v klidu dokončit své obrazy. Rozhodně jsem však neměla prázdnou chuť být něčím hostem.

Rozhlédla jsem se kolem a pátrala v prostoru po něčem, co by mi alespoň náznakem poskytlo radu, jak postupovat dál. Nikdy jsem si nedokázala vysvětlit, jak jsem došla k tomu, že se může člověku dostat pomoci nebo rady z okolí. Ale obvykle se pomoc touto cestou dostavila. Používala jsem takovou metodu, která se zdála přicházet jakoby z čistého nebe, díky níž se však přede mnou často objevila možnost, kterou jsem předtím nedokázala vidět. Většinou jsem nechala myšlenky volně plynout a soustředila pohled na jižní horizont, ačkoli jsem neměla potuchy, proč si pokaždé vybírám právě jih. Po několika minutách tichého soustředění se zpravidla dostavil pocit jakéhosi vhledu, a ten mi pomohl při rozhodování, jak postupovat v určité konkrétní situaci, nebo co si vůbec počít.

Dále jsme kráčely mlčky. Upřela jsem zrak na jižní horizont, a tu náhle jsem spatřila své momentální životní rozpoložení rozprostřené před sebou jako neúrodnou poušť. Pravdou bylo, že i když jsem věděla, že celou oblast jižní Arizony, část Kalifornie a polovinu státu Sonora v Mexiku pokrývá Sonoranská poušť, nikdy předtím jsem si nepovšimla, jak pustá a bezútěšná tato poušť je.

Trvalo jen okamžik, než mi došlo, že můj život je stejně prázdný a bezútěšný jako pouštní planina, prostírající se před mým zrakem. Se svou rodinou jsem zpřetrhala všechny svazky a o nějaké vlastní nemohlo být řeči. Neměla jsem žádné vyhlídky do budoucna. Neměla jsem pořádné živobytí. Žila jsem z malého dědictví, které mi zanechala tetička, po níž mám jméno, ovšem tento příjem se povážlivě tenčil. Byla jsem na světě úplně sama. Nesmírnost rozprostírající se všude kolem, drsná a netečná, ve mně probudila zdrcující po-

cit sebelítosti. Cítila jsem, že potřebuji přítele, někoho, kdo by narušil osamělost mého života.

Věděla jsem, že přijmout Clařino pozvání a skočit rovnýma nohama do neznámé situace, nad níž nemám žádnou kontrolu, je bláznovstvím; na jejím přímočarém chování a tělesné vitalitě však bylo cosi, co ve mně vzbuzovalo současně zvědavost i respekt. Zčistajasna jsem si uvědomila, že se jí vlastně obdivuji, a dokonce že jí závidím její krásu a sílu. Domnívala jsem se, že je to velice neobyčejná a silná žena, nezávislá, samostatná, nestranná, což ovšem neznamenalo, že by byla tvrdá, či postrádala smysl pro humor. Byla obdařena přesně tou mírou vlastností, které jsem vždycky toužila mít. Především se mi ale zdálo, že její přítomnost zahání můj pocit prázdnoty. Způsobovala, že prostor kolem ní byl plný pulzující energie, plný nekonečných možností.

Pořád zde však ještě byla moje neochvějná zásada nikdy nepřijímat pozvání do něčího domu; rozhodně ne od někoho, koho jsem právě potkala v divočině. Měla jsem pronajatý malý byt v Tusconu a přijmout něčí pozvání by pro mne znamenalo, že se budu muset re-
vanšovat, a na něco takového jsem nebyla připravena. Chvilí jsem tam stála bez hnutí a nevěděla, kterým směrem se dát.

„Prosím, řekni, že pojedeš,“ naléhala Clara. „Bude to pro mne hodně znamenat.“

„Dobře tedy, myslím, že bych tě mohla navštívit,“ nepřesvědčivě jsem přitakala, přestože jsem chtěla říct pravý opak.

Rozradostněně na mě pohlédla; okamžitě jsem zamaskovala svoji paniku žoviálností, i když k tomu, abych ji pocítovala, jsem měla daleko. „Prospěje mi, když změním kraj,“ řekla jsem. „Bude to do-
brodružství!“

Souhlasně přikývla. „Nebudeš litovat,“ řekla s nádechem důvěrnosti, která mi pomohla rozptýlit mé pochybnosti.

„Můžeme společně trénovat bojová umění.“

Provedla rukama pár energických pohybů, které byly půvabné a zároveň nabitě silou. Nějak mi nešlo dohromady, že by tato robustní žena mohla být tak hbitá.

„Jaký konkrétní druh bojových umění jsi na Východě studovala?“ zeptala jsem se. Všimla jsem si, s jakou lehkostí zaujala postoj bojovníka s holí.

„Na Východě jsem studovala všechny styly, ale žádný z nich nijak výlučně,“ odpověděla s jemným pousmáním. „Až budeme u mě doma, ráda ti je předvedu.“

Zbytek cesty jsme šly beze slova. Když jsme dorazily na místo, kde jsme parkovaly, zamkla jsem své náčiní do kufru a čekala, že Clara něco řekne.

„No tak vyrazíme,“ pokývla hlavou. „Povedu tě. Řídíš rychle nebo pomalu, Taisho?“

„Jako hlemýžď.“

„To jsme na tom stejně. Život v Číně mě odnaučil spěchu.“

„Můžu se tě, Claro, zeptat na něco ohledně Číny?“

„Ale samozřejmě. Už jsem ti řekla, že se můžeš ptát, na co chceš, aniž bys mě předtím žádala o svolení.“

„Musela jsi navštívit Čínu před druhou světovou válkou, je to tak?“

„Ach, ano. Už je to hrozně dávno. Soudím, že tys nikdy na čínské pevnině nebyla?“

„Ne. Navštívila jsem pouze Tchaj-wan a Japonsko.“

„Před válkou bylo přirozeně všechno jiné,“ dumala nahlas Clara. „Pouto s minulostí tehdy bylo ještě nedotčené. Dnes je všechno rozděleno.“

Nevěděla jsem, proč se obávám zeptat se jí, co svou poznámkou mínila, raději jsem se tedy zeptala, jak dlouhá bude cesta. Clara byla zneklidňujícím způsobem neurčitá; jenom mě varovala, abych byla připravena na náročný výlet. Mírnějším hlasem dodala, že moji odvahu považuje za nesmírně cennou vlastnost.

„Jít tak nenuceně s cizím člověkem,“ řekla, „to je buď absolutní nerozum, nebo nesmírná odvaha.“

„Obvykle bývám dost opatrná,“ vysvětlovala jsem, „ale tentokrát jako bych to ani nebyla já.“

Byla to pravda, a čím víc jsem přemýšlela o svém nevysvětlitelném chování, tím víc vzrůstal můj nepokoj.

„Řekni mi o sobě něco víc,“ nadhodila mile. Asi ve snaze mi to ulehčit, přistoupila blíž a zůstala stát u dveří mého auta. Opět jsem zjistila, že jí o sobě nic nezastírám.

„Matka byla Maďarka, ale pocházela ze staré rakouské rodiny,“ řekla jsem. „S otcem se potkala v Anglii během druhé světové války. Pracovali oba v polní nemocnici. Po válce se přestěhovali do Spojených států a pak odjeli do Jižní Afriky.“

„Proč právě do Jižní Afriky?“

„Žijí tam matčini příbuzní. Máma chtěla být s nimi.“

„Máš bratra nebo sestru?“

„Mám dva bratry, jsou rok od sebe. Tomu nejstaršímu je dvacet šest.“

Soustředěně na mě upírala pohled. A já s nebývalou lehkostí ulehčila všem svým bolestným pocitům, které jsem po celý život potlačovala. Vyprávěla jsem jí, jak jsem se v dětství cítila osamocená. Protože jsem byla holka, moji bratři si mě nikdy moc nevšímali. Když jsem byla malá, často mě přivázali za provaz ke sloupu jako psa, a pak běhali po dvorku a hráli fotbal. Nezbyvalo mi nic jiného, než škubat provazem a sledovat, jak se dobře baví. Později, když už jsem byla starší, honila jsem je, kde se dalo. Ale tenkrát už měli oba dva kola a já jim nikdy nemohla stačit. Stěžovala jsem si mámě, ale její obvyklou odpověď bylo, že kluci jsou holt kluci a že si mám hrát s panenkami a pomáhat jí kolem domácnosti.

„Tvoje matka tě vychovávala tradičním evropským způsobem,“ poznamenala Clara.

„Vím to. To ale není útěcha.“

Jakmile jsem jednou spustila, zdálo se, že nic nedokáže zabránit tomu, abych té ženě vylíčila ze svého života co nejvíc. Vyprávěla jsem jí, jak bratři jezdili na výlety a později do školy, zatímco já musela zůstat doma. Toužila jsem taky po takovém dobrodružném životě, ale podle mojí matky se holky měly učit, jak stlát postele a žehlit prádlo. Dostatečným dobrodružstvím je starost o rodinu, ří-

kávala moje matka. Ženy jsou zrozeny k poslušnosti. Měla jsem slzy na krajíčku, když jsem Claře vykládala, že jsem musela sloužit třem mužům, co si pamatuju: svému otci a svým dvěma bratrům.

„Muselo to být těžké,“ poznamenala Clara.

„Bylo to příšerné. Odešla jsem z domu, abych od nich byla co nej dál,“ přiznala jsem. „A taky z touhy po dobrodružství. Zatím jsem však moc legrace a vzrušení nezažila. Mám dojem, že jsem prostě nebyla vychovávána k tomu, abych byla šťastná a bezstarostná.“

Najednou mě skutečnost, že líčím svůj život úplně cizí ženě, nasmírně znervóznila. Zmlkla jsem a pohlédla na Claru v očekávání reakce, která buď mou úzkost rozežene, nebo ji vystupňuje do té míry, že nakonec svůj úmysl s ní odjet budu nucena změnit.

„No, zdá se, že je jenom jedna věc, kterou skutečně dobře ovládáš, není tedy divu, že se toho snažíš využít,“ řekla.

Myslela jsem, že mi hodlá říct, že umím kreslit nebo malovat, ale k mému naprostému zklamání dodala: „Jediné, co umíš dobře, je litovat se.“

Prsty jsem bezděčně sevřela kliku dveří. „Tak to není,“ bránila jsem se. „Co ti dává právo to tvrdit?“

Vybuchla smíchy a potřásla hlavou. „Ty a já máme hodně společného,“ řekla. „Učili nás, abychom byly pasivní, podřízené a přizpůsobovaly se situacím, ale uvnitř nás to vře. Jsme jako sopka připravená vybuchnout, a co nás činí ještě bezmocnějšími, je skutečnost, že nemáme žádné jiné sny či očekávání krom toho, že jednoho dne potkáme toho pravého muže, který nás z té naší mizérie vytáhne.“

Došla mi řeč.

„No? Mám pravdu? Mám nebo ne?“ naléhala. „Řekni upřímně, mám pravdu?“

Sevřela jsem ruce v pěst, připravena říct jí svoje. Clara se na mě mile usmála. Vyzářovala z ní taková duševní síla a pohoda, že ve mně vzbudila pocit, že nemusím lhát, ani před ní skrývat své pocity.

„No, jo, odhadla jsi mě,“ přitakala jsem.

Musela jsem přiznat, že jediná věc, která dávala smysl mé jednotvárné existenci, s výjimkou zájmu o malování, byla mlhavá naděje,

že jednou potkám muže, který mi bude rozumět a ocenit moji mimořádnost.

„Možná se tvůj život má změnit k lepšímu,“ řekla s příslibem v hlase.

Nasedla do auta a rukou mi pokynula, abych ji následovala. Najednou jsem si uvědomila, že se mě vůbec nezeptala, mám-li s sebou pas nebo dostatek oblečení či peněz, nebo jestli něco nepostrádám. Nevylekalo mě to, ani neodradilo. Nevěděla jsem proč, ale ve chvíli, kdy jsem uvolnila ruční brzdou a rozjela se, nabyla jsem jistoty, že jsem se rozhodla správně. Možná se měl můj život přece jen změnit.

2.

Po více než třech hodinách nepřetržité jízdy jsme se zastavily na oběd v městě Guaymas. Zatímco jsme čekaly, než nám přinesou jídlo, vyhlédla jsem oknem ven do úzké uličky lemované zálivem. Hlouček polonahých kluků proháněl míč; zedníci pokládali cihly na stavbu; jiní si užívali polední pauzy, opření o haldy nerozřezaných pytlů cementu, a srkali sodovku z lahví. Nemohla jsem si pomoci, ale měla jsem dojem, že v Mexiku všechno vypadá hrozně necivilizovaně a uboze.

„V té restauraci mají nejlahodnější želví polévku,“ upoutala Clara znovu moji pozornost.

Hned nato před nás usměvavá servírka se stříbrným předním zubem položila dvě misky s polévkou. Clara s ní zdvořile prohodila pár španělských slov, než žena odběhla obsloužit další zákazníky.

„Nikdy jsem ještě želví polévku nejedla,“ řekla jsem a pátravým zrakem zkoumala lžíci, zda je čistá.

„Čeká tě opravdová lahůdka,“ řekla Clara a pozorovala, jak otírá lžíci do papírového ubrousku.

Váhavě jsem ochutnala první sousto. Kousky bělavého masa plovoucí v krémovém rajčatovém základě byly skutečně lahodné.

Snědla jsem několik dalších lžic polévky. „Odkud ty želvy berou?“ zeptala jsem se.

Clara ukázala z okna. „Přímo tady ze zálivu.“

U vedlejšího stolu seděl docela pohledný muž středního věku. Otočil se ke mně a zamrkal. Jeho gesto, říkala jsem si v duchu, bylo spíš pokusem být vtipný než snahou o flirtování. Jako by ho byl někdo vyzval, uklonil se směrem ke mně. „Želva, kterou teď jíte, byla pořádný macek,“ řekl anglicky s mírným přízvukem.

Clara se na mě podívala a nadzdvihla obočí, jako by nemohla uvěřit cizincově troufalosti.

„Byla dost velká na to, aby nakrmila deset hladových krků,“ pokračoval muž. „Želvy se chytají tady na moři. K ulovení jedné takové je zapotřebí několika mužů.“

„Představovala jsem si, že je harpunují jako velryby,“ poznamenala jsem.

Muž si hbitě přisunul svoji židli k našemu stolu. „Ne, domnívám se, že používají objemné sítě,“ řekl. „Potom jim uštědří pořádnou ránu, aby byly předtím, než je rozpárou, v bezvědomí. Maso pak není tak tuhé.“

Můj apetit byl ten tam. Poslední věcí, po níž jsem toužila, bylo, aby si nějaký necitlivý asertivní cizinec přisedl k našemu stolu, ale nevěděla jsem, jak situaci zvládnout.

„Když už hovoříme o jídle, Guaymas je proslulý svými obřími garnáty,“ pokračoval muž s odzbrojujícím úsměvem. „Rád bych vám nějaké objednal, pokud dovolíte.“

„Už se stalo,“ řekla Clara ostře.

Za moment se vrátila naše servírka, na rukou talíř s tím největším garnátem, jakého jsem kdy viděla. Bylo toho dost na celou hostinu, určitě mnohem víc, než jsme spolu s Clarou mohly spořádat, nehledě na to, jak moc jsme byly vyhladovělé.

Náš nezvaný společník na mě pohlédl v očekávání, že bude pozván, aby se k nám připojil. Kdybych byla bývala sama, nepochybně by byl ve své snaze o seznámení úspěšný i proti méj vůli. Clara ovšem měla jiné plány a zareagovala velmi rozhodně. S kočičí hbi-

tostí vyskočila, naklonila se nad muže a zpražila ho pohledem. „Odprejskni, ty slizoune!“ zaječela španělsky. „Kdo ti dovolil sedět u našeho stolu? Moje neteř není žádná zatracená děvka!“

Síla jejího výpadu a šokující tón hlasu způsobily, že všechno v místnosti rázem ztuhlo. Zraky všech byly obráceny na náš stůl. Muž vypadal při svém ústupu tak žalostně, až mi ho bylo téměř líto. Doslova se vytratil ze židle a z restaurace takřka vycouval.

„Vím, že jsi byla vychována dovolit mužům, aby z tebe získali to nejlepší, prostě jen proto, že jsou to muži,“ spustila Clara, když se znovu posadila. „Vždycky jsi byla k mužům roztomilá, a oni z tebe vyždímali, co se dalo. Copak nevíš, že se muži sytí ženskou energií?!“

Byla jsem příliš zaražená, než abych cokoli namítala. Cítila jsem, že všechny oči v místnosti se upírají na mne.

„Necháš je, aby s tebou orali, protože je ti jich líto,“ pokračovala Clara. „V hloubi své duše jsi zoufalá z toho, že se o muže staráš, o každého muže. Kdyby byl ten idiot ženou, nikdy bys mu nedovolila, aby se posadil k našemu stolu.“

Moje chuť k jídlu byla nenávratně ta tam. Padla na mě mrzutost a melancholie.

„Vidím, že jsem se dotkla bolavého místa,“ podotkla Clara.

„Udělal jsi scénu; byla jsi hrubá,“ řekla jsem s výčitkou v hlase.

„To si piš,“ odvětila s úsměvem. „A taky jsem ho vyděsila téměř k smrti.“ Měla tak upřímný výraz a vypadala tak šťastně, že jsem se nakonec musela rozesmát, když jsem si vzpomněla na to, jak byl ten muž šokován.

„Jsem prostě jako moje máma,“ zabručela jsem. „Pokud jde o muže, podařilo se jí udělat ze mě šedou myš.“

Ve chvíli, kdy jsem tu myšlenku vyslovila nahlas, moje zachmuřenost zmizela a opět se ozval hlad. Spořádala jsem skoro celý talíř garnátů.

„Není nadto začít novou životní etapu s plným žaludkem,“ prohlásila Clara.

Svíravé křeče strachu způsobily, že mě garnát tížil v žaludku. Pro

všechno to rozrušení jsem se Clary zapomněla zeptat na dům. Možná to byla chatrč podobná těm, které jsem viděla, když jsme projížděly mexickými městy. Co budeme vlastně jíst? Třeba to bylo moje poslední vydatné jídlo. A bude tam vůbec pitná voda? V duchu už jsem se viděla, jak se potýkám s akutními střevními problémy. Nevěděla jsem, jak se Clary zeptat na ubytování, aniž by to vyznělo urážlivě nebo nevděčně. Clara na mě vrhla kritický pohled. Vypadalo to, že můj zmatek vycítila.

„Mexiko je drsné místo,“ pokývla hlavou. „Prozatím je dobré být ve střehu. Ale na to si zvykneš.“

Na severu je země ještě divočejší, než je tomu v ostatních oblastech. Lidé se stahují na sever, aby tam hledali práci, nebo se pro ně stává přestupní stanicí, než překročí americké hranice. Přijíždějí sem ve vlacích. Někteří zůstanou, jiní cestují na hytlácích do vnitrozemí, aby se dali zaměstnat v ohromných zemědělských podnicích, které vlastní soukromé společnosti. Jenže tam zkrátka není dost jídla ani práce pro všechny, takže většina pak odjíždí jako *braceros* do Spojených států.“

Dojedla jsem polévku do poslední kapky; cítím se vždycky provinile, když něco nechám.

„Řekni mi o tom kraji něco víc, Claro.“

„Všichni indiáni, kteří zde žijí, jsou z kmene Yaqui. Do Sonory byli přesídleni mexickou vládou.“

„Chceš tím říct, že tady nejsou odjakživa?“

„Toto je země jejich předků,“ pokračovala Clara, „ale ve dvacátých a třicátých letech byli vyhnáni ze svého domova a po desítkách poslání do středního Mexika. Pak, na konci čtyřicátých let, byli přivedeni zpět do Sonoranské pouště.“

Clara si nalila minerálku do sklenice a pak naplnila i mou. „Život v Sonoranské poušti je těžký,“ řekla. „Jak jsi mohla vidět cestou, kraj je zde divoký a nehostinný. Ovšem indiánům nezbyvá jiná možnost, než se usadit kolem pozůstatků toho, co zbylo z Yaqui River. V dobách dávno minulých zde původní Yaquiové vystavěli svá po-

svátná města a žili v nich stovky let až do té doby, dokud nepřišli Španělé.“

„Pojedeme kolem těchto měst?“ ptala jsem se.

„Ne, na to nemáme čas. Chci se dostat do Navajoa před setměním. Možná si někdy uděláme výlet a vypravíme se ta posvátná města navštívit.“

„Proč jsou posvátná?“

„Protože pro indiány poloha každého města podél řeky symbolicky odpovídá jeho umístění v jejich mýtickém světě. Stejně jako sopečné hory v Arizoně jsou i tato města místy síly. Mytologie indiánů je velmi bohatá. Věří, že mohou kdykoli vstoupit do světa snů a zase z něj vystoupit. Víš, jejich pojetí reality se od našeho značně liší.“

Podle mýtů kmene Yaqui existují tato města rovněž v tom druhém světě,“ pokračovala Clara, „a právě z této nehmotné říše získávají svou moc – sami se nazývají lidmi bez rozumu, aby se odlišili od nás, bytostí s rozumem.“

„Jaká je to moc, kterou získávají?“

„Jejich magie, jejich čarodějství, jejich poznání. To všechno k nim přichází přímo ze světa snů. A tento svět je vylíčen v jejich příbězích a legendách. Yaquiové mají bohatou ústní tradici.“

Rozhlédla jsem se po přeplněné restauraci. Přemítala jsem, kdo z lidí sedících u stolů je indián a kdo Mexičan. Někteří muži byli vysocí a šlachovití, jiní byli naopak malí a podsadití. Všichni ale vypadali cizokrajně a já se v koutku duše cítila nadřazeně a hlavně úplně odlišně.

Clara dojedla garnáty s fazolemi a rýží. Cítila jsem se nafouknutá, Clara však přes mé protesty trvala na tom, že ještě jako dezert objedná karamelový pudink.

„Raději se pořádně najež,“ zamrkala na mě. „Nikdy nevíš, kdy bude další jídlo a z čeho bude sestávat. Tady v Mexiku obvykle jíme to, co se ten den uloví.“

Tušila jsem, že si mě dobírá, ale přesto jsem v jejích slovech vyčítala pravdu. Po cestě jsem na dálnici zahlédla mrtvého osla sraže-

ného autem. Věděla jsem, že ve venkovských oblastech je nedostatek chladících zařízení, a proto lidé konzumují jakékoli maso, které je právě k mání. Nedalo mi to, abych neuvažovala nad tím, co asi bude moje další jídlo. Rozhodla jsem se, že svůj pobyt u Clary omezím na pouhé dva dny.

Vážnějším tónem Clara navázala na předchozí hovor. „Situace zdejších indiánů se horšila den ze dne,“ řekla. „Jako součást hydroelektrárenského projektu nechala vláda postavit přehradu a změnila tím tok řeky Yaqui tak drasticky, že si lidé museli sbalit své věci a usadit se jinde.“

Drsnost tohoto způsobu života byla v kontrastu s prostředím, z něhož jsem vyšla, kde bylo vždycky dostatek jídla a pohodlí. Ptala jsem se sama sebe, zda příjezd do Mexika nebyl projevem mé hluboké touhy po absolutní změně. Celý svůj život jsem prahla po dobrodružství; teď když jsem mu byla vydána napospas, naplnil mě najednou děs z neznámého.

Vzala jsem si kousek karamelového pudinku a vypudila ze své mysli strach, který ve mně vzrůstal od té doby, co jsem se v Arizonské poušti setkala s Clarou. Cítila jsem se v její společnosti dobře. Momentálně jsem byla přecpána obřím garnátem a želví polévkou, a i když, jak Clara naznačila, to mohlo být mé poslední dobré jídlo, rozhodla jsem se, že bych jí měla důvěřovat a nechat dobrodružství volný průběh.

Clara trvala na tom, že zaplatí účet. Nabraly jsme benzin a znovu se vydaly na cestu. Po několika hodinách jízdy jsme dorazily do Navajoa. Nezastavovaly jsme, ale projely městem, opustily panamerickou dálnici a pak odbočily na štěrkovou silnici vedoucí na východ. Bylo pozdní odpoledne. Únavu jsem necítila; naopak jsem si užívala zbytek výletu. Čím dále na jih jsme jely, tím víc nahrazoval moji obvyklou neurotickou a sklesklou náladu pocit štěstí a pohody.

Po déle než hodině kodrcavé jízdy Clara odbočila z cesty a světlem mi dávala znamení, abych ji následovala. S vypnutým motorem jsme sjely po ztvrdlé půdě podél vysoké zdi lemované kvetoucí

buganvilií. Zaparkovaly jsme na plácku dobře udusané země na konci zdi.

„Tak tady bydím,“ zavolala na mě, když se vysoukala ze sedadla řidiče.

Popošla jsem k jejímu autu. Vypadala unaveně a zdálo se, jako by vyrostla do výšky. „Vypadáš tak svěže, jako když jsme vyjely,“ poznamenala. „Ach, zázrak mládí.“

Na druhé straně zdi, dokonale ukrytý za stromy a hustým křovím, se rýsoval obrovitanský dům s taškovou střechou, zamřížovanými okny a několika balkony. Jako ve snách jsem následovala Claru skrze tepanou železnou mříž, kolem cihlového patia, a pak těžkými dřevěnými dveřmi do zadní části domu. Terakotová podlaha chladně prázdné haly, nabílené zdi a tmavé stropní trámy z přírodního dřeva působily nehostinným dojmem. Halou jsme prošly do prostorné obývací místnosti.

Bílé stěny byly orámovány dokonale vyvedenými kachlemi. Kolem masivního dřevěného konferenčního stolku byly do kruhu rozmístěny dvě neposkvrněné béžové pohovky a čtyři křesla. Na desce stolu ležely rozevřené nějaké anglické a španělské časopisy. Měla jsem takový dojem, jako by je byl právě někdo četl, usazený v jednom z křesel, ale ve spěchu odešel, jakmile jsme vstoupily zadními dveřmi.

„Jak na tebe můj dům působí?“ zeptala se Clara, rozzářená pýchou.

„Je fantastický,“ vydechla jsem. „Kdo by si byl pomyslel, že tady v divočině bude ukryt takový dům.“ Pak vystrčilo hlavu moje závislivé já a začala jsem být celá nesvá. Byl to dům, o jakém jsem vždycky snila, ovšem věděla jsem, že si to nikdy nebudu moci dovolit.

„Ani nevíš, jak jsi blízko pravdě, když označuješ tohle místo za fantastické,“ řekla. „Jediné, co ti můžu o tomto domě říct, je, že stejně jako ty sopečné hory, které jsme viděly dnes ráno, je prostoupený silou. Probíhá jím tichá jemná energie jako elektrický proud vedením.“

Zatímco jsem poslouchala, stalo se něco zvláštního: moje závist

zmizela. Naprosto se vytratila s posledním slovem, které Clara vyřkla.

„Teď ti ukážu, kde budeš spát,“ oznámila mi. „A vyložím ti jistá základní pravidla, jimiž se budeš muset řídit, dokud budeš v tomto domě hostem.“

Všechny prostory domu, které se nacházejí napravo a směrem dozadu od tohoto obývacího pokoje, jsou volné k tvému užívání a průzkumu, a to zahrnuje i pozemek kolem domu. Ale nesmíš vstoupit do žádné jiné ložnice, samozřejmě kromě té svojí. Tam můžeš používat, cokoli se ti zachce. Můžeš dokonce věci rozbíjet v návalu zlosti, nebo jim projevovat lásku, pokud si je oblíbíš. Levá strana domu ti ovšem není přístupná v žádném čase, žádným způsobem, v žádné formě či podobě. Tak se podle toho zaříd.“

Její netypický požadavek mě sice šokoval, ale ujistila jsem ji, že to naprosto chápu a беру její přání na vědomí. Ve skutečnosti ve mně však převládal pocit, že její požadavek je neomalený a tyranský. Čím víc naléhala, abych nevstupovala do určitých částí domu, tím víc narůstala moje zvědavost a touha je vidět.

Zdálo se, že Clara přemýšlí o něčem jiném. Dodala: „Přirozeně můžeš užívat obývací pokoj; můžeš tady spát na pohovce, když budeš příliš unavená nebo líná jít do své ložnice. Další částí, která ti není přístupná, je prostor před domem, a rovněž hlavní vchod. Momentálně je zamčený, vcházej proto do domu vždy zadním vchodem.“

Clara mi neposkytla čas na odpověď. Vedla mě dlouhou chodbou kolem několika zamčených dveří, které byly podle toho, co řekla, ložnicemi, a tudíž pro mě zakázané, do prostorného pokoje. První věcí, která mi padla do oka, když jsme vstoupily, byla zdobená dřevěná dvojpostel. Byla zakryta nádherným, háčkovaným šedobílým přehozem. Vedle okna, u stěny orientované do zadní části domu, stál ručně vyřezávaný mahagonový etagère, přeplněný starožitnými předměty, porcelánovými vázami a figurkami, dózami cloisonné a miniaturními kalíšky. U druhé stěny stála skříň v obdobném stylu. Tu Clara otevřela. Uvnitř visely elegantní ženské šaty, kabáty, klo-

bouky, boty, slunečníky, hůlky; vypadalo to, že vše bylo vybráno s vytříbeným vkusem.

Než jsem se mohla Clary zeptat, odkud ty krásné věci má, zavřela dveře skříně. „Bez obav používej, cokoli chceš,“ řekla. „Po tu dobu, co zůstaneš v tomto domě, je to tvoje oblečení a tvůj pokoj.“ Pak rychle pohlédla přes rameno, jako by v pokoji ještě někdo byl, a dodala: „A kdo může říct, jak dlouho to bude?!“

Vypadalo to, že počítá s dlouhodobější návštěvou. Cítila jsem své zpoceně dlaně, když jsem jí neohrabaně sdělovala, že můžu zůstat tak nanejvýš pár dnů. Clara mě ujistila, že tady s ní budu dokonale v bezpečí. Po pravdě řečeno ve větším bezpečí než kdekoli jinde. Dodala, že by ode mne bylo pošetilé odmítnout takovou příležitost rozšířit si své znalosti.

„Ale já musím hledat práci,“ řekla jsem ve snaze se z toho vymluvit. „Jsem úplně bez peněz.“

„S penězi si nedělej starosti,“ kývla. „Všechno, co budeš potřebovat, ti půjčím nebo dám. To není problém.“

Poděkovala jsem jí za nabídku, ale upozornila ji, že jsem byla vychovávána v přesvědčení, že přijmout peníze od cizího člověka je krajně nečestné, bez ohledu na to, jak dobře byla nabídka míněna.

Odmrštla mě slovy: „Já ti řeknu, jaký máš problém, Taisho. Rozlobilo tě, když jsem tě požádala, abys nepoužívala levou část domu, ani hlavní vchod. Víím, že to v tobě vyvolalo dojem, že jsem tyranská a nepřiměřeně tajnůstkářská. Teď nechceš ze zdvořilosti zůstat déle než den nebo dva. Možná si dokonce myslíš, že jsem potrhlá stará ženská, které straší ve věži.“

„Ne, Claro, v tom to není. Musím zaplatit nájemné. Jestli brzy nenajdu práci, budu úplně na mizině, a přijmout od kohokoli peníze pro mě nepřichází v úvahu.“

„Chceš tím říct, že tě moje přání, aby ses vyhýbala určitým částem domu, neurazilo?“

„Ovšemže ne.“

„A vůbec jsi nezatoužila se dozvědět, proč to po tobě chci?“

„Ale ano, byla jsem zvědavá.“

„No, důvodem je, že na té straně domu bydlí další lidé.“

„Tvoji příbuzní?“

„Ano. Jsme velká rodina. Vlastně tu spolu žijí dvě rodiny.“

„Početné rodiny?“

„To ano. Každá sestává z osmi členů, to je dohromady šestnáct lidí.“

„A ti všichni, Claro, bydlí na levé straně domu?“ Za celý svůj život jsem neslyšela o tak prapodivném uspořádání.

„Ne. Tam jich bydlí pouze osm. Dalších osm je moje přímá rodina, a ti žijí se mnou v pravé půlce domu. Jsi mým hostem, a proto musíš zůstat na pravé straně. Je velmi důležité, abys to plně chápala. Možná je to neobvyklé, nikoli však nepochopitelné.“

Žasla jsem, jakou má nade mnou moc. Její slova uklidnila mé emoce, nezklidnila však mou mysl. Pochopila jsem tenkrát, že abych reagovala rozumně v jakékoli situaci, potřebuji spojení obou: zneklidněnou mysl a vzrušené emoce. Jinak jsem zůstávala pasivní a čekala, až mě ovlivní další vnější impulz. Díky pobytu s Clarou jsem pochopila, že navzdory zcela opačným námitkám, navzdory úsilí být odlišná a nezávislá jsem nebyla schopna uvažovat jasně, ani činit samostatná rozhodnutí.

Clara na mě vrhla velice zvláštní pohled, jako by byla sledovala moje nevyřčené myšlenky. Ve snaze zastřít svůj zmatek jsem ze sebe rychle vyhrkla: „Tvůj dům je nádherný, Claro. Je hodně starý?“

„To ano,“ odvětila, už však nevysvětlila, zda tím mínila, že je dům nádherný nebo velmi starý. S úsměvem dodala: „Teď, když jsi viděla dům – tedy jeho polovinu – musíme se postarat o jednu drobnou záležitost.“

Z jedné skříňky vytáhla baterku a z šatníku vyndala vatovanou čínskou bundu a pár turistických bot. Řekla mi, abych si to oblékla poté, až se nasvačíme, protože se půjdeme projít.

„Ale vždyť jsme právě přijely,“ namítala jsem. „Za chvíli se bude stmívat.“

„To ano. Ale ráda bych tě zavedla na vyhlídku v kopcích, odkud můžeš spatřit celý dům a okolí. První pohled na dům je nejhezčí prá-

vě v tuto denní dobu. My všichni jsme viděli dům poprvé těsně před setměním.“

„Koho tím myslíš, když říkáš ‚my všichni‘?“ vyzvídala jsem.

„Samozřejmě těch šestnáct lidí, kteří tady žijí. Všichni děláme na-prosto stejné věci.“

„Všichni máte stejnou profesi?“ ptala jsem se, neschopna skrýt překvapení.

„Pěkně děkuji, to ne,“ vypískla se smíchem a ruka jí vyletěla k ústům. „Chci tím říct, že cokoli má každý z nás za povinnost, se stává povinností i pro všechny ostatní. Všichni jsme museli spatřit dům a okolí poprvé za soumraku, a proto je to vhodná doba i pro tebe.“

„Proč mě do toho zahrnuješ, Claro?“

„No, prozatím řekněme proto, že jsi můj host.“

„Seznámím se později s tvými příbuznými?“

„Poznáš se s nimi se všemi,“ ujistila mě. „Momentálně není v domě nikdo jiný, kromě nás dvou a hlídacího psa.“

„Jsou někde na výletě?“

„Ve skutečnosti všichni odjeli na dlouhodobější cestu, a já tady se psem hlídám dům.“

„Kdy očekáváš jejich návrat?“

„To je záležitost týdnů, možná i měsíců.“

„Kam odjeli?“

„Jsme neustále na cestách. Někdy odjedu já na několik měsíců, a někdo jiný tady zůstane, aby se staral o majetek.“

Chystala jsem se znovu zeptat, kam jeli, Clara však na moji otázku právě odpovídala.

„Všichni odjeli do Indie,“ řekla.

„Všech patnáct?“ ptala jsem se nevěřičně.

„Není to úžasné? To musí stát majlant!“ řekla tónem, který byl jakousi karikaturou mých vnitřních pocitů závidy, až jsem se musela proti své vůli smát. Náhle mě přepadla myšlenka, že zůstat sama v liduprázdném domě, na tak zapadlém místě, pouze s Clarou, asi nebude příliš bezpečné.

„Jsme tady samy, ale v tomto domě se není čeho bát,“ řekla převkapivě, hlasem nepřipouštějícím diskuzi. „Možná kromě psa. Až se vrátíme z procházky, tak mu tě představím. Máš-li se s ním setkat, musíš být naprosto v klidu. Vidí do lidí, a pokud vycítí jakékoli nepřátelství nebo strach, tak útočí.“

„Ale já se bojím,“ vyhrkla jsem. Už teď jsem se začínala třást.

Odmalička jsem psy nesnášela. Jednou, když jsem byla docela malá, skočil na mě jeden z tátových dobrmanů a povalil mě na zem. Ve skutečnosti mě ten pes nekousl, jenom vrčel a cenil na mě svoje ostré špičáky. Křičela jsem o pomoc, protože jsem byla tak vystrašená, že jsem se nemohla ani pohnout. Měla jsem tak hrozný strach, že jsem se počurala do kalhot. Ještě dnes před sebou vidím mé bratříčky, jak si ze mě utahovali, když mě našli, a ještě se mi posmívali, že jsem mimino, které by mělo nosit plínky.

„Nemám ráda psy, kteří koušou,“ řekla Clara, „ale pes, který je tady s námi, vlastně ani není pes. Je něco jiného.“

Probudila můj zájem, ale to nerozptýlilo mé neblahé tušení.

„Jestli se chceš předtím dát trochu do pořádku, doprovodím tě do hospodářského stavení, jenom pro případ, že se pes potlouká tady někde kolem,“ řekla.

Přikývla jsem. Byla jsem unavená a podrážděná; dopad dlouhé cesty se nakonec projevil. Chtěla jsem si smýt z obličeje prach z cesty a rozčesat splepené a zcuchané vlasy.

Clara mě vedla nějakou další chodbou a pak ven dále dozadu. Kousek od hlavního domu stály dvě malé budovy.

„To je moje tělocvična,“ řekla a ukázala na jednu z nich. „Ani tam nemáš přístup. Až do té doby, než budu mít zájem pozvat tě dovnitř.“

„Tady trénuješ bojová umění?“

„Ano, tady,“ řekla Clara suše. „To druhé stavení je hospodářský domek.“

„Počkám na tebe v obývacím pokoji, dáme si nějaké sendviče. Ale neobtěžuj se upravováním vlasů,“ řekla, jako by si všimla, kam se právě stáčí moje pozornost. „Nejsou tam totiž žádná zrcadla. Zrcad-

la jsou jako hodiny: zaznamenávají plynutí času. A důležité je čas převrátit.“

Chtěla jsem se jí zeptat, co myslela tím obrácením času, ona mě však popostrčila směrem k domku. Uvnitř jsem našla několik dveří. Clara nestanovila žádné podmínky ohledně levé a pravé strany této budovy, a protože jsem nevěděla, kde je záchod, prozkoumala jsem je všechny. Na jedné straně hlavní chodby bylo šest malých vodních klozetů, každý s úzkou dřevěnou toaletou ve výši podřepu. Neobvyklé na nich bylo, že jsem nezaznamenala charakteristický odér septiku, ani silný zápach vápnem naplněných špinavých děr. Slyšela jsem vodu tekoucí pod dřevěnými toaletami, ale nedokázala jsem určit, jak nebo odkud přicházela.

Na druhé straně chodby se nacházely tři úplně stejné místnosti, krásně obložené kachlemi. V každé byla umístěna samostatná staromódní vana a podlouhlá komoda, na níž stál džbán s vodou a porcelánové umyvadlo ve stejném stylu. Ani v jedné z těchto místností nebyla zrcadla, a vůbec žádné jiné příslušenství z nerez oceli, v němž by se mohl odrážet můj obraz. Vlastně tam nebyly žádné vodovodní trubky.

Nalila jsem vodu do umyvadla a opláchla si obličej, pak jsem si mokřými prsty prohrábla zakudlené vlasy. Místo abych použila jeden z hebkých bílých froté ručníků, ze strachu, abych je neušpinila, usušila jsem si ruce papírovými kapesníky, které jsem našla ležet v krabici na komodě. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a chvíli si třela ztuhlý krk, než jsem se opět vydala za Clarou.

Našla jsem ji v obývacím pokoji, jak aranžuje květiny do modrobílých čínských váz. Časopisy, které ležely předtím rozevřené na stole, byly pečlivě složené, a vedle nich stál talíř s jídlem. Když mě uviděla, usmála se.

„Vypadáš svěže jako sedmikráska,“ řekla. „Dej si sendvič. Brzy se bude smrákat. Nesmíme ztrácet čas.“

3.

Poté, co jsem hltavě snědla půlku šunkového sendviče, rychle jsem přes sebe přehodila bundu a obula si boty, které mi dala Clara, a opustily jsme dům, každá vyzbrojena silnou baterkou. Boty byly příliš těsné a levá mě dřela na patě. Byla jsem si jista, že zanedlouho se mi udělá puchýř. Bunda mi však přišla vhod, protože byl chladný večer. Zvedla jsem si límec a zapnula háček u krku.

„Projdeme se po okolí,“ kývla na mě Clara. „Chci, abys viděla tento dům z dálky a za soumraku. Ukážu ti věci, které by sis měla zapamatovat, takže dávej dobrý pozor.“

Vydaly jsme se po úzké pěšině. V dálce jsem zahlédla nepravidelné tmavé obrysy východních hor na purpurové obloze. Když jsem podotkla, jak zlověstně ty hory vypadají, odpověděla Clara, že se nám zdají tak hrozné z toho důvodu, že jejich nadzemská esence je velmi starodávná. Vyprávěla, že všechno v říši viditelného i neviditelného oplývá nadzemskou esencí a člověk k ní musí být velmi vnímavý, aby věděl, jak postupovat.

To, co říkala, mi připomnělo, jak vždycky pozoruji jižní horizont, abych získala vhled a směr. Než jsem se jí na to mohla zeptat, rozhovořila se o horách a stromech a nehmotné esenci skal. Zdálo se mi, že Clara niterně pochopila čínskou kulturu do té míry, že mluvila v náznacích, podobným stylem, jakým se v literatuře Východu vyjadřují osvícení duchové. Uvědomila jsem si, že nevědomky jsem se jí celý den přizpůsobovala. Byl to nepříjemný pocit, protože Clara byla posledním člověkem, ke kterému bych se chtěla chovat blahosklonně. Měla jsem ve zvyku přizpůsobovat se slabým a panovačným lidem v práci nebo ve škole, ovšem Clara nebyla ani slabá ani panovačná.

„Tady je to místo,“ prohlásila Clara a ukázala na plošinu na vyvýšeném místě. „Odtud je dům nejlépe vidět.“

Sešly jsme z pěšiny a mířily na nevelkou planinu, na niž Clara předtím ukázala. Z toho místa se nám naskytl tak úchvatný pohled do údolí, až se mi zatajil dech. Viděla jsem velké shluky vysokých

zelených stromů obklopených tmavšími hnědými plochami, dům samotný však nebylo vidět, protože byl zastíněn stromy a křovím.

„Dům je situován do všech čtyř světových stran,“ řekla Clara, ukazujíc někam do změti zeleně. „Tvoje ložnice je na severní stranu a část domu, kam nemáš přístup, je na jih. Hlavní vchod je na východ; zadní dveře a patio na západ.“

Clara rukou naznačovala, kde se všechny ty části nacházejí, ale až jsem namáhala zrak sebevíc, nic jsem neviděla; jediné, co jsem dokázala dešifrovat, byla temná zelená skvrna.

„Máš asi rentgenové vidění, pokud dům vidíš,“ zabrbkala jsem. „Vždyť je úplně zakrytý stromy.“

„A navíc velice důležitými stromy,“ řekla Clara přátelsky, přehlížejíc moji nesouhlasnou náladu. „Každý z těchto stromů je individuální bytost s přesně vymezeným životním cílem.“

„To se snad rozumí samo sebou, že každá živá bytost na této zemi má určitý smysl?“ řekla jsem rozmrzele.

Něco na všem tom nadšení, s nímž mi Clara předváděla svůj dům, mi šlo na nervy. Skutečnost, že nemůžu vidět to, nač ukazuje, mě rozčílovala o to víc. Silný nápor větru mi nafoukl bundu jako balon, a pak mě napadlo, že moje podráždění možná vzniklo z čiré závislosti.

„Nechtěla jsem, aby to vyznělo banálně,“ omlouvala se Clara. „Chtěla jsem jen říct, že všechno a všichni v mém domě jsou tady z určitého důvodu. A to se týká stromů, mě samotné a přirozeně také tebe.“

Chtěla jsem změnit téma, ale protože mě nic lepšího nenapadlo, zeptala jsem se: „Tys ten dům koupila, Claro?“

„Ne. Zdědili jsme ho. Je majetkem rodiny po celé generace, i když vzhledem k různým bouřím, jimiž Mexiko procházelo, byl dům mnohokrát zničen a znovu vystavěn.“

Uvědomila jsem si, že se cítím mnohem uvolněněji, když kladu jednoduché přímé otázky, na něž mi Clara dává přímé odpovědi. Její proslov o nehmotných esencích byl natolik abstraktní, že jsem si potřebovala oddychnout a mluvit o něčem světském. Ale k mému

zklamání Clara přerušila naši banální výměnu názorů a přešla opět ke svým tajuplným narážkám.

„Tento dům je detailně propracovaným plánem všech akcí lidí, kteří v něm žijí,“ řekla téměř s uctivostí. „Jeho nejlepším rysem je to, že je skrytý. Každý ho může spatřit, ale nikdo jej nevidí. Pamatuj si to. Je to velice důležité!“

Jak bych si to mohla nepamatovat, myslela jsem si. Posledních dvacet minut jsem nedělala nic jiného, než že jsem úporně napínala zrak, abych v pološeru spatřila obrysy domu. Přála jsem si mít dalekohled, aby má zvědavost mohla být ukojena. Než jsem se zmohla na nějakou poznámku, začala Clara scházet dolů z kopce. Pokud šlo o mne, byla bych ráda zůstala o trochu déle, abych se nadýchala svěžího nočního vzduchu. Ale měla jsem strach, že bych ve tmě nedokázala najít cestu zpátky. V duchu jsem si slíbila, že se na to místo vrátím za denního světla, abych zjistila, je-li skutečně možné vidět dům tak, jak říkala Clara.

Po cestě nazpátek jsme se ocitly u zadního vchodu jejího domu téměř v mžiku. Noc byla černá jako uhlí, viděla jsem pouze malé plošky ozařované světlem baterky. Clara namířila kužel baterky na dřevěnou lavičku a vybídla mě, ať se posadím a sundám si boty a bundu a pak je pověsím na věšák u dveří.

Měla jsem hlad jako vlk. Nemohla jsem si vzpomenout, že bych kdy v životě byla tak vyhladovělá, ale zdálo se mi příliš neomalené rovnou se Clary ptát, zda bude něco k večeři. Možná předpokládala, že nám opulentní jídlo, které jsme měly v Guaymas, vystačí na celý den. Ale soudíc podle Clařina objemu, nebyla z těch, kteří by na jídle škudlili.

„Pojďme se podívat do kuchyně, jestli tam nenajdeme něco k snědku,“ předběhla mě opět. „Ale předtím ti ještě ukážu, kde je dynamo a jak se uvádí do chodu.“

Světlem baterky mě směřovala po cestičce vedoucí okolo zdi k cihlovému přístavku zastřešenému vlnitým plechem. Byl v něm ukryt malý diesellový generátor. Věděla jsem, jak se spouští, protože jsem kdysi žila v domku na venkově, kde byl podobný generátor pro

případ výpadku elektrického proudu. Když jsem stiskla páčku, zpozorovala jsem z okna kolny, že elektrickým světlem je patrně osvětlená pouze polovina hlavní budovy a část haly; ty jediné zářily světlem, zatímco všechno ostatní zůstávalo v temnotě.

„Proč nezapojíte celý dům?“ ptala jsem se Clary. „Nemá to žádný smysl nechávat většinu domu potmě.“ Z náhlého popudu jsem dodala: „Jestli chceš, můžu ti to zapojit.“

Pohlédla na mě překvapeně. „A je to bezpečné? Seš si jistá, že nepodpálíš celý dům?“

„Naprostě. Doma mi říkali, že umím kouzlit s dráty, chvíli jsem pracovala jako učednice u jednoho elektrikáře, dokud si nezačal mistr příliš dovolovat.“

„Cos udělala?“ ptala se Clara.

„Řekla jsem mu, kam si může svoje dráty strčit, a odešla jsem.“

Clara vybuchla hrdelním smíchem. Nevěděla jsem, co jí přišlo tak k smíchu, zda to, že jsem pracovala jako pomocnice elektrikáře, nebo to, že mi někdo dělal neslušné návrhy.

„Díky za nabídku,“ řekla Clara, když se jí opět vrátil hlas. „Ale dům je osvětlen přesně tak, jak to chceme. Používáme elektřinu pouze tam, kde je to potřeba.“

Předpokládala jsem, že nejvíc je jí zapotřebí v kuchyni a že to musí být ta část domu, která svítí. Automaticky jsem vykročila směrem k osvětlenému prostoru. Clara mě zatahala za rukáv, aby mě zastavila.

„Kam jdeš?“ ptala se.

„Do kuchyně.“

„Tak to jdeš špatným směrem,“ řekla. „Tady jsi na mexickém venkově; koupelna ani kuchyně nejsou uvnitř domu. Co doufáš, že tady najdeš? Elektrické chladničky a plynové sporáky?“

Vedla mě podél boční stěny domu, kolem tělocvičny do další přízemní budovy, které jsem si předtím nevšimla. Byla téměř dočista skryta za pronikavě vonícími kvetoucími stromy. Kuchyně byla ve skutečnosti jedna obrovitá místnost. Podlaha byla vykládaná terakotovými dlaždicemi, zdi byly čerstvě nabílené a osvětlené řadou

stropních bodových světel. Někdo si dal velkou práci, aby tu zavedl moderní instalaci. Ale spotřebiče byly staré, po pravdě řečeno, vypadaly jako starožitnosti. Na jedné straně místnosti stála velká liti- nová kamna, která, což bylo divné, se zdála zažehnutá. Stála na čty- řech nožkách a měla odsávací rouru, která vypouštěla vzduch dírou ve stropě. Na druhé straně místnosti byly dva dlouhé piknikové sto- ly s lavicemi umístěnými po každé straně. Těsně vedle stál pracovní stůl s deset centimetrů silnou řeznickou deskou. Spousta zářezů na povrchu dřevěné desky napovídala, že stůl tobo již hodně zažil.

Na strategicky rozmístěných hácích podél zdi visely košíky, liti- nové hrnce, pánve a různé jiné kuchyňské náčiní. Celý prostor měl vzhled selské, nicméně pohodlné, dobře zařízené kuchyně, jakou člověk vidává v časopisech.

Na kamnech stály tři kameninové hrnce zakryté poklicemi. Clara mě pobídla, abych se posadila k jednomu ze stolů. Popošla ke kam- nům a zády ke mně cosi kutila, míchala a nabírala. Během pár mi- nut přede mne postavila pokrm z dušeného masa, rýže a fazolí.

„Kdy jsi stihla všechno to jídlo připravit?“ ptala jsem se, upřímně zvědavá, neboť neměla kdy to udělat.

„Jen jsem to všechno smíchala dohromady a postavila na kamna, než jsme odešly,“ řekla zvesela.

Jak naivní si myslí, že jsem, honilo se mi hlavou. Příprava takové- ho jídla vyžaduje několik hodin. Clara si povšimla mého nedůvěři- vého výrazu a pousmála se.

„Máš pravdu,“ řekla, jako by chtěla zanechat předstírání.

„Je tady správce, který pro nás někdy připravuje jídlo.“

„Je teď správce tady?“

„Ne, není. Musel tady být ráno, ale teď už je pryč. Pusť se do jíd- la a nezatěžuj si hlavu takovými nedůležitými detaily, jako odkud pochází.“

Clara a její dům jsou plné překvapení, proběhla mi hlavou myš- lenka, byla jsem však příliš unavená a hladová na to, abych kladla další otázky, anebo hloubala o čemkoli, co nebylo nasnadě. Jedla jsem hltavě; velký garnát, kterým jsem se přecpala u oběda, byl ne-

návratně pryč a zapomenut. Na někoho, kdo byl vybíravý jedlík, jsem jedla nenasytně jako vlk. Jako dítě jsem byla většinou příliš nervózní, než abych se dokázala uvolnit a jídlo si vychutnat. Vždy- cky jsem před sebou viděla všechno to nádobí, co budu muset umý- vat. Pokaždé, když jeden z mých bratrů použil extra talíř nebo zby- tečnou lžičku, myslela jsem, že puknu zlostí. Byla jsem si jista, že schválně používali tolik nádobí jen proto, abych toho měla víc na umývání. Aby toho nebylo málo, otec při každém jídle využil příle- žitosti, aby se pohádal s matkou. Dobře znal její zvyky a věděl, že jí dobré vychování nedovolí odejít od stolu, dokud všichni nedojedí. A tak na ni vychrlil veškeré své stížnosti a stesky.

Clara podotkla, že nebude nutné, abych umývala nádobí, i když jsem jí nabídla pomoc. Přešly jsme do obývacího pokoje, do jedné z místností, o níž se zřejmě domnívala, že nepotřebuje žádnou elekt- řinu, neboť tam byla tma jako v ranci. Clara rozsvítila petrolejovou lampu. Nikdy v životě jsem podobné světlo neviděla. Bylo jasné a tajemné, přesto zároveň mírné a měkké. Všude kolem dokola si pohrávaly blikotající se stíny. Měla jsem pocit, že jsem se ocitla v ja- kémsi snovém světě, daleko od reality osvětlované elektrickými světly. Clara, ten dům, ten pokoj, všechno se zdálo patřit do jiného času, do jiného světa.

„Slíbila jsem ti, že tě představím našemu psovi,“ spustila Clara, když se usadila na pohovku. „Je právoplatným členem naší domá- cnosti. Musíš být opatrná na to, co cítíš nebo říkáš v jeho blízkosti.“

Posadila jsem se vedle ní. „Je to nějaký citlivý, neurotický pes?“ ptala jsem se v hrůze ze setkání.

„Citlivý ano. Neurotický ne. Jsem vážně přesvědčena, že ten pes je velice vyspělá bytost, ale být psem činí pro tu nebohou duši obtíž- ným, ne-li nemožným, přesáhnout ideu já.“

Hlasitě jsem se rozesmála při té směšné představě psa, který zná pojem sebe sama. Konfrontovala jsem Claru s absurditou jejího pro- hlášení.

„Máš pravdu,“ připustila. „Neměla jsem užívat slovo 'já'. Lépe ře- čeno, je ztracený ve svém pocitu důležitosti.“

Věděla jsem, že si ze mne dělá legraci. Ale snažila jsem se držet svůj smích na uzdě.

„Klidně se směj, ale já to myslím dočista vážně,“ řekla Clara tichým hlasem. „Uvidíš sama.“ Naklonila se blíž a ztišila hlas do šepotu. „Za jeho zády mu říkáme *sapo*, to znamená španělsky ‚ropucha‘, protože se podobá obrovské ropuše. Ale neodvažuj se mu to říkat do obličeje, nebo tě napadne a rozsápe tě na kousíčky. Takže, jestli mi nevěříš, nebo pokud jsi dost odvážná či dost pošetilá na to, abys to zkusila, a rozzuříš ho, pak je pouze jediná věc, kterou můžeš udělat.“

„A to je co?“ zeptala jsem se, opět se podrobujíc její vůli, ačkoli tentokrát s opravdovým pocitem strachu.

„Bez rozvažování řekni, že to já vypadám jako bílá ropucha. Slyšíš to hrozně rád.“

Nehodlala jsem jí skočit na ty její legrácky. Myslela jsem si o sobě, že jsem příliš znalá světa, než abych uvěřila takovým nesmyslům. „Pravděpodobně jsi svého psa vycvičila, aby na výraz *sapo* reagoval negativně,“ namítla jsem. „Mám zkušenosti s cvičením psů. Jsem si jista, že psi nejsou dostatečně inteligentní, aby věděli, co si o nich lidé povídají. Natož aby tím byli uraženi.“

„Tak to vyzkoušejme,“ navrhla Clara. „Dovol mi, abych mu tě představila, a pak si budeme v knížce o zoologii prohlížet obrázky žab a komentovat je. Potom mi v určitém momentu řekneš, velice tiše, ‚Rozhodně vypadá jako ropucha‘, a uvidíme, co se bude dít.“

Než jsem mohla na její návrh zareagovat souhlasem nebo odmítnutím, odešla Clara postranními dveřmi a zanechala mě samotnou. Uklidňovala jsem se, že mám situaci dobře pod kontrolou a nedovolím té ženě, aby mě nutila věřit takovým nesmyslům, jako že psi mají vysoce vyvinuté vědomí.

V duchu jsem se mentálně povzbuzovala, abych byla asertivnější, když vtom se Clara vrátila v doprovodu toho největšího psa, jakého jsem kdy viděla. Bylo to robustní psisko s tlustýma tlapama velikosti kávového podšálku. Měl lesklou černou srst a žluté oči s výrazem někoho, kdo je k smrti znuděný životem. Jeho uši byly zakulacené

a tvář vydutá a po stranách zvrásněná. Clara měla pravdu, určitá podobnost s ohromnou ropuchou byla nasnadě. Pes přišel rovnou ke mně, zastavil se a pohlédl na Claru, jako by čekal, že něco řekne.

„Taisho, ráda bych ti představila svého přítele Manfreda. Manfrede, to je Taisha.“

Málem jsem napráhla ruku a potřepala mu tlapou, ale Clara mi dala pohybem hlavy znamení, ať to nedělám. „Moc mě těší, že tě poznávám, Manfrede,“ řekla jsem a snažila se nesmát, ani nedat najevo strach. Pes popošel blíž ke mně a začal mi očuchávat rozkrok. Znechuceně jsem uskočila. Ale v tom okamžiku mě obešel a strčil do mě svým zadkem, rovnou za kolenní kloub, až jsem ztratila rovnováhu. Dále jen vím, že jsem se ocitla na podlaze na kolenou, pak na všech čtyřech, a ta bestie mi olizovala půlku obličeje. Potom, než jsem mohla vstát nebo se alespoň odkulit, pes si upšoukl přímo mně před nosem.

V mžiku jsem byla na nohou a vydávala neartikulované zvuky. Clara se smála, až nemohla popadnout dech. Přisahala bych, že se řehtal i Manfred. Byl tak rozradostněný, že se postavil za Claru a úkosem mě pozoroval a škrábal do podlahy svýma ohromnými předními tlapama. Byla jsem tak rozzuřená, že jsem vybafla: „Čert tě vem, ty smradlavý ropuší pse!“

V okamžení ta obluda vyskočila a vrazila do mě hlavou. Spadla jsem zpátky na zem, pes na mě. Jeho tlama byla pár centimetrů od mého obličeje. V jeho žlutých očích jsem četla výraz zuřivosti. Pach jeho smrdutého dechu by byl přinutil kohokoli ke zvracení, a já k tomu rozhodně neměla daleko. Čím hlasitěji jsem na Claru křičela, ať ze mě sundá to zatracené psisko, tím hrozivější bylo jeho vrčení. Už jsem málem omdlívala hrůzou, když jsem zaslechla Claru, jak se snaží překřičet psí vrčení a mé výkřiky: „Řekni mu, co jsem ti říkala, řekni mu to, rychle!“

Strachem jsem nemohla promluvit. Clara se rozčileně pokoušela ze mě toho psa sundat, tahajíc ho za uši, to však tu bestii rozzuřilo ještě víc.

„Tak mu to řekni! Řekni mu, co jsem ti radila!“ ječela Clara.

V panické hrůze jsem si nemohla vzpomenout, co to bylo. Pak, pomalu ztrácejíc vědomí, slyšela jsem se najednou, jak křičím: „Promiň, to Clara, Clara vypadá jako ropucha!“

Pes náhle přestal vrčet a odsunul se z mé hrudi. Clara mi pomohla na nohy a dovedla mě k pohovce. Manfred se vlekł za náma, jako by jí chtěl pomoci. Clara mi dala napít teplé vody, ta mi však jen nadzvedla rozbouraný žaludek. Taktak jsem stihla doběhnout na záchod, než mi začalo být vážně špatně.

Později, když jsem odpočívala v obývacím pokoji, mi Clara navrhla, že si spolu s Manfredem prohlédneme knížku o ropuchách, abych měla možnost zopakovat, že kdo tady vypadá jako bílá ropucha, je Clara. Odůvodnila to tím, že musím z Manfredovy mysli vymazat jakýkoli stín pochybnosti.

„Jako pes se cítí být hrozně bezvýznamný,“ vysvětlovala. „Nešťastná duše! Nechce být takový, ale nemůže si zkrátka pomoci. Rozzuří se, kdykoli vycítí, že si z něj někdo dělá legraci.“

Podotkla jsem, že v nynějším stavu jsem prachmizerným objektem dalších experimentů v psychologii psů. Ale Clara naléhala, abych to dohrála až do konce. Jakmile jsem otevřela knihu, přikolébala se Manfred, aby se podíval na obrázky. Clara se posmívala a vtípkovala na účet ropuch, které prý vypadají opravdu prazvláštně, některé z nich prý jsou dokonce vyložené ošklivé. Snažila jsem se obstát a spolupracovat. Slovo ropucha a španělský výraz *sapo* jsem v kontextu naší absurdní konverzace vyslovila tak často a tak hlasitě, jak jen to bylo možné. Od Manfreda jsme se však nedočkaly žádné reakce. Zdál se stejně znučený jako v prvním okamžiku, kdy jsem ho spatřila.

Když jsem, jak jsme se s Clarou domluvily, hlasitě poznamenala, že rozhodně vypadá jako bílá ropucha, začal Manfred okamžitě vrtět ocasem a očividně ožil. Opakovala jsem tu zaklínací větu několikrát a pes byl čím dál tím vzrušenější. Pak mi něco blesklo hlavou a řekla jsem, že já jsem takový ropuší pulec, který touží podobat se Cláře. V tom momentu pes vyskočil, jako kdyby byl dostal elektrický šok. A když Clara řekla: „To jsi trochu přepískla, Taisho,“ vážně

jsem si myslela, že byl Manfred tak rozradostněný, že už to déle nemohl vydržet. Vyběhl z pokoje.

Omráčená, natáhla jsem se na pohovku. Někde v hloubi duše a navzdory všem průvodním důkazům, které to podporovaly, stále jsem nemohla uvěřit tomu, že by pes mohl reagovat na hanlivou přezdívku způsobem, jakým se zachoval Manfred.

„Řekni mi, Claro, co je to za trik? Jak jsi naučila svého psa takhle reagovat?“

„To, co jsi viděla, není trik,“ odvětila. „Manfred je záhadné neznámé stvoření. Pouze jediný člověk na světě mu může říkat do očí *sapo* nebo *sapito* (ropuško), aniž by vyprovokoval jeho hněv. Jednoho dne se s tím mužem setkáš. Je tím, kdo je zodpovědný za Manfredovu mysterióznost. Takže je taky jediným, kdo ti to může objasnit.“

Clara neočekávaně vstala. „Máš za sebou dlouhý den,“ řekla a podala mi petrolejovou lampu. „Myslím, že je čas jít do postele.“

Zavedla mě do pokoje, který mi přidělila. „Všechno, co potřebuješ, najdeš uvnitř,“ kývla na mě. „Pro případ, že by ses bála jít v noci do hospodářského stavení, nočník je pod postelí. Doufám, že se tady budeš cítit dobře.“

Jemně se dotkla mé paže a zmizela v přitmné tmavé chodby. Neměla jsem ani potuchy, kde se nachází její ložnice. Přemýšlela jsem, zda by mohla být v tom křídle domu, kam jsem neměla přístup. Dala mi dobrou noc takovým divným způsobem, že jsem na moment ztuhla s rukou na kouli dveří a domýšlela se všelicos.

Vešla jsem do svého pokoje. Světlo petrolejové lampy vrhalo stíny po stěnách. Na podlaze se komíhal rozvířený vzor, odrážející se od vázy s květinami, která předtím stála v obývacím pokoji. Clara ji musela přenést a umístit tady na stole. Vyřezávaný dřevěný prádelník byl změtí mihotajících se šedi; sloupky postele vytvářely linie, které se kroutily po stěnách jako hadi. Okamžitě jsem pochopila odůvodněnost přítomnosti mahagonového étagéře s figurkami a keramickými dózami cloisonné. Světlo lampy je úplně proměnilo, vy-

tvářejíc fantaskní, iluzorní svět. Cloisonné a porcelán nejsou určeny pro elektrické osvětlení, proběhla mi hlavou myšlenka.

Chtěla jsem prozkoumat pokoj, ale byla jsem strašně unavená. Postavila jsem lampu na malý stolek vedle postele a svlékla se. Oblékla jsem se do bílé, mušelínové noční košile, která ležela přehozená přes opěradlo židle. Zdálo se, že mi padne, alespoň jsem ji nevláčela po zemi.

Lehla jsem si do měkoučké postele a podepřela si záda polštáři. Nezhasila jsem hned lampu; byla jsem fascinována sledováním fantaskních stínů. Vzpomněla jsem si, že jako malá holka jsem před usnutím hrávala takovou hru: počítala jsem, kolik stínových předmětů dokážu rozpoznat na stěnách svého pokoje.

Polootevřeným oknem pronikal do ložnice chladný vánek a rozechvíval stíny. Ve svém vyčerpaném stavu jsem si představovala, že vidím obrysy zvířat, stromů a letících ptáků. Pak jsem, náhle, ve změti šedavého přísvitů zahlédla neurčité kontury psí tváře. Měl zakulacené uši a placatý zvrásněný čumák. Zdálo se mi, že na mě mrká. Určitě to byl Manfred.

Mysl mi zaplavily podivné pocity a otázky. Jak bych kdy mohla události dnešního dne vůbec uspořádat? Žádnou z nich jsem si nedokázala vysvětlit ke své spokojenosti. Nejpozoruhodnější se mi zdála skutečnost, s jakou jistotou jsem byla přesvědčena, že moje poslední poznámka – že jsem ropuší pulec toužící podobat se Claře – vytvořila mezi mnou a Manfredem pouto porozumění. Rovněž jsem si byla jista, že o něm nemohu přemýšlet jako o obyčejném psovi a že už se ho vůbec nebojím. I přes mou nedůvěru se zdálo, že je obdařen zvláštní inteligencí, díky níž si uvědomuje, co Clara nebo já říkáme.

Vítr náhle rozhrnul záclony a rozpustil stíny v houf mihotavého chmýří. Psí tvář začala splývat s ostatními skvrnami na stěně, které jsem si představovala jako kouzla, jež mi dávají sílu pro setkání s nocí. Jak pozoruhodné, myslela jsem si, že mysl může promítat své zážitky na prázdnou zeď, jako kdyby to byla kamera uchovávací nekonečnou metráž filmu.

Stíny se zachvívaly, když jsem zhášela knot lampy, a z pokoje se vytratil poslední kousíček světla. Zůstala jsem sama v černočerné tmě. Skutečnost, že jsem byla v cizí posteli a v cizím domě, mě nerozrušovala. Předtím Clara řekla, že je to můj pokoj, a poté, co jsem v něm chvíli pobyla, cítila jsem se tam úplně jako doma. Měla jsem intenzivní pocit, že jsem chráněna. Hleděla jsem do tmy před sebou, a náhle jsem zpozorovala, že vzduch v místnosti začal šumět. Vzpomněla jsem si, jak se Clara zmínila, že dům prostupuje nepostřehnutelná energie, jako elektrický proud probíhající dráty. Dříve jsem si toho nevšimla, pořád se něco dělo. Ale teď, v absolutním tichu, jsem zřetelně slyšela jemný bzučivý zvuk. Pak jsem uviděla nepatrné částečky rotující všude po místnosti neuvěřitelnou rychlostí. Freneticky narážely jedna do druhé a vydávaly bzučivý šum jako hukot tisíců včel. Pokoj, celý dům, se zdál být nabit jemným elektrickým proudem, který pronikl celou mojí bytostí.

4.

„Spala jsi dobře?“ zeptala se Clara, když jsem vcházela do kuchyně.

Právě se chystala usednout ke stolu, aby se najedla. Všimla jsem si, že je prostřeno i pro mě, ačkoli mi večer předtím neřekla, kdy bude snídaneň.

„Spala jsem jako medvěd,“ řekla jsem po pravdě.

Vyzvala mě, abych si přisedla, a naložila mi na talíř jakési pikantní maso, nakrájené na malé kousky. Vyprávěla jsem jí, že vstávání v cizí posteli pro mě vždycky bylo těžkou chvílkou. Můj táta často měnil zaměstnání a rodina se musela stěhovat kamkoli, kde bylo volné místo. Mívala jsem hrůzu z šoku, který mě čekal, když jsem se ráno probudila dezorientovaná v novém domě. Tentokrát se však děs nedostavil. Po probuzení jsem měla pocit, že pokoj a postel byly odjakživa moje.

Clara soustředěně poslouchala a pokývla hlavou. „To je proto, že jsi v harmonii s osobou, jíž pokoj patří,“ podotkla.

„A čím je ten pokoj?“ ptala jsem se zvědavě.

„Jednoho dne se to dozvíš,“ řekla a naložila na talíř vedle masa pořádnou porci rýže. Podala mi vidličku. „Pusť se do jídla. Dneska budeš potřebovat všechnu svoji sílu.“

„Co budeme dělat?“ zeptala jsem se, když odklidila talíře.

„Ne my,“ poopravila mě. „Ty půjdeš do jeskyně, abys začala s rekapitulací.“

„S čím?“

„Minulou noc jsem ti vykládala, že všechno a všichni v tomto domě jsou zde z nějakého důvodu, včetně tebe.“

„Proč jsem tady, Claro?“

„Důvod, proč jsi tady, ti musím vysvětlit po etapách,“ odvětila. „Na nejjednodušší úrovni jsi tady proto, že se ti tady líbí, bez ohledu na to, co si možná myslíš. Druhým, složitějším důvodem je, že jsi tady proto, aby ses učila a trénovala fascinující cvičení zvané rekapitulace.“

„Co je to za cvičení? V čem spočívá?“

„Vysvětlím ti to, až dorazíme do jeskyně.“

„Proč mi to nemůžeš říct teď?“

„Měj se mnou trpělivost, Taisho. Nemůžu ti v této chvíli zodpovědět všechny tvoje otázky, protože zatím nemáš dostatek energie, aby ses s odpověďmi vypořádala. Později sama pochopíš, proč je tak těžké některé věci vysvětlit.“

Obuj si pohorky a vyrazíme.“

Opustily jsme dům a stoupaly do nízkých kopců směrem na východ stejnou pěšinou, po níž jsme šly předešlé noci. Po krátkém stoupání jsem zahlédla plochou mýtinu na vyvýšeném plácku, kterou jsem si předsevzala znovu navštívit. Aniž bych čekala, než Clara převezme iniciativu, vydala jsem se směrem k ní, protože jsem byla dychtivá zjistit, zda za denního světla budu moci vidět dům.

Dívala jsem se upřeně do doliny prohnuté jako luk, vtěsnané mezi kopci a pokryté zelenými stromy a křovisky. Ale přestože bylo

jasno a slunečno, žádné obrysy domu jsem neviděla. Patrná byla pouze jedna věc; bylo tam více obrovských stromů, než jsem si pamatovala z minulé noci.

„Určitě dokážeš rozeznat hospodářské stavení,“ prohodila Clara. „Je to ten načervenalý bod hned vedle toho shluku mesquitových stromů.“

Bezděčně jsem nadskočila. Byla jsem tak zaujata zíráním do údolí, že jsem ani neslyšela, jak se Clara vynořila za mnou.

Aby mi pomohla zaměřit pozornost, ukázala na konkrétní výsek zeleně dole pod námi. Přemýšlela jsem, že jí ze zdvořilosti řeknu, že dům vidím, tak, jak jsem měla obvykle ve zvyku lidem přitakávat, nechtěla jsem však začínat den tím, že bych se jí podřizovala. Byla jsem zticha. Krom toho, na tom skrytém údolí bylo něco tak nádherného, že mi to bralo dech. Hleděla jsem do něj v tak absolutním pohroužení, až na mě přišla dřímota; opírala jsem se o kámen, a ať už to bylo cokoli, co vyzařovalo z toho údolí, nechala jsem se tím uchvátit. A ono mě to skutečně uchvátilo. Měla jsem dojem, že jsem na pikniku v přírodě, kde byl právě večírek v plném proudu. Slyšela jsem lidský smích...

Můj sen se rozplynul, když mě Clara pod pažemi nadzvedla a postavila mě na nohy. „Proboha, Taisho!“ vzkřikla. „Jsi zvláštnější, než jsem si myslela. Na chvíli už jsem se bála, že jsem tě ztratila!“

Chtěla jsem jí povědět, o čem se mi zdálo, protože jsem byla přesvědčena, že jsem na chvíličku usnula. Ale vypadala, že ji to nezajímá. Znovu se vydala na cestu.

Clara šla pevným a rozhodným krokem, jako kdyby přesně věděla, kam jde. Naproti tomu já jsem bezcílně klopýtalá za ní a snažila se nezůstat pozadu. Kráčely jsme v absolutním tichu. Po dobré půlhodině jsme se ocitly u zvláštního seskupení kamenů, které jsme jistojistě už jednou mýjely.

„Mám dojem, že tady už jsme jednou byly,“ prolomila jsem ticho.

Přikývla hlavou. „Chodíme v kruzích,“ přiznala. „Něco tě stopuje, a jestli se toho nezabavíme, bude nás to sledovat až do jeskyně.“

Otočila jsem se, abych zjistila, jestli je někdo za námi, ale doká-

zala jsem rozeznat jen křoví a zkroucené větve stromů. Spěchala jsem, abych dohnala Claru, a přitom jsem zakopla o pařez. Jak jsem padala dopředu, leknutím jsem vykřikla. Clara mě s neuvěřitelnou rychlostí chytla za ruku a zastavila můj pád tím, že přede mne dala nohu.

„Vidím, že na túry tě moc neužije,“ poznamenala.

Přiznala jsem se, že jsem nikdy nebyla dobrý chodec, vyrůstala jsem totiž v přesvědčení, že kempování a chození po horách je pro přírodní typy, pro nezkažené venkovské lidi, a ne pro lidi z velkoměst. Chůze na úpatí vysokých hor pro mne nebyla zážitkem, který bych mohla nazvat příjemným. A kromě pohledu na Clařin dům mne scenérie, jež ostatní považovali za úchvatné, nechávaly chladnou.

„To je v pořádku,“ řekla Clara. „Nejsi tady proto, aby ses kochala krajinou. Musíš se dál soustředit na cestu. A dávej pozor na hady.“

Ať už v této oblasti byli či nebyli hadi, její výstraha rozhodně připoutala mou pozornost k zemi. Čím déle jsme šlapaly, tím jsem byla zadýchanější. Boty, jimiž mě Clara vybavila, ztěžkly na mých nohou jako olovo. Dělal mi značné potíže vůbec zvednout stehna, abych dala jednu nohu před druhou. „Je tahle procházka přírodou opravdu nezbytná?“ zeptala jsem se nakonec.

V tu ránu se Clara zastavila a otočila se jako na obrtlíku. „Než budeme moci mluvit o čemkoli smysluplném, budeš si muset přinejmenším uvědomit svůj komplikovaný doprovod,“ řekla. „Dělám, co mohu, abych ti právě v tomhle pomohla.“

„O čem to mluvíš?“ chtěla jsem vědět. „Jaký doprovod?“ Opět mě přepadla moje stará známá rozladěnost.

„Mluvím o tvém přívalu zaběhnutých pocitů a myšlenek, o tvé osobní historii,“ vysvětlovala Clara. „O všem tom, co tě nutí považovat se za jedinečnou a mimořádnou bytost.“

„Co je špatného na mých obvyklých pocitech a myšlenkách?“ nechápala jsem. Její nepochopitelné tvrzení mě neskutečně dráždilo.

„Právě ty navyklé pocity a myšlenky jsou zdrojem všech tvých potíží,“ prohlásila. Čím víc mluvila v hádankách, tím víc rostlo mo-

je znepokojení. V té chvíli jsem se mohla zlobit jen sama na sebe, že jsem podlehla pozvání té ženy, abych u ní strávila nějaký čas. Byla to zpozdilá reakce. Strach, který ve mně žhnul, teď vzplanul plnou silou. Představovala jsem si, že je možná psychopatka, která může kdykoli vytáhnout nůž a zabít mě. Pak mě napadlo, že jelikož je zběhlá v bojových uměních, pravděpodobně by nůž nepotřebovala. Jediné kopnutí její svalnaté nohy by znamenalo můj konec. Nemohla jsem se s ní rovnat. Byla sice starší než já, nicméně nekonečně silnější. Už jsem se viděla, jak končím jako pouhý další statistický údaj, pohřešovaná osoba, kterou nikdy nikdo nenajde. Úmyslně jsem zpomalila krok, abych zvětšila vzdálenost mezi námi.

„Nepouštěj se do takových morbidních úvah,“ vetřela se Clara bez obalu do mých myšlenek. „Přivedla jsem tě sem proto, abych ti pomohla připravit tě na to, jak čelit životu s o něco větší grácií. Ale zdá se, že se mi povedlo jediné: spustit lavinu odporných podezření a obav.“

Cítila jsem se za své morbidní úvahy vážně trapně. Ohromovalo mě, s jakou přesností vystihla mé rozpoložení a jak jedním rázem zklidnila moji vnitřní bouři. Přála jsem si, abych se mohla omluvit a prozradit jí, co se mi honilo hlavou, ale nebyla jsem na to připravená; v tu chvíli by to pro mne znamenalo ještě větší nevýhodu. „Máš zvláštní schopnost uklidnit mou mysl, Claro,“ řekla jsem místo toho. „To ses naučila na Východě?“

„Není to nic těžkého,“ přiznala, „ne proto, že utišíš tvoji mysl by bylo snadné, ale protože jsme si všichni podobní. Jediné, co mohu udělat proto, abych tě dobře znala, je znát sama sebe. A já, ujišťuji tě, se znám.“

Teď se soustředme na chůzi. Chci dojít do jeskyně, než úplně zkolabuješ.“

„Vysvětlí mi ještě jednou, co budeme v té jeskyni dělat,“ vyzvídal jsem, neochotna znovu vykročit.

„Hodlám tě naučit nepředstavitelné věci.“

„Jaké nepředstavitelné věci?“

„Brzy se dozvíš víc,“ řekla a široce rozevřenýma očima mě pozorovala.

Dychtila jsem po dalších informacích, ale než jsem ji mohla zatáhnout do hovoru, byla už v polovině dalšího kopce. Přeslapovala jsem na místě a pak jsem ji následovala další asi čtvrt míle, až jsme se konečně usadily na břehu říčky. Listí stromů tam bylo tak husté, že nebylo vidět oblohu. Sundala jsem si boty. Na patě jsem měla puchýř.

Clara zdvihla ostře zašpičatělý klacík a píchala mi do nohy mezi palcem a malíčkem. Così jako slabý elektrický proud mi vystřelovalo do lýtek a probíhalo podél vnitřní strany stehén. Potom mě přinutila kleknout si na všechny čtyři, a, jednu nohu po druhé, obrátila mi chodidla a píchla mě do bodu těsně pod výčnělkem palce. Vykřikla jsem bolestí.

„To nebylo tak špatné,“ řekla tónem člověka zvyklého ošetřovat nemocné. „Klasičtí čínští lékaři obvykle používali tuto techniku, aby probudili a oživilí slabé, nebo navodili stav zvláštní pozornosti. Dnes ovšem tato klasická znalost zaniká.“

„Proč je tomu tak?“

„Protože důraz na materialismus vede člověka k tomu, aby se odklonil od duchovních cílů.“

„To jsi měla na mysli, když jsi mi v poušti říkala, že pouto s minulostí je přetrženo?“

„Ano. Velké revoluce zákonitě vyvolávají hluboké změny v energetické struktuře věcí. Změny, které nejsou vždy k lepšímu.“ Nařídila mi, abych ponořila nohy do říčky a vnímala hebké kameny na jejím dně. Voda byla ledově studená, až jsem se začala bezděky třást.

„Pohybuj nohama v kotnících ve směru hodinových ručiček,“ vybídlá mě. „Nech proudící vodu, ať odplaví tvoji únavu.“

Po několika minutách otáčení kotníků jsem se cítila osvěžená, ovšem nohy jsem měla skoro zmrzlé.

„Teď zkus cítit, jak všechno tvoje napětí odtéká do nohou, a pak je odhod' trhnutím kotníků do strany. Tímto způsobem se zbavíš i chladu.“

Nepřestávala jsem švihat nohama, dokud nebyly úplně zmrtvělé.

„Nemyslím, že to funguje, Claro,“ řekla jsem a vytáhla nohy z vody.

„To je proto, že nesměruješ napětí pryč od sebe,“ řekla. „Tekoucí voda odnáší pryč únavu, chlad, nemoce a všechny další nežádoucí věci, ale aby k tomu došlo, musíš to zamýšlet. Jinak můžeš šplouchat nohama, dokud potok nevyschne, a výsledek bude nulový.“

Dodala, že pokud člověk dělá toto cvičení v posteli, musí použít svou fantazii a představit si tekoucí proud.

„Co přesně myslíš tím ‚zamýšlet to‘?“ ptala jsem se a utírala si nohy do rukávů bundy. Po chvilce energického tření se nakonec rozehrály.

„Záměr je síla, která udržuje vesmír,“ řekla. „Je to síla, která je jádrem všech věcí. Utváří dění světa.“

Nemohla jsem uvěřit, že pozorně naslouchám každému slovu. Určitě se udála jakási zásadní změna, která proměnila moji obvyklou znuřenou netečnost v ten nejmimořádnější stav bdělosti. To neznamenal, že bych chápala, co Clara říká, neboť tomu jsem nerozuměla ani zbla. Zarazila mě však skutečnost, že jsem jí dokázala naslouchat bez podráždění či nepozornosti.

„Mohla bys popsat tu sílu jasněji?“

„Nedá se o tom nijak hovořit, leda metaforicky,“ řekla. Špičkou boty rýpala hlínu a rozhrnovala suché listí. „Pod suchými listy je půda, nesmírná země. Záměr je princip probíhající pode vším.“

Clara vytvořila z dlaní miskou, ponořila ruce do vody a opláchla si tvář. Opět jsem žasla nad její hladkou pletí bez vrásek. Tentokrát jsem její mladistvý vzhled pochválila nahlas.

„To, jak vypadám, je otázkou udržování mého vnitřního života v rovnováze s okolím,“ řekla a otřepávala si vodu z rukou. „Na této rovnováze závisí všechno, co děláme. Můžeme být mladí a vibrující jako říční proud, nebo staří a pochmurní jako sopečné hory v Arizoně. Je to na nás.“

Samotnou mne překvapilo, když jsem se jí zeptala, zda existuje způsob, pokud věřím tomu, co říká, který by mi umožnil tuto rovnováhu získat.

Přikývla. „Ovšemže existuje,“ řekla. „Dosáhneš jí praktikováním speciálního cvičení, které tě hodlám naučit: rekapitulace.“

„Nemůžu se dočkat, až se pustím do cvičení,“ řekla jsem a rozčileně jsem si obouvala boty. Pak jsem náhle, z nevysvětlitelného důvodu, začala být tak nervózní, že jsem vyskočila a řekla: „Neměly bychom se opět vydat na cestu?“

„Jsme na místě,“ prohlásila Clara a ukázala na malou jeskyni na úbočí kopce.

Jak jsem na ni upřeně hleděla, veškeré vzrušení ze mne oteklo. Na tom zejícím otvoru bylo cosi hrozivého a zlověstného. současně však vyzývavého. Měla jsem neoblomné nutkání ho prozkoumat, ale zároveň jsem se bála toho, co bych mohla nalézt uvnitř.

Tušila jsem, že jsme někde v blízkosti jejího domu. Ta myšlenka mě uklidňovala. Clara mě upozornila, že je to místo síly, lokalita, kterou by starověcí geomantikové, odborníci v umění *feng-shui*, nepochybně označili jako místo pro chrám.

„Elementy vody, dřeva a vzduchu jsou zde v dokonalé harmonii,“ řekla. „Energie tady proudí ve velké intenzitě. Pochopíš, co tím myslím, až vejdeš do jeskyně. Musíš využít energii tohoto unikátního místa k tomu, aby ses očistila.“

„Říkáš, že tady musím zůstat?“

„Nevěděla jsi, že mnichové a učenci na Východě se ve starověku uchýlovali do jeskyní?“ zeptala se. „Příroda jim pomáhala v meditaci.“

Vybídla mě, abych si vlezla do jeskyně. Srdnatě jsem se vsoukala dovnitř a vykávala ze své mysli veškeré myšlenky na pavouky a netopýry. Jeskyně byla tmavá a studená. Místa tam bylo tak pro jednoho člověka. Clara mě vyzvala, abych se posadila se zkříženýma nohama a opřela se zády o zeď. Váhala jsem, protože jsem si nechtěla ušpinit bundu, ale jakmile jsem se pohodlně usadila, uvolnila jsem se, abych si mohla odpočinout. Přestože strop byl skoro u mé hlavy a podlaha mě tvrdě tlačila proti kostrči, neměla jsem pocit klaustrofobie. V jeskyni vířil mírný, téměř nepostřehnutelný proud vzduchu. Cítila jsem se osvěžená, přesně tak, jak to Clara předpovídala. Chys-

tala jsem se svléknout si bundu a posadit se na ni, když Clara, usazená na bobku u ústí jeskyně, promluvila.

„Vyvrcholení toho zvláštního umění, které tě chci naučit,“ začala, „se nazývá abstraktní let a prostředek k jeho dosažení nazýváme rekapitulace.“ Vešla do jeskyně a dotkla se levé a pravé strany mého čela. „Bdělá pozornost se musí pohybovat odsud sem,“ řekla. „Když jsme byly dětmi, bylo to pro nás snadné, ovšem jakmile byl jednou ochranný obal těla narušen marnotratnými excesy, pouze speciální manipulace s pozorností, řádný život a celibát mohou obnovit energii, která se vyčerpala, energii, která vyžaduje přesměrovat.“

Jasně jsem chápala všechno, co říkala. Dokonce jsem cítila, že bdělá pozornost je jako proud energie, který může přecházet z jedné strany čela na druhou. A představovala jsem si mezeru mezi těmito dvěma body jako nekonečný prostor, vakuum, jež brání přenosu.

Napjatě jsem poslouchala, když Clara pokračovala v řeči. „Tělo musí být ohromně silné,“ řekla, „aby bdělá pozornost byla zaostřená a plynulá a mohla přeskakovat z jedné strany propasti na druhou při mrknutí oka.“

Zatímco mi podávala vysvětlení, stalo se něco zvláštního. Náhle jsem si byla naprosto jista, že v Mexiku zůstanu. Co jsem chtěla cítit, bylo, že se za pár dnů vrátím do Arizony; ve skutečnosti jsem však tušila, že se tam už nevrátím. Věděla jsem také, že mé uvědomění nebylo pouze přijetím toho, co měla Clara v úmyslu již od samého začátku, důvodem bylo, že jsem byla bezmocná a nedokázala jsem odolávat jejím záměrům, jelikož síla, která mne řídila, nebyla pouze její vlastní.

„Od této chvíle musíš vést život, v němž má bdělá pozornost přednost přede vším,“ řekla, jako by byla tušila, že jsem v duchu učinila závazek, že u ní zůstanu. „Musíš se vyvarovat všeho, co je pro tvé tělo a tvou mysl oslabující a škodlivé. Prozatím je rovněž nezbytné přerušit veškeré fyzické a citové svazky se světem.“

„Proč je to tak důležité?“

„Protože dříve než cokoli jiného musíš dosáhnout jednoty.“

Clara mi objasňovala, že jsme přesvědčeni, že v nás existuje dua-

lismus; mysl je nehmotná část nás samotných a tělo část hmotná. Toto rozdělení udržuje naši energii ve stavu chaotického odloučení a brání jí ve sjednocení.

„Rozdělenost je stav pro lidi běžný,“ připustila. „Nejedná se ovšem o nejednotnost mezi myslí a tělem, nýbrž mezi tělem, které obsahuje mysl nebo já, a dvojníkem, který je schránkou naší základní energie.“

Tvrdila, že před narozením tato vnucená dualita neexistuje, avšak počínaje narozením jsou tyto dvě části odděleny působením lidského záměru. Jedna část se obrací navenek a stává se hmotným tělem; ta druhá se obrací dovnitř a stává se dvojníkem. V okamžiku smrti se ta těžší část, tělo, vrací do země, aby jí byla vstřebána, a ta lehčí část, dvojník, se stává svobodnou. Naneštěstí však, neboť dvojník nebyl nikdy zdokonalován, zažívá svobodu pouze na malý okamžik, než je rozptýlen do vesmíru.

„Pokud zemřeme, aniž bychom vymazali náš falešný dualismus těla a mysli, zemřeme obyčejnou smrtí,“ řekla.

„Jak jinak můžeme zemřít?“

Clara se na mě upřeně zadívala, jedno obočí zdvižené. Místo odpovědi mi důvěrným tónem prozradila, že umíráme z toho důvodu, protože možnost, že bychom mohli být transformováni, nepronikla do našeho vědomí. Zdůraznila, že tato přeměna musí být dokonána během tohoto života a že úspěšně se zhostit tohoto úkolu je jediný opravdový smysl, který lidská bytost může mít. Všechny ostatní schopnosti a dosažení jsou pomíjivé, neboť smrt je rozpouštění v nicotu.

„Co vlastně tato přeměna vyžaduje?“ ptala jsem se.

„Vyžaduje totální změnu,“ odvětila. „A ta se uskutečňuje rekapitulací: to je základní kámen umění svobody. Umění, které tě hodlám naučit, se nazývá umění svobody. Je nekonečně obtížné toto umění praktikovat a ještě obtížnější objasnit.“

Clara pokračovala, že každý postup, kterému mě bude učit, či každý úkol, který mi může uložit k vykonání, bez ohledu na to, jak ba-

nální se mi může zdát, je krokem, vedoucím k naplnění konečného cíle umění svobody: abstraktnímu letu.

„Nejdřív ti chci ukázat jednoduché pohyby, které musíš dělat denně,“ řekla. „Provždy je považuj za nepostradatelnou součást svého života.“

Předvedu ti nejprve způsob dýchání, který byl po generace tajemstvím. Tento mocný dech odráží dualistické síly tvoření a ničení, světla a tmy, bytí a ne-bytí.“

Vyzvala mě, abych vyšla před jeskyni, a pak mě jemnou manipulací instruovala, abych se posadila s páteří prohnutou dopředu a přitáhla si kolena co nejpevněji k hrudi. Zatímco chodidla jsem držela na zemi, paže jsem měla ovinout okolo lýtek a ruce pevně sevřít před koleny, nebo kdybych chtěla, sevřít lokty dlaněmi. Jemně mi uvolnila hlavu, dokud se brada nedotkla prsou.

Musela jsem napnout svaly na rukou, ve snaze udržet kolena, aby se nevytáčela stranou. Hrudník i břicho byly stlačené. Když jsem zatáhla bradu, můj krk vydal praskavý zvuk.

„Je to velmi mocný dech,“ řekla. „Může tě poslat k zemi nebo uspat. Pokud k tomu dojde, vrať se do domu, jakmile se probudíš. Mimochodem, tato jeskyně je rovnou za domem. Jdi po pěšině a buď tam za dvě minuty.“

Clara mi přikázala, abych dýchala krátce a mělce. Odvětila jsem, že je to zbytečný požadavek, protože v této pozici to ani jiným způsobem není možné. Pak mi poradila, že když jen částečně uvolním tlak, který vytvářím rukama, můj dech se vrátí do normálu. Ale o to v tu chvíli nešlo. Chtěla po mně, abych pokračovala v krátkém nadechování přinejmenším po dobu deseti minut.

Zůstala jsem v této pozici snad půl hodiny a celou tu dobu jsem podle jejích instrukcí mělce dýchala. Jakmile ustoupilo počáteční svírání v žaludku a křeč v nohách polevila, zdálo se, že dýchání zmírňuje a rozpouští bolest. Pak, po nesnesitelně dlouhé době, mi Clara dala herdu, až jsem se překulila na záda, takže jsem ležela na zemi, ale nedovolila mi uvolnit stisk rukou. Když se moje záda dotkla země, na okamžik jsem pocítila úlevu, ale teprve když mi Clara

řekla, abych povolila stisk rukou a natáhla nohy, ucítila jsem dokonalé uvolnění v břiše a na prsou. Nevím, jak popsat to, co jsem cítila, ale jako by se něco uvnitř tímto dechem otevřelo a bylo rozpuštěno nebo uvolněno. Jak Clara předpovídala, začala jsem být tak ospalá, že jsem si zalezla zpátky do jeskyně a usnula.

Musela jsem spát nejméně dvě hodiny, a soudě podle polohy, v níž jsem ležela, když jsem se probudila, nepohnula jsem ani svalem. Domnívala jsem se, že je to asi proto, že v jeskyni nebyl žádný prostor, abych sebou ve spánku obracela a zmítala, možná to ale bylo tím, že jsem byla tak dokonale uvolněná, že jsem neměla potřebu se hýbat.

Vypravila jsem se do domu, jak mi přikázala Clara. Našla jsem ji v patiu, usazenou v ratanovém křesle. Měla jsem dojem, že vedle ní seděla nějaká další žena, která se rychle zvedla a odešla, když mě zaslechla přicházet.

„Ach, vypadáš teď mnohem uvolněnější,“ řekla Clara. „Ten způsob dýchání a pozice s námi dělají zázraky.“

Clara řekla, že pokud se toto dýchání provádí pravidelně, s klidem a s rozvahou, uvádí postupně do rovnováhy naši vnitřní energii.

Než jsem jí mohla povědět o tom, jak jsem se cítila posílená, vybídla mě, abych se posadila, protože mi chtěla ukázat další tělesný cvik, velmi důležitý pro vymazání falešného dualismu. Požádala mě, abych si sedla se vzpřímenými zády a očima mírně přivřenými a zírala na špičku svého nosu.

„Je lepší, když se toto dýchání provádí bez zábran oblečení,“ začala. „Ale raději, než abys seděla nahá v patiu za bílého dne, uděláme výjimku. Nejprve se zhluboka nadechneš a představuješ si, že přivádíš vzduch do těla vagínou. Vtáhneš vzduch do břiše a vedeš jej podél páteře, přes ledviny, do bodu mezi lopatkami. Tam vzduch na chvíli podržíš, pak jej vytáhneš o něco výš do zadní části hlavy, a dále přes temeno hlavy do bodu mezi obočím.“

Instruovala mě, abych poté, co ho tam na chvíli zadržím, vydechla nosem a současně mentálně směřovala vzduch dolů do přední čás-

ti těla, nejprve do bodu těsně pod pupkem a potom do vagíny, kde celý cyklus započal.

Začala jsem provádět dechové cvičení.

Clara mi přiložila ruku na kořen páteře, pak táhla prstem čáru vzhůru po mých zádech, přes hlavu, a jemně stiskla bod mezi obočím. „Snaž se přivést vzduch sem do tohoto místa,“ řekla. „Oči necháváš polootevřené z toho důvodu, aby ses mohla soustředit na klenbu svého nosu, zatímco táhneš vzduch vzhůru po zádech a přes hlavu do tohoto bodu; a tímto způsobem můžeš také pohledem doprovázet vzduch, který vedeš dolů do přední části těla a vracíš ho sexuálními orgány.“

Clara podotkla, že cirkulace vzduchu tímto způsobem vytváří neproniknutelný krunýř, který zabraňuje vnějším rušivým vlivům proniknout lidské energetické pole a rovněž zabraňuje tomu, aby se vnitřní vitální energie rozptýlila navenek. Zdůraznila, že nadechování a vydechování by mělo být neslyšitelné, a že dechové cvičení lze provádět, když člověk stojí, sedí, nebo leží, ačkoli pro začátečníky je to snadnější vsedě na polštáři nebo na židli.

„Teď,“ řekla a přisunula si židli blíže k mojí, „si promluvíme o tom, co jsme začaly probírat dnešní ráno: o rekapitulaci.“

Proběhlo mnou zachvění. Řekla jsem jí, že sice nemám žádnou představu, o čem vlastně hovoří, ale tuším, že to bude něco kolosálního, a nemám jistotu, zda jsem připravena to slyšet. Odůvodňovala moji nervozitu tím, že něco ve mně vycítuje, že se mi chystá odhalit snad nejvýznamnější techniku sebeobnovy. Trpělivě vysvětlovala, že rekapitulace je akt, kterým lze povolát zpátky energii, již jsme vyčerpali v dřívějších činnostech. Rekapitulování ukládá připomenout si všechny lidi, s nimiž jsme se setkali, všechna místa, která jsme viděli, a všechny pocity, které jsme měli za celý svůj život – počínající přítomností a postupující zpět až k nejranějším vzpomínkám – pak je dočista vymést, jednu po druhé, zametacím dechem.

Fascinována jsem naslouchala, přestože jsem se nedokázala zbavit pocitu, že to, co říká, je pro mne víc než nesmyslné. Než jsem mohla vůbec něco poznamenat, vzala mou bradu pevně do svých ru-

kou a přikázala mi, abych se nadechovala nosem, zatímco mi otáčela hlavou doleva, a následně vydechovala při otáčení doprava. Pak jsem měla otočit hlavou doleva a doprava jednotným pohybem, a zastavit dech. Sdělila mi, že je to tajemný způsob dechu a klíč k rekapitulaci, protože nadechování nám umožňuje stáhnout zpět energii, kterou jsme ztratili, zatímco vydechování nám umožňuje vypudit cizí, nežádoucí energii, která se v nás nahromadila vzájemným působením mezi námi a bližními.

„Pro život a vzájemné působení a výměnu potřebujeme energii,“ pokračovala Clara. „Obyčejně bývá energie, kterou jsme v životě vyčerpali, nenávratně ztracena. Kdyby nebylo rekapitulace, nikdy bychom neměli možnost obnovy sama sebe. Rekapitulování vlastního života a vyčištění minulosti zametacím dechem pracují v součinnosti.“

Vybavit si každého, koho jsem kdy znala, a všechno, co jsem kdy ve svém životě pocítila, mi připadlo jako absurdní a neuskutečnitelný úkol. „To může trvat celou věčnost,“ řekla jsem v naději, že by tato praktická poznámka mohla zabrzdit iracionální sled Clařiných myšlenek. „To jistě může,“ přitakala. „Ale ujišťuji tě, Taisho, zkusíš-li to, můžeš všechno získat a nic ztratit.“

Několikrát jsem se zhluboka nadechla a pak pohybovala hlavou zleva doprava a napodobovala způsob dýchání, který mi předvedla Clara, abych ji uklidnila a dala jí najevo, že jsem pozorně naslouchala.

Se sarkastickým úsměvem mě varovala, že rekapitulace není žádné povrchní cvičení podléhající nahodilým okolnostem. „Zatímco rekapituluješ, snaž se vycítovat jakási dlouhá pružná vlákna, která se rozšiřují ze středu tvého těla,“ vysvětlovala. „Potom synchronizuj otáčivý pohyb hlavy s pohybem těchto pomyslných vláken. Jsou to průduchy, které přinesou zpět energii, již jsi nechala za sebou. K tomu, abychom znovu nabyli naší sílu a jednotnost, musíme uvolnit svou energii lapenou ve světě a stáhnout ji zpět k nám.“

Ujišťovala mě, že při rekapitulaci se tato pružná energetická vlákna rozpínají napříč prostorem a časem k lidem, místům a událostem,

jež zkoumáme. To má za následek, že se můžeme vrátit do kteréhokoli okamžiku svého života a jednat, jako bychom tam skutečně byli.

Při té představě mě zamrazilo v zádech. Třebaže intelektuálně jsem tím, co mi Clara sdělovala, byla fascinována, neměla jsem prázdňný úmysl vracet se do své nepříjemné minulosti, i kdyby to mělo být jen v mé mysli. Když nic jiného, byla jsem hrdá na to, že jsem unikla jistým nesnesitelným životním situacím. Nehodlala jsem se vracet zpátky a znovu prožívat všechny ty chvíle, na něž jsem se tak usilovně snažila zapomenout. Clara nicméně při vysvětlování postupu rekapitulace vypadala tak naprosto vážně a upřímně, že jsem prozatím odsunula svoje námitky stranou a soustředila se na to, co říká.

Zeptala jsem se jí, zda existuje nějaký systém, jímž si člověk vybavuje v paměti uplynulé události. Odpověděla, že důležitým bodem je tyto události a pocity znovu prožít do co nejmenších detailů a pak na ně působit zametacím dechem, čímž se uvolňuje polapená energie.

„Je tohle cvičení součástí buddhistické tradice?“ zeptala jsem se.

„Ne, to není,“ odpověděla slavnostně. „Je součástí jiné tradice. Jednoho dne, a bude to brzy, se dozvíš, o jakou tradici se jedná.“

5.

Claru už jsem toho dne nespátřila. Potkaly jsme se až následujícího rána u snídaně. Předešlé odpoledne, vprostřed našeho rozhovoru v patiu, měla náhle prázdný, duchem nepřítomný pohled, jako kdyby zahlédla něco nebo někoho u boční strany domu. Spěšně se zvedla, omluvila se a nechala mě, abych hloubala o významu všech těch věcí, které mi sdělila.

Jakmile jsme usedly, abychom si vychutnaly naše ranní jídlo ze sekaného masa a rýže, zmínila jsem se Claře, že včera na zpáteční cestě se mi potvrdilo její tvrzení, že jeskyně je nedaleko od domu.

„Proč jsme vlastně tak dlouho bloudily, než jsme se tam dostaly?“ ptala jsem se.

Clara se dala do hlasitého smíchu. „Snažila jsem se tě přimět, aby sis sundala boty, tak jsme to vzaly oklikou kolem řeky,“ odvětila.

„A proč jsi chtěla, abych si zula boty? Kvůli mému puchýři na patě?“

„Ne, nešlo o tvůj puchýř,“ řekla Clara důrazně. „Potřebovala jsem zmáčknout jeden velice důležitý bod na palcích tvých nohou, abych tě probudila z tvé celoživotní letargie. V opačném případě bys mě nikdy nebyla poslouchala.“

„Nepřeháníš, Claro? Poslouchala bych tě, i kdybys mě nepíchla do nohy.“

Potrásla hlavou a uštědřila mi vědoucí úsměv. „Všechny jsme byly vychovávány, abychom žily v jakémsi polospánku, kde nezáleží na ničem, s výjimkou drobných bezprostředních uspokojení,“ řekla. „A ženy jsou mistrně tohoto rozpoložení. Do té doby, dokud nezačneme rekapitulovat, nebudeme schopny překonat naši výchovu. A mluvit o rekapitulaci...“

Clara si všimla mého útrpného výrazu a usmála se.

„Budu muset jít zpět do jeskyně, Claro?“ přerušila jsem ji, protože jsem tušila, co mi asi hodlá říci. „Mnohem raději bych zůstala tady s tebou. Pokud bys mi seděla modelem, můžu udělat pár tvých skic a pak ti namalovat portrét.“

„Ne, díky,“ řekla bez zájmu. „Chci ti teď dát několik předběžných pokynů ohledně toho, jak pokračovat v rekapitulaci.“

Když jsme dojedly, podala mi Clara psací blok a tužku. Domnívala jsem se, že změnila názor a bude chtít, abych naskicovala její portrét. Ale když ke mně přisunula psací náčiní, oznámila mi, že bych měla začít sepisovat seznam všech lidí, které jsem kdy potkala; začít přítomností a postupovat až k nejranějším vzpomínkám.

„To je nemožné!“ zajíkla jsem se. „Jak si mám proboha vzpomenout na každého, s kým jsem až do dnešního dne přišla do styku?“

Clara odsunula talíře stranou, aby mi uvolnila místo na psaní.

„Obtížné ano, ne ovšem nemožné,“ řekla. „Je to nezbytná součást

rekapitulace. Seznam vytváří pro mysl matici, na níž se může uchytit.“

Řekla, že počáteční stupeň rekapitulace sestává ze dvou věcí. První je seznam, druhou je rozvržení scény. A rozvržení scény spočívá v tom, vybavit si veškeré podrobnosti týkající se událostí, které člověk hodlá přivést k vědomí.

„Jakmile máš všechny podstatné složky na místě, použiješ zameťací dech; pohyb tvé hlavy je jako fén provívající vším, co se v té scéně objevuje,“ řekla. „Vybavuješ-li si například určitou místnost, dýchej stěnami, stropem, nábytkem, lidmi, které vidíš. A nepřestávej, dokud neabsorbuješ poslední kousíček energie, kterou jsi tam zanechala.“

„Jak budu vědět, kdy to udělat?“ ptala jsem se.

„Tvé tělo ti řekne, kdy budeš mít dost,“ ujistila mne. „Pamatuj, se záměrem vdechuj energii, kterou jsi zanechala ve scéně, již rekapituluješ, a se záměrem vydechuj cizí energii, kterou v tobě zanechali ostatní.“

Zdrčena úkolem sepsat ten seznam a začít s rekapitulací, vůbec jsem nebyla schopna přemýšlet. Bezděčnou reakcí mé zatvrzelé mysli bylo, že se úplně vyprázdnila; pak ji náhle zaplavil přívál myšlenek, a ten mi znemožňoval zjistit, kde začít. Jak vysvětlovala Clara, prvním krokem v rekapitulaci je zaměřit svou pozornost na dřívější sexuální aktivity.

„Proč právě tam?“ ptala jsem se, jata nedůvěrou.

„Protože právě tam je zachycena převážná část naší energie,“ vysvětlovala Clara. „Proto je potřeba tyto vzpomínky osvobodit jako první!“

„Nemyslím si, že moje sexuální zážitky byly až tak důležité.“

„To nehraje roli. Mohla jsi civět na strop znuděná k smrti, nebo pozorovat ohňostroj či padající hvězdy – někdo v tobě nicméně zanechal svoji energii a odnesl si spoustu energie tvojí.“

Její prohlášení mě absolutně vyvedlo z konceptu. Momentálně se mi představa, že bych se měla vracet ke svým sexuálním zážitkům, značně přičila. „Dost hrozné je,“ řekla jsem, „znovu oživovat vzpo-

mínky z dětství. Nehodlám ovšem vytahovat nic z toho, co se mi přihodilo s muži.“

Clara na mě pohlédla s obočím zdviženým.

„Krom toho,“ namítla jsem, „budeš ode mě asi očekávat, že se ti svěřím. Ale vážně, Claro, myslím si, že do toho, co jsem měla s muži, nikomu nic není.“

Měla jsem dojem, že jsem se vyjádřila dost jasně. Clara energicky zavrtěla hlavou a řekla: „Vážně chceš, aby se muži, s nimiž jsi něco měla, nadále živili tvou energií? Chceš, aby nabývali na síle, když ty sílíš? Chceš být jejich zdrojem energie po zbytek svého života? Ne. Myslím, že nechápeš význam sexuálního aktu, ani dosah rekapitulace.“

„Máš pravdu, Claro. Nechápu, co je důvodem tvého bizarního požadavku. A co má znamenat ten nesmysl o mužích, kteří sílí proto, že já jsem jejich zdrojem energie? Nejsem ničím zdrojem ani živitelka. Na to dám krk.“

Usmála se a poznamenala, že v tomto okamžiku bylo chybou vnučovat mi konfrontaci ideologií. „Měj trpělivost,“ žádala mě. „Zvolila jsem si tuto víru. Až s rekapitulací trochu pokročíš, povím ti o jejím původu víc. Prozatím postačí, budeš-li vědět, že je to velmi důležitá součást umění, jemuž tě učím.“

„Pokud je to tak důležité, jak tvrdíš, Claro, možná bude lépe, když mi o tom povíš hned teď,“ řekla jsem. „Než budeme pokračovat v rekapitulaci, ráda bych věděla, do čeho jdu.“

„Dobře tedy, když na tom trváš,“ souhlasně přikývla.

Nalila do hrnků heřmánkový čaj a svůj si ochutila lžičkou medu.

Autoritativním tónem učitele zasvěcujícího neofyta vysvětlovala, že ve skutečnosti ženy – daleko víc než muži – podporují společenský řád, a aby naplnily toto poslání, byly jednotně po celém světě vychovávány, aby sloužily mužům.

„A není rozhodující, zda jsou vykoupeny rovnou z otroctví špalu, nebo se jim muži dvoří a projevují jim lásku,“ zdůrazňovala Clara. „Jejich fundamentální účel a osud je neměnný: živit muže, poskytovat jim útočiště a sloužit jim.“

Clara se na mě podívala, snad aby odhadla, zda jsem pochopila její argumenty. Domnívala jsem se, že ano, avšak moje instinktivní reakce mi říkala, že celý ten předpoklad je jaksi pochybený.

„V určitých případech by to tak snad mohlo být,“ řekla jsem, „domnívám se však, že nemůžeš tak široce generalizovat a zahrnovat do toho všechny ženy.“

Clara důrazně protestovala. „Dábelskou součástí podřízeného postavení žen je to, že se nejeví pouze jako společenská norma,“ řekla, „ale jako fundamentální biologický imperativ.“

„Počkej moment, Claro,“ protestovala jsem. „Jak jsi k tomu došla?“

Vysvětlovala, že každý druh podléhá biologickému imperativu, aby se chránil před vymřením. Sama příroda pamatovala na prostředky zaručující, že se slučování ženských a mužských energií uskutečňuje co nejúčinnějším způsobem. V lidské říši, pokračovala, třebaže je primární funkcí pohlavního styku rozmnožování, existuje také sekundární, nepřímá funkce, a tou je zajišťovat kontinuální tok energie od žen k mužům.

Clara položila takový důraz na slovo „muži“, že jsem se musela zeptat: „Proč to říkáš tak, jako by šlo o jednosměrnou cestu? Cožpak není sexuální akt oboustrannou výměnou energie mezi mužem a ženou?“

„Ne,“ řekla rozhodně. „Muži zanechávají uvnitř těla ženy zvláštní energetická vlákna. Jsou jako světélkující larvy, které se pohybují uvnitř dělohy a sají energii.“

„To zní vskutku zlověstně,“ řekla jsem s potutelným úsměvem.

Pokračovala ve svém výkladu s naprostou vážností. „Důvod, proč jsou tam uloženy, je ještě zlověstnější,“ řekla, přehlížejíc můj nervózní smích, „zajistit, aby se k muži, který je tam zanechal, dostával pravidelný přísun energie. Tato energetická vlákna umístěná do lůna skrze pohlavní styk shromažďují a kradou energii z ženského těla ve prospěch muže, který je tam zanechal.“

Clara to vše vykládala s takovou neústupností, že jsem o tom nemohla vtipkovat, ale musela ji brát vážně. Jak jsem tak poslouchala,

cítila jsem, že se můj nervózní úsměv mění ve vzteklou grimasu. „Ne že bych jen na okamžik přijala to, co říkáš, Claro,“ řekla jsem, „ptám se tě z pouhé zvědavosti, ale jak jsi pro všechno na světě došla k tak absurdní teorii? Někdo ti o tom řekl?“

„Ano, byl to můj učitel. Taký jsem mu zpočátku nevěřila,“ připustila, „ale učil mě také umění svobody, a to znamená, že jsem se naučila *vidět* tok energie. Dnes vím, že se ve svých tvrzeních nemýlil, protože dokážu vidět ta larvám podobná vlákna v ženských tělech. Ty například jich máš několik, stále velmi aktivních.“

„Řekněme, že je to pravda,“ řekla jsem celá nespá. „Jen v zájmu diskuze bych se zeptala, proč by to mělo být možné? Není snad tento jednosměrný proud energie k ženám nespravedlivý?“

„Celý svět je k ženám nespravedlivý!“ vzkřikla. „Ale o to nejde.“

„O co jde, Claro? Tuším, že mi to uniká.“

„Imperativem přírody je chránit náš druh před vymřením,“ vysvětlovala. „Aby ženy zajistily, že náš druh bude mít pokračování, musí na své základní energetické úrovni nést nadměrné břemeno. A to znamená proudění energie, které ženy příliš zatěžuje.“

„Pořád jsi mi ještě nevysvětlila, proč by tomu tak mělo být,“ řekla jsem, téměř přesvědčena silou jejích argumentů.

„Ženy jsou základem pro zachování lidského rodu,“ odvětila Clara. „Velká většina energie pochází od nich, nejen proto, aby nosily plod, rodily a vychovávaly své potomky, ale i kvůli záruce, že muž bude v celém tomto procesu hrát svou roli.“

Clara vysvětlovala, že tento proces ideálně zaručuje, že žena svého muže energeticky živí skrze vlákna, jež zanechal uvnitř jejího těla, a tak se muž na ní stává na nehmotné úrovni mysteriózně závislý. A to je důvodem neskrývaného chování muže, který se stále znovu a znovu vrací k těžce ženě, aby stvrdil svůj zdroj potravy. Tímto způsobem, řekla Clara, se příroda stará o to, aby muži, kromě své bezprostřední touhy po sexuálním uspokojení, navazovali se ženami trvalejší svazky.

„Tato energetická vlákna ponechaná v ženském lůně se současně, dojde-li k početí, prolnou s energetickým složením potomka,“ roz-

váděla dále Clara. „To je možná zárodek rodinných vazeb, neboť energie otce se spojí s energií plodu, a umožňuje tak muži cítit, že dítě je jeho vlastní. Existují určité životní skutečnosti, o nichž matky dívkám nikdy neřeknou. Ženy jsou vychovávány, aby se nechaly muži snadno svést, bez sebemenší představy toho, jaké následky má sexuální styk z hlediska energetického odčerpání, které v nich produkuje. To podle mého názoru není fér.“

Jak jsem tak poslouchala Clařino vysvětlování, musela jsem jí dát za pravdu, že něco z toho, co říká, mi někde na hluboké tělesné úrovni dává smysl. Naléhala, abych nejenom souhlasila či nesouhlasila, ale abych rozvážila a zhodnotila to, co řekla, odvážným, nepředpojatým a inteligentním způsobem.

„Dost nepříznivé je, zanechá-li uvnitř ženského těla energetická vlákna jeden jediný muž,“ pokračovala Clara, „třebaže to je nezbytné pro narození potomků a zajištění jejich přežití. Ale aby měla žena ve svém těle energetická vlákna deseti nebo dvaceti mužů, živících se její světelností, to je víc, než může kdokoli unést. Není divu, že ženy nikdy nedokážou pozvednout hlavu.“

„Mohou se ženy těch vláken nějak zbavit?“ ptala jsem se, čím dál přesvědčenější, že na tom, co Clara říká, bude něco pravdy.

„Ženy v sobě nosí tyto světelné larvy po sedm let,“ řekla Clara, „po uplynutí této doby zmizí nebo zaniknou. Ovšem nešťastnou součástí toho všeho je, že jakmile se sedmileté období chýlí ke konci, celá armáda larviček, od úplně prvního muže, s nímž žena něco měla, až k úplně poslednímu, ty všechny začnou být nepokojné, takže je žena nutkána k tomu, aby měla opět pohlavní styk. Poté všechny larvy vplují do života silnější než kdy dříve, aby se napájely ženskou energií dalších sedm let. Je to doopravdy nikdy nekončící cyklus.“

„A co když žena žije v celibátu?“ ptala jsem se. „Ty larvičky jednoduše vymřou?“

„Ano. Pokud dokáže sedm let odolat a nemít pohlavní styk. Ale v současné době je takřka nemožné, aby žena vytrvala takovou dobu v celibátu, pokud se nestane jeptíškou, nebo nemá dostatek fi-

nančních prostředků, aby se živila sama. A i tehdy by pořád ještě potřebovala naprosto odlišnou motivaci.“

„A to proč, Claro?“

„Protože aby měly ženy sexuální styk je nejenom biologický, ale i společenský imperativ.“

Pak mi Clara poskytla velice nejasný a znepokojující příklad; protože nedokážeme vidět proud energie, můžeme zbytečně opakovat modely chování či emocionální interpretace, související s tímto neviděným tokem energie. Vyžadovat například, aby se ženy vdávaly, nebo alespoň obětovaly mužům, není dobré pro společnost, stejně jako není dobré pro ženy, aby se cítily nenaplněné, pokud v sobě nemají mužské semeno. Je pravda, že mužská energetická vlákna jim dávají účel, nutí je naplnit jejich biologické určení: živit muže a jejich potomky. Lidské bytosti jsou však dost inteligentní, aby od sebe požadovaly víc, než jen naplnění reprodukčního imperativu.

Pak stočila hovor na osobní rovinu a podotkla, že jsem byla vychovávána, jako každá jiná žena, matkou, která považovala za svůj prvořadý úkol vychovat mě, abych si našla vhodného muže, a nenesla tak znamení hanby, že jsem starou pannou. Skutečně jsem byla vychovávána k tomu, abych žila sexuálně jako nějaké zvíře, ať už si moje matka zvolila nazývat to jakkoli.

„Byla jsi, jako každá jiná žena, obelstěna a donucena k podřízenosti,“ řekla Clara. „A smutnou součástí toho všeho je, že jsi lapena v tomto vzorci chování, i když nehodláš mít děti.“

Její tvrzení bylo tak znepokojující, že jsem se zasmála z čiré nervozity. Claru to vůbec nevyvedlo z konceptu. „Možná je to všechno skutečně tak, Claro,“ řekla jsem a snažila se, aby to nevyznívalo blahosklonně. „Ale jak může probírání se minulostí v mém případě cokoliv změnit? Cožpak to není všechno už dávno pryč?“

„Můžu ti jen říct, že aby ses probudila, musíš prolomit začarovaný kruh,“ nedala se odbýt Clara, zatímco její zelené oči mě zvědavě hodnotily.

Znovu jsem opakovala, že nevěřím jejím teoriím o ďábelských biologických imperativech a mužích podobných upířům, kteří vysá-

vají ženskou energii, a namítala jsem, že pouhé sezení v jeskyni a probírání se vzpomínkami nemůže nic změnit.

„Jsou určité věci, na něž zkrátka už nechci nikdy znovu vzpomínat,“ vyštěkla jsem a bouchla pěstí do kuchyňského stolu. Vstala jsem, připravena odejít a říci jí, že už nechci nic slyšet o rekapitulaci, seznamu jmen ani žádných biologických imperativech.

„Uděláme dohodu,“ řekla Clara, s výrazem obchodníka připravěného podvést zákazníka. „Ty jsi poctivý člověk; líbí se ti být počestná. Navrhuji tedy, abychom uzavřely dohodu.“

„Jaký druh dohody?“ ptala jsem se s narůstající úzkostí.

Z psacího bloku vytrhla list papíru a podala mi ho. „Chci, abys napsala a podepsala stvrzující prohlášení a v něm uvedla, že se zavazuješ provádět rekapitulační cvičení po dobu jednoho měsíce. Jestliže po měsíci nezaznamenáš určitý nárůst energie nebo určité zlepšení, pokud jde o to, jak se cítíš vůči sobě nebo vůči životu vůbec, můžeš se svobodně vrátit domů, ať už je tvůj domov kdekoli. Pokud by to mělo takhle dopadnout, můžeš jednoduše celou tu zkušenosť odeslat jako podivínské přání jedné výstřední ženské.“

Znovu jsem si sedla a uklidňovala se. Dala jsem si pár hltů čaje, a tu mě napadlo, že to je to nejmenší, co po všech těch potížích, které Clara se mnou měla, mohu udělat. Navíc bylo zřejmé, že mě nehodlá pustit z háčku tak snadno. Vždycky mohu pouze předstírat, že se zabývám rekapitulováním svých vzpomínek. Koneckonců, kdo se dozví, zda se v jeskyni věnuji vizualizaci a dechovým cvičením, či jenom tak sním nebo podřimuju?

„Vždyť jde pouze o jeden měsíc,“ řekla laskavě. „Tím podpisem se nevzdáváš svého života. Věř mi, opravdu se ti snažím pomoci.“

„Já vím,“ řekla jsem. „Ale proč si dáváš tu práci a všechno to pro mě děláš, Claro? Proč právě pro mě?“

„Důvod pro to existuje,“ odvětila, „ale je tak přitažený za vlasy, že s ním teď nemůžu vyrukovat. Můžu ti říct jen jedno; tím, že ti pomáhám, naplňuji důstojný cíl: splácení dluhu. Přijala bys splácení dluhu jako důvod?“

Clara se na mě podívala s takovou nadějí, že jsem popadla tužku

a sepsala to prohlášení. Úmyslně jsem věnovala přehnanou pozornost formulaci textu, aby nevznikly žádné pochybnosti ohledně jednoměsíční časové lhůty. Clara se se mnou dohadovala, abych do této měsíční lhůty nepočítala dobu, kterou mi zabere sestavení seznamu. Souhlasila jsem, a učinila v tomto smyslu dodatek; pak, navzdory svému nejlepšimu úsudku, jsem to podepsala.

6.

Trvalo celé týdny duševně vyčerpávající práce, než jsem ten seznam dokončila. Nenáviděla jsem se za to, že jsem se nechala od Clary přemluvit, abych tu dobu nezahrnovala do smlouvy. Během těch dlouhých dnů jsem pracovala v absolutní samotě a tichu. Claru jsem vídala jen při snídani a při večeři, kdy jsme se setkávaly v kuchyni; ale sotva jsme promluvily. Odrážela veškeré mé pokusy o srdečnou konverzaci s vysvětlením, že spolu budeme zase mluvit, až ten seznam dokončím. Když jsem ho konečně dala dohromady, odložila šití a ihned mě doprovodila do jeskyně. Bylo to ve čtyři hodiny odpoledne, a podle Clary bylo časné ráno a pozdní odpoledne nejvhodnější dobou na to, abych začala s tak rozsáhlým úkolem.

U vchodu do jeskyně mi dala Clara nějaké instrukce.

„Vezmi si prvního člověka na seznamu a pokus se vybavit si ve vzpomínkách všechno, co jsi s tím člověkem zažila,“ řekla Clara, „od okamžiku, kdy jste se potkali, až do poslední chvíle, kdy jste spolu měli něco společného. Nebo, pokud tomu dáváš přednost, udělej to obráceně, postupuj od posledního okamžiku, kdy jsi s tím člověkem jednala, k vašemu prvnímu setkání.“

Vybrojena seznamem, docházela jsem každý den do jeskyně. Zpočátku byla rekapitulace velice puntičkářskou činností. Nedokázala jsem se soustředit, protože jsem se děsila prohrabávání své minulosti. Moje mysl se toulala od jednoho traumatického zážitku k druhému, nebo jsem prostě jen odpočívala anebo snila. Po určité

době jsem ale byla fascinována jasností a detailností, jichž vzpomínky postupně nabývaly. Dokonce jsem začala být objektivnější, pokud šlo o zážitky, které jsem do té doby pokládala za tabu.

Překvapivě jsem se cítila také silnější a optimističtější. Někdy jsem měla při dýchání pocit, že energie proniká zpět do mého těla, rozehrívá mi svaly a způsobuje, že nabývají na objemu. Tak důkladně jsem se pohroužila do svého rekapitulačního úkolu, že jsem ani nepotřebovala celý měsíc na to, aby se prokázala jeho prospěšnost. Když jsme dva týdny poté, co jsem v den určený smlouvou začala s rekapitulací, seděly s Clarou u večeře, požádala jsem ji, aby našla někoho, kdo by vystěhoval věci z mého bytu a uložil je ve skladišti v jejím domě. Clara mi tuto možnost navrhla už párkrát předtím, já však její nabídku pokaždé odmítla, protože jsem nebyla připravena na to, učinit takový závazek. Clara měla z mého přání velkou radost.

„Udělá to moje sestřenice,“ nabídla se. „O všechno se postará. Nechci, aby tě jakékoli starosti odváděly od koncentrace.“

„Teď, když jsi to zmínila, Claro,“ řekla jsem, „je tady ještě jedna věc, která mi dělá starosti.“

Clara čekala, až spustím. Řekla jsem, že mi připadá dost zvláštní, že jídlo stojí vždycky na stole, ačkoli jsem ji nikdy neviděla vařit, ani jídlo připravovat.

„To je proto, že nikdy nejsi přes den v domě,“ odvětila Clara stroze. „A večer chodíš spát brzo.“

Bylo pravdou, že většinu času jsem trávila v jeskyni. Když jsem se vracívala zpět do domu, zastavila jsem se v kuchyni, abych se najedla, a pak jsem zůstávala ve svém pokoji, protože mi rozlehlost domu naháněla strach. Byl obrovský. Nevypadal opuštěně, byl totiž po okraj přeplněný nábytkem, knihami a různými dekorativními předměty vyrobenými z keramiky, stříbra nebo cloisonné. Každá místnost byla čistá a bez prachu, jako kdyby tam pravidelně přicházela uklidit služka. Dům ale vypadal prázdný, protože v něm nebyli žádní lidé. Dvakrát Clara zmizela na záhadné pochůzky, o nichž odmítla hovořit; během té doby byl jedinou živou bytostí v domě kromě mne Manfred. V takových dnech jsme s Manfredem chodívali na

výlety do kopců, z nichž byla vyhlídka na dům. Zmapovala jsem dům a jeho okolí z pozorovacího stanoviště, které, jak jsem se domnívala, jsem sama objevila. Nechtěla jsem si tenkrát připustit, že mě k němu dovedl Manfred.

Na svém pozorovacím ostrohu jsem strávila dlouhé hodiny snahou odhadnout orientaci domu. Clara se zmínila, že kopíruje hlavní světové strany. Jakmile jsem to však ověřovala kompasem, dům se zdál být na poněkud odlišných souřadnicích. Okolí kolem domu mě uvádělo v ještě větší zmatek, protože vzdorovalo jakémukoli zmapování, o něž jsem se pokoušela. Z pozorovacího stanoviště jsem mohla vidět, že pozemky vypadají mnohem rozsáhlejší, než když jsou měřeny od samotného domu. Clara mi zakázala vstoupit do přední části domu – na východní a na jižní stranu. Chozením kolem obvodu domu jsem však propočítala, že tyto dvě strany jsou totožné se západní a severní stranou, kam jsem měla přístup. Ale při pohledu z určité vzdálenosti vůbec shodné nebyly. Byla jsem na rozpacích, jak si tento rozpor vysvětlit.

Zanechala jsem snahy zjistit něco bližšího o rozložení domu a upnula jsem svou pozornost na další záhadný problém: na Clařiny příbuzné. Ačkoli se o nich nepřímou neustále zmiňovala, přesto po nich nebylo ani vidu ani slechu.

„Kdy se mají tvoji příbuzní vrátit z Indie?“ zeptala jsem se Clary rovnou.

„Brzy,“ odvětila. Vzala do jedné ruky rýžovou misku a držela ji po způsobu Číňanů. Nikdy dřív jsem ji neviděla při jídle používat hůlky, a zaslala jsem nad neuvěřitelnou precizností, s jakou s nimi manipulovala. „Proč se o ně tak zajímáš?“ ptala se.

„Abych řekla pravdu, Claro, vlastně nevím, prostě jsem na ně zvědavá,“ odtušila jsem. „Často mívám v tomto ohromném domě znepokojující pocity a myšlenky.“

„Chceš tím říct, že ten dům nemáš ráda?“

„Naopak, jsem do něj zblázněná. Jenom je tak hrozně obrovský a strašidelný.“

„Co jsou to za pocity a myšlenky, které tě znepokojují?“ zeptala se a položila misku.

„Někdy si myslím, že v hale vidím nějaké lidi nebo že slyším hlasy. A pořád mám neodbytný pocit, že mě někdo sleduje, ale když se ohlédnu, nikdo tam není.“

„V tomto domě je toho mnohem víc, než se naskytá očím,“ připustila Clara, „ale to by ti nemělo nahánět strach ani obavy. Tento dům, tento kraj, hory, které obklopují tuto oblast, to vše je prochnuto kouzlem. Z toho důvodu jsme se rozhodli tady žít. Z téhož důvodu ses i ty sama rozhodla tady žít, třebaš nemáš nejmenší tušení, že to bylo příčinou tvé volby. Ale tak to mělo být. Přinesla jsi do tohoto domu svoji nevinnost a dům, se vším svým záměrem, který uchovává, ji přeměňuje v moudrost.“

„To zní všechno moc krásně, Claro, ale o co doopravdy jde?“

„Vždycky k tobě promlouvám s nadějí, že mi porozumíš,“ řekla Clara zklamáním tónem. „Ujišťuji tě, že každý z mých příbuzných, který s tebou dříve či později přijde do styku, k tobě bude hovořit stejným způsobem. Tak si nemysli, že mluvíme nesmysly jen proto, že nám nerozumíš.“

„Věř mi, Claro, to si rozhodně nemyslím a jsem ti vděčná, že se mi snažíš pomoci.“

„Rekapitulace ti pomáhá, ne já,“ opravila mě Clara. „Všimla sis nějakých dalších podivností kolem domu, než které jsi mi zmínila?“ Řekla jsem jí o svých optických měřeních a nesrovnalostech, které vykazují při pohledu z pozorovacího stanoviště a ze země.

Smála se, až se rozškytala.

„Musím své chování přizpůsobit tomuto novému vývoji,“ řekla Clara, když se jí opět vrátil hlas.

„Můžeš mi vysvětlit, proč se okolí domu zdá být nesouměrné a proč se údaje kompasu tak liší, jsem-li tady dole, oproti tomu, když jsem nahoře na kopci?“ ptala jsem se.

„Ovšemže můžu, ale nebude ti to dávat žádný smysl. Ba co víc, mohla by ses dokonce vystrašit.“

„Má to co dělat s kompasem, Claro? Nebo se mnou? Jsem snad já blázen?“

„Přirozeně, že to má co dělat s tebou, ty jsi prováděla ta měření; ale to neznámá, že jsi bláznivá, je v tom něco jiného.“

„Co je to, Claro? Řekni mi to. Naskakuje mi z toho všeho husí kůže. Mám pocit, jako bych se ocitla v nějakém sci-fi filmu, kde nic není skutečné a kde se může stát cokoli. Nesnáším ten žánr.“

Clara patrně nebyla ochotna prozradit mi cokoli víc. Místo toho se zeptala: „Cožpak nemáš ráda neočekávané?“

Řekla jsem jí, že zkušenost s mými bratry pro mě byla zničující. Vyčerpávalo mě to. Zásadně jsem nenáviděla všechno, co oni měli rádi. Sledovali v televizi *Twilight Zone* a byli tím posedlí. Pro mě to byla ta nejpodvodnější a nejsmyslenější podívaná.

„Zkusím to vyjádřit jinak,“ řekla Clara. „Především, toto rozhodně není dům ze sci-fi. Je to spíše dům mimořádného záměru. Důvodem, proč ti nemohu objasnit tyto nesrovnalosti, je to, že ti zatím nemohu vysvětlit, co to je záměr.“

„Prosím tě, Claro, nemluv v hádankách,“ prosila jsem ji. „Nejen že je to strašidelné, ale přímo mě to dohání k zuřivosti.“

„Abys pochopila tak delikátní záležitost, musím k tobě mluvit nepřímou,“ řekla Clara. „Nejprve si promluvíme o muži, který byl bezprostředně zodpovědný za můj pobyt v tomto domě a nepřímou zodpovědný za můj vztah s tebou. Jeho jméno bylo Julian a byl tou nejnádhernější bytostí, s jakou se můžeš setkat. Našel mě jednoho dne, když jsem se ztratila tady v arizonských horách, a přivedl mě sem do tohoto domu.“

„Počkej chvíli, Claro, mám dojem, že říkáš, že ten dům patřil po generaci tvé rodině,“ připomněla jsem jí.

„Pět generací, abychom byly přesné,“ odvětila.

„Jak můžeš s takovou nonšalancí učinit dvě tak protichůdná prohlášení?“

„Já si neprotiřečím. To ty interpretuješ věci bez znalosti náležitých fakt. Pravdou je, že tento dům patřil mé rodině po celé generace. Ovšem moje rodina je abstraktní rodinou. Je to rodina ve stejném

duchu, jako je tento dům domem a Manfred psem. Ty však už víš, že Manfred není doopravdický pes; ani tento dům není skutečný ve stejném smyslu jako kterýkoli jiný dům. Chápeš, co chci říct?“

Neměla jsem náladu na Clařiny hádanky. Chvilí jsem jen tak tiše seděla a doufala, že změní téma. Pak jsem se cítila provinile, že to v myšlenkách tak rozebírám a jsem vznětlivá. „Ne, nechápu, co tím myslíš,“ řekla jsem nakonec.

„Abys tomu všemu porozuměla, musíš se změnit,“ řekla Clara trpělivě. „Ostatně, právě to je důvod, proč jsi tady: aby ses změnila. A změnit se znamená, že budeš schopna úspěšně uskutečnit abstraktní let, no a pak ti bude všechno jasné.“

Na mé zoufalé naléhání mi vysvětlila, že tento nepředstavitelný let je symbolicky chápán jako pohyb z pravé strany čela na levou, ve skutečnosti však znamená přenos naší éterické části, dvojníka, do našeho denního vědomí.

„Jak jsem ti už vysvětlila,“ pokračovala, „dualismus tělo-mysl je falešná dichotomie. Reálné rozdělení existuje mezi hmotným tělem, které je domovem mysli, a éterickým tělem neboli dvojníkem, který uskládňuje naši energii. Abstraktní let se uskutečňuje v okamžiku, kdy přivádíme našeho dvojníka, aby ovlivňoval náš každodenní život. Jinými slovy, ve chvíli, kdy se naše hmotné tělo stane absolutně vědomým svého nehmotného energetického protějšku, překračujeme hranici do abstraktní, zcela odlišné oblasti vědomí.“

„Pokud to znamená, že se musím nejprve změnit, vážně pochybuji, že budu kdy schopna tento přechod uskutečnit,“ řekla jsem. „Všechno je ve mně tak hluboce zakořeněno, že tuším, že to mám na celý život.“

Clara mi nalila do hrnku trochu vody. Postavila keramický džbán a zpríma na mě pohlédla. „Existuje způsob, jak se změnit,“ řekla. „A momentálně jsi v něm až po uši; nazývá se rekapitulace.“

Ujišťovala mě, že hluboká a kompletní rekapitulace nám umožní si uvědomit, co chceme změnit, protože nám dovoluje vidět náš život bez falešných iluzí. Skýtá nám možnost zastavení, kdy si mů-

žeme zvolit své obvyklé chování přijmout, nebo je změnit tím, že se ho záměrně zbavíme dřív, než nás úplně pohltní.

„Ale jak se něčeho záměrně zbavíš?“ ptala jsem se. „Řekneš jednoduše, ‚Odstup, satane!‘?“

Clara se usmála a dala si hlt vody. „Abychom se změnili, je potřeba splnit tři podmínky,“ řekla. „Za prvé, musíme nahlas vyjádřit své rozhodnutí se změnit, aby nás záměr uslyšel. Za druhé, po určitou dobu musíme zapřáhnout svoji pozornost: nemůžeme pouze něco začít a vzdát to, jakmile ztratíme odvahu. Za třetí, musíme posuzovat výsledky svých činů s pocitem naprosté nezáujatosti. To znamená, že se nesmíme zaplétat do myšlenek na úspěch či prohru. Pokud se budeš řídit těmito třemi kroky, můžeš v sobě změnit jakékoli nežádoucí pocity a tužby,“ ujišťovala mě Clara.

„Nevím, Claro,“ řekla jsem nevěřícně. „V tvém podání to zní tak jednoduše.“

Něšlo o to, že bych jí nechtěla věřit, jen jsem zkrátka byla vždycky praktická; a z praktického úhlu pohledu byl pro mě úkol změnit své chování zdrcující, navzdory jejímu tříbodovému programu.

Večeři jsme dojedly v naprostém tichu. Jediným zvukem, který se rozléhal v kuchyni, bylo vytrvalé kapání vody procházející skrze filtr. Ten zvuk mi poskytl zcela konkrétní představu postupného očištného procesu rekapitulace. Náhle mě zaplavila vlna optimismu. Třebas je možné změnit sama sebe, očistit se, kapku za kapkou, myšlenku po myšlence, tak jako voda procházející filtrem.

Zářivé pásy světél nad námi vrhaly na bílý ubrus strašidelné stíny. Clara odložila jídelní hůlky a začala kroutit prsty, jako by dělala stínové obrázky na ubruse. Čekala jsem, že každou chvíli vyrukuje s králíkem nebo želvou.

„Co to děláš?“ prolomila jsem nakonec ticho.

„To je forma komunikace,“ vysvětlovala, „ne však s lidmi, nýbrž se silou, kterou nazýváme záměr.“

Natáhla malíček a ukazováček, pak utvořila kruh tak, že se palcem dotkla špiček dvou zbývajících prstů. Řekla mi, že je to signál, jak

upoutat pozornost síly a umožnit jí, aby vstoupila do těla skrze energetická vlákna, která končí nebo začínají v konečcích prstů.

„Když natáhneme ukazováček a malíček jako antény, přichází skrz ně energie,“ vysvětlila a předvedla mi to gesto ještě jednou. „Ta je pak chycena a držena v kruhu, který tvoří tři zbývajících prsty.“

Řekla, že tímto specifickým gestem rukou můžeme přivést do těla dostatečné množství energie nutné k jeho vyléčení, posílení, nebo ke změně nálad či návyků.

„Pojďme do obývacího pokoje, tam budeme mít větší pohodlí,“ prohlásila Clara. „Nevím jak tebe, ale mě ta lavice začíná tláčit do zadku.“

Clara vstala a kráčely jsme přes ztemnělé patio, zadními dveřmi a halou hlavního domu do obývacího pokoje. K mému překvapení byla petrolejová lampa již zažehnutá a Manfred spal stočený do klubíčka na zemi. Clara se uvelebila v křesle, které jsem vždy považovala za její oblíbené. Vzala si jakési vyšívání, na němž právě pracovala, a pečlivě připojila několik dalších stehů. Rozmáchlým graciézním pohybem ruky mihala jehlou tam a zpět. Pohled měla nehybný, soustředěný na práci.

Bylo to něco tak neobvyklého, vidět tuto mohutnou ženu, jak se věnuje ruční práci, že jsem jen zvědavě zírala a snažila se pohledem zachytit alespoň kousek jejího uměleckého výtvoru. Clara zpozorovala můj zájem a zvedla látku, abych se mohla podívat.

Byl to povlak na polštář s vyšívanými motýli usazenými na barevných květech. Na můj vkus to bylo příliš křiklavé.

Clara se pousmála, jako kdyby vycítila můj kritický názor na její práci.

„Můžeš mi říct, že to, co dělám, je učiněná krása, nebo že marním svůj čas,“ řekla a povytáhla další steh, „to ale neovlivní můj vnitřní klid. Tomuto postoji se říkává znát svou cenu.“ Vzněla akademickou otázku, na niž si sama odpověděla. „A jaká myslíš, že je moje cena? Absolutně nulová.“

Zareagovala jsem, že podle mého názoru je skvělá, skutečně ta

nejinspirativnější osoba, jakou znám. Jak může o sobě říkat, že je bezcenná?

„Je to velice prosté,“ vysvětlovala Clara. „Jsou-li pozitivní a negativní síly v rovnováze, vzájemně se vyruší, a to znamená, že moje hodnota je nula. Znamená to rovněž, že eventuálně nemůžu být zklamaná, když mě někdo kritizuje, ani potěšená, když mě někdo chválí.“

Clara zdvihla jehlu a při slabém světle rychle navlékala nit. „Čínští mudrci dávných časů říkali, že aby člověk znal svou cenu, musí proklouznout okem draka,“ řekla a spojila dva konce nitě k sobě.

Tito starodávní mudrcové prý byli přesvědčeni, že bezmezně neznámo je střeženo obrovitým drakem, jehož šupiny září oslňujícím jasem. Věřili, že smělí hledači, kteří se odváží k drakovi přiblížit, se chvějí hrůzou před jeho oslepující září, před silou jeho ocasu, který drtí nepatrným zachvěním vše, co mu stojí v cestě, a před jeho žhavým dechem, který promění v popel vše ve svém dosahu. Rovněž však věří, že existuje způsob, jak kolem nepřístupného draka proklouznout. Clara řekla, že podle jejich přesvědčení se splynutím s drakovým záměrem člověk může stát neviditelným a projít dračím okem.

„To znamená co?“ ptala jsem se.

„Znamená to, že prostřednictvím rekapitulace se můžeme dokonale vyprázdnit od myšlení a tužeb, což pro tyto starodávné mudrce znamenalo sjednotit se s drakovým záměrem, a tudíž stát se neviditelným.“

Vzala jsem do ruky vyšíváný polštář, další vzorek Clařiny práce, a podložila si jím záda. Několikrát jsem se zhluboka nadechla, abych si pročistila hlavu. Chtěla jsem pochopit, co říkala. Ale její vytrvalé používání čínských metafor mi to vše jen ještě víc zamlžovalo. Ve všem tom, co říkala, byla ale taková naléhavost, že jsem cítila, že by bylo k mé škodě, kdybych se alespoň nepokusila jí porozumět.

Jak jsem tak pozorovala Claru při vyšívání, vzpomněla jsem si náhle na svou mámu. Snad to byla právě tato vzpomínka, co ve mně

vzbudilo nesmírný smutek, jakousi bezejmennou touhu; nebo to snad bylo pod vlivem toho, co říkala Clara; nebo možná jen tím, že jsem byla v tom prázdném, vzorně krásném domě, pod tajuplným světlem petrolejové lampy. Oči mi zaplavily slzy a začala jsem brečet.

Clara vyskočila ze židle a stanula vedle mě. Šeptla mi do ucha tak pronikavě, že to zaznělo jako výkřik. „Neodvažuj se v tomto domě oddávat sebelitosti. Uděláš-li to, dům tě odvrhne; vyplivne tě tak, jako když vyplivuješ olivovou pecku.“

Její napomenutí mělo náležitý účinek. Můj smutek se okamžitě rozplynul. Osušila jsem si oči a Clara navázala na rozhovor, jako by se nic nebylo stalo.

„Umění prázdnoty je technika, kterou praktikovali staří čínští mudrcové, kteří chtěli projít okem draka,“ řekla, když se opět posadila na svoje místo. „Dnes to nazýváme uměním svobody. Domnívám se, že tento výraz je výstižnější, neboť toto umění skutečně vede do abstraktní říše, kde lidství nemá váhu.“

„Chceš tím říct, Claro, že ta říše je nehumánní?“

Clara odložila vyšívání na kolena a pohlédla na mě. „Chci tím říct, že téměř vše, co jsme o této říši slyšeli od svatých mužů a mudrců, kteří ji hledali, je zabarveno lidskými zájmy. My, kteří se věnujeme umění svobody, jsme však ze své bezprostřední zkušenosti zjistili, že tento popis je nepřesný. Naše zkušenosti dokládají, že cokoliv je v této říši lidského, je tak nepodstatné, že se to ztrácí v neko-nečnu.“

„Počkej chvíli, Claro. A co skupina legendárních postav nazývaných čínští nesmrtelní? Nedosáhli snad svobody způsobem, o němž mluvíš?“

„Ne tou cestou, kterou máme na mysli my,“ řekla Clara. „Pro nás svoboda znamená být oproštěn od lidství. Čínští nesmrtelní byli lapeni ve svých mýtech o nesmrtelnosti, v touze po moudrosti, po osvobození sama sebe, po návratu na zem, aby mohli vést ostatní. Byli to učenci, hudebníci, ovládali nadpřirozené síly. Byli spravedli-

ví a rozmarní, v mnohém jako klasičtí bohové Olympu. Dokonce i nirvána je lidský stav, v němž blažeností je být osvobozen od těla.“

Clare se úspěšně podařilo vyvolat ve mně pocit naprosté bezútěšnosti. Svěřila jsem se, že celý svůj život jsem byla obviňována z toho, že se mi nedostává lidské vřelosti a porozumění. Lidé mi vytýkali, že jsem ta nejchladnější bytost, jakou kdy potkali. Teď Clara říká, že svoboda znamená být prost lidského soucitu. A já měla vždycky pocit, že mi něco velmi důležitého uniká tím, že jej postrádám. Byla jsem opět na pokraji sebelítostivého pláče, ale Clara mi včas přišla na pomoc. „Být oproštěný od lidství neznamená nic tak idiotského jako postrádat laskavost a soucit,“ řekla.

„I kdyby, Claro, svoboda, kterou popisuješ, je pro mě nepředstavitelná,“ trvala jsem na svém. „Nejsem si jista, že bych z ní chtěla být jen kousíček.“

„Já jsem si jista, že chci úplně všechno, co obnáší,“ prohlásila. „Přestože ani můj rozum to nedokáže pochopit, věř mi, skutečně to existuje! A také mi můžeš věřit, že jednoho dne budeš ty sama někomu jinému vykládat všechno to, co ti teď povídám já. A možná budeš dokonce používat tatáž slova.“ Mrkla na mě, jako kdyby s jistotou věděla, že se to má stát.

„Jak budeš pokračovat v rekapitulaci, odhalí se ti vstup do říše, kde lidství pozbývá význam,“ pokračovala Clara. „A to bude pro tebe výzvou, abys prošla okem draka. Právě tomu říkáme abstraktní let. Ve skutečnosti to znamená překročit nesmírnou propast do říše, která je nepopsatelná, neboť člověk jí není měřítkem.“

Byla jsem ochromená strachem. Netroufla jsem si brát Claru na lehkou váhu, protože to, co říkala, myslela vždycky vážně. Představa ztráty mého lidství, takového jaké bylo, a skoku do propasti, byla pro mě víc než děsivá. Chtěla jsem se jí zeptat, zdali ví, kdy se ta brána přede mnou objeví, ona však pokračovala ve vysvětlování.

„Ve skutečnosti je ta brána před námi po celý čas,“ řekla Clara, „ale pouze lidé, jejichž mysl a srdce jsou klidné, ji mohou vidět nebo vycítit její přítomnost.“

Vysvětlovala, že říkat tomu brána není pouhá metafora, protože se

skutečně někdy objevuje v podobě otevřených dveří, temné jeskyně, oslňujícího světla nebo čehokoli představitelného, dokonce i v podobě dračího oka. Dodala, že v tomto ohledu metafory starých čínských mudrců nebyly vůbec přitaženy za vlasy.

„Je tu ještě další věc. Staří Číňané byli přesvědčeni, že neviditelnost je důsledek dosažení klidné indifferencí,“ řekla.

„Co to je klidná indifferencí, Claro?“

Namísto přímé odpovědi se mě zeptala, zda jsem někdy viděla oči zápasících kohoutů.

„Nikdy v životě jsem kohoutí zápasy neviděla,“ odvětila jsem.

Clara vysvětlovala, že pohled v očích bojovného kohouta není týž, který nacházíme v očích normálních lidí nebo zvířat, jejich oči totiž zrcadlí vřelost, vztek, strach.

„Oči zápasícího kohouta nejsou naplněny ničím podobným,“ poučovala mě Clara. „Místo toho odrážejí nevyjádřitelnou odosobněnost, něco, co nacházíme rovněž v očích bytostí, které uskutečnily velký přechod. Neboť místo toho, aby se rozhlížely po vnějším světě, obrátily se dovnitř, aby upřeně pozorovaly to, co ještě není přítomno.“

Okno, které pozoruje vnitřně, je nehybné,“ pokračovala Clara. „Neodráží lidské city či obavy, ale vyjadřuje nesmírnost. Mudrcové, kteří nahlédli do prostoru bez hranic, dokládají, že bezmezno se zračí zpět s neústupnou indifferencí.“

7.

Jednoho odpoledne, těsně před setměním, jsme šly s Clarou z jeskyně do domu dlouhou vyhlídkovou cestou, když tu navrhla, abychom se posadily a odpočaly si ve stínu stromů. Pozorovaly jsme stíny, které vrhaly na zem větve stromů, a v tom náhle prudký závan větru roztančil listy. To se začalo tetelit v proměnách světla a tmy a vytvá-

řelo čerení ve struktuře půdy. Jakmile se vítr utiší, listí opět znehybnělo, stejně jako stíny na zemi.

„Mysl je jako tyto stíny,“ řekla Clara mírným hlasem. „Při pravidelném dýchání je mysl klidná. Je-li však dýchání nepravidelné, mysl kmitá jako rozčerené listí stromů.“

Snažila jsem se vypořádat, zda je moje dýchání pravidelné nebo přerušované, ale ná mouduši jsem nebyla schopna to posoudit.

„Je-li tvůj dech vzrušený, myšlení je roztěkané,“ pokračovala Clara. „Chceme-li zklidnit svou mysl, nejlepší je začít se zklidněním dechu.“ Vyzvala mě, abych držela záda vzpřímená a soustředila se na dýchání, dokud nebude jemné a plynulé jako dýchání dítěte.

Poznamenala jsem, že je-li člověk fyzicky aktivní a chodí po kopcích, jako právě teď my, stěží může být jeho dech tak jemný jako dech mimina, které jenom leží na zádech a nic nedělá. „Kromě toho, já nevím, jak dýchají děti. Nebyla jsem často v přítomnosti nemluvnat, a když už ano, nevšímala jsem si toho, jak dýchají.“

Clara popošla ke mně a položila mi jednu ruku na záda a druhou na hrud. K mému úleku zatlačila tak prudce a sevřela mi hrud takovou silou, až jsem měla pocit, že se začínám dusit. Pokusila jsem se jí vysmeknout, ona mě však držela železným stiskem. Aby se to kompenzovalo, břicho se mi začalo rytmicky vzdouvat a zase stahovat, jak vzduch opět vstupoval do mého těla.

„Tak takhle dýchají malé děti,“ řekla. „Pamatuj si, jaký jsi měla pocit, když se ti vyboulilo břicho, abys to mohla napodobit, bez ohledu na to, zda se procházíš, cvičíš nebo poleháváš a nic neděláš. Asi tomu nebudeš věřit, ale jsme tak civilizovaní, že se musíme znovu naučit, jak správně dýchat.“ Sundala ruce z mých prsou a zad. „Teď nech vzduch stoupat, až ti naplní celý hrudník,“ instruovala mě. „Ale nedovol, aby se ti dostal do hlavy.“

„Není, kudy by se mi vzduch dostal do hlavy,“ smála jsem se.

„Neber mě tak doslova,“ kárala mě. „Když řeknu vzduch, mluvím ve skutečnosti o energii, která z dechu vychází, vstupuje do břicha, do hrudi a pak do hlavy.“

Musela jsem se její vážnosti smát. Připravila jsem se na další příval čínských metafor.

Usmála se a zamrkala. „Moje vážnost vyplývá z mé velikosti,“ řekla s potlačovaným smíchem. „My velcí lidé jsme vždycky vážnější než ti drobní a žoviální. Nemám pravdu, Taisho?“

Netušila jsem proč, když hovoří o velkých lidech, zahrnuje v to i mě. Byla jsem přinejmenším o pět centimetrů menší než ona a o dobrých pár kilo lehčí. Hrozně jsem nesnášela, když mi někdo říkal, že jsem velká, a její poznámka, že jsem příliš vážná, mě popudila o to víc. Ovšem nechala jsem si to pro sebe, neboť mi bylo jasné, že by z toho udělala problém a vyzvala mě, ať si udělám hlubinnou rekapitulaci na téma vlastní velikosti.

Clara na mě pohlédla, jako kdyby odhadovala mou reakci na její prohlášení. S úsměvem jsem předstírala, že mě to ani v nejmenším nevyvedlo z míry. Když viděla moji zaujatou pozornost, opět zvažovala a vysvětlovala dále, že naše emocionální vyrovnanost je bezprostředně provázána s rytmickým prouděním dechu.

„Dýchání rozrušeného člověka,“ řekla a naklonila se blíž ke mně, „je rychlé a povrchní, a je lokalizováno v hrudi nebo v hlavě. Dýchání uvolněného člověka klesá do břišní dutiny.“

Snažila jsem se stáhnout dech do břicha, aby mě Clara nepodezívala, že jsem rozrušená. Ona se však vědoucne usmála a dodala: „Pro vysoké lidi je brániční dýchání těžší, protože jejich těžiště je umístěno přesně o kousek výš. Proto je pro nás ještě důležitější zůstat v klidu a nenechat se vyvést z míry.“

Pak začala vysvětlovat, že tělo je rozděleno do tří hlavních zásobáren energie: jsou to břišní dutina, hrud a hlava. Dotkla se mého břicha těsně pod pupkem, potom se dotkla solar plexu, pak středu čela. Objasnila mi, že tyto tři body jsou klíčovými centry těchto zásobáren. Čím je tělo a mysl uvolněnější, tím víc vzduchu může člověk pojmout do každé z těchto tří komor.

„Děti pojmají v poměru ke své velikosti ohromné množství vzduchu,“ řekla Clara. „Ovšem jak stárneme, jsme čím dál sevřenější, hlavně okolo plic, a proto přijímáme vzduchu méně.“

Clara se předtím, než pokračovala, zhluboka nadechla. „Jelikož jsou emoce bezprostředně spojeny s dýcháním,“ řekla, „je dobrým způsobem ke zklidnění sama sebe regulace vlastního dechu. Účinným cvičením pro vstřebávání většího množství energie je například úmyslné prodloužení každého dechu.“

Vstala a požádala mě, abych bedlivě sledovala její stín. Všimla jsem si, že je dokonale nehybný. Pak mě vybídla, abych se postavila a prohlédla si svůj vlastní stín. Nemohla jsem nevidět slabé chvění, připomínající stíny stromů rozechvěné vánkem.

„Proč se můj stín zachvívá?“ ptala jsem se. „Myslela jsem si, že stojím úplně klidně.“

„Tvůj stín se chvěje, protože tebou dují vichry emocí,“ odvětila Clara. „Jsi sice klidnější než v době, kdy ses poprvé pustila do rekapitulace, stále však v tobě zůstává značné množství nervozity.“

Vyzvala mě, abych se postavila na levou nohu a pravou zdvihla a ohnula v koleně. Balancovala jsem ve snaze udržet rovnováhu. Žasla jsem, že dokáže stát na jedné noze stejně snadno, jako by byla stála na obou dvou, a její stín zůstává naprosto nehybný.

„Zdá se, že máš problémy s udržením rovnováhy,“ poznamenala Clara, postavila nohu na zem a zvedla druhou. „Znamená to, že tvoje myšlenky a pocity nejsou v klidu, a tím pádem není klidný ani tvůj dech.“

Zvedla jsem druhou nohu, abych zkusila cvik ještě jednou. Tentokrát byla moje vyváženost lepší, když jsem ovšem viděla, jak nehybný je Clařin stín, projela mnou náhle bodavá závist a musela jsem spustit nohu na zem, abych nespadla.

„Pokaždé, když nás napadne nějaká myšlenka,“ vysvětlovala Clara a opět položila nohu na zem, „pohybuje se naše energie ve směru této myšlenky. Myšlenky jsou jako zvědové; přinutí tělo, aby postupovalo dále určitou cestou.“

Teď se podívej na můj stín ještě jednou,“ nařídila mi. „Ale nesnaž se ho vnímat pouze jako můj stín. Pokus se proniknout do podstaty Clary, jak je zobrazena ve svém stínovém obraze.“

Okamžitě jsem znervózněla. Byla jsem u zkoušky a mým úkolem

bylo dosáhnout ocenění. Moje soutěživé pocity z dětství, snaha zvítězit nad mými bratry, vypluly na povrch. „Nepřepínej se,“ řekla Clara stroze. „To není soutěž. Je to jen potěšení. Chápeš to? Potěšení!“

Absolutně jsem nebyla schopna na ta slova reagovat. Slovo „potěšení“ mě uvrhlo do totálního zmatku a nakonec jsem podlehla panice. Neužívá to slovo správně, bylo jediné, nač jsem dokázala pomyslet. Určitě měla na mysli něco jiného. Avšak Clara to slovo opakovala neustále dokola, jako by chtěla, aby se mi vrylo do paměti.

Upírala jsem oči na její stín. Měla jsem dojem, že je krásný, klidný, plný síly. Nebyla to jen pouhopouhá tmavá plocha, zdál se mít hloubku, inteligenci a živoucnost. Pak mě náhle napadlo, že vidím, jak se Clařin stín hýbe nezávisle na jakémkoli pohybu jejího těla. Šlo o pohyb tak neuvěřitelně rychlý, že byl téměř nepostřehnutelný. Zadržela jsem dech a s vyčkáváním jsem ho upřeně pozorovala, a přitom ho zahrnovala veškerou pozorností. Pak se to stalo znovu, a tentokrát jsem na to byla rozhodně připravená. Stín se zakomíhal a pak se roztáhnul, jako kdyby nadmul ramena a hrud. Zdálo se, že ožívá.

Vyrazila jsem ze sebe výkřik a uskočila stranou. Zakřičela jsem na Claru, že její stín je živý. Byla jsem připravena utéct, vyděšená, že stín poběží za mnou, ale Clara mi v tom zabránila a chytila mě za rameno.

Jakmile jsem se zklidnila natolik, že jsem mohla opět promluvit, pověděla jsem Claře, co jsem viděla. Celou tu dobu jsem odvracela oči od země, ze strachu, abych koutkem oka nezahlédla další rychlý pohyb Clařina hrozivého stínu.

„Vidíš-li pohyb stínů, znamená to, že jsi zřejmě díky rekapitulaci uvolnila ohromné množství energie,“ poznamenala Clara.

„Jsi si jista, že to nebyla jen moje představa, Claro?“ řekla jsem a doufala, že řekne ano.

„To tvůj záměr ho rozpohyboval,“ řekla autoritativně.

„Ale nemyslíš si, že i rekapitulování rozrušuje mysl?“ zeptala

jsem se. „Musím být hodně vyvedena z míry, když vidím, jak se stíny pohybují samy od sebe.“

„Ne, to si nemyslí. Účelem rekapitulace je rozbít základní premisy, které jsme během svého života přijaly,“ vysvětlovala Clara trpělivě. „Dokud nejsou zrušeny, nedokážeme zabránit síle paměti, aby nezatemňovala naši vědomou pozornost.“

„Co přesně míníš tou silou paměti, Claro?“

„Svět je obrovské plátno vzpomínek; za předpokladu, že jsou určité domněnky rozptýleny,“ řekla, „je síla vzpomínání nejenom držena v šachu, ale je dokonce zrušena.“

Nerozuměla jsem tomu, co říká, a měla jsem jí za zlé, že je tak tajnůstkářská.

„Patrně to byl jen vítr rozechvívající prach, na němž se promítal tvůj stín,“ řekla jsem ve snaze nabídnout nějaké logické vysvětlení.

Clara zavrtěla hlavou. „Zkus se na něj podívat ještě jednou, aby ses přesvědčila na sto procent,“ navrhla.

Cítila jsem, že mi na rukou naskakuje husí kůže. Nic na světě by mě nebylo přinutilo, abych znovu pohlédla na její stín.

„Zastáváš názor, že lidské stíny se samy od sebe nepohybují,“ řekla Clara, „protože právě to ti říká kapacita tvojí paměti. Vzpomínáš si, že bys snad někdy viděla, že se hýbou?“

„Ne. To se ví, že ne.“

„No vidíš. Právě teď se ti však přihodilo to, že tvoje běžná paměťová schopnost byla na okamžik držena v šachu, a ty jsi viděla můj stín se pohybovat.“

Clara na mě zamířila prst a uculovala se. „Nebyl to ani vítr rozfoukávající prach,“ řekla. Pak si schovala tvář do dlaní, jako by byla malé stydlivé dítě. Budilo to neobvyklý dojem, neboť přestože to byla zralá žena, nevypadala nikdy směšně, když předváděla dětská gesta.

„Mám pro tebe novinu,“ pokračovala Clara. „Viděla jsi hýbající se stíny, když jsi byla malá, tehdy jsi však ještě neměla rozum, takže vidět něco takového bylo naprosto v pořádku. Jak jsi vyrůstala, tvoje energie byla postupně spoutána společenskými tlaky, a tak jsi na

tu zkušenost pozapomněla, a pamatuješ si pouze to, co si myslíš, že je přípustné si pamatovat.“

Snažila jsem si uvědomit dosah toho, co Clara říká, když tu mi náhle svítla hlavou vzpomínka, že jsem jako dítě vídávala, jak se stíny na chodnících chvějí a krouť, obzvláště za horkých jasných dnů. Vždycky jsem měla dojem, že se snaží odtrhnout od lidí, k nimž patřily. Zdálo se mi podivné, že dospělí tak naprosto nedbali o skotačení svých vlastních stínů.

Když jsem se o tom zmínila Claře, usoudila, že můj pocit strachu je důsledkem konfliktu mezi tím, co jsem doopravdy viděla, a tím, co mi bylo říkáno, že je možné a přípustné vidět. „Mám pocit, že ti nerozumím, Claro,“ řekla jsem jí na to.

„Zkus si představit sama sebe jako obrovské skladiště paměti,“ doporučila mi. „Někdo jiný než ty tam uložil pocity, myšlenky, vnitřní dialogy a modely chování. A protože je to tvoje skladiště, můžeš do něho vstupovat a přehrabovat se v něm, kdykoli se ti zachce, a používat cokoli, co tam naleznáš. Problém ovšem je, že ty sama nemáš absolutně co mluvit do obsahu inventáře, ten byl totiž ustaven ještě předtím, než jsi se stala jeho vlastníkem. Tudíž jsi drasticky omezena při výběru jednotlivých položek.“

Dodala pak, že náš život se jeví jako časová linka z toho důvodu, že se inventář v našem skladišti nikdy nemění. A zdůraznila, že pokud nebude toto skladiště vyprázdněno, neexistuje pro nás cesta, jak být tím, čím doopravdy jsme.

Zdolána tíhou svých vzpomínek i skutečnostmi, které mi sdělovala Clara, usedla jsem na obrovský balvan. Koutkem oka jsem viděla svůj stín a přepadla mě náhlá panika při pomyšlení, že by se můj stín fakticky neposadil spolu se mnou. „To je na mě moc, Claro,“ řekla jsem a vyskočila na nohy. „Pojď, vrátíme se do domu.“

Clara mi přikázala, abych zůstala na místě a ani se nehla. „Zklidni svoji mysl,“ řekla mi s upřeným pohledem, „a zklidni se i tvoje tělo; jinak praskneš.“

Clara umístila levou ruku před své tělo, přičemž zápěstí spočívalo přímo nad pupkem; dlaň byla obrácená do strany, prsty stlačené

k sobě směřovaly dolů k zemi. Vybídla mě, abych zaujala tuto pozici rukou a pohledem upřeně sledovala špičku prostředního prstu. Shlížela jsem přes klenbu svého nosu, což mě nutilo směřovat pohled dolů, zatímco jsem nepatrně šilhala. Vysvětlovala, že pokud upřeně hledíme tímto způsobem, směřuje pozornost mimo nás na zem, a snižuje tak vnitřní nervozitu.

Potom mě vyzvala, abych se zhluboka nadechla, prsty namířila k zemi a soustředila se na záměr dostat z ní jiskru energie velkou jako kapku lepidla na prostřední prst. Pak jsem měla otáčet rukou v zápěstí, až se kořen palce dotkl hrudní kosti. Měla jsem sledovat špičku prostředníčku, pak počítat do sedmi a v mžiku přesunout vědomou pozornost na čelo, do bodu mezi obočím, přesně nad klenuť nosu. Tento přesun, podotkla, musí být prováděn záměrem přemísť jiskru energie z prostředníčku do bodu mezi očima. Dojde-li k přesunu, objeví se v temném prostoru za zavřenými očima světlo. Dodala, že tento světelný bod můžeme vyslat do jakékoli části svého těla, abychom tak neutralizovali bolest, nemoc, obavy nebo strach.

Pak pohnula rukou a mírně mi zatlačila na solar plexus. „Jakmile potřebuješ rychlý přísun energie, tak jako v této chvíli, udělej mocný dech, který ti za okamžik ukáží, a zaručuji ti, že se budeš cítit znovu plná síly.“

Sledovala jsem, jak Clara dělá v rychlém sledu řadu krátkých nádechů a výdechů nosem, rozechvívajících její bránici. Udělala jsem to po ní, a asi po dvaceti nadechnutích a vydechnutích, zatímco se bránice stahovala a uvolňovala, jsem pocítila teplo šířící se středem těla.

„Budeme tady sedět a dělat mocný dech a upřeně pozorovat světlo za očima,“ řekla, „dokud se nepřestaneš bát.“

„Nebyla jsem zas tak vyděšená,“ zalhala jsem.

„Ty ses neviděla,“ odpověděla ironicky Clara. „Z místa, kde jsem seděla já, jsem viděla někoho, kdo vypadal, že každou chvíli omdlí hrůzou.“

Měla úplnou pravdu. Nikdy jsem nepocítila tak absolutní děs, ja-

ko v okamžiku, kdy jsem spatřila Clařin stín rozpínající se do prostoru. Na povrch vypluly ztracené vzpomínky z tak zapomenutých hlubin, že jsem skutečně na vteřinu či dvě měla pocit, že jsem opět dítětem.

Držela jsem dlaň vytočenou do strany a upřeně pozorovala prostředníček tak, jak mi radila Clara. Chvilí jsem soustředila svůj pohled a pak jsem přesunula pozornost do středu čela. Neviděla jsem žádné světlo, ale postupně jsem se zklidňovala.

Byla už téměř tma. Mohla jsem vidět, jak se vedle mě rýsuje silueta Clařiny postavy. Měla konejšivý hlas, když řekla: „Zůstaneme tady ještě chvíli, abychom jiskřičce energie poskytly čas usadit se v tvém těle.“

„Tuto techniku ses naučila v Číně, Claro?“ ptala jsem se.

Zavrtěla hlavou. „Říkala jsem ti, že jsem měla učitele tady v Mexiku,“ řekla a pak uctivě dodala: „Můj učitel byl mimořádný člověk, který zasvětil svůj život učení, aby nás pak vyučoval umění svobody.“

„Ale nemá tento způsob dýchání svůj původ na Východě?“

Zdálo se, že s odpovědí váhá. Myslela jsem si, že důvodem této váhavosti je její touha zůstat tajnůstkářská.

„Kde se tomu tvůj učitel naučil?“ nedala jsem se odbýt. „Navštívil taky Čínu?“

„Všechno, co zná, se naučil od svého učitele,“ řekla Clara vyhybavě.

Když jsem ji požádala, aby mi o svém učiteli a o tom, co ji naučil, řekla víc, omluvila se, že prozatím o tomto tématu nesmí hovořit.

„Abys tomu rozuměla,“ vysvětlovala, „potřebuješ dosáhnout zvláštní úrovně energie, kterou v tomto okamžiku nemáš.“

Poplácala mě po ruce. „Nesnaž se věci uspěchat,“ řekla účastně. „Máme v úmyslu naučit tě všechno, co známe. Tak nač ten spěch?“

„Jsem vždycky tak zaražená, Claro, když říkáš ‚my‘, neboť mám často dojem, že v domě jsou ještě jiní lidé, a začínám vidět a slyšet věci, o nichž mi můj rozum říká, že rozhodně nemohou být skutečné.“

Clara se rozchechtala, až jsem si myslela, že spadne z kamene, na němž seděla. Její náhlý a přehnaný výbuch smíchu mě dopálil ještě víc než její odmítnutí povědět mi o svém učiteli.

„Nedokážeš si představit, jak je pro mě tvoje dilema legrační,“ řekla na vysvětlenou. „Je to pro mě dokladem, zrovna jako to, že vidíš pohyb stínů, že se tvá energie uvolňuje. Začínáš vyprazdňovat svoje skladiště. Čím víc položek svého inventáře pustíš z hlavy, o to víc prostoru získáš pro jiné věci.“

„Jako třeba co?“ řekla jsem, pořád ještě namíchnutá. „Vidět hýbající se stíny a slyšet hlasy?“

„Možná,“ řekla neurčitě. „Nebo bys mohla spatřit lidi, kterým ty stíny a hlasy patří.“

Chtěla jsem vědět, o jakých lidech to mluví, ale odmítla mi o tom říct cokoli víc. Neočekávaně vstala a prohlásila, že se chce vrátit do domu, aby zapnula generátor, než se úplně setmí.

8.

Claru jsem neviděla celé tři dny, zdržela ji nějaká záhadná pochůzka. To bylo teď jejím zvykem, beze slova varování mě najednou zanechat samotnou v domě na několik dnů, kdy mým jediným společníkem byl Manfred; a přestože jsem měla celý dům pro sebe, nikdy jsem se neodvážila proniknout mimo obývací pokoj, svoji ložnici, Clařinu tělocvičnu, kuchyň a samozřejmě hospodářské stavení. Na Clařině domě a okolí bylo cosi, obzvlášť když byla pryč, co ve mně vyvolávalo iracionální pocit strachu. Následkem toho, když jsem byla sama, zachovávala jsem striktní režim, což na mě působilo uklidňujícím dojmem.

Vstávala jsem obvykle okolo deváté, udělala si snídani na stolním vaříči, protože kamna na dřevo jsem pořád ještě neuměla zapálit, zabalila si lehkou svačinu, a pak jsem se odebrala do jeskyně rekapitulovat, nebo jsem si vyšla s Manfredem na dlouhou procházku. Vra-

cela jsem se pozdě odpoledne, a pak jsem chodívala cvičit sestavy kung-fu do Clařiny tělocvičny, vybavené pro bojová umění. Byl to velký sál s klenutým stropem, lakovanou dřevěnou podlahou a černě natřenými stojatými policemi, na nichž byly rozloženy různé zbraně pro bojová umění. Podél stěny naproti dveřím bylo vyvýšené pódium pokryté slaměnými rohožemi. Jednou jsem se Clary ptala, na co to pódium je. Řekla mi, že ho používá při meditaci.

Nikdy jsem Claru meditovat neviděla, protože kdykoli se vypravila do tělocvičny sama, vždycky se tam zamkla. A pokaždé, když jsem se jí zeptala, jaký druh meditace vlastně provádí, odmítla zacházet do podrobností. Jediné, co se mi podařilo zjistit, bylo, že to nazývala „snění“.

Měla jsem do tělocvičny volný přístup, kdykoli ji ona sama nepoužívala. Když jsem byla v domě sama, nějak mě to do té místnosti táhlo, nacházela jsem tam emocionální útěchu, neboť prostor byl prosycen Clařinou přítomností a silou. Právě tam mne učila ten nejúchvatnější styl kung-fu. Nikdy jsem se nezajímala o čínská bojová umění, protože moji japonští učitelé karate vždy tvrdili, že jejich pohyby jsou příliš komplikované a těžkopádné, než aby měly jakoukoli praktickou hodnotu. Systematicky kritizovali čínské styly a vyzdvihovali své vlastní s vysvětlením, že ačkoli má karate kořeny v čínských stylech, jeho figury a použití byly od základů změněny a zdokonaleny právě v Japonsku. Jelikož jsem byla v bojových uměních naprostý laik, svým učitelům jsem uvěřila a zcela jsem podceňovala všechny ostatní styly. Následkem toho jsem nevěděla, co si s Clařiným stylem kung-fu počít. I přes mou neznalost byla jedna věc zřejmá: byla v něm nepopiratelnou mistryní.

Poté, co jsem strávila hodinu či dvě v Clařině tělocvičně, převlékla jsem se a šla se do kuchyně najíst. Jídlo stálo vždy připraveno na stole. Po cvičení jsem však byla pokaždé tak vyhladovělá, že jsem zhltnula cokoli, co mě tam čekalo, aniž bych spekulovala, jak se tam to jídlo dostalo.

Když jsem se na to vyptávala Clary, sdělila mi, že pokud je pryč, přichází do domu připravovat jídlo správce. Musel se starat i o prád-

lo, protože šaty jsem nacházela úhledně složené na hromádce u dveří svého pokoje; stačilo je jen vyžehlit.

Jednou večer po vyčerpávajícím tréninku, zatímco Manfred na mě čas od času kriticky zavrčel, zakusila jsem náhle takový nával přebytku energie, že jsem se rozhodla porušit své zvyky a vrátit se za tmy do jeskyně, abych pokračovala v rekapitulaci. Vyběhla jsem v takovém spěchu, že jsem si zapomněla vzít baterku. Byla mračná noc. Přesto jsem cestou ani nezaškobrtla, i když byla absolutní tma. Vlezla jsem do jeskyně a věnovala se rekapitulaci. V duchu jsem si vybavovala a ve vzpomínkách prodýchávala všechny své instruktory karate a každý turnaj, jehož jsem se zúčastnila. Zabrало mi to téměř celou noc, ale když jsem skončila, cítila jsem se dokonale očištěná od všech předsudků, které jsem coby součást tréninku zdědila po svých učitelích.

Následujícího dne se Clara stále nevracela, a tak jsem šla do jeskyně o něco později než obvykle. Po cestě zpět, jako záměrné cvičení, jsem zkusila jít stejnou cestou, kterou chodím každý den, jenže tentokrát jsem nechala oči zavřené, abych simulovala tmu. Chtěla jsem zjistit, zda dokážu jít bez klopýtání, protože jsem si teprve později uvědomila, jak bylo předešlou noc neobvyklé, že jsem celou cestu do jeskyně prošla bez jediného zakopnutí. Ovšem za denního světla a se zavřenýma očima, to bylo něco jiného. Několikrát jsem upadla přes pařezy a kameny a nepěkně si pohmoždila holeně.

Seděla jsem na podlaze v obývacím pokoji a obvazovala si odřeniny, když do dveří neočekávaně vstoupila Clara. „Co se ti stalo?“ zeptala se s překvapeným výrazem. „Snad jste se nepoprali se psem?“

Zrovna v tom okamžiku vešel do místnosti loudavou chůzí Manfred. Byla jsem přesvědčena, že tomu, co Clara řekla, rozuměl. Nevrlé zaštekal, jako by se cítil uražen. Clara se postavila před něj, mírně se ohnula v pase způsobem, jakým se žáci na Východě uklánějí svému mistru, a vyslovila tu nejzamotanější dvojjazyčnou omluvu. Řekla: „Je mi nesmírně líto, můj drahý *senor*, že jsem mluvila tak lehkovážně o vašem bezúhonném chování a vašich vybra-

ných způsobech, a především o vaší mimořádné důležitosti, která z vás činí *un señor entre señores, al más ilustre entre todos ellos* – pána mezi pány, toho nejvýznačnějšího ze všech.“

Byla jsem totálně zmatená. Myslela jsem si, že Clara během své třídní nepřítomnosti přišla o rozum. Nikdy předtím jsem ji neslyšela takhle mluvit. Chtělo se mi smát, ale když jsem viděla její vážný výraz, smích mi uvízl v hrdle.

Chystala se spustit další palbu omluv, vtom však Manfred zívnu, znuděně na ni pohlédl, otočil se a opustil pokoj.

Clara se posadila na pohovku a tělem jí otrásal potlačovaný smích. „Jakmile je uražený, jediný způsob, jak se ho zbavit, je unudit ho k smrti omluvami,“ světila mi.

Doufala jsem, že mi Clara poví, kde strávila předcházející tři dny. Chvilí jsem čekala, zda nadnese téma svojí nepřítomnosti, ale nijak se k tomu neměla. Vykládala jsem jí, že zatímco byla pryč, chodil mě Manfred každého den navštěvovat do jeskyně. Vypadalo to, jako by tam čas od času přišel, jen aby si ověřil, že jsem v pořádku.

Opět jsem chtěla nadhodit něco o povaze Clařina výletu, ona však místo toho beze známky překvapení řekla: „Ano, je velice starostlivý a nesmírně ohleduplný k ostatním. Očekává tudíž stejné zacházení od druhých, a má-li, nedej bože, podezření, že se mu toho nedostává, rozzuří se. Pokud je v podobném rozpoložení, je smrtelně nebezpečný. Pamatuješ si tu noc, kdy ti málem ukousl hlavu, když jsi ho nazvala ropuším psem?“

Chtěla jsem změnit téma. Nechtěla jsem uvažovat o Manfredovi jako o vztekklém psu. Za uplynulých pár měsíců se pro mě stal víc přítelem nežli zvířetem. Byl mi tak dobrým přítelem, až se mě zmocnila znepokojivá jistota, že je jediný, kdo mi skutečně rozumí.

„Neřekla jsi mi, co se ti stalo s nohama,“ připomněla mi Clara.

Pověděla jsem jí o svém nezdařeném pokusu chodit se zavřenýma očima a vysvětlila jí, že předcházející noc mi chození ve tmě nedělal sebemenší potíže.

Prohlédla si škrábance a podlitiny na mých nohou a pohládila mě po hlavě, jako bych byla Manfred. „Včerejší noc sis chození nena-

plánovala," podotkla. „Byla jsi rozhodnuta dostat se do jeskyně, takže nohy tě tam donesly automaticky. Dnes odpoledne jsi se vědomě snažila zopakovat včerejší chůzi, ale skončilo to ostudným fiaskem, protože ti v cestě stála tvoje mysl.“ Chvilí přemýšlela a pak dodala: „Nebo jsi možná nenaslouchala hlasu ducha, ten by tě byl jistě vedl bezpečně.“

Sešpulila rty v dětském výrazu netrpělivosti, když jsem jí řekla, že jsem si nebyla vědoma žádných hlasů. Někdy však mívám dojem, že slyším v domě podivný šepot, i když jsem přesvědčena, že je to jen vítr prohánějící se prázdnou halou.

„Domluvily jsme se, že nic z toho, co říkám, nebudeš brát doslova, dokud tě k tomu sama nevybídnu," připomněla mi Clara stroze. „Vyprazdňováním svého skladiště měníš svůj inventář. Teď je tam místo pro něco nového, jako je například chůze ve tmě. Tak si myslím, že by tam mohlo být místo i pro hlas ducha.“

Tak usilovně jsem se snažila pochopit, co Clara říká, že moje čelo muselo být zbrzděno vráskami. Clara se usadila do svého oblíbeného křesla a trpělivě mi začala vysvětlovat, co měla na mysli.

„Než jsi přišla do tohoto domu, neobsahoval tvůj inventář žádnou informaci o psech, kteří jsou něčím víc než jen psi. Ale pak jsi potkala Manfreda a setkání s ním tě přinutilo tuto část svého inventáře pozměnit.“ Zalomcovala rukou po způsobu Italů a řekla: „*Capisce?*“

„Chceš tím říct, že Manfred je hlasem ducha?“ zeptala jsem se ohromeně.

Clara se tak strašně rozesmála, že mohla stěží promluvit. „Ne, to není zrovna to, co mám na mysli. Je to něco abstraktnějšího," zamumlala.

Vybídla mě, abych si donesla z pokoje svoji rohož. „Pojď, posadíme se v patiu pod zapotový strom," řekla a vytáhla ze skříňky jakousi hojivou mast. „Soumrak je pro naslouchání hlasu ducha ta nejlepší doba.“

Natáhla jsem si rohož pod obrovitý strom, obsypaný zelenými plody podobnými broskvím. Clara do mé poraněné kůže vtírala ně-

jakou mast. Hrozně to štípalo, ale snažila jsem se neucuknout. Když skončila, všimla jsem si, že ten největší šrám skoro zmizel. Pohodlně jsem si sedla a opřela se zády o silný kmen stromu.

„Všechno má nějakou formu," začala, „ale kromě vnější formy existuje vnitřní vědomí, které věci řídí. Toto tiché vědomí je duch. Je to všezahrnující síla, která se manifestuje v rozličných věcech rozličným způsobem. Tato energie s námi komunikuje.“

Řekla mi, abych se uvolnila a zhluboka dýchala, protože mi hodlá předvést, jak cvičit vnitřní sluch. „Neboť jedině vnitřním uchem," řekla, „může člověk zachytit příkazy ducha. Při dýchání nech energii, aby proudila ven ušima," pokračovala.

„A jak to mám udělat?“ zeptala jsem se.

„Když vydechuješ, soustřed' svoji pozornost na ušní otvory a použij svůj záměr a soustředění, abys vedla proud energie.“

Chvilí sledovala moje úsilí a postupně mě korigovala. „Vydechuj nosem, ústa nech zavřená a špičkou jazyka se dotýkej patra," řekla. „Vydechuj tiše.“

Po několika pokusech jsem ucítila, jak se mé ušní otvory uvolňují a dutiny se pročišťují. Pak mě instruovala, abych třela dlaněmi o sebe, dokud se nerozehřejí, a pak je položila přes uši tak, aby se konečky prstů takřka dotýkaly vzadu na hlavě.

Udělala jsem vše podle jejích instrukcí. Pak mě Clara vyzvala, abych si masírovala uši za použití jemného krouživého tlaku; potom, neustále s ušima zakrytými a ukazováčkem překříženým přes prostředníček, jsem měla opakovaně poklepávat za každým uchem, pohybujíc ukazováčky v unisonu. Jak jsem tak poklepávala prsty, zaslechla jsem zvuk připomínající tlumený zvon znící v mé hlavě. Opakovala jsem tukaní osmnáctkrát, jak mi nařídila. Když jsem ruce stáhla, zpozorovala jsem, že zřetelně slyším ten nejnepatrnější zvuk v okolní vegetaci, zatímco dřív bylo všechno nerozlišené a tlumené.

„Teď snad, s pročištěnými ušima, dokážeš zaslechnout hlas ducha," řekla Clara. „Ale neočekávej volání z korun stromů. To, co nazýváme hlasem ducha, má spíše co dělat s pocitem. Nebo to může

být nápad, který se nám náhle objeví v hlavě. Někdy to může být neurčitě povědomá touha někam jít, nebo stejně tak neurčitě povědomá touha něco udělat.“

Náhle, možná pod vlivem jejího sugestivního projevu, jsem kolem sebe zaslechla jemný šumot. Když jsem zaostřila pozornost, proměnil se šum v lidské hlasy hovořící někde v dálce. Zřetelně jsem rozeznávala křišťálově jasný ženský smích a mužský hlas, nádherný zpívající baryton. Slyšela jsem ty zvuky, jako kdyby ke mně přicházely s náhlými poryvy větru. Napínala jsem sluch, abych zjistila, co ty hlasy říkají, a čím déle jsem naslouchala větru, tím jsem byla povznesenější. Jakási překypující vnitřní energie mě přinutila vyskočit. Byla jsem tak rozradostněná, že jsem si chtěla hrát, tancovat, pobíhat kolem dokola jako dítě. A aniž bych si uvědomovala, co dělám, začala jsem zpívat a poskakovat a vířit kolem patia jako nějaká ballerína, dokud jsem se úplně nevyčerpala.

Když jsem konečně dopadla vedle Clary, byla jsem splavená potem, ale nebyl to zdravý tělesný pot. Byl to spíše studený pot z vyčerpání. I Clara sotva popadala dech ze smíchu nad mým trojčlením. Povedlo se mi udělat ze sebe totálního blázna, jak jsem poskakovala a skotačila kolem patia.

„Nechápu, co to do mě vjelo,“ řekla jsem v rozpacích nad tím, jak to vysvětlit. „Popiš mi, co se dělo,“ řekla Clara vážným tónem. Když jsem ze studu odmítla, dodala: „Jinak budu nucena ti předvést, jak jsi byla poněkud... no, praštěná po makovici, jestli víš, co tím myslím.“

Řekla jsem jí, že jsem slyšela neodbytně se opakující smích a zpěv, a to mě vlastně pohnulo k tomu, abych tancovala a skákala kolem dokola.

„Myslíš si, že blázním?“ ptala jsem se znepokojeně.

„Kdybych já bláznila, nedělala bych si s tím hlavu,“ řekla. „Tvoje dovádění bylo přirozenou reakcí na zaslechnutí hlasu ducha.“

„Nebyl to hlas; byla to spousta hlasů,“ opravila jsem ji.

„Tady to máme, slečno Dokonalá,“ posmívala se.

Vysvětlovala, že realistický postoj je hlavní položkou našeho in-

ventáře a že si toho musíme být vědomi, abychom ho dokázali obejít. Hlas ducha je abstrakce, která nemá nic společného s hlasy, a přesto můžeme občas hlasy slyšet. V mém případě, podotkla, protože jsem byla vychovávána k tomu být zbožnou katoličkou, by můj vlastní způsob přeadaptování mého inventáře proměnil ducha v jakéhosi anděla strážného; laskavého, ochraňujícího muže, který nade mnou bdí.

„Ale duch není ničím strážný anděl,“ pokračovala. „Je to abstraktní síla, ani dobrá ani zlá. Síla, která o nás vůbec nemá zájem, která nicméně přesto reaguje na naši sílu. Ne na naše modlitby, to si pamatuj, ale na naši sílu. Vzpomeň si na to příště, až se budeš chtít modlit za odpuštění!“

„Ale cožpak ten duch není laskavý a odpouštějící?“ ptala jsem se vylekaně.

Clara řekla, že dříve nebo později budu muset pustit z hlavy veškeré předsudky o dobru a zlu, Bohu a náboženství, a přemýšlet v úplně nových termínech.

„Chceš tím říct, že dobro a zlo neexistuje?“ ptala jsem se, vyzbrojena konvenční zásobou logických argumentů o svobodné vůli a existenci zla, které jsem se naučila během všech těch let katolické výuky.

Než jsem se vůbec mohla vytasit se svými argumenty, řekla Clara: „V tomto bodě se já a moji společníci odchylujeme od zavedeného řádu. Jak jsem ti řekla, svoboda pro nás znamená být oproštěný od lidství. A to se týká Boha, dobra a zla, světců, Panny Marie a Ducha Svatého. Věříme, že mimolidský inventář je pro lidské bytosti jediným možným osvobozením. Pokud by naše skladiště měla zůstat přeplněná tužbami, pocity, myšlenkami a předměty našeho lidského inventáře, kde je potom svoboda? Chápeš, co tím myslím?“

Chápala jsem to, ne však tak jasně, jak bych si přála; částečně proto, že jsem stále odmítala myšlenku, že bych se měla vzdát svého lidství, a také proto, že jsem zatím ještě nezrekapitulovala všechny náboženské předsudky, které ve mně zanechal katolický školní

systém. Taky jsem měla ve zvyku nepřemýšlet nikdy o něčem, co se mě bezprostředně nedotýkalo.

Jak jsem se pokoušela nalézt v její argumentaci mezery, vytrhla mě Clara z mých spekulací herdou do žeber. Řekla, že mi chce ukázat další cvičení na zastavení myšlenek a vnímání energetických čar. Jinak bych byla dělala to, co obvykle: byla fascinována představou sama sebe.

Clara mě vybídla, abych usedla do pozice se zkříženýma nohama a při nádechu se nakláněla do strany, nejprve doprava, potom doleva, a vnímala přitom, jak jsem tažena vodorovným vláknem, které vychází z ušních otvorů. Řekla, že se linie překvapivě nevychyluje s pohybem těla, ale zůstává dokonale vodorovná, a to je jedna z záhad, kterou ona spolu se svou družinou objevila.

„Vyklánění tímto způsobem,“ vysvětlovala, „přesunuje naše vědomí – které normálně směřuje dopředu – do stran.“

Přikázala mi, abych třikrát po sobě uvolnila obličejové svaly převalováním a polykáním slin.

„K čemu je to dobré?“ zeptala jsem se a přitom nahlas polykala.

„Žvýkání a polykání přivádí část energie uložené v hlavě dolů do žaludku, a snižuje tak zatížení mozku,“ řekla, potlačujíc smích. „A co se tebe týče, měla bys to dělat často.“

Chtěla jsem vstát a projít se, protože mi pomalu dřevěněly nohy. Ale Clara mě požádala, abych zůstala ještě chvíli sedět a prováděla cvičení, jemuž mě naučila.

Nakláněla jsem se střídavě na obě strany, a tak usilovně, jak jen to bylo možné, jsem se snažila vycítovat tu nepostřehnutelnou horizontální linii, ale pořád mi to nešlo. Podařilo se mi však zastavit obvyklý příval myšlenek. Jak jsem tam tak seděla, v naprostém tichu, bez jediné myšlenky, uplynula asi hodina. Kolem nás bylo slyšet cvrkot cvrčků a šešestění listů, ale vítr už nepřinášel žádné hlasy. Chvilí jsem poslouchala Manfredovo pošťkávání, které přicházelo z boudy na boční straně domu. Pak, jakoby rozpohybovány nehlasy, se myšlenky opět vřítily do mé mysli. Teprve teď

jsem si uvědomila jejich absolutní nepřítomnost, a jak klidné to na prosté ticho bylo.

Moje roztěkané pohyby musely Claře napovědět, co se asi se mnou děje, protože náhle znovu spustila. „Hlas ducha přichází odnikud,“ pokračovala. „Přichází z hlubin ticha, z říše ne-bytí. Tento hlas můžeme zaslechnout pouze tehdy, když jsme absolutně utišení a vyrovnaní.“

Vysvětlovala, že dvě protichůdné síly, které nás pohánějí, mužská a ženská, pozitivní a negativní, světlá a tmavá, musí být udržovány v rovnováze, aby se v energetickém poli, které nás obklopuje, vytvořil otvor: otvor, jímž může proklouznout naše vědomí. Právě skrze tento otvor v energetickém poli, jež nás obklopuje, se manifestuje duch.

„Rovnováhou je to, čím jsme potom,“ pokračovala. „Rovnováha ovšem neznamená pouze stejný podíl každé z těchto sil. Znamená to také, že jakmile jsou podíly rovnovážné, nové vyvážené spojení získává hybnost a začíná se pohybovat samo od sebe.“

Vycítila jsem, že Clara v temnotě pátrá v mé tváři po známce pochopení. Když nenalezla nic, řekla téměř příkře: „Na to nejsme dost inteligentní, že jo?“

Cítila jsem, jak mi při její poznámce napětím ztuhlo celé tělo. Odvětila jsem, že za celý můj život mě nikdy nikdo nenařknul z toho, že nejsem dost inteligentní. Moji rodiče, mí učitelé, všichni mě vždycky chválili, že jsem jedna z nejbystřejších studentek ve třídě. Když přišlo na vysvědčení, málem jsem onemocněla, jak jsem se pilně učila, jen abych měla jistotu, že budu mít lepší známky než moji bratři.

Clara povzddechla a trpělivě poslouchala mé rozvláčné sebeujišťování o vlastní inteligenci. Než jsem vyčerpala své argumenty ve snaze ji přesvědčit, že se mýlí, připustila: „Ano, jsi inteligentní, ale všechno, co jsi řekla, se vztahuje pouze ke světu každodenního života. Ba co víc, nejsi jen inteligentní, jsi cílevědomá, svědomitá a vynalézavá. S tím bys souhlasila?“

Musela jsem jí proti své vůli dát za pravdu, protože můj vlastní

rozum mi říkal, že kdybych byla opravdu tak inteligentní, jak tvrdím, nemusela bych se s učením tak mořit.

„Abys byla inteligentní v mém světě,“ vysvětlovala Clara, „musíš být schopna se koncentrovat, zaměřit svoji pozornost na jakoukoli konkrétní věc, stejně jako na jakýkoli abstraktní projev.“

„Jaký druh abstraktních projevů máš na mysli, Claro?“ vyptávala jsem se.

„Abstraktním projevem je otvor v energetickém poli kolem nás,“ řekla. „Neočekávej ovšem, že ho ucítíš nebo uvidíš stejným způsobem, jakým vnímáš a vidíš hmotný svět. Děje se něco jiného.“

Clara zdůraznila, že abychom dokázaly upnout pozornost na jakýkoli abstraktní projev, musí se v samovolném slučovacím procesu spojit známé s neznámým. Tímto způsobem můžeme zaměstnávat rozum, a přesto k němu být současně indiferentní.

Clara mě vyzvala, abych vstala a prošla se. „Teď, když je tma, zkus se projít a nedívat se přitom na zem,“ řekla. „Ale nikoli jako vědomé cvičení, ale jako čarodějské *ne-dělání*.“

Chtěla jsem ji požádat, ať mi vysvětlí, co tím čarodějským *ne-děláním* myslí, ale tušila jsem, že kdybych to udělala, přemýšlela bych na vědomé úrovni o jejím vysvětlení a posuzovala bych své konání ve světle tohoto novému pojmu, i když bych si nebyla jista, co tím vlastně míní. Ale vzpomněla jsem si, že termín *ne-dělání* použila již dříve, a protože jsem se nechtěla vyptávat, urputně jsem se snažila vzpomenout si, co mi o tom říkala. Domnívala jsem se, že znalosti, byť by byly minimální a nedokonalé, jsou lepší než nic, neboť mi dávají pocit sebevlády, zatímco neznalost ve mně vyvolává pocit naprosté bezmoci.

„*Ne-dělání* je výraz, jehož původ tkví v naší vlastní čarodějské tradici,“ pokračovala Clara, zřejmě si vědoma mojí potřeby vysvětlení. „Vztahuje se ke všemu, co není obsaženo v inventáři, který nám byl vnucen. Pokaždé, když aktivujeme jakoukoli položku našeho vnuceného inventáře, je to *dělání*; vše, co není součástí tohoto inventáře, je *ne-dělání*.“

Veškeré uvolnění, jehož jsem snad do tohoto okamžiku dosáhla, bylo nečekaně narušeno poznámkou, kterou právě učinila.

„Co tím chceš říct, Claro, mluvíš-li o své tradici jako o čarodějství?“ dožadovala jsem se odpovědi.

„Když chceš, Taisho, neunikne ti žádná podrobnost. Není divu, že máš tak velké uši,“ řekla se smíchem, na mou otázku však neodpověděla.

Upřeně jsem ji pozorovala a čekala, že mi odpoví. Nakonec řekla: „Zatím jsem o tom s tebou nechtěla mluvit, ale když už jsem se prořekla, řekněme, že umění svobody je důsledkem záměru čarodějů.“

„O jakých čarodějích to mluvíš?“

„V Mexiku existovali lidé, a stále ještě tady takoví jsou, kteří se zabývali konečnými příčinami. Moje magická rodina a já jim říkáme čarodějové. Od nich jsme zdělili veškeré pojmy, s nimiž tě seznamuji. O rekapitulaci už víš. *Ne-dělání* je dalším z těchto pojmů.“

„Ale kdo jsou ti lidé, Claro?“

„Brzy se dozvíš vše, co je o nich k vědění,“ ujistila mě. „Prozatím si pojďme procvičit *ne-dělání*.“

Řekla, že v této konkrétní chvíli by například bylo *ne-děláním*, pokud bych se přinutila bezvýhradně důvěřovat duchu a vzdala se své kalkulující mysli. „Nesmíš pouze předstírat, že něčemu věříš, zatímco tajně v sobě živiš pochybnosti,“ varovala mě Clara. „Pouze tehdy, jsou-li tvoje pozitivní a negativní síly v dokonalém souladu, budeš schopna buďto cítit nebo vidět otvor v energetickém poli kolem sebe, anebo kráčet se zavřenýma očima a být si jista úspěchem.“

Párkrát jsem se zhluboka nadechla a pak vykročila. Nedívala jsem se na zem, ale alespoň jsem natáhla ruce, pro případ, že bych do něčeho vrazila. Chvíli jsem šla nejistě a jednou jsem zaškokrtla o trs rostlin vsazených v květináči a byla bych spadla, kdyby mě Clara včas nechytla za ruku. Postupně jsem ale klopýtala čím dál méně, až mi plynulá chůze nedělala žádné problémy. Měla jsem pocit, jako kdyby moje nohy jasně všechno v patiu viděly a přesně věděly, kam šlápnout a kam ne.

Jednou odpoledne jsem při rekapitulaci v jeskyni usnula. Po probuzení jsem našla vedle sebe na zemi ležet pár nádherně vybroušených křišťálů. Chvilí jsem váhala, zda se jich dotknout či ne, neboť vypadaly poněkud hroživě. Byly asi dvanáct centimetrů dlouhé a dokonale průsvitné. Jejich špičky byly zbroušeny do ostrého hrotu a zdály se zářit vlastním světlem. Když jsem zahlédla Claru, jak kráčí směrem k jeskyni, opatrně jsem vsunula křišťály do dlaně a vysoukala se z jeskyně, abych jí je ukázala.

„Ano, jsou nádherné.“ Pokývla hlavou, jako by je poznávala.

„Kde se tu vzaly?“ ptala jsem se.

„Zanechal je tu pro tebe někdo, kdo tě velmi pozorně sleduje,“ řekla a odložila balíček, který nesla v ruce.

„Neviděla jsem, že by je tady někdo nechal.“

„Ten člověk přišel, když jsi dřímala. Varovala jsem tě, abys v průběhu rekapitulace neusnula.“

„Kdo byl tady, když jsem spala? Někdo z tvých příbuzných?“ ptala jsem se rozčileně. Položila jsem křišťály na hromádku listů a nazula si boty. Clara mi radila, abych při rekapitulaci nikdy boty nenosila, protože svírají nohy a omezují proudění energie.

„Kdybys ti řekla, kdo tady ty křišťály nechal, nedávalo by ti to žádný smysl, a snad by tě to mohlo i vyděsit,“ řekla.

„Zkus to. Poté, co jsem viděla, jak se tvůj stín hýbe, mám dojem, že mě jen tak něco nevystraší.“

„Dobře, když na tom trváš,“ řekla a začala rozvazovat balíček. „Člověk, který tě sleduje, je mistr čaroděj, jemuž se na této zemi málokdo vyrovná.“

„Myslíš opravdového čaroděje? Takového, co dělá zlé věci?“

„Myslím opravdového čaroděje, ovšem ne takového, který dělá zlé věci. Je to bytost, která utváří a formuje vnímání způsobem, jakým ty dokážeš namalovat obraz svými štětci. To ale neznamená, že jeho konání je svévolné. Když manipuluje vnímáním svým záměrem, jeho chování je bezchybné.“

Clara ho přirovnala k čínským mistrům malby, o nichž se traduje, že dokážou ztvárnit draky tak realisticky, že když posledním dotekem štětce namalují zorničky, odlétnou draci rovnou ze stěny nebo plátna, na nichž byli zobrazeni. Ztišeným hlasem naznačujícím významné odhalení potom řekla, že je-li čaroděj, který dovršil své poslání, připraven opustit tento svět, jediné, co musí udělat, je ovládnout vědomí, svým záměrem zhmotnit bránu, projít jí a zmizet.

Hluboké zanícení, vyjádřené v jejím hlase, ve mně vyvolalo rozpaky. Usedla jsem na velký placatý kámen, držela v ruce křišťály a snažila se přijít na to, kdo to ten mistr čaroděj může být. Ode dne, co jsem přijela, jsem nepromluvila s nikým kromě Clary a Manfreda jednoduše proto, že široko daleko nikdo jiný nebyl. Správce, o němž se Clara zmiňovala, jsem nikdy ani okem nezahlédla. Už jsem jí chtěla připomenout, že ona a Manfred byli jedinými bytostmi, které jsem od svého příjezdu spatřila, když mi blesklo hlavou, že jsem zahlédla ještě někoho dalšího; muže, který jako by se byl vynořil odnikud jednoho rána, když jsem si dělala skici stromů nedaleko jeskyně. Seděl v podřepu na mýtině asi třicet metrů od místa, kde jsem seděla já. Roztrásla mě zima. Pohledem jsem sklouzla na jeho zelenou koženou bundu s páskem. Měl na sobě běžové kalhoty a typicky mexický slaměný klobouk se širokou krempou. Rysy jeho tváře nešly rozpoznat, protože obličej mu stínil klobouk, ale celkově vypadal svalnatý a pružný.

Pohlížel stranou; viděla jsem, jak zkrřížil ruce na hrudi. Pak se ke mně obrátil zády, a k mému naprostému úžasu natáhl ruce přes celá záda, kde se dotknul konečky prstů. Pak vstal a kráčel pryč, mizeje v křoví.

V rychlosti jsem si načrtla jeho posed, pak jsem odložila kreslicí blok a pokoušela se napodobit to, co dělal s rukama; ale ať jsem jakkoli natahovala paže a vykrucovala ramena, dotknout se prsty na zádech jsem nedokázala. Chvilí jsem zůstala sedět na bobku, s rukama obtočenýma kolem těla. Za okamžik jsem se přestala trást a navzdory chladu jsem pocítila oteplení a pocit pohody.

„Takže jsi ho už viděla,“ poznamenala Clara, když jsem jí o něm pověděla.

„To je on, mistr čaroděj?“

Clara přikývla a sáhla do svého balíčku, aby mi podala *tamale*, dušené sekané maso s paprikou, které mi přinesla k jídlu. „Je velice ohebný,“ řekla. „Dokáže bez velkých problémů uvolnit ramenní klouby a pak je opět vsadit na své místo. Jestli budeš pokračovat v rekapitulaci a nastrádáš dostatek energie, možná tě tomuto umění naučí. Ve chvíli, kdy jsi ho viděla, ti jen ukazoval, jak bojovat s chladem za pomoci této specifické pozice: sedem v podřepu s pažemi obtočenými kolem hrudi.“

„Je to nějaký druh jógy?“

Clara pokrčila rameny. „Možná se vaše cesty opět zkříží a on sám ti tu otázku zodpoví. Prozatím ale vím jistě, že ti ty křišťály pomohou pročistit tvé vnitřní záležitosti.“

„Co přesně tím chceš říct, Claro?“

„Jaký aspekt svého života jsi rekapitulovala předtím, než jsi usnula?“ zeptala se a naprosto moji otázku ignorovala.

Řekla jsem, že jsem vzpomínala na to, jak nerada jsem dělala domácí práce. Zdálo se mi, že trvá celou věčnost, než umyju všechno nádobí. Ještě to umocňovala skutečnost, že po celou tu dobu jsem viděla na své bratry, jak si před kuchyňským oknem hrají s balonem. Závíděla jsem jim, že nemusí dělat domácí práce, a nenáviděla svou matku za to, že mě k tomu nutila. Měla jsem chuť všechny ty její drahocenné talíře roztržkat, ale samozřejmě jsem to nedokázala.

„Jak se cítíš teď, poté, co jsi to všechno zrekapitulovala?“

„Mám chuť do toho všeho praštit, mou matku nevyjímaje. Nedo-
kážu se přimět, abych jí odpustila.“

„Možná ti ty křišťály pomohou znovu usměrnit tvůj záměr i tvoji uvězněnou energii,“ řekla Clara mírně.

Pohnuta zvláštním nutkáním, vložila jsem si křišťály do dlaní mezi ukazováček a prostředníček. Seděly tam dokonale, jako by byly k mým dlaním přilepeny.

„Vidím, že už víš, jak je držet,“ poznamenala. „Mistr čaroděj mě

upozornil, že pokud uvidím, že je sama od sebe umíš držet správně, mám ti ukázat jeden nepostradatelný pohyb, který s nimi můžeš provádět.“

„Jaký pohyb, Claro?“

„Pohyb síly,“ řekla. „Více o jeho původu a účelu ti sdělím později. Prozatím ti pouze ukážu, jak se provádí.“

Vybídla mě, abych křišťály pevně stiskla mezi ukazováčky a prostředníky. Postavila se za mě a zezadu mi mírným tlakem pomáhala natáhnout paže před sebe do výše ramen a kroužila jimi proti směru otáčení hodinových ručiček. Začaly jsme velkými kruhy, které se postupně zmenšovaly, až se pohyb úplně zastavil a z křišťálů se staly dva body zaměřené do dálky, jejichž prodloužená imaginární vlákna se sbíhala v bodě na horizontu.

„Zatímco děláš rukama kruhy, ujisti se, že dlaně držíš obráceny k sobě,“ radila mi. „A začínej vždycky velkými plynulými kruhy. Tímto způsobem shromažďuješ energii, kterou pak můžeš zaměřit na cokoli, co chceš ovlivnit, bez ohledu na to, zda se jedná o nějaký objekt, myšlenku nebo pocit.“

„Jak by je mohly namířené křišťály ovlivnit?“

„Pohyb křišťálů a jejich zaměření způsobem, který jsem ti ukázala, odjímá věcem energii,“ vysvětlovala. „Výsledek se dá připodobit k tomu, když zbavíš bombu výbušnosti. To je přesně to, co v této etapě svého učení toužíš udělat. Takže nikdy za žádných okolností neotáčej pažemi, pokud držíš v dlaních křišťály, ve směru hodinových ručiček.“

„Co by se stalo, kdybych jimi otáčela tím směrem?“

„Nejen že bys vytvořila bombu, ale vznítila bys pojistku a způsobila ohromnou explozi. Pohyb ve směru otáčení hodinových ručiček věci nabíjí, akumuluje energii, ať už pro jakoukoli iniciativu. Ten pohyb si budeme šetřit pro pozdější příležitost, až budeš silnější.“

„Nepotřebuji však něco takového právě teď, Claro? Nahromadit energii? Cítím se tak vyčerpaně.“

„Přirozeně že potřebuješ nahromadit energii,“ přitakala, „ale momentálně to musíš udělat tak, že skončuješ se zálibou v nesmyslech.“

Spoustu energie můžeš získat a využít jednoduše tím způsobem, že nebudeš dělat věci, na které jsi zvyklá, jako jsou například tvé sklony stěžovat si, litovat se či znepokojoval se věcmi, které nemůžeš změnit. Zbavíš-li se těchto tendencí, dodá ti to pozitivní, vyživující energii, která ti pomůže nabýt rovnováhu a uzdravit se. Naopak energie, kterou bys nashromáždila pohybem křišťálů ve směru hodinových ručiček, je zhoubný druh energie, pustošivá vlna, kterou bys nebyla schopna snést ani na okamžik. Slib mi tedy, že se o to za žádných okolností nepokusíš.“

„Slibuji, Claro. Ale zní to docela lákavě.“

„Mistr čaroděj, který ti ty křišťály dal, bedlivě sleduje tvůj pokrok,“ upozornila mě. „Tak bys je neměla zneužít.“

„Jaký zájem může mít mistr čaroděj na tom, aby mě sledoval?“ V mé otázce byl nádech morbidní zvědavosti. Byla jsem nesvá, nicméně jsem se cítila polichocena, že si nějaký člověk dal tu práci, aby mě sledoval, byť jen z dálky.

„Má s tebou jisté záměry,“ odpověděla Clara neurčitě.

Můj poplachový systém byl v okamžité pohotovosti. Zatnula jsem ruku v pěst a rozhořčeně nadskočila.

„Nebud' hloupá a nepodléhej mylným dedukcím,“ řekla Clara rozzlobeně. „Ujišťuji tě, že nikdo se ti nesnaží dostat mezi nohy. Vážně potřebuješ do hloubky zrekapitulovat svoje sexuální zážitky, Taisho, aby ses zbavila svých absurdních podezření.“

Tón jejího hlasu, prostý jakýchkoli emocí, a její neomalený výběr slov mi zchladily hlavu. Opět jsem si sedla a zamumlala nějakou omluvu.

Clara si přiložila prst na ústa. „Nezabýváme se běžnými záležitostmi,“ ujišťovala mě. „Čím dřív získáš představu, jak se věci mají, tím lépe. Když hovořím o záměrech, mám na mysli vznešené záměry; manévry pro smělého ducha. A navzdory tomu, co si myslíš, jsi velice odvážná. Jen se podívej, kde se teď nacházíš. Každý den vyseďáš hodiny a hodiny sama v jeskyni a od základů zrekapituješ svůj život. To vyžaduje odvalu.“

Přiznala jsem se, že kdykoli přemýšlím nad tím, jak jsem ji násled-

dovala a začala žít v jejím domě, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, jsem z toho totálně zmatená.

„Vždycky to pro mě bylo záhadou,“ řekla, „ale nikdy jsem se tě otevřeně nezeptala, co tě vedlo k tomu, abys mě tak ochotně doprovodila. Já sama bych to neudělala.“

„Rodiče i bratři mi často říkali, že jsem bláznivá,“ připustila jsem. „Předpokládám, že něco na tom asi bude. Potlačuji ve svém nitru jakousi prapodivnou emoci, a to má za následek, že skončím vždycky tím, že dělám divné věci.“

„Jako co například?“ Její živé oči mě vybízely, abych jí důvěřovala.

Váhala jsem. Vybavilo se mi moře situací; každá byla traumatickým zážitkem, který čněl jako mlýnský kámen, aby vyznačoval okamžiky, kdy se můj život změnil – vždy k horšímu. Nikdy jsem o těchto katastrofách nemluvila, i když jsem si jich byla bolestně vědoma, a během posledních měsíců intenzivního rekapitulování se mnohé z nich staly dokonce ještě palčivější a živější.

„Někdy dělám pošetilosti,“ řekla jsem. Nechtěla jsem zacházet do detailů.

„Co myslíš těmi pošetilostmi?“ sondovala Clara.

Když stále naléhala, abych jí poskytla nějaký příklad, pověděla jsem jí o jedné zkušenosti, kterou jsem nepříliš dávno prožila v Japonsku, kam jsem se jela zúčastnit mezinárodního turnaje v karate. V tokijském Budokanu jsem se zesměšnila před deseti tisíci lidmi.

„Deseti tisíci lidmi?“ opakovala po mně. „Nepřeháníš trochu?“

„Ani v nejmenším!“ řekla jsem. „Budokan je největší hala ve městě a bylo tam nacpáno k prasknutí.“ Jen vzpomínka na ten trapas způsobila, že se mi nervozitou zpotily dlaně a krk mi strnul napětím. Už jsem o tom nechtěla mluvit. „Nebude lépe nechat to prostě spát?“ navrhla jsem. „Krom toho, zážitky z karate jsem už zrekapitulovala.“

„Je důležité, abys o svých zkušenostech mluvila,“ trvala na svém Clara. „Možná jsi ty zážitky nevizualizovala dostatečně jasně, nebo jsi je neprodýchala dost důkladně. Vypadá to, že pořád ještě mají na

tebe značný vliv. Jen se na sebe podívej, jak na tobě vyřáží nervózní pot.“

Abych ji uchlácholila, vyličila jsem jí, jak se jednou můj učitel karate neúmyslně prořekl, že si myslí, že ženy jsou méně než psi. Podle něj neměly ženy ve světě karate co dělat, a zejména ne na turnajích. Tehdy v Budokanu chtěl, aby se na tribunu šli předvést pouze muži. Na to jsem mu řekla, že jsem nejela celou tu cestu do Japonska jen proto, abych seděla na lavičce jako divák a sledovala, jak celý mužský tým soutěží bez nás. Upozornil mě, abych byla uctivější, já se však namísto toho tak rozzuřila, že jsem udělala něco strašného.

„Co to bylo?“ vyptávala se Clara.

Řekla jsem jí, že jsem dostala tak hrozný vztek, že jsem vylezla na hlavní tribunu, vytrhla jsem mistru ceremoniáři gong z rukou, udeřila do něj a sama oficiálně ohlásila své jméno a název sestavy karate, kterou jsem se chystala předvést.

„A odměnili tě velkým potleskem?“ ptala se Clara s úsměvem od ucha k uchu.

„Zbabila jsem to,“ řekla jsem, slzy na krajíčku. „Uprostřed dlouhé série pohybů jsem najednou měla v hlavě pusto a prázdno. Zapomněla jsem, co následuje. Jediné, co jsem viděla, bylo moře tváří, které mě sveřepě pozorovaly. Nějak se mi podařilo prokousat se zbytkem sestavy a ve stavu šoku jsem opustila tribunu.“

Dost špatné bylo vzít věci do vlastních rukou a přerušit program tak, jak jsem to udělala, ale zapomenout svou sestavu před tisíci diváky, to byla definitivní urážka Federace karatistů. Zostudila jsem sebe, svoje trenéry, a mám ten dojem, že ženy všeobecně.“

„Co se stalo potom?“ vyzvídala Clara a snažila se potlačit smích.

„Byla jsem vyloučena ze školy, mluvilo se o tom, že mi odejmou černý pás, a nikdy od té doby už jsem karate necvičila.“

Clara už se nemohla udržet a vybuchla hrdelním smíchem. Kdežto já jsem byla svým ostudným zážitkem tak pohnuta, že jsem začala brečet. Navíc jsem se cítila dvojnásob trapně, že jsem ho odhalila Claře.

Clara mi zatřásla rameny, abych se vzpamatovala. „Dýchej zameťacím dechem,“ řekla. „Pořádně se nadechni.“

Otáčela jsem hlavou zprava doleva a vdechovala energii, která byla stále ještě beznadějně polapena ve sportovní hale. Když jsem otočila hlavou zpět doprava, vydechla jsem veškeré pocity studu a sebestřlosti, které mě držely v sevření. Opakovaně jsem pohybovala hlavou a dělala jeden zameťací dech za druhým, dokud se všechen můj emocionální zmatek nerozplynul. Pak jsem otočila hlavou zprava doleva a zase zpět se zastaveným dechem, a zpřetrhala tak veškerá pouta, která mě vázala k těmto konkrétním okamžikům mé minulosti. Když jsem skončila, Clara pečlivě prozkoumala mé tělo, pak pokývla hlavou.

„Jsi zranitelná, protože se cítíš důležitá,“ prohlásila a podala mi vyšívavý kapesník, abych se vysmrkala. „Celá ta ostuda byla způsobena tvým falešným pocitem sebedůležitosti. Navíc tím, že jsi pokazila svoje vystoupení, což se muselo stát, přidala jsi další urážku ke své již tak ukřivděné pyšce.“

Clara na okamžik umlkla a poskytla mi čas, abych se dala dohromady. „Proč jsi přestala cvičit karate?“ zeptala se nakonec.

„Prostě jsem byla otrávená vším tím pokrytectvím,“ odsekla jsem.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Tak to nebylo. Nechala jsi toho proto, že ti po tvém výstupu nikdo nevěnoval pozornost a nedostalo se ti uznání, jaké sis myslela, že si zasluhuješ.“

Ve vši upřímnosti jsem musela uznat, že Clara má pravdu. Skutečně jsem věřila tomu, že si zasluhuji uznání. Pokaždé, když jsem provedla jeden ze svých kousků, bylo to proto, abych si pozvedla sebevědomí nebo s někým soupeřila ve snaze dokázat si, že jsem lepší. Přepadl mě pocit smutku a sklíčenosti. Věděla jsem, že navzdory všemu dýchání a rekapitulování je to se mnou beznadějně.

„Tvůj inventář se velmi přirozeně a harmonicky mění,“ řekla Clara a lehce mě pleskla po hlavě. „Neznepokojuj se tolik. Prostě se jen soustřeď na rekapitulování a všechno ostatní se o sebe postará samo.“

„Možná bych měla navštívit psychoterapeuta,“ řekla jsem. „Ačkoliv není rekapitulace svým způsobem psychoterapie?“

„To v žádném případě není,“ odporovala Clara. „Lidé, kteří první vynalezli rekapitulaci, žili před sty, ne-li tisíci lety. Rozhodně bys tedy neměla přemýšlet o této pradávné technice sebeobnovy ve světle moderní psychoanalýzy.“

„Proč ne?“ namítala jsem. „Musíš uznat, že navracení se k dětským vzpomínkám a důraz na sexuální akt velmi připomínají to, o co se zajímají psychoanalytici, zejména ti s freudiánským zátěžením.“

Clara byla neoblomná. Zdůraznila, že rekapitulace je magický akt, v němž hraje nepostradatelnou roli záměr a dech.

„Dýchání hromadí energii a rozproudí ji,“ vysvětlovala. „To je navíc řízeno předem ustanoveným záměrem rekapitulace. A tím je osvobodit nás od našich biologických a sociálních vazeb. Záměr rekapitulace je dar, který nám zanechali staří mudrcové. Vynalezli tuto metodu a předali ji dále svým následovníkům,“ pokračovala Clara. „Každý člověk, který ji provádí, k ní musí připojit svůj vlastní záměr, tímto záměrem ovšem není nic jiného než touha nebo potřeba provádět rekapitulaci. Záměr jejího konečného důsledku, jímž je absolutní svoboda, byl určen těmito mudrci dávných časů. A jelikož byl určen nezávisle na nás, je neocenitelným darem.“

Clara vysvětlovala, že rekapitulace nám odhaluje velmi důležitý aspekt našeho bytí: skutečnost, že na malý okamžik, vždy těsně předtím, než se vrhneme do jakéhokoli činu, jsme schopni neomylně určit jeho výsledek, šance, motivy a očekávání. Tato vědomost však není nikdy k naší výhodě či spokojenosti, takže ji okamžitě potlačíme.

„Co tím chceš říct, Claro?“

„Chci tím říct, že tys například na zlomek sekundy věděla, že bude strašnou chybou vyskočit na tribunu a narušit průběh turnaje, ale z mnoha rozličných důvodů jsi tuto svou jistotu ihned potlačila. Taký jsi na malý okamžik věděla, že jsi přestala provozovat karate, protože ses cítila uražena, že ses nebyla pochválena, nebo že ti nebylo

projeveno uznání. Ale okamžitě jsi toto vědomí zastřela jiným vysvětlením: že ses byla znechucena pokrytectvím ostatních.“

Clara vysvětlovala, že tento moment bezprostředního uvědomění byl lidmi, kteří poprvé formulovali průběh rekapitulace, pojmenován „pozorovatel“, neboť nám umožňuje nahlédnout do věcí přímo, nezastřenými očima. Nicméně, přes jasnost a přesnost hodnocení pozorovatele tomu nikdy nevěnujeme pozornost ani neposkytneme pozorovateli možnost, aby sám sebe uslyšel. Tímto neustálým potlačováním brzdíme jeho růst a bráníme mu, aby rozvinul svůj plný potenciál.

„Nakonec je pozorovatel v nás naplněn hořkostí a nenávistí,“ pokračovala Clara. „Moudří mužové minulosti, kteří vyvinuli rekapitulaci, věřili, že jestliže nepřestaneme pozorovatele neustále potlačovat, nakonec nás zničí. Rovněž nás však ujišťují, že prostřednictvím rekapitulace můžeme pozorovateli umožnit růst a rozvinout se tak, jak bylo zamýšleno.“

„Nikdy jsem si neuvědomila, o čem rekapitulace ve skutečnosti je,“ řekla jsem.

„Účelem rekapitulace je zaručit pozorovateli svobodu, aby mu nic nebránilo ve vidění,“ připomněla mi Clara. „Pokud mu dopřáváme sluchu, můžeme pozorovatele záměrně proměnit v sílu, která nás nakonec povede ke svobodě, místo toho, aby nás zabila.“

To je důvodem, proč na tebe vždy naléhám, abys mi říkala, co jsi v průběhu rekapitulace zjistila,“ řekla Clara. „Musíš vynést pozorovatele na povrch a dát mu možnost, aby sděloval to, co vidí, a mluvil o tom.“

Nedělalo mi potíže to pochopit nebo s tím souhlasit. Věděla jsem naprosto přesně, že je v mém nitru jakási síla, která vždycky ví, jak se věci mají a co je co. Taky jsem věděla, že její schopnost poradit mi potlačuji, protože to, co mi říká, obvykle bývá v přímém rozporu s tím, co očekávám nebo toužím slyšet.

Proběhl mnou letmý pocit pochopení, o nějž jsem se musela podělit s Clarou: že jediným okamžikem, kdy se dovolávám vedení pozorovatele, je, když soustředím pohled na jižní horizont a záměrně

hledám pomoc, ačkoli nejsem nikdy schopna vysvětlit, proč to dělám.

„Jednoho dne ti to bude všechno osvětleno,“ slibovala. Ale z výrazu její tváře jsem usoudila, že už mi o tom nechce říct nic víc.

Clara navrhla, abych šla ještě na pár hodin do jeskyně, pak se vrátila do domu a před večeří si trochu zdřímla. „Pošlu ti naproti Manfreda, aby tě přivedl,“ nabídla.

Odmítla jsem. Za žádnou cenu jsem se už toho dne nehodlala do jeskyně vrátit. Byla jsem příliš vyčerpaná. Odhalení trapných momentů mé minulosti a nutnost odrazet Clařiny osobní útoky mě emocionálně dočista vyčerpaly. Na okamžik byla moje pozornost zaujata světlem odrážejícím se od jednoho z křišťálů. Soustředění pohledu na křišťály mě uklidnilo. Zeptala jsem se Clary, jestli ví, z jakého důvodu mi je mistr čaroděj dal. Odvětila, že mi je ve skutečnosti nedal, ale že je spíše v mém zájmu znovu objevit.

„Našel je v jeskyni v horách. Někdo je tam musel nechat před dávnou dobou,“ řekla skoupě. Netrpělivý tón jejího hlasu naznačoval, že se jí o mistru čarodějovi nechce mluvit, tak jsem se místo toho zeptala: „Víš ještě něco o těch kamenech?“

Podržela jsem jeden proti slunci, abych viděla jeho průsvitnost.

„Užívání křišťálů je doménou čarodějů starověkého Mexika,“ vysvětlovala. „Jsou to zbraně používané ke zničení nepřítele.“

Ta zpráva mnou tak otřásla, že jsem jeden z křišťálů málem upustila. Snažila jsem se je předat Claře, aby je schovala, protože jsem s nimi už nechtěla mít nic společného, ale odmítla si je vzít.

„Jakmile máš jednu křišťálu, jako jsou tyto, ve svých rukou, nemůžeš je předat dál,“ ostře mě pokárala. „Není to správné; ve skutečnosti je to nebezpečné. Tyto křišťály se musí opatrovat s tou největší péčí. Jsou darem síly.“

„Promiň,“ řekla jsem. „Nemyslela jsem to jako projev neúcty, jen jsem se lekla, když jsi mi řekla, že byly používány jako zbraně.“

„V dřívějších dobách ano, ne však dnes,“ uvedla to na pravou míru. „Ztratili jsme vědomosti o tom, jak je proměnit ve zbraň.“

„Ve starém Mexiku tyto vědomosti existovaly?“

„Nepochybně ano. Jsou součástí naší tradice,“ prohlásila. „Stejně jako v Číně, kde byla starodávná náboženství natolik rozšířená, až se proměnila v legendy, máme i tady v Mexiku svůj díl náboženství a legend.“

„Ale jak je možné, že se ví tak málo o tom, co se dělo ve starém Mexiku, zatímco náboženství a zvyky starověké Číny zná každý?“

„V Mexiku existovaly dvě kultury, které se přímo střetly, španělská a indiánská,“ objasňovala Clara. „O starodávném Španělsku víme téměř všechno, ne však o starodávném Mexiku. Je to proto, že vítězové byli Španělé, a ti se pokoušeli indiánskou tradici vyhladit. Ale navzdory jejich systematickému a neúnavnému úsilí se jim to tak docela nepodařilo.“

„Co se provádělo v souvislosti s těmito křišťály?“ ptala jsem se.

„Traduje se, že čarodějové dávných časů vždy podrželi mentální obraz svého nepřítele, zatímco se nacházeli ve stavu intenzivní a zaměřené koncentrace, což je specifický stav, kterého je téměř nemožné dosáhnout a rozhodně není možné ho popsat. V tomto stavu mentální a fyzické bdělosti manipulovali s obrazem nepřítele, dokud nenalezli jeho centrum energie.“

„Jaký mělo účel nakládat takto s obrazem nepřítele?“ ptala jsem se, puzena morbidní zvědavostí.

„Hledali otvor, umístěný obvykle v oblasti srdce, kolem něhož jako drobný vír cirkuluje energie. Jakmile ho našli, namířili na něj svými křišťály podobnými šípům.“

Při zmínce o namíření křišťálů na obraz nepřítele jsem se začala bezděky třást. Navzdory nepřijemným pocitům jsem měla nutkání zeptat se Clary, co se takovému člověku, s jehož obrazem čarodějové manipulovali, stalo.

„Možná jeho tělo chřadlo,“ řekla. „Nebo toho člověka potkala nehoda. Říká se, že čarodějové nikdy přesně nevěděli, k čemu dojde, ačkoli pokud byly jejich záměr a síla dostatečně mocné, byli přesvědčeni, že při zneškodnění svého nepřítele uspějí.“

Víc než kdy dříve jsem chtěla křišťály odložit, ale vzhledem k to-

mu, co mi Clara řekla, jsem se neodvážila je znesvětit. Přemýšlela jsem proč, pro všechno na světě, je někdo chtěl dát právě mně.

„Svého času byly magické zbraně nesmírně důležité,“ pokračovala Clara. „Takové zbraně jako křišťály se staly prodlouženým tělem čaroděje. Byly naplněny energií, která mohla být směřována a promítána vně přes čas a prostor.“

Clara podotkla, že konečnou zbraní však není křišťálový šíp, meč, dokonce ani zbraň, ale lidské tělo. Neboť to může být proměněno v nástroj schopný hromadit, přechovávat a zaměřovat energii.

„Můžeme tělo považovat buď za biologický organismus, nebo za zdroj síly,“ objasňovala Clara. „To vše závisí na stavu inventáře v našem skladišti; tělo může být těžké a strnulé nebo ohebné a pružné. Je-li prázdné naše skladiště, je prázdné i samotné tělo a může jím protékat energie nekonečna.“

Clara znovu opakovala, že abychom se vyprázdnili, musíme se ponořit do stavu hluboké rekapitulace a dovolit energii, aby námi nerušeně proudila. Pouze ve stavu klidu, zdůrazňovala, můžeme dát pozorovateli v nás plnou vládu, jinak se neosobní vesmírná energie může proměnit ve velice osobní sílu záměru.

„Když se dostatečně vyprázdníme od našeho zastaralého a zatěžujícího inventáře,“ pokračovala, „energie k nám přichází a hromadí se v nás přirozeně; jakmile se jí sdostatek sjednotí, promění se v sílu. Její přítomnost může být ohlášena čímkoli: hlasitým zvukem, jemným hlasem, myšlenkou, která nám nepatří, nečekaným návaem energie nebo pocitem pohody.“

Clara zdůraznila, že v podstatě není rozhodující, zda na nás síla sestoupí ve stavu bdělosti nebo ve snech; v obou případech je to stejně cenné, v druhém případě jde však o zkušenost prchavější a účinnější.

„Co zažíváme z hlediska síly v bdělém stavu, může být ve snění uvedeno do praxe,“ pokračovala Clara, „a jakoukoli sílu, kterou zakoušíme ve snech, bychom měli využít, když jsme vzhůru. Skutečný význam má to, být bdělý, bez ohledu na to, zda je člověk vzhůru

nebo spí.“ S pohledem upřeným na mě to zopakovala: „Důležité je být bdělý!“

Clara se na chvíli odmlčela, ale pak pronesla něco, co mi připadlo naprosto absurdní. Řekla: „Uvědomovat si čas, například, může prodloužit lidský život na stovky let.“

„To je nemožné,“ řekla jsem. „Jak by mohl člověk žít tak dlouho?“

„Uvědomovat si čas je zvláštní stav bdělosti, který zabraňuje tomu, abychom rychle zestárlí a zemřeli po několika desítkách let,“ vysvětlovala Clara. „Od dávných čarodějů se dochovala víra, že kdybychom dokázali používat vlastní tělo jako zbraň – nebo převedeno do řeči dneška, kdybychom vyprázdnili své skladiště – byli bychom schopni vyklouznout ze světa a potulovat se všude možné.“

„Kam bychom šli?“ zeptala jsem se.

Clara se na mě překvapeně zadívala, jako kdybych sama měla znát odpověď. „Do říše ne-bytí, do stínového světa,“ odpověděla.

„Věř se, že jakmile se naše skladiště vyprázdní, stali bychom se tak lehkými, že bychom mohli létat prázdnotou a nic by našemu letu nebránilo. Pak bychom se mohli do tohoto světa vrátit mladí a obrození.“

Posunula jsem se, protože mě nepohodlná skála tlačila do kostrče. „Ale to je jen pověra, Claro, ne?“ ptala jsem se. „Legenda dochovaná z dávných dob.“

„V tomto okamžiku je to jen pověra,“ připustila. „Ale víme, že okamžiky, jako ostatně všechno, podléhají změnám. Dnes, víc než kdy dříve, potřebuje člověk obnovit a zakusit prázdnotu a svobodu.“

Na malou chvíli jsem si představovala, jaké by to bylo, být těkáva jako mrak a vznášet se vzduchem, kde by nic neomezovalo můj pohyb. Pak jsem se v duchu vrátila zpět na zem a cítila se povinná říci: „Všechny ty řeči o uvědomování času a pronikání do světa stínů nemohu ani přijmout, ani pochopit. Nejsou součástí mé tradice, nebo, jak ty tomu říkáš, nejsou součástí inventáře v mém skladišti.“

„Ne, to nejsou,“ souhlasila Clara. „Je to čarodějství!“

„Chceš říct, že čarodějství stále existuje a provozuje se i v dnešní době?“ ptala jsem se.

Clara náhle vstala a popadla svůj balíček. „Na víc se mě neptej,“ řekla rezolutně. „Později se dovíš všechno, co budeš chtít znát, ovšem od někoho, kdo je povolanejší k tomu, aby ti tyto věci vysvětlil, rozhodně víc než já.“

10.

Clara seděla v ratanovém křesle na kraji patia a kartáčovala si své černé lesklé vlasy. Pak je urovnávala prsty, dokud nebylo vše na svém místě. Když skončila s úpravou zevnějšku, přiložila si levou dlaň na čelo a hladila je krouživým pohybem. Pak pohybovala rukou přes vrcholek hlavy, sjela k zadní straně krku a potom začala švihat zápěstím a prsty ve vzduchu. Celou tuto sérii pohybů opakovala ještě několikrát.

Jak jsem tak sledovala její pohyby, naprosto mě fascinovaly. Nebylo na nich nic nedbalého, nic nahodilého. Prováděla je s hlubokou soustředěností, jako by se zabývala velice důležitým úkolem.

„Co to provádíš?“ prolomila jsem ticho. „Děláš si nějaký druh obličejové masáže?“

Clara po mně letmo sklouzla očima. Seděla jsem ve stejném křesle jako ona a napodobovala její pohyby. „Toto krouživé hlazení zabráňuje tomu, aby se ti na čele tvořily vrásky,“ řekla. „Možná to vypadá jako obličejová masáž, ale není. Jsou to čarodějská gesta, která jsou určena ke shromažďování energie pro konkrétní účel.“

„Jaký konkrétní účel?“ ptala jsem se a stále švihala zápěstím stejně, jako to dělala ona.

„Účelem těchto čarodějských gest je zachovat člověku mladistvý vzhled tím, že se zabrání tvoření vrásek,“ řekla. „Tento účel byl určen dávno, ne mnou nebo tebou, ale samotnou silou.“

Musela jsem uznat, že ať už Clara dělala cokoli, rozhodně to fun-

govalo. Měla nádhernou pleť, která podtrhovala její zelené oči a tmavé vlasy. Vždycky jsem si myslela, že její mladistvý vzhled je důsledkem jejích indiánských genů. Nikdy jsem netušila, že jej úmyslně pěstuje za pomoci specifických pohybů.

„Kdykoli se shromažďuje energie, jako v případě čarodějských gest, nazývá se to síla,“ pokračovala Clara. „Pamatuj si to, Taisho, síla je, když se energie hromadí. Ať už sama od sebe nebo pod nějakým vedením. O síle tho ještě hodně uslyšíš, nejen ode mne, ale i od ostatních. Očekávám, že se každým dnem vrátí.“

Ačkoli se Clara o svých příbuzných neustále zmiňovala, už jsem se mezitím vzdala vší naděje, že je někdy uvidím. Její poznámky o síle, to byla jiná věc. Nikdy jsem nepochopila, co tou silou myslí.

„Chystám se ti ukázat určitá čarodějská gesta, která musíš od tohoto okamžiku provádět každý den svého života,“ prohlásila.

Unikl mi nespokojený povzdech. Existovalo už tolik věcí, které jsem podle Clary měla dělat každý den svého života: dechová cvičení, rekapitulace, sestavy kung-fu, dlouhé procházky. Kdybych za sebe seřadila všechno to, co mi přikázala dělat, den by nebyl dostatečně dlouhý ani na polovinu z těch věcí.

„Proboha, neber mě tak doslova,“ řekla Clara, když viděla můj zkormoucený výraz. „Snažím se do tvého vzdorovitého mozečku napat, co můžu, protože chci, abys o všech těchto věcech věděla. Vědomosti hromadí energii, z toho důvodu je znalost silou. Chceme-li se věnovat čarodějské činnosti, musíme vědět, co děláme, když určujeme výsledek, nikoli záměr, pozor, ale výsledek čarodějského aktu. Kdybychom určovali namísto výsledku záměr našich čarodějských skutků, vytvářeli bychom čarodějství, a ty ani já nemáme tolik síly.“

„Mám dojem, že tě nestačím sledovat, Claro,“ řekla jsem a přisunula si židli blíže k ní. „Pro co nemáme dost síly?“

„Chci tím říct, že dokonce ani mezi námi dvěma se nemůže nahromadit tak ohromné množství energie, jíž by bylo zapotřebí pro vytvoření nového záměru. Ale jednotlivě rozhodně můžeme nashromáždit dostatek energie, abychom určily výsledek těchto čaroděj-

ských gest: pleť bez vrásek. To je vše, co můžeme udělat, protože zá-
měr – zachovat nám mladistvý a svěží vzhled – je již dán.“

„Je to jako v případě rekapitulace, jejíž konečný výsledek byl ur-
čen dříve dávnými čarodějji?“ ptala jsem se.

„Přesně tak,“ řekla Clara. „Záměr všech čarodějských skutků byl
již určen. Jediné, co musíme udělat, je napojit na něj naše bdělé vě-
domí.“

Posunula svoje křeslo přede mne, takže naše kolena se téměř do-
týkala. Pak rázně třela palci o dlaně protější ruky a ty pak umístila
na klenutí nosu. Pohybovala jimi lehkými, pravidelnými tahy přes
obočí ke spánkům.

„Toto gesto brání vzniku hlubokých vrásek mezi obočím,“ vysvět-
lovala.

Pak rychlým pohybem třela prostředníčky o sebe, jako by to byly
dva klacíky na rozdělávání ohně; ty přiložila vertikálně po stranách
nosu a jemně s nimi pohybovala do stran přes obě tváře, několikrát
po sobě.

„Toto je cvik na pročištění nosních dutin,“ řekla, a přitom záměr-
ně stahovala nosní dírky. „Namísto aby ses dloubala nose, dělej ten-
to pohyb.“

Narážku na dloubání v nose jsem neocenila, ale zkusila jsem ten
pohyb a dutiny se skutečně pročistily.

„Další má zabránit tomu, aby se neprověšovala kůže na tvářích,“
řekla.

Energicky třela dlaněmi o sebe a dlouhými, pevnými údery jimi
klouzala po tvářích až ke spánkům. Tento pohyb opakovala šestkrát
až sedmkrát, pokaždé za použití pomalých pravidelných úderů po
tváři směrem vzhůru.

Všimla jsem si, že jí zčervenala tvář, přesto však nepřestala.
Vnitřní hranu ruky umístila nad horní ret, a palec ohnutý do dlaně,
masírovala toto místo tam a zpět rázným pohybem, který připomínal
řezání pilou.

Vysvětlovala, že rychlé masírování místa, kde se sbíhá nos s hor-
ním rtem, stimuluje energii, aby proudila v mírných pravidelných

vlnách. Ovšem, je-li potřeba většího přísunu energie, lze ji získat pí-
cháním do bodu uprostřed horní dásně, na spodní straně horního rtu,
pod nosní přepážkou.

„Budeš-li při rekapitulaci ospalá, rychlým pohybem masíruj tento
bod, a to tě na přechodnou dobu osvěží,“ řekla.

Třela jsem si horní ret a cítila, jak se můj nos a uši pročišťují. Rov-
něž jsem pocítila lehký znecitlivující pocit na horním patře. Trvalo
to jen pár vteřin, ale vzalo mi to dech. Vyvolalo to ve mně dojem, že
každou chvíli mě očekává odhalení něčeho, co bylo doposud zaha-
leno tajemstvím.

Clara dále pohybovala prostředníky do stran pod bradou a opět
použila rychlých pohybů tam a zpět připomínajících řezání pilou.
Poznamenala, že stimulace bodu pod bradou navozuje stav klidné
bdělosti. Dodala, že tento bod můžeme aktivovat také tím, opřeme-
li bradu o nízký stolek, zatímco sedíme na podlaze.

Na její radu jsem přesunula polštář na zem a uvelebila se na něm.
Bradou jsem si opřela o dřevěnou bednu, která stála přesně ve výšce
mého obličejce. Naklonila jsem se dopředu a vyvinula mírný tlak na
bod pod bradou, který Clara označila. Po několika okamžicích jsem
cítila, že se moje tělo zklidňuje; pocit mravenčení mi stoupal po zá-
dech, pak vstoupil do hlavy, a dech se prohloubil a zrytmizoval.

„Dalším způsobem, jak můžeš probudit centrum pod bradou,“ po-
kračovala Clara, „je vleže na břichu, ruce sevřené v pěst položené
pod bradou, jednu na druhou.“

Doporučila mi, abych při tomto cvičení pevně sevřela pěsti, a vy-
tvořila tak pod bradou tlak, pak povolila, aby se tlak uvolnil. Jak
řekla, střídavé stahování a povolování pěstí vyvolává pulzující po-
hyb, který vysílá mírné vlny energie do vitálního centra spojeného
přímo s kořenem jazyka. Zdůraznila, že toto cvičení by se mělo pro-
vádět velice opatrně, aby člověka nerozbolel krk.

Šla jsem se posadit zpět do ratanového křesla.

„Tato řada čarodějských gest, která ti předvádím,“ pokračovala
Clara, „se musí provádět denně, tak dlouho, dokud nepřestanou být

masážními pohyby a nestanou se tím, čím doopravdy jsou: čarodějskými gesty. Dobře se dívej!“ poručila mi.

Pozorovala jsem, jak opakuje pohyby, které mi předvedla, avšak s tím rozdílem, že tentokrát to vypadalo, že její prsty a ruce tancují. Prsty se zdály vnikat hluboko do pokožky obličeje a současně po něm lehounce přejížděly, jako by klouzaly po povrchu kůže; mňhaly se takovou rychlostí, až se zdálo, že mizí. Pohled na její dokonalý tanec rukou mě úplně zhypnotizoval.

„Tento druh úderů nikdy v tvém inventáři nebyl,“ usmála se, když skončila. „Je to čarodějství. Vyžaduje záměr, který se od záměru každodenního světa liší. Je samozřejmé, že se vším tím napětím, které nám stoupá do obličeje, potřebujeme odlišný záměr, chceme-li uvolnit svaly a vyladit centra, která jsou tam umístěná.“

Clara podotkla, že všechny emoce zanechávají na naší tváři stopy, a to víc než na jakékoli jiné části těla. A proto musíme uvolnit nahromaděné napětí s pomocí těchto čarodějských gest a jejich doprovodného záměru.

Chvilí na mě zírala a pak poznamenala: „Z napětí ve tvé tváři soudím, že přemýšlíš nad rekapitulací. Věnuj se těmto cvičením, než půjdeš dnes večer do postele, abys odstranila ty vrásky na čele.“

Přiznala jsem se, že mám s rekapitulací potíže.

„Problém je v tom, že trávíš v jeskyni příliš mnoho času,“ řekla Clara a mrkla na mě. „Nechci, aby ses proměnila v netopýřici. Myslí, že prozatím jsi nastřádala dost energie na to, aby ses mohla začít učit další věci.“

Vyskočila z křesla, jako by jí někdo uvolnil pružinu. Bylo to jaksi nepatřičné, vidět tu mohutnou ženu vyskočit s takovou hbitostí, až jsem se musela smát. Já osobně jsem vstala velice pomalu, jako bych byla dvakrát tak těžší.

Pohlédla na mě a potřásla hlavou. „Jsi příliš strnulá,“ utrousila. „Měla bys dělat nějaké speciální tělesné cviky, aby se ti otevřela tvoje vitální centra.“

Šly jsme k polici, která byla umístěná za zadními dveřmi domu. Skladovaly se tam kabáty a boty. Podala mi slaměný klobouk se ši-

rokou krempou a vedla mě na mýtinu nedaleko od kuchyňského přístavku.

Slunce jasně svítlo, byl to neobyčejně teplý den. Clara mě vyzvala, abych si nasadila klobouk. Ukázala na místo obehnané drátěným plotem, kde byla půda nakypřená v brázdách a osázená drobnými rostlinkami v úhledných souběžných řadách.

„Kdo tady vytrhal plevel a vysadil všechny ty rostliny?“ ptala jsem se překvapeně, protože jsem si nevšimla, že by tam Clara někdy něco dělala. „Musela to být pěkná práce. To jsi udělala ty sama?“

„Ne. Přišel to pro mě udělat jeden člověk.“

„Ale kdy? Byla jsem tady každý den a nikoho jsem neviděla.“

„To není žádná záhada,“ řekla Clara. „Ten člověk, který pracoval na této zeleninové zahradě, sem přicházel, když jsi byla v jeskyni.“

Její vysvětlení mě neuspokojilo. Zahrada se zdála být tak dokonale uspořádaná, že rozhodně muselo být zapotřebí víc než jednoho člověka, aby mohlo něco takového vzniknout. Než jsem mohla vyvídat dále, Clara prohlásila: „Od nynějška se budeš o tuto zahradu starat. Považuj to za svůj nový úkol.“

Snažila jsem se nedat najevo zklamání nad tím, že mi byl uložen další úkol, který si vyžádá každodenní pozornost. Domnívala jsem se, že tělesným cvičením Clara myslela, že se chystáme provádět nějaký nový styl bojových umění. Nejspíš takový, který užívá klasické čínské zbraně, jako je meč s širokou čepelí nebo dlouhá hůl. Při pohledu na můj sklíčený výraz mě Clara ujistila, že kultivování zahrady mi jenom prospěje. Budu mít dostatek fyzické aktivity i pobytu na sluníčku. Pro celkové zdraví a pohodu je mi toho zapotřebí. Navíc mě upozornila, že déle než šest měsíců jsem nedělala nic jiného, než se soustředila na události svého života. Starost a péče o něco, co se mě bezprostředně nedotýká, je dobrou prevencí proti sklonům k egocentrismu. Docela mě ohromilo, když jsem si uvědomila, že už uplynulo půl roku. Osobně jsem měla dojem, jako by to bylo teprve včera, kdy jsem přišla do Clařina domu, a můj život se změnil tak drasticky, že nezůstal kámen na kameni.

„Většina lidí ví pouze, jak se mají starat sami o sebe,“ řekla Clara a vytrhla mě z proudu myšlenek. „I když ani to ne dost dobře. Lidské já se pod vlivem přehnaného zdůrazňování deformuje a stává se plným neuskutečnitelných nároků.“

Kráčely jsme k dřevěné brance, jíž se vstupovalo do zahrady.

„Práce v této zahradě ti poskytne zvláštní druh energie, kterou ne-
 lze získat prostřednictvím rekapitulace nebo dechových cvičení, ani
 praktikováním kung-fu,“ řekla Clara.

„Jaký druh energie máš na mysli?“

„Energii země,“ odvětila; její oči byly stejně zelené jako čerstvě
 vysázené rostlinky. „Doplňuje energii slunce. Možná ucítíš, jak ti
 vstupuje do rukou, když pracuješ se zemí. Nebo může začít proudit
 tvýma nohama, zatímco klečíš v podřepu na zemi.“

Nikdy dřív jsem na zahradě nepracovala a nebyla jsem si jista, co
 vlastně dělat. Požádala jsem Claru, ať mi nastíní mé povinnosti.
 Chvilí mě zvědavě pozorovala, jako by přemítala, zda pro ten úkol
 zvolila tu správnou osobu.

„Půda je ještě vlhká od včerejšího deště,“ řekla a sehnula se, aby
 prsty promnula hlínu. „Ale až vyschne, budeš muset nosit konve vo-
 dy z potoka. Nebo, jsi-li dost vynalézavá, můžeš vymyslet zavlažo-
 vací systém.“

„Přesně to udělám,“ řekla jsem sebejistě. „Sestrojím vodní elek-
 trickou stříkačku, podobnou té, kterou jsem viděla v jednom domě
 na venkově, a připojím ji na generátor. Pak nebudu muset tahat kon-
 ve vody nahoru do kopce.“

„Pokud budou mít rostliny dostatek vody, nezáleží na tom, jak to
 uděláš. Taky je budeš muset každý druhý týden hnojit tady z té hro-
 mady kompostu na konci zahrady. A ujistit se, že je všechen plevel
 vytrhán. Rozšiřuje se tu všude jako ničivý požár. A dbej na to, aby
 byla branka zavřená, ať se sem nedostanou králíci.“

„Žádný problém,“ ujišťovala jsem ji vlažně.

„Dobře tedy, tak můžeš začít.“

Ukázala na kbelík a vyzvala mě, ať ho naplním kompostem a ten
 vmísím do půdy kolem rostlinek. Když jsem se vrátila s plným kbe-

líkem čehosi, co jsem jen doufala, že není obsah žumpy, podala mi
 motýčku, s níž jsem měla zkypřit zem. Chvilí sledovala moje úsilí
 a pak mě napomenula, abych neryla příliš blízko křehkých sazeni-
 ček.

Ponořila jsem se do práce a náhle jsem pocítila pocit pohody
 a zvláštního všeobklopujícího míru. Hlína v mých prstech byla stu-
 dená a hebká na dotek. Poprvé od té doby, co jsem byla v Clařině
 domě, jsem se cítila skutečně klidná, chráněná a v bezpečí.

„Energie země je vyživující,“ poznamenala, jako by si všimla mo-
 jí změny nálady. „Díky rekapitulaci jsi dostatečně vyprázdněná, tak-
 že částečně už proniká do tvého těla. Cítíš se dobře, protože víš, že
 země je matkou všech věcí.“ Napráhla ruce nad řádkem sazenic.
 „Všechno pochází ze země. Země nás posiluje a živí; a poté, co ze-
 mřeme, se naše těla do ní vracejí.“ Na okamžik umlkla, pak dodala:
 „Pokud ovšem úspěšně nedokonáme velký přechod.“

„Chceš tím říct, že existuje možnost, že bychom nezemřeli?“ pta-
 la jsem se. „Claro, vážně, nepřeháníš?“

„My všichni máme šanci na svobodu,“ řekla mírně, „ale je na kaž-
 dém z nás, zda se jí chopí a promění ji ve skutečnost.“

Vysvětlovala, že nahromaděním energie můžeme rozpustit naše
 předsudky o tomto světě a tomto těle, a tak ve svém skladišti uvol-
 nit prostor pro jiné možnosti. Dále řekla, že nejlepší vysvětlení této
 fantastické možnosti nabídli staří čínští mudrcové. Tvrdili, že exis-
 tuje možnost, aby se osobní vědomí neboli *čchi* vědomě spojilo
 s všezahrnujícím vědomím *tao*. Když pak přijde smrt, individuální
 vědomí člověka se nerozptýlí, jako tomu obvykle bývá, ale rozšíří
 se a sjednotí s větším celkem.

Dodala, že rekapitulace v prostředí jeskyně podobné kokonu mi
 umožnila nahromadit a uskladnit energii. Teď potřebuji tuto energii
 využít k tomu, abych posílila své tělo abstraktní silou nazývanou
 duch.

„Právě proto musíš obdělávat zahradu a vstřebávat její energii,
 společně s energií slunce,“ řekla. „Slunce ukládá svou energii do ze-

mě a díky ní vše roste. Dovolíš-li slunečním paprskům prostoupit své tělo, i tvá energie bude vzkvétat.“

Clara mě vyváděla, abych si umyla ruce v kbelíku s vodou a posadila se na kládu, která ležela na mýtině za oplocenou zahradou, protože mi chtěla ukázat, jak koncentrovat pozornost na slunce. Řekla mi, že bych měla neustále nosit na hlavě klobouk se širokým okrajem, abych si chránila hlavu a tvář. Taky mě varovala, abych žádné z čarodějských gest, která mi ukáže, nedělala déle než pár minut na jednu.

„Proč se nazývají čarodějskými gesty?“ ptala jsem se.

„Protože předem určeným záměrem těchto gest je přetáhnout energii z dechu na místo, na něž soustředíme pozornost. Může to být nějaký orgán v našem těle nebo energetická dráha, nebo dokonce myšlenka, či vzpomínka, jako v případě rekapitulace. Důležité je, že je energie přenášena, a takto naplňuje záměr, který byl předem určen; výsledkem je dokonalé kouzlo, protože se zdá, jako by vytryskla odnikud. Proto jsou tyto pohyby a dýchání nazývány čarodějskými gesty.“

Clara mi poručila, abych zavřela oči a obrátila tvář ke slunci, pak se zhluboka nadechla ústy a vtahovala sluneční světlo a teplo do břišní krajiny. Tam jsem je měla podržet co nejdéle, pak polknout a nakonec vypustit všechny vzduch, který zbýval.

„Představ si, že jsi slunečnice,“ škádčila mě. „Při dýchání neustále otáčeš tvář směrem ke slunci. Sluneční světlo nabíjí dech silou. Také dbej na to, aby ses nadechovala pořádně, a zcela naplň plíce. To opakuji třikrát.“

Jak mi sdělila, u tohoto cvičení proniká energie slunce samočinně celým tělem. Můžeme ovšem sluneční paprsky vyslat záměrně na jakékoli místo na těle, a to tak, že se dotkneme bodu, kam chceme, aby energie proudila, nebo jednoduše zaměříme energii za pomoci mysli.

„Pravdou je, že když praktikuješ toto dýchání dostatečně dlouho, nemusíš pak vůbec používat ruce,“ pokračovala. „Prostě si představíš sluneční paprsky, jak pronikají přímo do určité části těla.“

Vybídla mě, abych se znovu třikrát nadechla, ale tentokrát abych dýchala nosem a vizualizovala si světlo, jak stéká po mých zádech a nabíjí energií dráhy podél páteře. Tímto způsobem zaplaví sluneční paprsky celé tělo.

„Pokud chceš obejít dýchání nosem či ústy,“ řekla Clara, „můžeš dýchat přímo břichem, hrudí nebo zády. Můžeš dokonce přivést energii do těla skrze chodidla nohou.“

Řekla mi, abych se soustředila na dolní část břicha, na bod těsně pod pupkem, a dýchala uvolněným způsobem tak dlouho, dokud nepocítím pouto vytvářející se mezi mým tělem a sluncem.

Když jsem se nadechovala podle jejích instrukcí, cítila jsem, jak se mi uvnitř břicha rozlévá teplo a jak se naplňuje světlem. Po chvíli mě Clara vyzvala, abych zkusila dýchat i na jiných místech. Dotkla se bodu na čele mezi očima. Jakmile jsem zaměřila svou pozornost na toto místo, hlavu mi zaplavil žlutý jas. Clara mi doporučila, abych zadržením dechu absorbovala tolik životodárné sluneční energie, kolik jen můžu, a pak těsně před vydechnutím zakoulela očima zleva doprava. Udělala jsem, co mi řekla, a žlutý jas nabyl na intenzitě.

„Teď vstaň a snaž se dýchat zády,“ řekla a pomohla mi sundat bundu.

Otočila jsem se zády ke slunci a pokusila se umístit svou pozornost na různá centra, která Clara označila dotykem ruky. Jedno bylo mezi lopatkami, další v týlu na krku. Dýchala jsem a představovala si slunce na svých zádech a pocítovala, jak teplo stoupá a klesá po páteři; pak se nahnulo do hlavy. Dostala jsem takovou závrať, že jsem málem ztratila rovnováhu.

„To by pro dnešek stačilo,“ řekla Clara a podala mi bundu.

Posadila jsem se. Trochu se mi točila hlava, jako bych byla příjemně opilý.

„Světlo slunce je čistá síla,“ řekla Clara. „Koneckonců je to ta nejkoncentrovanější zhuštěná energie, která existuje.“

Řekla, že neviditelné vlákno energie proudí přímo z vrcholku naší hlavy směrem nahoru do říše ne-bytí. Nebo může proudit z říše

ne-bytí dolů do našeho těla otvorem, který se nachází přesně uprostřed vrcholku hlavy.

„Pokud chceš, můžeš to nazývat vláknem života, které nás spojuje s rozsáhlejším vědomím,“ řekla. „Slunce, je-li využito správně, nabíjí toto vlákno energií a způsobuje, že přechází v činnost. Proto musí být temeno hlavy vždy chráněno.“

Clara řekla, že než se vrátíme do domu, hodlá mi ukázat další mocné čarodějské gesto, které zahrnuje sérii tělesných pohybů. Vysvětlovala, že by se mělo provádět jediným plynulým pohybem, se silou, přesností a půvabem, ovšem bez přílišné námahy.

„Nemohu dostatečně zdůraznit, jak je důležité, abys prováděla všechna gesta, která ti ukážu,“ řekla. „Jsou nepostradatelným doplňkem rekapitulace. Konkrétně ten, který ti hodlám ukázat, se mnou dělá zázraky. Pozorně mě sleduj. Dívej se, zda spatříš mého dvojníka.“

„Tvého co?“ ptala jsem se vyplašeně. Měla jsem obavy, že mi uniklo něco zásadního, nebo že i kdybych ho uviděla, nebudu vědět, co si s ním počít.

„Sleduj mého dvojníka,“ opakovala, pečlivě vyslovujíc slova. „Je to jako dvojité expoziční. Máš dostatek energie, abys spolu se mnou zamýšlela výsledek tohoto čarodějského gesta.“

„Ale řekni mi, Claro, co je tím výsledkem?“

„Dvojník. Éterické tělo. Protějšek hmotného těla, kterého už určitě znáš, nebo alespoň tušíš, není pouze projekcí mysli.“

Přesunula se na místo, kde byla rovná zem, a postavila se s nohama u sebe, paže podél těla.

„Počkej, Claro. Jsem si jista, že nemám dost energie, abych viděla to, o čem hovoříš, protože to ani pojmově nechápu.“

„Zda tomu pojmově rozumíš nebo nerozumíš, nehraje roli. Prostě se jen pozorně dívej, možná budu mít já dost energie pro nás obě, abych záměrem vyvolala svého dvojníka.“

Tím nejhbitějším pohybem, jaký jsem ji dosud viděla provádět, si dala ruce nad hlavu a dlaně sepjala jakoby v modlitbě. Pak udělala záklon směrem dozadu, natáhla paže téměř až k zemi a vytvořila

elegantní oblouk. Bok těla vychýlila doleva, a pak se v mžiku ocitla sehnutá dopředu, takřka se dotýkajíc země. A než jsem vůbec mohla otevřít ústa překvapením, mrštila sebou zpátky a její tělo zůstalo krásně prohnuté dozadu.

Ještě dvakrát sebou takhle mrštila dopředu a dozadu, jako by mi dávala možnost vnímat její nepředstavitelně rychlé a půvabné pohyby, nebo šanci spatřit jejího dvojníka. V jednom okamžiku jsem místo ní viděla rozmazanou postavu, prostě jako by byla dvojité exponovanou fotografií v životní velikosti. Na zlomek vteřiny se tam pohybovaly dvě Clary, jedna o milisekundu opožděná za druhou.

To, co jsem viděla, mě naprosto zmátlo. I když jak jsem o tom přemýšlela, dalo by se to vysvětlit jako optický klam způsobený rychlostí jejích pohybů. Ale něco hluboko uvnitř mi říkalo, že moje oči viděly něco nepředstavitelného; měla jsem dost energie, abych na moment vyloučila své obvyklé pocity očekávání a dovolila vstoupit jiné možnosti.

Clara ukončila svůj vynikající akrobatický výkon, přistoupila blíž a zůstala stát vedle mě. Vůbec nebyla zadýchaná. Vysvětlila mi, že toto čarodějské gesto tělu umožňuje, aby se spojilo se svým dvojníkem v říši ne-bytí, jejíž brána se nachází kousek nad hlavou směrem dozadu.

„Záklonem směrem dozadu a nataženými pažemi vytváříme most,“ řekla Clara. „A jelikož tělo a dvojník jsou jako dva konce duhy, můžeme záměrem docílit, aby se spojili.“

„Mělo by se toto gesto provádět v nějakou konkrétní dobu?“ ptala jsem se.

„Toto je čarodějské gesto soumraku,“ řekla. „Ovšem, aby se ti to podařilo, musíš mít velké množství energie a být neobyčejně klidná. Soumrak ti pomůže se zklidnit a dodá ti dodatečnou energetickou injekci. Proto je konec dne na jeho provádění tou nejvhodnější dobou.“

„Mám to teď zkusit?“ ptala jsem se. Vyčetla jsem v jejích očích pochybnost, ale ujistila jsem ji, že jako dítě jsem cvičila gymnastiku a chci to zkusit, protože jsem hrozně zvědavá.

„To, že jsi jako malá holka cvičila gymnastiku, ti v této chvíli moc nepomůže, důležité je, nakolik jsi právě teď klidná,“ odvětila Clara.

Řekla jsem, že jsem tak klidná, jak jen můžu být. Clara se nedůvěřivě usmála, ale vyzvala mě, ať tedy začnu. Bude mě sledovat, aby měla jistotu, že si nic nepolámu, kdybych se shýbala příliš prudce.

Zapřela jsem nohy o zem, ohnula se v kolenou a zvolna jsem začala předvádět svůj nejlepší most. Ovšem v určitém bodě záklonu jsem se tíhou převážila a těžkopádně dopadla na zem.

„K tomu, abys byla klidná, máš hodně daleko,“ poznamenala Clara přívětivě, když mi pomáhala vstát na nohy. „Co tě trápí, Taisho?“

Raději než bych jí prozradila, na co myslím, zeptala jsem se, zda to mohu zkusit ještě jednou. Ovšem napodruhé jsem měla ještě víc problémů než předtím. Byla jsem si jista, že to, že jsem ztratila rovnováhu, měly na svědomí moje mentální a emocionální obavy. Poznala jsem, že nároky ega jsou skutečně bezmezné; zaujaly veškerou moji pozornost. Neviděla jsem jiné řešení, než se Clare svěřit s tím, co mě tíží. Pověděla jsem jí, že nejvíc mě trápí to, že jsem patrně při rekapitulaci dosáhla mrtvého bodu.

„Co to způsobilo?“ ptala se Clara.

Přiznala jsem, že to souvisí s mojí rodinou. „Teď vím jistě, že mě neměli rádi,“ řekla jsem smutně. „Ne že bych to po celou tu dobu nebyla tušila, to ano, a taky mě to obvykle přivádělo k zuřivosti. Teď však, když přehlížím svou minulost, nedokážu se ani rozzlobit tak jako kdysi. Tak nevím, co si počít.“

Clara si mě kriticky změřila a pomalu otáčela hlavou, aby zhodnotila moji situaci. „Co se tady dá dělat?“ nadhodila. „Udělala jsi svou práci a zjistila, že tě neměli rádi. To je dobré! Nevidím v tom problém.“

Její povýšený tón mě rozčiloval. Očekávala jsem když ne upřímný soucit, tak alespoň porozumění a rozumnou radu.

„Problém je,“ řekla jsem důrazně, slzy na krajíčku, „že jsem v koncích. Víím, že musím jít hlouběji než dosud, ale nedokážu to. Jediné, nač myslím, je to, že mě oni neměli rádi, zatímco já je milovala.“

„Zadrž, zadrž. Neřkala jsi mi, žeš je nenáviděla? Jasně si vzpomínám...“

„Ano, opravdu jsem to řekla, ale tehdy jsem nevěděla, co vlastně říkám. Ve skutečnosti jsem je milovala, i své bratry jsem měla ráda. Později jsem se naučila je ignorovat, ale to bylo mnohem, mnohem později. Ne když jsem byla dítě. Jako malé dítě jsem chtěla, aby mi věnovali pozornost a aby si se mnou hráli.“

„Myslím, že chápu, co chceš říct,“ řekla Clara a souhlasně pokyvovala hlavou. „Pojď, sedneme si a probereme to.“

Opět jsme se posadily na kmen stromu.

„Jestli to dobře chápu, tvůj problém pramení ze slibu, který jsi učinila jako dítě. Učinila jsi v dětství nějaký slib, Taisho, že ano?“ ptala se a zpříma mi pohlížela do očí.

„Nevybavuji si, že bych byla učinila nějaký slib,“ řekla jsem upřímně.

Přátelským tónem mi Clara naznačila, že si to možná nepamatuji proto, že jsem tenkrát byla příliš malá, nebo protože to byl spíše pocit než slib skutečně pronesený slovy. Clara vysvětlovala, že jako děti děláme často přísahy, jimiž jsme později vázáni, i když si už dávno nepamatuujeme, že jsme je vůbec vyřkli.

„Takové impulzivně pronesené sliby nás mohou stát naši svobodu,“ řekla Clara. „Někdy jsme omezováni absurdní dětskou starostlivostí, nebo sliby nehynoucích, věčné lásky.“

Prohlásila, že v životě každého člověka nastanou chvíle, zejména v raném dětství, kdy po něčem touží tak zoufale, že na to automaticky soustředí veškerý svůj záměr. Ten, jakmile je jednou zaměřen, zůstává na místě, dokud se naše touha nenaplní. Pokračovala dále, že přísahy, závazky a sliby náš záměr spoutají, a tak jsou vyřčením slibu naše činy, pocity a myšlenky důsledně zaměřeny směrem k naplňování či zachovávání těchto závazků, bez ohledu na to, zda si pamatujeme, že jsme je učinili, či nikoli.

Poradila mi, abych v průběhu rekapitulace přezkoumala všechny sliby, které jsem kdy ve svém životě učinila, zejména ty, které jsem vyřkla ve spěchu či nevědomky, nebo jako mylný úsudek. Dokud od

nich úmyslně nezískám svůj záměr zpět, nikdy se neosvobodí natolik, aby došel naplnění v současnosti.

Snažila jsem se přemýšlet o tom, co říkala, moje mysl však byla plná zmatku. Náhle jsem si vybavila scénu z doby, kdy jsem byla malá holka. Muselo mi být asi šest let. Chtěla jsem se přitulit k mámě, ona mě však odstrčila s poznámkou, že na mazlení jsem už moc velká, a přikázala mi, ať si jdu uklidit pokoj. Přesto můj nejmladší bratr, který byl o čtyři roky starší než já a byl to mámin miláček, se s ní pořád ještě mazlil. Přisahala jsem, že už je nebudu mít ráda a k žádnému z nich se už nikdy nepřiblížím. A od toho dne jsem patrně dodržovala svůj slib, neboť jsem jim zůstala navždy odcizená.

„Pokud je to pravda, že tě neměli rádi,“ řekla Clara, „byl to tvůj osud nebyt milována vlastní rodinou. Přijmi to! Ostatně, jak to mění tvou situaci dnes, zda tě milovali nebo ne?“

Byl to velmi podstatný rozdíl, Cläre jsem však nic neřekla.

„Taky jsem měla problém, který je v mnohém podobný tvému,“ pokračovala Clara. „Vždycky jsem si uvědomovala, že jsem nešťastná tlustá holka, která nemá přátele, ale díky rekapitulaci jsem přišla na to, že mě moje matka schválně vykrmovala ode dne, kdy jsem se narodila. Domnívala se, že domácí puška, která je při těle, nikdy neodejde z domu, protože chtěla, abych zůstala celý život doma a dělala jí služku.“

To mnou skutečně otřásl. Bylo to poprvé, co mi Clara prozradila něco ze své minulosti.

„Šla jsem za svým učitelem, který byl rozhodně tím nejohromnějším učitelem, jakého si člověk může přát, aby mi s tím problémem poradil,“ pokračovala. „A on mi řekl: ‚Claro, cítím s tebou, ale marňíš svůj čas, protože tehdy bylo tehdy, teď je teď. A teď je čas jediné na svobodu.‘“

Vidíš, jasně jsem před sebou viděla, že moje matka mi zničila život; byla jsem obézní, a přesto jsem si nedokázala odepřít jídlo. Trvalo mi dlouhou dobu, než jsem pochopila význam slov ‚Tehdy bylo tehdy, teď je teď. A teď je čas jediné na svobodu.‘“

Clara na chvíli umkla, jako by čekala, až mi dojde účinek jejích slov.

„Máš čas jediné na to, abys bojovala za svobodu, Taisho,“ řekla a šfouchla do mě. „Teď je teď.“

11.

Pomalů se smrákalo a já se začínala obávat, zda stihnu včas dokončit svůj úkol. Clara mi nařídila, abych shrabala listí na mýtině za domem a taky donesla z potoka nějaké kameny a ohraničila jimi cestičku vedoucí od zeleninové zahrady do zadní části patia. Uhrabala jsem listí a ve spěchu kladla kameny z potoka podél cesty, když vtom Clara vyšla z domu, aby si ověřila, jak jsem pokročila.

„Kladeš ty kameny, jak se ti zachce,“ vybafla na mě, když rychlým pohledem sjela cestičku. „A to jsi ještě neshrabala listí. Co jsi dělala celé odpoledne, zase jsi bloumala ve snech?“

K mému úžasu rozházel nezbedný vítr úhledné hromádky, které jsem vytvořila, dřív, než jsem měla možnost dát listí do kbelíků.

„Mně se to zdá být docela ucházející,“ zamumlala jsem na svou obranu. „Přece nemůžu za to, že vítr listí rozfoukal?“

„Když usilujeme o dokonalou formu, ‚docela ucházející‘ není dost dobré,“ přerušila mě Clara. „Měla bys už vědět, že vnější forma všeho, co děláme, je ve skutečnosti výrazem našeho vnitřního stavu.“

Řekla jsem, že nechápu, jak by nošení a aranžování kamenů mohlo být něčím jiným než obyčejnou dřinou.

„To je proto, že všechno děláš jen tak, aby to jakž takž ušlo,“ řekla ostře. Přecházela kolem řady kamenů, které jsem naskládala na zem, a nespokojeně pokyvovala hlavou. „Ty kameny vypadají, jako bys je upustila a vůbec nepřemýšlela o jejich vhodném umístění.“

„Za chvíli bude tma. neměla jsem dost času,“ vysvětlovala jsem. Nebyla jsem právě v náladě na vleklou diskuzi o estetice či kompo-

zici. Krom toho jsem měla dojem, že pokud jde o kompozici, vím toho díky studiu na umělecké škole rozhodně víc než Clara.

„Rozmísťování kamenů je v mnohém podobné praktikování kung-fu,“ řekla Clara. „Důležité je to, jak věci děláme, a ne jak rychle nebo jak hodně jsme toho udělali.“

Potřepávala jsem zápěstím, abych uvolnila ztuhlé prsty. „Chceš tím říct, že nošení kamenů je součástí tréninku bojových umění?“ ptala jsem se překvapeně.

„Co myslíš ty, že je kung-fu?“ opáčila.

Měla jsem podezření, že její otázka je chyták, chvíli jsem tedy přemýšlela, abych našla tu správnou odpověď. „Je to řada zápasnických technik bojových umění,“ řekla jsem suverénně.

Clara zavrtěla hlavou. „Nechte to na Taishe, ta určitě přijde s věcně správnou odpovědí,“ řekla se smíchem.

Posadila se do jednoho z proutěných křesel na okraji patia, odkud měla dobrý výhled cestičku. Sesula jsem se do křesla vedle ní. Jakmile jsem se pohodlně uvelebila a opřela si nohy o ohromný kameninový hrnec, začala Clara vysvětlovat, že termín „kung-fu“ vznikl složením ze dvou čínských znaků; jeden znamená „práci vykonanou za určitou dobu“, druhý označuje „člověka“. Výraz, který tyto dva znaky spojuje, hovoří o lidské snaze o zdokonalení prostřednictvím vytrvalého úsilí. Tvrdila, že ať už provádíme formální cvičení, aranžujeme kameny nebo shrabujeme listí, neustále svými činy vyjadřujeme náš vnitřní stav.

„Proto zdokonalit naše činy znamená zdokonalit sama sebe,“ řekla Clara. „To je pravý smysl kung-fu.“

„Přesto ale nechápu souvislost mezi zahradnickou prací a praktikováním kung-fu,“ řekla jsem.

„Dobře, tak ti to vysvětlím po lopatě,“ odpověděla Clara, na tváři přehnaně shovívavý výraz. „Požádala jsem tě, abys nosila kameny z potoka proto, aby výstup do svahovitého terénu, navíc s dodatečným zatížením, rozvinul tvoji vnitřní sílu. Nejde nám ani tolik o posílení svalstva, jako spíše o kultivování vnitřní energie. Rovněž všechna dechová cvičení, která jsem tě doposud naučila a která bys

měla provádět denně, jsou určena ke zvýšení úrovně tvé vnitřní energie.“ Její slova ve mně vyvolala pocit viny. Ze způsobu, jakým na mě pohlédla, když mluvila o tom, že bych měla denně provádět dechová cvičení, jsem poznala, že dobře ví, že se jim pořádně nevěnuji.

„To, čemu se tady se mnou učíš, by mohlo být v Číně přiřazeno k vnitřnímu kung-fu, neboli *nei kung*,“ pokračovala Clara. „Vnitřní kung-fu využívá řízený dech a proudění energie k posílení těla a zlepšení zdraví člověka, zatímco vnější formy bojových umění, jako jsou techniky karate, které ses naučila od svých japonských učitelů, a některé figury, jež jsem ti ukazovala, se zaměřují na posilování svalů a rychlé tělesné reakce, při nichž se energie uvolňuje a je směřována vně.“

Dále Clara podotkla, že vnitřní kung-fu praktikovali mnichové v Číně dávno předtím, než vyvinuli vnější neboli těžké styly zápase, které jsou obecně známé jako kung-fu dnes.

„Ale abys to chápala,“ řekla Clara. „Bez ohledu na to, zda se učíš bojová umění nebo disciplínu, kterou tě učím já, cílem tvého tréninku je zdokonalit svou vnitřní bytost, aby mohla přesáhnout vnější formu a uskutečnit abstraktní let.“

Jako temný mrak mě náhle zaplavil nesmírně skličující pocit. Cítila jsem, že se mě zmocňuje moje stará nálada a pocity nedostatečnosti. I kdybych byla dělala dechová cvičení tak, jak mi radila Clara, převládal ve mně dojem, že se mi nikdy nepodaří v tom, co po mně chtěla, uspět. Vždyť jsem ani nevěděla, co ten velký přechod znamená, natož abych si ho dokázala představit jako praktickou možnost.

„Po všechny ty měsíce jsi byla velice trpělivá,“ řekla Clara a poplácala mě po zádech, jako by vycítila, že potřebuji povzbuzení. „Přes moje vytrvalé nářky na to, že tě učím čarodějství jako formální disciplínu, jsi na mě nikdy opravdu nenaléhala.“

Považovala jsem to za vhodnou příležitost zeptat se jí na něco, co mi leželo v hlavě od prvního okamžiku, kdy použila tento

výraz. „Proč nazýváte tuto formální disciplínu čarodějstvím?“ zeptala jsem se.

Clara se na mě upřeně zadívala. Výraz její tváře byl vážnost sama. „To je obtížné vysvětlit. Zdráhám se o tom hovořit z toho důvodu, že bych to nerada nesprávně pojmenovala a nechci tě vyplašit,“ odvětila. „Na druhé straně se domnívám, že už nastal čas, abychom o tom začaly mluvit. Nejprve ti však povím něco víc o obyvatelích starého Mexika.“

Clara se ke mně naklonila a hlubokým hlasem se pustila do vyprávění. Řekla, že lidé prehispánského Mexika se v mnoha ohledech velmi podobali starověkým Číňanům. Možná proto, že mohli mít společný původ, měli podobný náhled na svět. Staří mexičtí indiáni měli však nepatrnou výhodu, protože žili ve světě, který byl ve fázi přechodu. Tím pádem byli nesmírně vybíraví a zvědaví, zajímali se o každíčký aspekt života. Chtěli porozumět vesmíru, životu a smrti, a zmapovat rozsah lidských možností, pokud šlo o vědomí a vnímání. Zanechali detailní popisy postupů, které používali, a zmapovali oblasti, jež se jim díky těmto postupům podařilo odhalit. Tato tradice byla předávána z generace na generaci a obvykle byla udržována v tajnosti.

Téměř bez dechu vzrušením nebo snad úžasem ukončila Clara hovor o dávných indiánech poznámkou, že byli skutečně čarodějové. Pozorovala mě široce rozevřenýma očima; v příšeří byly její zorničky obrovské. Svěřila mi, že její první učitel, mexický indián, dokonale ovládal tyto starodávné praktiky, a těm ji vyučoval.

„A jsou to tytéž praktiky, které mě učíš ty, Claro?“ ptala jsem se, nakažena jejím vzrušením. „Zmínila ses, že staří čarodějové používali křišťály jako zbraně a že čarodějským gestům dává sílu jejich záměr, navíc že technika rekapitulace vznikla také v těch dávných dobách. Znamená to tedy, že se učím čarodějství?“

„Částečně je to pravda,“ řekla Clara. „Prozatím ale raději nebudeme klást důraz na skutečnost, že se jedná o čarodějství.“

„Proč ne?“

„Protože to, o co se zajímáme my, je něčím, co přesahuje pochy-

bené esoterické rituály a zaříkávadla těchto čarodějů minulosti. Víš, jsme přesvědčeni, že jejich bizarní praktiky a posedlé hledání síly měly za následek jen značné zvětšení ega. To je cesta, která končí smrtí, protože nikdy nevede ke svobodě. Absolutní svoboda je až za tím. Je tu ovšem nebezpečí, že se člověk může lehce nechat náladou těchto čarodějů ovládnout.“

„Nenechala bych se ovládnout,“ ujistila jsem ji.

„Opravdu ti v této chvíli nemohu říct nic víc,“ řekla podrážděně. „S postupem času se všechno dozvíš.“

Cítila jsem se podvedena a vehementně jsem protestovala. Obvinila jsem ji, že si schválně zahrává s mými myšlenkami a pocity, znejistuje mě drobtý informací, které jen dráždí mou zvědavost, a povšechnými sliby, že mi vše bude objasněno v nějaké blíže neurčené době v budoucnu.

Clara můj protest naprosto ignorovala. Tvářila se, jako bych nebyla řekla jediné slovo. Vstala, popošla k hromádce kamenů a vzala jeden do ruky tak lehce, jako by to byla maketa z polystyrénu. Poté, co chvíli váhala, na kterou stranu ho umístit, položila kámen na okraj stezky. Potom naaranžovala další dva balvany velké jako fotbalové míče na opačnou stranu. Jakmile byla s rozmístěním spokojena, poodstoupila, aby prozkoumala výsledný efekt. Musela jsem uznat, že zahradní cesta, hladké šedavé kameny, které rozmístila po zemi a roztrpené zelené lístečky sazenic tvořily dohromady tu nejharmoničtější kompozici.

„Důležité je zacházet s věcmi s laskavostí,“ připomněla mi Clara, když brala do ruky další kámen. „Tvůj vnitřní stav se odráží ve způsobu, jakým se pohybuješ, mluvíš, jíš nebo umísťuješ kameny. Není ani tak důležité, co děláš, pokud touto činností hromadíš energii a přeměňuješ ji v sílu.“

Na malý okamžik se Clara upřeně zahleděla na cestičku, jako by zvažovala, kam umístit další kámen, který držela v ruce. Jakmile našla to pravé místo, jemně ho položila a věnovala mu láskyplné poplácání.

„Jako umělkyně bys měla vědět, že kameny musí být umístěny na

to místo, kde jsou v rovnováze,“ řekla, „nikoli tam, kde se zdá nej-
snadnější je položit. Kdybys ovšem byla prostoupena silou, mohla
bys je položit kamkoli a výsledek by byl krása sama. Tím pravým
smyslem cvičení s kladením kamenů je právě pochopení této skuteč-
nosti.“

Došlo mi z tónu jejího hlasu a nevzhledného chaotického uspořá-
dání mých kamenů, že svůj úkol jsem opět nesplnila. Cítila jsem se
silně deprimovaná.

„Claro, já nejsem žádný umělec,“ přiznala jsem. „Jsem jen žáky-
ně. Vlastně bývalá žákyň. Odešla jsem z umělecké školy před ro-
kem. Byla bych tomu ráda věřila, že jsem umělkyně, ale to je asi tak
všechno. Ve skutečnosti nejsem ničím.“

„Všichni jsme ničím,“ upozornila mě Clara.

„Já vím, ovšem ty jsi silné a tajemné nic, zatímco já jsem chudé
nic, které je hloupé a zbytečné. Vždyť ani nedokážu uspořádat sku-
pinku pitomých kamenů. Není...“

Clara mi dala ruku na ústa. „Už ani slovo,“ varovala mě. „Znovu
tě žádám. Dávej si pozor na to, co v tomto domě vyřkneš nahlas.
Hlavně za soumraku!“

To už byla téměř tma a nepohnul se ani lístek; vše bylo nehybné
až k přízračnosti. Ptáci umlkli. Všechno se zklidnilo; ustal dokonce
i vítr, který byl tak nepříjemný, když jsem se snažila shrabat listí.

„Nastal čas bez stínů,“ zašeptala Clara. „Pojď, sedneme si ve tmě
pod stromem a zjistíme, dokážeš-li vyzvat stínovou říši.“

„Počkej chvíli, Claro,“ řekla jsem pronikavým šepotem, který se
v tichu rozezněl jako výkřik. „Co mi chceš udělat?“ Žaludek mi sví-
ral nervózní tlak a navzdory chladu se mé čelo rosilo kapkami potu.

Nato se mě Clara rovnou zeptala, zda jsem prováděla dechová cvi-
čení a čarodějská gesta, která mě učila. Nejraději bych jí byla řekla,
že ano, ale byla by to lež. Ve skutečnosti jsem je cvičila velmi zběž-
ně, jen abych je nezapomněla, jelikož mě rekapitulování připravilo
o veškerou sílu a na nic jiného mi už nezbyval čas. V noci jsem by-
la příliš unavená na to, abych se do něčeho pouštěla, tak jsem šla ob-
vykle rovnou do postele.

„Určitě ses jim nevěnovala pravidelně, jinak bys teď nebyla v tak
politováníhodném stavu,“ řekla Clara a naklonila se blíž. „Chvěješ
se jako list. Dechová cvičení a gesta, která jsem tě učila, jsou neoce-
nitelná proto, že mají jedno tajemství.“

„Jaké tajemství?“ zakoktala jsem.

Clara mi zaťukala na čelo. „Musíš se provádět každý den, jinak
jsou bezcenná. Rozhodně by tě nenapadlo nejíst nebo nepít; rozumí
se to samo sebou. A cvičení, která jsem tě naučila, jsou dokonce ješ-
tě důležitější než jídlo a pití.“

Odmlčela se. V duchu jsem si přísahala, že je budu cvičit každý
večer před spaním a znovu ráno po probuzení, než půjdu do jeskyně.

„Lidské tělo má dodatečný energetický systém, který se spouští ve
chvích, kdy jsme vystaveni stresu,“ vysvětlovala Clara. „A stres
nastává vždy, děláme-li něco nemírně. Jako například právě teď, kdy
jsi přehnaně zaujata sama sebou a svým výkonem. Proto jedním ze
základních pravidel umění svobody je vyvarovat se excesů.“

Poznamenala, že pohyby, které mě učí, ať už jsou nazývány de-
chovými cviky nebo čarodějskými gesty, jsou důležité proto, že pů-
sobí bezprostředně na rezervní systém. Lze je považovat za nepo-
stradatelné z toho důvodu, že umožňují, aby do našich rezervních
energetických drah proudila přídavná energie a obíhala jimi. Když
jsme pak vyzváni k činu, namísto abychom byli vyčerpaní stresem,
nabýváme na síle a máme přebytek energie pro mimořádné úkoly.

„Teď, ještě předtím, než vyzveme stínovou říši, předvedu ti dvě
další nepostradatelná čarodějská gesta. Využívají spojení dechu
a pohybů,“ pokračovala. „Budeš-li je provádět každý den, a ne pou-
ze tehdy, když se unavíš nebo onemocníš, budeš mít spousty přeby-
tečné energie pro určování svého záměru.“

„Pro co?“

„Pro určování záměru,“ opakovala Clara. „Pro určování výsledku
čehokoli, co děláš: Vzpomínáš si?“

Vzala mě za ramena a otočila mým tělem tak, abych stála obráče-
ná tváří k severu.

„Tento pohyb je důležitý zejména pro tebe, Taisho, protože tvé

plíce jsou oslabeny přílišným pláčem," řekla. „Celoživotní litování sama sebe nepochybně zanechalo svou stopu na tvých plících.“

Její poznámka zbystřila moji pozornost. Sledovala jsem, jak ohýbá kolena a kotníky a zaujímá bojovou pozici zvanou „stojící kůň“, protože napodobuje vzpřímenou pozici jezdce vsedě na koni, s pokrčenými nohama daleko od sebe a mírně předkloněnými rameny. Prostřední prst její levé ruky byl namířen dolů k zemi, zatímco ostatní prsty byly ohnuty v kloubech. Jakmile se začala nadechovat, jemně, avšak energicky obrátila hlavu doprava, kam až to šlo, a levou rukou otáčela v ramenním kloubu přes hlavu vytvářejíc plný kruh až dozadu, kde pohyb zakončila opřením spodní části dlaně o kostrč. Souběžně umístila pravou paži na záda, obtočila kolem pasu, a pravou ruku sevřenou v pěst položila na hřbet levé ruky a zaklínala ji oproti ohnutému levému zápěstí.

S použitím pěsti pravé ruky posunovala levou ruku podél páteře, loket levé ruky vytočený do strany, a ukončila nádech. Na sedm dob zadržela dech, pak uvolnila napětí levé paže, spustila ji opět ke kostrči a otáčela jí v ramenním kloubu přes hlavu směrem dopředu, kde pohyb ukončila opřením levé dlaně o stydkou kost. Simultánně umístila pravou paži vpředu kolem pasu a pravou ruku sevřenou v pěst položila na hřbet levé ruky. S ukončením výdechu přesunula levou ruku na břicho.

„Dělej tento pohyb jedenkrát levou rukou a pak znovu pravou rukou," řekla. „Tímto způsobem uvádíš své dvě strany do rovnováhy.“

Pro demonstraci opakovala tytéž pohyby, ale vystřídala paže a hlavou otočila tentokrát doleva.

„Teď to zkus ty, Taisho," řekla a poodstoupila stranou, abych měla vzadu dost místa na otáčení pažemi.

Opakovala jsem pohyby, které mi předvedla. Jakmile jsem se rozmáchla levou paží dozadu, ucítila jsem na spodní straně natažené ruky bolestivé napětí, probíhající od konečků prstů až do podpaží.

„Uvolni se a nech energii dechu proudit skrz svou paži a ven špičkou prostředního prstu," řekla. „Natáhni prostředník a ostatní prsty

ohni do dlaně. Tímto způsobem uvolníš jakoukoli blokádu energie na energetických drahách ruky.“

Bolest se ještě znásobila, jak jsem tlačila ohnutou paži nahoru podél zad. Clara si všimla mého zkormouceného výrazu.

„Netlač příliš silně," varovala mě, „nebo si natáhneš šlachy. A když posunuješ ruku, vytáčeš o trochu víc ramena.“

Jakmile jsem dokončila pohyb pravou rukou, ucítila jsem pálení ve stehenních svalech od stání s pokrčenými koleny a ohnutými kotníky. Přestože jsem v podobné pozici stávala každý den při cvičení kung-fu, nohy mi vibrovaly, jako by jimi probíhal elektrický proud. Clara mi poradila, abych se postavila rovně a několikrát zatřepala nohama, tak se uvolní napětí.

Zdůraznila, že otáčení a posunování paží vzhůru při tomto čarodějském gestu, ve spojení s dýcháním, přesunuje energii do hrudních orgánů a ty posiluje. Prokrvují se tak hluboká skrytá centra, která bývají málokdy aktivována. Otáčení hlavy prokrvuje krční žlázy a současně otevírá energetické průchody do zadní části hlavy. Vysvětlovala, že pokud jsou tato centra probuzena a vyživována energií dechu, mohou odhalit mystéria, která přesahují cokoli, co si dokážeme představit.

„Při dalším čarodějském gestu," řekla Clara, „stůj s nohama u sebe a dívej se přímo dopředu, jako bys měla před sebou dveře, které se chystáš otevřít.“

Clara mě vyzvala, abych zvedla ruce do výše očí a sevřela prsty, jako bych je pokládala na vyklenuté rukojeti posuvných dveří, které se otevírají uprostřed.

„Uvědom si, že se chystáš otevřít štěrbinu v energetických vláknech světa," vysvětlovala. „Představ si tato vlákna jako pevné svislé provazy, které před tebou vytvářejí plátno. Teď popadni trs těchto vláken a snaž se je vši silou odtrhnout od sebe. Roztahuj je od sebe, dokud otvor nebude dost velký na to, abys jím mohla projít.“

Řekla mi, že jakmile vytvořím tento otvor, mám levou nohou vykročit dopředu a pak se rychle otočit na levé noze jako na obrtlíku o sto osmdesát stupňů proti směru hodinových ručiček, abych byla

čelem obrácena tím směrem, z něhož jsem přišla. Když se budu otáčet tímto způsobem, energetická vlákna, která jsem od sebe oddělila, se omotají kolem mého těla.

Abych se mohla vrátit, musím opět stejným způsobem otevřít vlákna jejich odtržením od sebe, pak pravou nohou postoupit dopředu a rychle se obrátit o sto osmdesát stupňů ve směru otáčení hodinových ručiček, v tom okamžiku, kdy vykročím. Vymotám se tak z vláken a budu opět čelem obrácena tím směrem, jako když jsem s cvičením začala.

„Je to jedno z nejmocnějších a nejmysterióznějších čarodějských gest,“ varovala mě Clara. „S jeho pomocí můžeme otevřít brány do jiných světů, ovšem za předpokladu, že jsme nahromadili přebytek vnitřní energie a jsme schopni uskutečnit záměr tohoto gesta.“

Její vážný tón a výraz ve mně vyvolaly nervozitu. Nevěděla jsem, co očekávat, pokud by se mi podařilo ty neviditelné dveře otevřít. Příkrým tónem mi předávala závěrečné instrukce.

„Když vstupuješ dovnitř,“ řekla, „musí být tvoje tělo zakotvené, těžké, plné napětí. Ovšem jakmile jsi uvnitř a obrátila ses dokola, budeš mít pocit, že jsi lehká a éterická, jako by ses vznášela vzhůru. Ve chvíli, kdy se vrháš skrze otvor, prudce vydechni, pak se pomalu a zhluboka nadechni a zcela naplň plíce energií, která je za plátnem.“

Několikrát jsem provedla cvičení, zatímco Clara přihlížela. Cítila jsem však, že provádím pouze vnější pohyby; nedokázala jsem vnímat energetická vlákna tvořící plátno, o němž Clara mluvila.

„Nevyvíjíš dostatečnou sílu, abys otevřela dveře,“ opravovala mě Clara. „Využij svou vnitřní energii, ne jenom svaly paží. Když se vrháš dopředu, vypuď přebytečný vzduch a zatáhni břicho. Jakmile budeš uvnitř, nadechni se, co jen to půjde, ale buď ve střehu. Nežůstávej déle, než potřebuješ.“

Sebrala jsem všechnu svoji sílu a chňapla po vzduchu. Clara se postavila za mě, chytla mě za předloktí a vyvíjela ze stran obrovský tlak. V okamžiku jsem měla pocit, jako by se otevřely jakési posuvné dveře. S prudkým výdechem jsem jimi proskočila, spíše to ale bylo tak, že Clara do mě zezadu strčila a pošuchovala mě dopředu.

Vzpomněla jsem si, že se mám obrátit a zhluboka nadechnout, ale na malý moment mě zachvátila panika, že nebudu vědět, kdy odejít. Clara to vytušila a řekla mi, kdy mám přestat dýchat a kdy vyskočit ven.

„Až budeš toto čarodějské gesto provádět sama,“ řekla Clara, „naučíš se ho dělat dokonale. Ale buď opatrná. Jakmile jednou projdeš otvorem, může se přihodit všelicos. Pamatuj si, musíš být opatrná a současně neohrožená.“

„Jak poznám, co je co?“ ptala jsem se.

Clara pokrčila rameny. „Prozatím nijak. Bohužel k nám obezřetlost přichází teprve poté, až se spálíme.“

Dodala, že to, zda jsme opatrní, aniž bychom byli zbabělí, závisí na naší schopnosti ovládat svou vnitřní energii a odvádět ji do rezervních drah, aby nám byla dostupná, až ji budeme potřebovat pro mimořádné činy.

„S dostatečným množstvím vnitřní energie lze dosáhnout čehokoli,“ řekla Clara, „ale musíme ji nahromadit a rozvíjet. Pojďme si tedy zkusit nějaké čarodějské gesto, které ses naučila, abychom zjistili, zda dokážeš být opatrná, aniž bys podlehla zbabělosti, a vyzveme současně stínovou říši.“

Ucítila jsem náhlý příval energie. Začalo to jako malé kruhy v břišní krajině. Zpočátku jsem si myslela, že je to strach, ale moje tělo nebylo vyděšené. Připadalo mi, že se ve mně hýbe jakási neosobní síla, zbavená přání či pocitu, a pohybuje se zevnitř ven. Ve chvíli, kdy vlna postoupila nahoru, horní část mých zad sebou bezděčně trhla.

Clara se přesunula doprostřed patia a já ji následovala. Začala provádět nějaké čarodějské gesto a trochu zpomalila, aby mi umožnila ji sledovat.

„Zavři oči,“ zašeptala. „Se zavřenýma očima můžeš snadněji využít energetických vláken, která jsou tam proto, aby udržovala tvoji rovnováhu.“

Zavřela jsem oči a začala se pohybovat unisono s Clarou. Nedělat mi problémy sledovat její pokyny, když měnila postoj, měla jsem

však potíže udržet rovnováhu. Věděla jsem, že důvodem je moje přehnaná snaha dělat pohyby správně. Podobalo se to situaci, kdy jsem se snažila chodit se zavřenýma očima, a neustále jsem zakopávala, protože jsem tak zoufale toužila uspět. Postupně však moje touha vyniknout slábla a tělo se stávalo pružnější a ohebnější. Po chvíli cvičení jsem se natolik uvolnila, že jsem měla dojem, že nemám v těle kosti ani klouby. Jakmile jsem zvedla paže nad hlavu, připadalo mi, že je mohu vymrštit až k vrcholům stromů. Když jsem pokrčila kolena a snížila váhu, z těla směrem dolů a chodidly ven se vyřinul proud energie. Cítila jsem, jak zarůstám do země kořeny. Čáry energie se táhly od plošek mých chodidel hluboko do nitra země, a dávaly mi tak nebyvalou stabilitu. Hranice mezi mým tělem a okolím se postupně vytrácely. S každým pohybem, který jsem udělala, se moje tělo zdálo rozpouštět a splývat s temnotou, dokud se nezačalo pohybovat a dýchat naprosto samovolně.

Vedle sebe jsem slyšela dýchat Claru a vnímala jsem, že provádí stejné pohyby jako já. Se zavřenýma očima jsem vycítovala její postavu i pozice těla. V určitém momentě se však přihodila ta nejpodivnější věc. Cítila jsem, jak se uvnitř mého čela rozsvítilo jakési světlo. Ale když jsem se na ně soustředila, uvědomila jsem si, že to světlo vlastně vůbec není uvnitř mě. Přicházelo z vrcholků stromů, jako kdyby někdo ozářil noc ohromnou spoustou reflektorů, jaké obvykle osvětlují venkovní stadion. Nedělalo mi potíže vidět Claru a všechno v patiu, i to, co bylo kolem.

Světlo mělo zvláštní odstín; nedokázala jsem se rozhodnout, zda je zbarvené dočervena, narůžovělé nebo broskvové, či spíše světle hnědočervené. Místy se zdálo měnit svou zář v závislosti na tom, kam člověk pohlédl.

„Nehýbej hlavou,“ řekla Clara a zvědavě na mě hleděla. „A oči nech nadále zavřené. Soustřeď se pouze na svůj dech.“

Nechápala jsem, proč mi říká, abych nechala oči zavřené, když přece mohla vidět, že je mám doširoka otevřené. Snažila jsem se určit zbarvení světla, neboť se měnilo s každým pohybem mé hlavy. Jeho intenzita kolísala v závislosti na tom, jak upřeně jsem ho pozo-

rovala. Byla jsem tak zaujata tím jasem okolo sebe, že jsem úplně přestala vnímat rytmus dechu. Pak, tak náhle jako se světlo rozsvítilo, opět zhaslo, a já zůstala v naprosté tmě.

„Pojďme do kuchyně, ohřejeme si dušené maso,“ řekla Clara a strčila do mě.

Váhala jsem. Cítila jsem se zmatená, vykořeněná. Tělo mi ztěžklo tak, že jsem si myslela, že musím sedět na zemi.

„Teď už můžeš otevřít oči,“ řekla Clara.

Nepamatuji si, že by mi kdy dalo takovou práci otevřít oči jako v tento okamžik. Myslela jsem si, že to bude trvat celou věčnost, neboť jakmile se mi je podařilo na skulinu otevřít, víčka opět hned klesla. Zdálo se mi, že toto otevírání a zavírání pokračuje již delší dobu, dokud jsem neucítila, jak mi Clara třese rameny.

„Taisho, otevři oči!“ poručila mi. „Neodvažuj se mi tady omdlít. Slyšíš?“

Zatřásla jsem hlavou, abych si ji pročistila, a náhle se moje oči otevřely. Celou tu dobu byly zavřené. Byla temná noc, mlhou však prosvítal dostatek měsíčního světla, abych viděla siluetu Clařiny postavy. Byly jsme usazené v ratanových křeslech pod stromem v patiu.

„Jak jsem se sem dostala?“ ptala jsem se omámeně.

„No, přešla jsi na druhou stranu a posadila ses,“ odpověděla Clara pragmaticky.

„Ale co se stalo? Před chvílí tady bylo světlo. Viděla jsem všechno naprosto jasně.“

„Stalo se to, že jsi vstoupila do stínového světa,“ řekla Clara blahopřejným tónem. „Podle rytmu tvého dechu jsem ti mohla přesně říct, kdy jsi se tam dostala. Ale pak jsem tě nechtěla vyděsit, protože bych tě požádala, aby ses podívala na svůj stín. Kdyby ses byla podívala, zjistila bys, že...“

Náhle jsem pochopila, co Clara naznačuje. „Nebyly tam žádné stíny,“ vyhrkla jsem. „Bylo tam světlo, nic však nevrhlo stíny.“

Clara přikývla. „Dneska jsi zjistila něco skutečně cenného, Taisho. Ve světech za tímto světem nejsou žádné stíny!“

Po více než osmi měsících svědomitého provádění rekapitulace jsem se této činnosti dokázala věnovat po celý dlouhý den, aniž bych se tím užírala či nechala vyvést z klidu. Jednoho dne, když jsem si v duchu vybavovala budovy, kde jsem navštěvovala poslední rok vysoké školy, třídy a učitele, kteří mě učili, tak jsem se zabrala do chůze uličkami mezi lavicemi a vzpomínání na to, kde seděli moji spolužáci, že jsem najednou zjistila, že mluvím sama k sobě.

„Když mluvíš sama se sebou, nemůžeš správně dýchat,“ zaslechl jsem promluvit mužský hlas.

Tak jsem se lekla, až jsem narazila hlavou o stěnu. Otevřela jsem oči. Jak jsem obracela pohled k východu z jeskyně, obraz třídy se rozplynul. Proti vchodu jsem zahlédla rýsovat se postavu muže sedícího v podřepu. Hned mi bylo jasné, že je to mistr čaroděj, muž, jehož jsem jedenkrát spatřila v kopcích. Měl na sobě tutéž zelenou koženou bundu s páskem a kalhoty, tentokrát jsem však dobře viděla jeho profil; měl vystupující nos a mírně sešíkmené čelo.

„Neotvírej oči,“ zaslechl jsem ho promluvit. Měl hluboký znělý hlas, který hřměl jeskyní jako proud valící se přes říční kameny. „Chceš-li naučit něco víc o dýchání, zůstaň v naprostém klidu a snaž se znovu získat svou rovnováhu.“

Pokračovala jsem tedy v hlubokých nádeších, dokud mě jeho přítomnost nepřestala děsit; naopak se mi ulevilo, že jsem se s ním konečně seznámila. Usdl se zkříženými nohama u vchodu do jeskyně a naklonil se podobným způsobem, jako to vždy dělávala Clara.

„Tvoje pohyby jsou příliš trhavé,“ řekl znělým šepotem. „Dýchej takto.“

Zhluboka se nadechl a přitom plynule otáčel hlavou doleva. Pak vydechl všechn vzduch z plic, zatímco plynule otáčel hlavou doprava. Nakonec otočil hlavu z pravého ramene na levé a zpátky na pravé se zadrženým dechem, potom zpět do výchozí polohy. Napodobovala jsem jeho pohyby a prováděla nádechy a výdechy tak důkladně, jak jen to šlo.

„To už je lepší,“ řekl. „Při výdechu odhod veškeré myšlenky a pocity, jimiž se při rekapitulaci zabýváš. A neotáčej hlavou jen za pomoci krčních svalů. Veď ji neviditelnými energetickými vlákny z místa, kde se v těle nachází těžiště. Jedním z účelů rekapitulace je vylákat tato vlákna, aby vyšla na povrch.“

Vysvětloval, že těsně pod pupkem se nachází klíčové centrum síly a že všechny pochody v lidském těle, včetně lidského dechu, musí pracovat v součinnosti s tímto místem energie. Upozornil mě, abych sladila rytmus svého dechu s otáčením hlavy, tak aby společně vylákaly neviditelná vlákna z břicha, aby se rozšířila ven do nekonečna.

„Jsou tato vlákna součástí mého těla, nebo pouze mojí představou?“ vyptávala jsem se.

Než odpověděl, změnil způsob sedu. „Tyto neviditelné linie jsou součástí tvého jemného těla, tvého dvojníka,“ řekl. „Čím víc energie díky manipulaci s těmito vlákny přitáhneš, tím bude tvůj dvojník silnější.“

„Chtěla jsem vlastně vědět, zda jsou skutečné nebo pouze imaginární?“

„Při rozšiřování vnímání není nic skutečné a nic imaginární,“ řekl. „Existuje jenom vnímání. Zavři oči a vypátrej sama sebe.“

Nechtělo se mi zavřít oči; chtěla jsem vidět, co dělá, pro případ, že by učinil nějaký nepředvídaný pohyb. Moje tělo však malátnělo a těžklo a oči se mi začaly zavírat, přes veškeré úsilí udržet je otevřené.

„Co je to dvojník?“ stihla jsem se zeptat, než jsem upadla do ospalé malátnosti.

„Dobrá otázka,“ podotkl. „Znamená to, že část tebe je pořád při vědomí a naslouchá.“

Vycítila jsem, že se zhluboka nadechl a nadmul hrudí. „Fyzické tělo je pouhý obal, jakási nádoba, chceš-li,“ řekl poté, co pomalu vydechl. „Koncentrací na svůj dech můžeš způsobit, že se pevné tělo rozplyne a zůstane pouze jeho jemná éterická část.“

Pak se poopravil poznámkou, že ve skutečnosti nedochází k tomu,

že se hmotné tělo rozpustí, ale že změnou zaměření pozornosti si začneme uvědomovat, že vůbec nikdy nebylo pevné. Toto pochopení je přesným opakem toho, k čemu došlo, když jsme dospěli. V dětství si svého dvojníka plně uvědomujeme; ale jak vyrůstáme, naučíme se rostoucí měrou klást váhu na fyzickou stránku a méně na naše éterické bytí. V dospělosti absolutně ztrácíme vědomí o tom, že naše jemná stránka existuje.

„Jemné tělo je množstvím energie,“ objasňoval. „My si uvědomujeme pouze její pevný vnější obal. Svou nehmotnou část si začneme uvědomovat, umožníme-li našemu záměru, aby na ni opět obrátil svou pozornost.“

Zdůraznil, že naše fyzické tělo je neoddělitelně spjato se svým éterickým protějškem, avšak toto spojení bylo zastřeno našimi myšlenkami a pocity, jež jsou zaměřeny výlučně na naše fyzické tělo. Proto, abychom přesunuli vědomou pozornost od naší hmotné zevní stránky k jejímu pohyblivému protějšku, musíme nejprve zrušit hraniční, která tyto dva aspekty naší bytosti odděluje.

Chtěla jsem se ho zeptat, jak to lze provést, ale zjistila jsem, že nedokážu vyjádřit své myšlenky.

„Rekapitulace pomáhá zrušit naše předsudky,“ řekl v odpověď, „ovšem dosáhnout dvojníka vyžaduje dovednost a koncentraci. Právě teď do určité míry využíváš svou éterickou část. Napůl spíš, část tebe je však vzhůru a při vědomí. Ta mě slyší a uvědomuje si moji přítomnost.“

Varoval mě, že s uvolňováním energie, která je v nás uzavřena, je spojeno značné nebezpečí, protože dvojník je zranitelný, a v průběhu toho, jak na něj přesouváme svou vědomou pozornost, může snadno dojít újmy.

„Neumyslně můžeš vytvořit otvor v éterické síti a ztratit obrovské množství energie,“ upozornil mě, „vzácné energie, která je bezpodmínečně nutná k tomu, aby udržovala v našem životě určitou úroveň jasnosti a sebevlády.“

„Co to je éterická síť?“ zamumlala jsem, jako bych mluvila ze sna.

„Éterická síť je světelnost obklopující fyzické tělo,“ vysvětloval.

„Tato energetická síť získává v průběhu každodenního života trhliny. Ohromné množství se jí ztrácí nebo zaplétá v pásech energie jiných lidí. Jestliže člověk ztratí příliš mnoho této vitální síly, onemocní nebo zemře.“

Jeho hlas byl tak dokonale uklidňující, že jsem cítila, jak dýchám bránicí, jako bych byla v hlubokém spánku. Sesunula jsem se na boční stěnu jeskyně, ani jsem však nevnímala tvrdost jejích zdí.

„Dýchání současně působí jak na hmotné, tak na éterické úrovni,“ vysvětloval, „napravuje jakékoli poškození éterické sítě a udržuje ji pevnou a pružnou.“

Chtěla jsem se ho zeptat na něco ohledně rekapitulace, ale nedokázala jsem formulovat slova; zdála se tak vzdálená. Přišel s odpovědí, aniž bych se musela ptát.

„Právě o to usiluješ poslední měsíce prostřednictvím rekapitulace. Získáváš zpět energetická vlákna z tvé éterické sítě, která se ztratila nebo zapletla následkem každodenního života. Soustředěním pozornosti na tuto interakci přitahuješ zpět vše, co jsi rozptýlila za dvacet let a na tisíci místech.“

Chtěla jsem se ho zeptat, má-li dvojník nějakou specifickou podobu či barvu. Uvažovala jsem o aurách. Neodpověděl. Po dlouhé chvíli ticha jsem se přinutila otevřít oči a zjistila jsem, že jsem v jeskyni sama. Usilovně jsem se namáhala prohlédnout temnotou směrem ke světlu u vchodu, kde jsem poprvé spatřila rýsovat se siluetu čarodějovy postavy. Měla jsem podezření, že vyklouzl ven a čeká někde poblíž, až vylezu. Zírala jsem do tmy a najednou se objevila zářící skvrna světla, která se vznášela asi deset centimetrů ode mě. Ten přelud mě vyděsil, současně však okouzлил natolik, že jsem od něj nemohla odtrhnout oči. Měla jsem jakousi iracionální jistotu, že to světlo je živé, vědomé, a uvědomuje si, že se moje pozornost na ně soustředí. Znenadání se ta zářící koule dvakrát tak zvětšila a byla obkroužena žhnoucím purpurovým prstencem.

Byla jsem vystrašená a tiskla jsem víčka pevně k sobě v naději, že světlo zmizí, abych mohla odejít z jeskyně, aniž bych kolem něho musela projít. Srdce mi v hrudi hlasitě tlouklo a pot se ze mne jen ři-

nul. Hrdlo jsem měla vyschlé a stažené. S velkou námahou jsem zpomalila dech. Když jsem otevřela oči, světlo zmizelo. Byla jsem v pokušení celou tu událost odbyt jako pouhý sen, protože se mi často stávalo, že jsem při rekapitulaci usnula. Ale vzpomínka na mistra čaroděje a na to, co mi říkal, byla tak živá, že jsem si byla téměř jista, že to vše bylo skutečné. Opatrně jsem vylezla z jeskyně, nazula si boty a vzala to zkratkou domů. Clara stála ve dveřích obývacího pokoje, jako by mě očekávala. Skoro bez dechu jsem vyhrkla, že buď jsem zrovna mluvila s mistrem čarodějem, nebo se mi o něm zdál ten nejživější sen. Pousmála se a mírným pohybem brady pokynula ke křeslu. Otevřela jsem ústa překvapením. Seděl tam, tentýž muž, které byl se mnou v jeskyni teprve před pár minutami, až na to, že byl převlečený. Ted' měl na sobě šedý propínací svetr, sportovní tričko a elegantní kalhoty.

Byl mnohem starší, než jsem si myslela, zároveň však působil daleko živějším dojmem. Bylo velmi těžké odhadnout jeho věk; mohl mít něco mezi čtyřiceti až sedmdesáti. Vyzařoval nesmírnou sílu, nebyl však ani hubený, ani tělnatý. Jeho pleť byla snědá a vypadal jako indián. Měl vystupující nos, výrazné rty, energickou bradu a jiskřivé černé oči, vyznačující se tímž uhrančivým pohledem, jaký jsem zahlédla v jeskyni. Tyto rysy byly zdůrazněny hustým lesklým strništěm bílých vlasů. Nápadným dojmem, který jeho vlasy vyvolávaly, byla skutečnost, že z něj nečinily starce, což obvykle bílé vlasy dělávají. Pamatovala jsem si, jak staře vypadal můj otec, když mu zestříbřely vlasy a on si je zakrýval barvou a klobouky; což mu ovšem bylo málo platné, protože stárí bylo vepsáno v jeho tváři, rukou, v celém jeho těle.

„Taisho, dovol, ať tě představím. To je pan John Michael Abelar,“ obrátila se na mě Clara.

Muž zdvořile vstal a napřáhl ruku. „Moc rád tě poznávám, Taisho,“ řekl perfektní angličtinou a pevně mi stiskl dlaň.

Chtěla jsem se ho zeptat, co tady dělá a kdy se stihnul převléknout, a zda byl opravdu v jeskyni či nikoli. Tucet dalších otázek mi běželo hlavou, ale byla jsem příliš šokovaná a vyčerpáná, než abych

se na cokoli vyptávala. Snažila jsem se vypadat klidně a nedat najevo rozčilení, které mnou lomcovalo. Poznamenala jsem něco o tom, že jeho angličtina je výborná a že se vyjadřoval velice jasně, když se mnou mluvil v jeskyni.

„To je od tebe hezké, že to říkáš,“ řekl s odzbrojujícím úsměvem. „Měl bych ovšem mluvit dobře anglicky. Jsem indián z kmene Yaqui. Narodil jsem se v Arizoně.“

„Žijete v Mexiku, pane Abelare?“ zeptala jsem se neobratně.

„Ano. Žiju v tomto domě,“ odpověděl. „Bydlím tady s Clarou.“

Věnoval jí pohled, který nelze popsat jinak než jako ničím nezmiřnou náklonnost. Nevěděla jsem, co říct. Z nějakého neznámého důvodu jsem se cítila zaražená a v rozpacích.

„Nejsme manželé,“ řekla Clara, jako by mě chtěla uklidnit, a oba přitom vybuchli smíchy.

Místo toho, aby jejich smích atmosféru uvolnil, uvedl mě do ještě větších rozpaků. Pak jsem ke svému úžasu rozpoznala, že emoce, již pociťuji, je čirá žárlivost. Pod vlivem jakéhosi nevysvětlitelného majetnického impulsu jsem měla dojem, že ten muž patří mně. Rychle jsem se snažila zastřít své rozpaky a začala mu klást nějaké banální otázky. „Žijete v Mexiku dlouho?“

„Dost dlouho,“ odvětil.

„Plánujete návrat do Spojených států?“

Upřel na mě svůj divoký pohled, pak se usmál a okouzlujícím způsobem řekl: „Tyto detaily nejsou důležité, Taisho. Proč se mě nezeptáš na téma, které jsme probírali v jeskyni? Bylo ti něco nejasné?“

Na Clařino vyzvání jsme se posadili; Clara a já na pohovku, pan Abelar do pohodlného ušáku. Zeptala jsem se, jestli mi může říct něco víc o dvojníkově. Toto téma mě nesmírně zajímalo.

„Někteří lidé dvojníka dokonale ovládají,“ začal. „Umí na něj nejenom zaměřit svou pozornost, ale rovněž ho pobídnout k činu. Ovšem většina lidí si téměř ani neuvědomuje, že naše éterická část existuje.“

„Co vlastně dvojník dělá?“ ptala jsem se.

„Cokoli chceme, aby dělal; může přeskakovat stromy nebo létat vzduchem, zvětšit se nebo zmenšit, může na sebe vzít podobu nějakého zvířete. Může rovněž vnímat lidské myšlenky, nebo se sám stát myšlenkou a v okamžiku se přemístit na velkou vzdálenost.“

„Může dokonce jednat jako zosobněné já,“ prohodila Clara a zpříma na mě pohlédla. „Pokud víš, jak ho využít, můžeš se před někým objevit a mluvit s ním, jako bys tam skutečně byla.“

Pan Abelar souhlasně přikývl. „V jeskyni jsi byla schopna vnímat moji přítomnost prostřednictvím svého dvojníka. A teprve v okamžiku, kdy se probudil tvůj rozum, jsi začala pochybovat, zda byl tvůj zážitek skutečný.“

„Stále o tom pochybuji,“ řekla jsem. „Doopravdy jste tam byl?“

„Ovšemže ano,“ mrknul na mě, „natolik, nakolik jsem skutečně teď tady.“

Na okamžik jsem přemýšlela, zda nesním. Můj rozum mě však ujišťoval, že to v žádném případě není možné. Jen abych měla jistotu, dotkla jsem se stolu; zdál se být pevný.

„Jak jste to udělal?“ zeptala jsem se a opřela se zády o pohovku.

Pan Abelar si dával s odpovědí na čas, jako by volil ta správná slova. „Opustil jsem své fyzické tělo a dovolil svému dvojníkovi, aby převzal vládu,“ řekl. „Je-li naše vědomá pozornost připoutána k fyzickému tělu, naše pohyby jsou omezovány zemskou přitažlivostí a různými jinými zábrany.“

Pořád jsem nechápala, znamená-li to, že může být na dvou místech současně. Vypadalo to, že vycítil můj zmatek.

„Clara se zmínila, že se zajímáš o bojová umění,“ řekl pan Abelar. „Rozdíl mezi průměrným člověkem a znalcem kung-fu je, že ten druhý se naučil ovládat své jemné tělo.“

„Moji učitelé karate říkávali totéž,“ podotkla jsem. „Tvrdili, že bojová umění trénují jemnou stránku těla, já však nikdy nedokázala pochopit, co tím mínili.“

„Pravděpodobně tím měli na mysli, že když zaútočí zkušený profesionál, zasáhne zranitelná místa v jemném těle svého nepřítele,“ řekl. „Ničivá není síla fyzického těla, nýbrž otvor, který udělá v éte-

rickém těle svého nepřítele. Do tohoto otvoru může vrhnout sílu, kterou vyrval skrz éterickou síť, a způsobit tak závažné poškození. V dané chvíli se může zdát, že člověk dostal pouze mírný zásah, ale o pár hodin nebo dnů později může na tuto ránu zemřít.“

„To je pravda,“ přisvědčila Clara. „Nenech se zmást vnějšími pohyby, nebo tím, co vidíš. Je to právě to, co nevidíš, co má význam.“

Od svých učitelů karate jsem často slýchala podobné zkazky. Ale když jsem po nich chtěla vědět, jak se tyto pohyby provádějí, nedokázali mi poskytnout logické vysvětlení. Tenkrát jsem si myslela, že je to proto, že moji učitelé byli Japonci a nedokázali tak spletné myšlenky vyjádřit v angličtině. Teď pan Abelar vysvětloval něco podobného, a ačkoli ovládal angličtinu perfektně, pořád jsem nedokázala pochopit, co myslí tím jemným tělem neboli dvojníkem a jak využít jeho tajuplných sil.

Přemítala jsem, zda je pan Abelar mistr bojových umění, ale než jsem se ho mohla zeptat, pokračoval. „Opravdoví mistři bojových umění, jak mi je Clara popisovala na základě svého studia v Číně, usilují o získání vlády nad svým jemným tělem,“ řekl. „A dvojník není ovládán naším intelektem, ale naším záměrem. Žádným způsobem o něm nelze přemýšlet či jej pochopit rozumově. Může být jedině vnímán, neboť je provázán s určitými světelnými vlákny energie, která křížují napříč vesmírem.“ Dotkl se své hlavy a ukázal směrem nahoru. „Například energetické vlákno, které se táhne z vrcholku hlavy, dává dvojníkovi účel a směr. Tato linie dvojníka protahuje a napíná, kterýmukoli směrem chce jít. Chce-li vzlétnout, jediné, co musí udělat, je určit tento akt svým záměrem. Chce-li vniknout hluboko do země, stačí to jen zamýšlet. Tak je to jednoduché.“

V tom okamžiku se mě Clara zeptala, zda si vzpomínám, co mi říkala v zahradě toho dne, kdy jsme dělaly dechová cvičení na slunce: že koruna hlavy musí být vždy chráněna. Odvětila jsem, že si to pamatuji velice jasně – od té doby se totiž bojím vyjít ven bez klobouku. Pak se mě zeptala, zda dokážu sledovat, co pan Abelar říká. Ujistila jsem ji, že nemám žádné potíže mu rozumět, ovšem nechá-

pu některé pojmy. Paradoxní bylo to, že co řekl, mi připadalo nepochopitelné, přesto současně jaksi známé a věrohodné. Clara přikývla a řekla, že je to proto, že oslovoval bezprostředně tu moji část, která není úplně racionální a má schopnost chápat věci přímo, zejména když čaroděj mluví přímo k ní.

Co Clara říkala, byla pravda. Na pana Abelarovi bylo něco, co mě uklidňovalo ještě víc, než se to dařilo Claře. Nebyly to jeho zdvořilé a uhlazené způsoby, ale něco vášnivého v jeho pohledu, co mě nutilo naslouchat mu a sledovat jeho vysvětlení, navzdory skutečnosti, že racionálně se zdála nesmyslná. Slyšela jsem se, jak kladu otázku, jako bych byla věděla, o čem mluvím.

„Budu někdy schopna se spojit se svým jemným tělem?“ zeptala jsem se pana Abelara.

„Otázkou je, Taisho, chceš se s ním spojit?“

Na moment jsem zaváhala. Při rekapitulaci jsem zjistila, že jsem samolibá a zbabělá a že mou první reakcí je vyhnout se všemu, co je příliš obtížné nebo mi nahání strach. Ale byla jsem také nesmírně zvědavá a dychtila jsem zažít něco mimořádného, a jak mi Clara jednou řekla, byla jsem obdařena jistou bezstarostnou odvahou.

„Jsem na dvojníka hrozně zvědavá,“ řekla jsem, „takže se s ním rozhodně chci spojit.“

„Za jakoukoli cenu?“

„Za jakoukoli cenu s výjimkou prodeje vlastního těla,“ řekla jsem nepřesvědčivě.

Když to slyšeli, dostali oba takový záchvat smíchu, až jsem myslela, že se začnou svíjet v křečích na podlaze. Já ovšem nechtěla najednou vtípkovat, protože, po pravdě, nebyla jsem si jista, jaké tajné plány se mnou mají. Jako by vnímal sled mých myšlenek, řekl pan Abelar, že je čas seznámit mě s jistými danostmi jejich světa. Napřímil se a nasadil vážný výraz.

„Vztahy mužů a žen již více nejsou naší starostí,“ řekl. „To znamená, že nás nezajímá lidská mravnost, nemravnost, a dokonce ani amorálnost. Veškerá energie se soustředí na hledání nových cest.“

„Mohli byste mi dát nějaký příklad takové nové cesty?“ zeptala jsem se.

„Jistě. Co takhle úkol, kterým se zabýváš, rekapitulace? Důvodem, proč s tebou teď mluvím, je skutečnost, že jsi jejím prostřednictvím nastrádala dostatek energie, abys prolomila jisté fyzické bariéry. Pochopila jsi, byť jen na okamžik, nepředstavitelné věci, které nejsou součástí našeho běžného inventáře, abych užil Clařiny terminologie.“

„Můj běžný inventář je docela výstřední,“ upozornila jsem ho. „Díky rekapitulování své minulosti začínám zjišťovat, že jsem byla bláznivá. Ve skutečnosti jsem pořád blázen. Důkazem je, že jsem vůbec tady a mluvím s vámi, a přitom nedokážu říct, zda sním nebo bdím.“

Na to oba opět vybuchli smíchy, jako kdyby sledovali nějakou komedii, v níž komik právě vyřkl pointu svého vtipu.

„Vím velmi dobře, jak jsi potrhál,“ řekl pan Abelar s nádechem neodvolatelnosti. „Ne však proto, že jsi tady s námi. Spíš než bláznivá bych řekl, že jsi příliš slabá. Nicméně, ode dne, co jsi sem přišla, navzdory tomu, co si možná myslíš, neoddávala ses slabosti tak často jako v minulosti. Takže, ve vši upřímnosti, řekl bych, že některé věci, o nichž mi Clara říkala, žeš udělala, jako bylo vstoupení do prostoru, který nazýváme stínovým světem, nebyly slaboštvím ani bláznovstvím. Šlo o novou cestu; něco z hlediska normálního světa nepojmenovaného a nepředstavitelného.“

Následovalo dlouhé ticho, které ve mně vyvolávalo tísnivé pocity. Chtěla jsem říct něco, co by tu pauzu narušilo, ale nemohla jsem si na nic vzpomenout. Situaci ještě zhoršovalo, že pan Abelar na mě neustále vrhal postranní pohledy. Pak něco pošeptal Claře a oba se mírně usmáli, což mě nekonečně dráždilo, protože v mé mysli nebylo pochyb, že se smějí mně.

„Asi bude lépe, když půjdu do svého pokoje,“ řekla jsem a vstala.

„Sedni si, ještě jsme neskončili,“ řekla Clara.

„Nemáš ani tušení, jak moc jsme rádi, že jsi tady s námi,“ řekl znenadání pan Abelar. „Připadáš nám komická, protože jsi tak po-

trhlá. Brzy se seznámíš s další členkou naší skupiny, která je stejně potrhá jako ty, ale mnohem starší. Když se na tebe podíváme, připomínáš nám ji v době, kdy byla mladá. Proto se smějeme. Promiň nám to, prosím.“

Nesnášela jsem, když se mi někdo smál, jeho omluva však vyzněla tak upřímně, že jsem ji musela přijmout. Pan Abelar navázal na hovor o dvojníkovi, jako by nic jiného nebyl řekl. „Jak se zabýváme našich představ o fyzickém těle, poznenáhlu nebo najednou,“ řekl, „se začíná vědomá pozornost přesouvat na naši jemnou stránku. Abychom tento přesun usnadnili, musí naše fyzická stránka zůstat naprosto v klidu, potlačena, jako kdyby byla v hlubokém spánku. Problém je v tom, přesvědčit naše fyzické tělo, aby spolupracovalo, neboť to se zřídka chce vzdát své vlády.“

„Jak potom mohu opustit své fyzické tělo?“ ptala jsem se.

„Obelstíš ho,“ řekl. „Necháš své tělo, aby se cítilo, jako by bylo ponořeno do spánku; úmyslně ho zklidíš tím, že od něj odpoutáš svou pozornost. Když je tvé tělo a mysl v klidu, probudí se tvůj dvojník a převezme vládu.“

„Nemyslím si, že to chápu,“ řekla jsem.

„Nehrej si před námi na ďáblova advokáta, Taisho,“ vybafla Clara. „Musela jsi dělat to samé v jeskyni. Abys mohla vnímat *naguala*, musela jsi použít svého dvojníka. Spala jsi, a přesto sis zároveň všechno uvědomovala.“

Jedna věc na Clařině poznámce upoutala mou pozornost. To, jakým způsobem se vyjádřila o panu Abelarovi. Nazvala ho „nagual“. Zeptala jsem se jí, co to slovo znamená.

„John Michael je nagual,“ řekla pyšně. „Je můj vůdce; pramen mého života a mé pohody. Není mým mužem v žádném smyslu toho slova, a přesto je láskou mého života. Až bude tím vším pro tebe, pak bude i pro tebe nagualem. Prozatím je to pan Abelar, nebo taky John Michael.“

Pan Abelar se usmál, jako by Clara vyslovila všechny ty věci jen v žertu. Clara však vydržela můj upřený pohled dostatečně dlouho, aby mi dala na srozuměnou, že myslela vážně každické slovo.

Následovalo ticho, které nakonec prolomil pan Abelar. „Abys aktivovala jemné tělo, musíš nejprve otevřít určitá centra v těle, která slouží jako brány,“ vysvětloval. „Jsou-li všechny brány otevřené, může se dvojník vynořit ze svého ochranného pláště. Jinak zůstane navždy uvězněn uvnitř vnější slupky.“

Požádal Claru, aby vytáhla z komory rohož. Rozprostřel ji na podlahu a vybídl mě, abych si lehla na záda s pažemi podél těla.

„Co mi chcete udělat?“ zeptala jsem se podezřívavě.

„Ne to, co si myslíš,“ vybafl.

Clara se uchichla. „Taisha si opravdu dává na muže pozor,“ vysvětlovala panu Abelarovi.

„Zatím jí to nijak neprospělo,“ odpověděl a vyvolal tím ve mně značné rozpaky. Pak se obrátil ke mně a vysvětloval, že mi hodlá ukázat jednoduchý postup na přesunutí pozornosti z fyzického těla do éterické sítě, která ho obklopuje.

„Lehni si a zavři oči, ale nesmíš usnout,“ nařídil mi.

Celá nesvá jsem udělala, oč mě požádal, ale cítila jsem se podivně zranitelná, jak jsem tam tak ležela před ním na zemi. Poklekl vedle mne a promluvil tlumeným hlasem. „Představuj si vlákna vyčnívající ze stran tvého těla, začni u nohou,“ řekl.

„Co když si je nedokážu představit?“

„Pokud chceš, určitě to dokážeš,“ řekl. „Použij všechnu svoji sílu, abys svým záměrem vyvolala tato vlákna v život.“

Upřesnil, že ve skutečnosti není v činnosti představa těchto vláken, ale spíše mysteriózní akt jejich vytahování ze stran těla, které začíná u prstů a postupuje až k vrcholku hlavy. Pokračoval, že současně bych měla cítit vlákna, která vycházejí z plošek mých chodidel, směřují dolů a obalují celé mé tělo až k zadní části hlavy; a také další vlákna vyzařující z čela směrem nahoru a dolů, podél přední části těla k nohám, která vytvářejí síť neboli kokon světelné energie.

„Prováděj to tak dlouho, dokud nebudeš moci opustit fyzické tělo a umístit svou pozornost libovolně do světelné sítě,“ řekl. „Nakonec budeš schopna vytvářet a udržovat tuto síť s pomocí pouhé myšlenky.“

Snažila jsem se uvolnit. Jeho hlas mi připadal uklidňující. Měl hypnotizující tón; občas jako by přicházel z těsné blízkosti, chvílemi z velké dálky. Upozornil mě, že pokud je na mém těle místo, kde se síť zdá napnutá nebo kde natáhnout vlákna je obtížné, nebo jsou-li někde vlákna stažená, tělo je na tomto místě oslabené nebo poraněné.

„Tyto části těla můžeš vyléčit, dovolíš-li dvojníkoví rozprostřít éterickou síť,“ řekl.

„Jak to udělám?“

„Namířením svého záměru, ovšem ne za pomoci myšlenek,“ řekl. „Zamiř svůj záměr, který je vrstvou pod tvými myšlenkami. Bedlivě naslouchej, hledej ho pod svými myšlenkami, daleko od nich. Záměr je natolik vzdálen myšlenkám, že o něm nelze hovořit; nemůžeme ho dokonce vnímat ani citem. Rozhodně ho však můžeme využít.“

Nedokázala jsem si vůbec představit, jak mohu něco zamýšlet svým záměrem. Pan Abelar řekl, že s vytvářením své sítě nebudu mít potíže, protože za posledních pár měsíců jsem nevědomky vytvářela tato éterická vlákna v průběhu rekapitulace. Vyzval mě, abych začala koncentraci na dech. Po určité době – měla jsem pocit, že to bylo několik hodin – během níž jsem musela určitě jednou či dvakrát usnout, jsem nakonec pocítila intenzivní palčivý žár v nohou a hlavě. Žár se rozšířil, až vytvořil kruh, obíhající kolem mého těla po celé délce.

Mírným hlasem mi pan Abelar připomněl, že mám soustředit svou pozornost na tento žár vně svého těla a snažit se ho rozprostřít tak, že jej budu natahovat zevnitř a dovolím mu rozšířit se do prostoru.

Soustředila jsem se na dýchání, dokud se veškeré napětí ve mně nerozplynulo. Poté, co jsem se ještě víc uvolnila, nechala jsem teteřlivé světlo, aby nalezlo svůj vlastní směr; nepohybovalo se vně, ani se nerozpínalo; místo toho se stahovalo, až jsem pocítila, že ležím na ohromném balonu, který se vznáší prostorem. Na moment jsem pocítila panický strach; dech se mi zastavil a na okamžik jsem měla pocit, že se dusím. Pak převzalo vládu něco mimo mě a začalo za

mě dýchat. Obklopile mě vlny konejšivé energie, které se rozšiřovaly a stahovaly, dokud všechno nezčernalo. Pak jsem již nedokázala zaměřit svou pozornost vůbec na nic.

13.

Probudila jsem se, když jsem zaslechla Clařin hlas vyzývající mě, abych se posadila. Trvalo mi dlouhou dobu, než jsem zareagovala. Jednak jsem byla naprosto dezorientovaná, a navíc nohy jsem měla celé zdřevěnělé. Když Clara viděla, jaké mám potíže, chytla mě pod pažemi, trochu mě nadzvedla, a pak mi podložila záda nějakými polštáři, abych mohla sedět bez její pomoci. Byla jsem ve vlastní posteli a na sobě jsem měla svoji noční košili. Podle světla se dalo odhadnout, že je pozdní odpoledne.

„Co se stalo?“ zamumlala jsem. „Prospala jsem celou noc?“

„To ano,“ odpověděla Clara. „Měla jsem o tebe starost. Upadla jsi do hlubokých končin percepčního limba. Nikdo se tam za tebou nemohl dostat. Tak jsme se rozhodli, že tě necháme, ať se z toho vyspíš.“

Předklonila jsem se a masírovala si nohy, dokud ten brnivý pocit neustal. Pořád jsem se cítila oblouzněná a podivně zesláblá.

„Musíš se mnou mluvit, dokud se opět nevzpamatuješ,“ řekla Clara velmi rozhodným tónem. „To je jedna z těch příležitostí, kdy mluvit je velice prospěšné.“

„Není mi do řeči,“ řekla jsem, a plácla sebou zpět do polštářů. Koupala jsem se ve studeném potu a údy jsem měla ochablé a gumové. „Udělal mi pan Abelar něco?“

„Když jsem se dívala, tak ne,“ odpověděla Clara a bodře se zasmála svému vlastnímu vtípu. Vzala mé ruce do svých a třela mi dlaně, pokoušeje se mě vzkřísit k životu.

Neměla jsem náladu na nezaplněné vtípky. „Co se doopravdy stalo, Claro?“ ptala jsem se. „Vůbec na nic si nevzpomínám.“

Uvelebila se na okraj postele. „Tvoje první setkání s naguelem by-

lo pro tebe příliš," řekla Clara. „Jsi příliš slabá, to se stalo. Ale nechci, aby ses na to teď soustředila, protože bys mohla snadno ztratit odvalu. Taký nechci, aby ses cokoli domýšlela, jak máš ve zvyku, a vyvozovala z toho mylné závěry.“

„Pokud nevím, co se děje, jak si můžu něco domýšlet?“ ptala jsem se, drkotajíc zuby.

„Jsem si jista, že ty už si způsob najdeš,“ vydechla Clara. „Jsi výjimečný talent na dělání překotných závěrů. Bohužel těch mylných. Není důležité, že nevíš, co se děje. Vždycky můžeš předstírat, že to víš.“

Musela jsem uznat, že nenávidím nevyjasněné situace. Vždycky mě staví do nevýhodného postavení. Chtěla jsem vědět, k čemu došlo, abych se mohla vypořádat s následky.

„Tvoje matka tě učila být dokonalou ženou,“ řekla Clara. „Dokonalé ženy vydedukují z pozorování okolí všechno, co potřebují vědět, zejména pokud je ve hře muž. Dokážou předvídat jeho nejtajnější přání. Jsou si vždy vědomy změn v mužově náladě, protože se domnívají, že tyto změny jsou způsobeny něčím, co ony samy řekly nebo udělaly. Následkem toho mají pocit, že jejich povinností je muže uklidnit.“

Protože jsem díky rekapitulaci mohla vidět sama sebe, jak se tak chovám stále znovu a znovu, musela jsem ke své nevoli připustit, že Clara má pravdu. Byla jsem opravdu dobře vydrezírovaná. Stačil mi jediný pohled či vzdech nebo tón hlasu mého otce a věděla jsem naprosto přesně, co si myslí nebo co zrovna cítí. Stejně to bylo, pokud šlo o mé bratry. Naučili mě, abych reagovala při sebemenší jejich narážce. Ba co víc, stačilo mi jenom si představit, že mě nějaký muž nemá rád, a samou horlivostí bych se přetrhla, abych ho potěšila.

Clara mě mírně štouchla do boku, jako by chtěla upoutat mou pozornost. „Kdybychom byly včera večer spolu samy, neproběhly by tvoje mdloby tak dramaticky,“ řekla s provokativním úsměvem.

„Na co narážíš, Claro? Že mi pan Abelar připadá přitažlivý?“

„Přesně tak. Jakmile je v blízkosti muž, procházíš okamžitou pro-

měnou. Stane se z tebe žena, která udělá cokoli pro to, aby upoutala mužovu pozornost, třebaš i omdlíš.“

„Dovol, abych ti oponovala,“ řekla jsem. „Opravdu jsem se nesnažila pana Abelara svést.“

„Přemýšlej o tom! Nesnaž se jenom bránit,“ řekla Clara. „Já tě ne napadám. Pouze tě upozorňuji na to, co jsem kdysi sama cítila a dělala.“

Někde v hloubi duše jsem věděla, o čem Clara mluví. Pan Abelar měl tak charismatické kouzlo, že navzdory svému věku mi připadal velice přitažlivý. Ovšem rozhodla jsem se nepřiznat to ani sobě ani Claře. K mé úlevě Clara toto téma dále již nerozváděla.

„Dokonale tě chápu. Já měla taky svého Johna Michaela Abelara,“ řekla. „Byl to nagual Julian Grau, ta nejpřitažlivější a nejšarmantnější bytost, jaká kdy žila. Byl okouzlující, šelmovský a vtipný; opravdu nezapomenutelné stvoření. Každý ho zbožňoval, včetně Johna Michaela a zbytku rodiny. Všichni líbali zem, po které chodil.“

Když jsem tak poslouchala Claru, jak básní o svém učiteli, napadlo mě, že strávila příliš mnoho času na Východě. Vždycky jsem byla otrávena obscénním obdivem, který žáci ve světě karate pociťovali ke svému učiteli, neboli *sensei*. Ti doslova líbali zem, po níž jejich učitel kráčel, a skláněli hlavy k podlaze v hluboké úctě, kdykoli jejich mistr vstoupil do místnosti. Claře jsem to neřekla, ale měla jsem pocit, že sama sebe snižuje, když svého učitele tak přehnaně uctívá.

„Chceš tím snad říct, že nagualové jsou něco jako králové?“ ptala jsem se ve snaze ukázat jí nebezpečí a klam takového přehnaného zbožňování.

„Ne. Vůbec ne. Nagualové neznají nic takového, jako je pocit vlastní důležitosti,“ řekla. „A právě z toho důvodu je všichni zbožňujeme.“

„Myslela jsem tím, Claro, jestli své postavení dědí?“ rychle jsem se opravila.

„Ach, ano! Jistěže své postavení dědí; ne však tak jako králové. Králové jsou potomci králů. Naproti tomu nagual musí být vyvolen

duchem. Neboť dokud ho nevybere duch, nemůže se stát vůdcem. Nagual je především člověk s výjimečnou energií. Ale teprve až se naučí pravidlo nagualů, může se skutečně sám stát naguaelem.“

Chápala jsem Clařino vysvětlení, ale z nevysvětlitelných příčin jsem se z toho, co řekla, cítila nesvá. Po chvíli uvažování jsem si uvědomila, že mě na tom trápí skutečnost, že tu volbu provádí duch.

„Jak duch rozhoduje, koho vybrat?“ ptala jsem se.

Clara zavrtěla hlavou. „To je, milá Taisho, záhada nad záhady,“ řekla mírně. „Jediné, co pro to může nagual udělat, je splnit příkazy ducha, nebo bídne selhat.“

Přemýšlela jsem o panu Abelarovi a přemítala, jaké příkazy pro něj měl duch přichystány. Taký jsem si vzpomněla, jak Clara zmínila, že by jednoho dne mohl být naguaelem i pro mne. „Mimochodem, kde je pan Abelar?“ ptala jsem se, ve snaze o nenucený tón.

„Odešel minulou noc, když si uvědomil, že tě svým cvikem knokautoval.“

„Vrátí se?“

„Jasně. Bydlí tady.“

„Kde, Claro? V levé půlce domu?“

„Ano, momentálně je tam. Ne konkrétně v této chvíli,“ opravila se, „ale v těchto dnech. Jinak bydlí se mnou na pravé straně domu. Starám se o něj.“

Ucítla jsem svírání žárlivosti, tak mocné, že mě zaplavilo vlnou energie. „Řekla jsi, že není tvůj manžel, že ne, Claro?“ ptala jsem se a v koutku úst mi nervózně škubalo.

Clara se tak rozesmála, až se svalila na záda do mojí postele, sotva popadajíc dech.

„Nagual John Michael Abelar přesáhl všechny aspekty mužského bytí,“ ujistila mě a opět se posadila zpřima.

„Co tím myslíš, Claro?“

„Myslím tím, že už není lidskou bytostí. Ale nedokážu ti to všechno vysvětlit, protože postrádám obratnost a ty postrádáš schopnost mě pochopit. Chápu to tak, že právě pro mou neschopnost ti věci vysvětlit ti dal nagual ty křišťály.“

„Jaká neschopnost, Claro? Mluvíš dost obratně.“

„Pak jsi to ty, kdo nechápe dost dobře.“

„To je přece hloupost.“

„Tak jak je možné, že ti nedokážu objasnit, čím jsme a jaké s tebou máme plány?“

Několikrát jsem se zhluboka nadechla, abych zklidnila svůj nervózní žaludek. „Jaké se mnou máte plány, Claro?“ zeptala jsem se. Opět jsem začala propadat panice.

„Je pro mě těžké ti to vysvětlit,“ začala. „Ty a já nepochybně náležíme ke stejné tradici. Ty jsi integrální součástí toho, čím jsme my. Proto jsme povinni tě učít.“

„Koho tím myslíš, když říkáš ‚my‘? Myslíš tím sebe a pana Abelara?“

Clara se na chvíli odmlčela, jako by si dávala na čas, aby odpověděla správně. „Jak jsem ti již řekla, nejsme jenom my dva,“ řekla. „Já ve skutečnosti nejsem tvým učitelem. A není jím ani John Michael. Je to někdo jiný.“

„Počkej, Claro, počkej. Zase mě mateš. Kdo je ta další osoba, o které mluvíš?“

„Jedna žena, která je ti podobná, je však starší a nekonečně mocnější. Já jsem pouze tvoje pomocnice, mám za úkol tě připravit, zařídit, abys díky rekapitulaci nashromáždila dostatek energie, aby ses mohla s touto osobou setkat. A věř mi, její přítomnost je daleko ničivější než přítomnost naguala.“

„Nechápu, co se mi pokoušíš říct, Claro. Myslíš tím, že je nebezpečná a ublíží mi?“

„To je ten problém, když se snažím zodpovědět tvoje otázky,“ řekla Clara. „Matou tě, protože ty a já máme pouze povrchní spojení. Položíš mi otázku a očekáváš jasnou odpověď, která tě uspokojí; a já ti poskytnu odpověď, která uspokojí mne a tebe uvede ve zmatek. Radím ti, abys mi buď nekladla otázky, nebo přijímala mé odpovědi bez rozrušení.“

Chtěla jsem se dozvědět něco víc o plánech, které pan Abelar a ta druhá žena se mnou mají, takže s nadějí, že přinutím Claru povědět

mi všechno, co ví, přislíbila jsem, že od této chvíle budu vážit všechny její odpovědi s náležitou rozvahou a beze strachu.

„Dobře. Uvidíme, jak ti to půjde,“ řekla Clara váhavě. „Chci ti sdělit, co ti nagual řekl minulou noc předtím, než jsi omdlela. Ale jelikož já nejsem muž, určitě na mě budeš reagovat jinak, než když k tobě mluvil nagual. Můžeš si mě však přesto poslechnout.“

„Ale já si nepamatuji, že by mi poté, co jsem usnula na rohožce, cokoli říkal,“ protestovala jsem.

Umlkla a pátrala v mé tváři, domnívala jsem se, po nějaké jiskřičce poznání. Potřásla hlavou, aby dala najevo, že nic takového nenašla, i když jsem se snažila, abych vypadala co nejvíce klidná a pozorná, a dokonce jsem vyloudila na tváři úsměv, abych ji uklidnila.

„Pověděl ti o všech bytostech, které žijí v tomto domě,“ začala Clara. „Taky ti řekl, že všichni jsou čarodějové, včetně Manfreda.“

Při zmínce o Manfredově jméně ve mně něco klaplo.

„Vím to,“ vyhrkla jsem bez rozmyšlení. Pomyšlení, že Manfred je čaroděj, mi připadlo naprosto věrohodné, přestože jsem neměla nejmenší tušení, proč by tomu tak mělo být. Řekla jsem Claře, že jsem se v jednom okamžiku touto myšlenkou určitě již zabírala, ačkoli pořád přesně nevím, co to čaroděj je.

„Ale jistěže víš,“ ujistila mě Clara se širokým úsměvem.

„Vždyť ti říkám, že nevím.“

Clara na mě zaraženě pohlédla. „Víš jistě, že si nepamatuješ, co ti nagual vysvětloval?“

„Ne. Vážně ne.“

„Pro nás je čaroděj bytostí, která dokáže díky sebekázni a vytrvalosti zrušit hranice přirozeného vnímání,“ řekla Clara s přídechem formálnosti.

„To nic nevysvětluje,“ řekla jsem. „Jak by to všechno mohl Manfred dělat?“

Podle všeho vycítila můj zmatek. „Mám dojem, že si opět nerozumíme, Taisho. Teď nemluvím pouze o Manfredovi. Ještě ti nedošlo, že v tomto domě jsou čarodějové všichni. Ne jenom nagual, Manfred a já, ale dalších čtrnáct lidí, s nimiž ses ještě nesetkala. Všichni

jsme čarodějové, všichni jsme abstraktní bytosti. Pokud už musíš přemýšlet o čarodějství jako o čemsi konkrétním, co zahrnuje obřady a zázračné elixýry, mohu ti jen říct, že takoví čarodějové existují, rozhodně je však nenajdeš v tomto domě.“

Očividně jsme se nacházely na různých myšlenkových vlnách. Já jsem mluvila o Manfredovi, ona mluvila o lidech, které jsem ještě ani nezahlédla. Teprve když mi to řekla takhle přímo, proniklo konečně k mému vědomí, že Clara, pan Abelar a všichni ostatní nepolapitelní, na něž se odvolávala, byli čarodějové. Ještě než jsem ze sebe vychrlila další otázky, vzpomněla jsem si na její radu a pomyslela si, že bude lépe držet jazyk za zuby.

Mluvila dál o tom, že abstraktní čarodějové usilují o svobodu skrze rozšiřování své schopnosti vnímání, zatímco tradiční čarodějové, jako ti, kteří žili ve starém Mexiku, usilují o osobní moc a uspokojení rozvíjením své vlastní důležitosti.

„Co je špatného na usilování o osobní uspokojení?“ zeptala jsem se a napila se vody ze sklenice, která stála na stolku u postele.

„Zdá se, že když to necháme na tobě, stráníš tradičním čarodějům,“ řekla se starostlivým výrazem. „Teď už chápu, proč ti nagual dal ty křišťálové šipy.“

Navzdory svému slibu, že zůstanu klidná, mnou při zmínce o křišťálech proběhly vlny nervozity. Žaludek se mi prudce stáhl a svíraly mnou takové křeče, že jsem byla přesvědčena, že ulehnu se střevní chřipkou.

„Je pro mě téměř nemožné vysvětlit ti, co děláme, a ještě těžší je vyjádřit, proč to děláme,“ řekla Clara. „Tyto otázky musíš položit svojí učitelce.“

„Mojí učitelce?“

„Ty mě neposloucháš, Taisho. Přece jsem ti říkala, že máš svou učitelku. Ještě jsi se s ní nesetkala, protože jsi k tomu neměla potřebnou energii. Setkání s ní vyžaduje desetkrát víc energie než setkání s naguaem, a zatím ses z tohoto setkání pořád ještě nevzpamatovala. Vypadáš nezdravě, jsi celá bledá.“

„Myslím, že mám asi chřipku,“ řekla jsem. Hlava se mi točila a šly na mě závratě.

Clara zavrtěla hlavou. „Máš jen ošklivý záchvat slabosti,“ prohodila, než pokračovala. „Taky nagual ti může vysvětlit cokoli, na co se ho zeptáš. Je tu jediný zádrhel; myslíš si, že je muž, a mluvili s tebou déle než pár minut, tím si buď jista, máš sklon upadat do svých ženských šablon. Právě proto musí být tvým učitelem žena.“

„Nezveličuješ trochu ten problém muž–žena?“ řekla jsem a snažila se vylézt z postele.

Cítila jsem se slabá a nohy se mi trásly. Místnost se začala točit a já málem omdlela. Clara mě na poslední chvíli zachytila.

„Brzy zjistíme, jestli to přeháním,“ řekla. „Pojďme ven, posadíme se do stínu stromů. Čerstvý vzduch ti možná pomůže se vzpamatovat.“

Pomohla mi nasoukat se do dlouhé blůzy a nějakých kalhot a jako invalidu mě vedla z pokoje do zadní části patia.

Usedly jsme na jakési slaměné rohože pod ohromný zapotový strom, který vrhal stín skoro přes celé patio. Jednou jsem se Clary zeptala, jestli mohu jíst jeho ovoce. Dala mi dlaň na ústa a řekla: „Jen jez, ale nemluv o tom.“ Udělala jsem, co mi řekla, ale od té doby jsem se cítila jaksi provinile, jako kdybych ten strom urazila.

Seděly jsme v tichu a naslouchaly větru šelestícímu v listoví. Byl tam chládek a klid a já opět nabyla ztracenou rovnováhu. Cítila jsem se uvolněně. Po chvílce se loudavě přišinul Manfred z té strany domu, kde měl boudu s velkou pohyblivou deskou vyřezanou ve dveřích, aby mohl dle libosti přicházet a odcházet. Přišel ke mně a začal mi olizovat ruku. Pohlédla jsem do jeho hlubokých očí a věděla jsem, že jsme nejlepší přátelé. Jakoby na nevyčtené vyzvání si mi lehl na klín a udělal si pohodlí. Hladila jsem jeho lesklou hebkou srst a pociťovala k němu tu nejhlubší náklonnost. Pohnuta nevysvětlitelným soucitem, sklonila jsem se a objala ho. Dále už jen vím, že jsem začala brečet, protože mi ho bylo tak strašně líto.

„Kde máš své křišťály?“ zeptala se Clara. Její ostrý tón mě vrátil zpět do reality.

„Ve svém pokoji,“ řekla jsem a pustila Manfreda, abych si osušila oči o rukáv blůzy.

Chvilí zkoumal Clařin nesouhlasný pohled, pak seskočil z mého klína a pohnul se k odchodu, aby se posadil pod nedaleký strom.

„Měla bys je mít pořád u sebe,“ vybafla. „Jak už víš, zbraně jako tyto nemají nic společného s válkou či mírem. Můžeš být velice mírumilovná bytost, a přesto budeš stále potřebovat zbraně. Vlastně je potřebuješ právě teď, abys bojovala se svými nepřáteli.“

„Já nemám žádné nepřátele, Clara,“ posmrkávala jsem. „Nikdo ani neví, že jsem naživu.“

Clara se ke mně naklonila. „Nagual ti dal ty křišťály, aby ti pomohl zničit tvé nepřátele,“ řekla směřlivě. „Kdybys je měla v tuto chvíli u sebe, mohla jsi s nimi provést čarodějská gesta. To by ti pomohlo rozptýlit tvoji zničující sebelítost.“

„Necítila jsem lítost nad sebou, Clara,“ řekla jsem na svou obranu. „Bylo mi líto chudáka Manfreda.“

Clara se usmála a zavrtěla hlavou. „Je marné litovat chudáka Manfreda. Bez ohledu na to, v jaké podobě se právě nachází, je to válečník. Kdežto sebelítost je uvnitř tebe a projevuje se rozličnými způsoby. Momentálně tomu říkáš ‚lítost nad Manfredem‘.“

Z očí mi opět vyhrkly slzy. Bylo pravdou, že spolu s nejistotou jsem v sobě měla bezednou tůň lítosti, cele soustředěnou na mě samotnou. Rekapitulovala jsem dost důkladně, abych si uvědomila, že tuto reakci jsem pochytila od své matky, která se litovala každý den svého života, anebo přinejmenším každý den mého života, kdy jsem byla s ní. A protože jsem u ní nikdy nezažila žádný jiný osobní projev citu, naučila jsem se totéž pociťovat i já.

„Měla bys držet v prstech křišťálové zbraně a provést s nimi čarodějská gesta u srdce svých nepolapitelných nepřátel, jako je například vědomí vlastní důležitosti, která k tobě přichází v přestrojení za sebelítost, morální rozhořčení či oprávněný smutek,“ pokračovala Clara.

Jen jsem na ni v úžasu zírala. Pokračovala, jen aby mě obvinila, že jsem slabá, a v okamžiku, kdy je na mě vyvinut minimální tlak, se

hroutím. Nejvíc se mě však dotklo, když řekla, že všechny ty měsíce rekapitulování neměly žádný smysl; byly jen povrchním sněním, protože jsem nedělala nic jiného, než si ve vzpomínkách nostalgicky vybavovala svoji úžasnou osobnost, nebo dávala průchod lítosti při vzpomínkách na nepřilíh světlé okamžiky svého života.

Nechápala jsem, proč mě tak divoce napadá. V uších mi hučelo a popadl mě vztek. Začala jsem neovladatelně brečet a nenáviděla se za to, že jsem dala Claře příležitost, aby zraňovala mé city. Její slova jsem slyšela, jako by přicházela z velké dálky: „...sebedůležitost, nedostatek smyslu, nepřiměřené ambice, nepřiznaná smyslnost, zbabělost; seznam nepřátel, kteří se snaží zarazit tvůj let, je nekonečný, a v boji proti nim musíš být neúnavná.“

Řekla mi, ať se uklidním. Vysvětlovala, že se jen pokoušela mi demonstrovat, že našimi skutečnými nepřáteli jsou naše návyky a pocity a že jsou stejně tak škodlivé a nebezpečné jako po zuby ozbrojený zločinec, kterého můžeme potkat na silnici.

„Nagual ti dal ty křišťály, aby ti pomohl nashromáždit energii,“ řekla. „Jsou vynikajícími nástroji pro soustředění a zaměření vědomé pozornosti. Je to typická vlastnost všech krystalických křemenů a tyto křišťály jsou určeny zvláště pro tento konkrétní účel. Jediné, co musíš udělat, abys toho dosáhla, je provádět s nimi čarodějská gesta.“

V té chvíli jsem toužila, abych měla své křišťály u sebe; namísto toho jsem upřela pohled do soucitných, zářivých Manfredových očí. Napadla mě myšlenka, že odrážejí světlo přesně tak jako krystalické křemeny. V setině vteřiny, kdy jsem hleděla do jeho očí a ty opětovaly můj pohled, vynořila se mi v mysli iracionální jistota. Náhle jsem věděla, že Manfred je čaroděj starodávné tradice, duše čaroděje, která byla jaksi uvězněna v psím těle. V momentě, kdy jsem na to pomyslela, ze sebe Manfred vydal ostré zavytí, jako by mi přisvědčoval.

Taky mě napadlo, jestli to nebyl Manfred, kdo pro mě v jeskyni objevil ty křišťály, nebo spíše jestli to nebyl on, kdo na to místo při-

vedl naguala, stejným způsobem, jako mě zavedl na moji oblíbenou pozorovatelnu v kopcích, z níž byla vyhlídka na dům a okolí.

„Jednou ses mě ptala, jak je možné, že toho o křišťálech tolik vím,“ řekla Clara a přerušila tak moje spekulování. „Tehdy jsem ti to nemohla říct, protože ses ještě nesetkala s naguaem. Ale teď, když jste se seznámili, ti můžu říct, že...“ Zhluboka se nadechla a naklonila se ke mně: „Jsme čarodějové příslušející k téže tradici jako čarodějové dávných dob. Zdědili jsme všechny jejich esoterické rituály a zaklínadla, ale přestože víme, jak je používat, nezajímá-me se o to, abychom je uvedli v činnost.“

„Manfred je starodávný čaroděj!“ vykřikla jsem ohromeně, aniž bych si ovšem uvědomila, že jsem se jí nezmínila o svých mentálních spekulacích.

Clara se na mě podívala, jako by pochybovala o mém duševním zdraví, a pak se dala do takového řehotu, že další hovor byl nemožný. Slyšela jsem Manfredův štekot a zdálo se mi, že se řehtá i on. Nejstrašidelnější na tom bylo, že bych mohla přísahat, že Clařin smích buďto vyvolával ozvěnu, nebo se tam smál ještě kdosi jiný, skrytý za rohem domu.

Cítila jsem se jako naprostý idiot. Clara očividně netoužila slyšet podrobnosti o světle odrážejícím se v Manfredových očích.

„Říkala jsem ti, že ti věci docházejí pomalu a tvoje inteligence je na pováženou, ale tys mi nevěřila,“ chichotala se. „Ale nedělej si s tím hlavu, ani nikdo z nás není tak inteligentní. Všichni jsme domýšliví, zabedněné a natvrdlé opice.“

Zafukala mi na hlavu, aby mi to řádně objasnila. Vůbec se mi nelíbilo, že jsem byla nazvána natvrdlou opicí, ale byla jsem ještě pořád příliš rozrušená svým objevem, takže jsem ponechala tu poznámku bez povšimnutí.

„Nagual má mnoho dalších důvodů k tomu, proč ti dal ty křišťály,“ pokračovala Clara, „ale to ti bude muset vysvětlit sám. Víím jistě jen jednu věc, že si na ně budeš muset zhotovit váček.“

„Jaký váček?“

„Ochranný obal z jakéhokoli materiálu, který považuješ za vhod-

ný. Můžeš použít jemnou kůži, plst' či kus látky, nebo i dřevo, pokud si je vybereš.“

„Z čeho sis zhotovila váček ty, Claro?“

„Já jsem žádné křišťály nedostala,“ řekla, „ale jedenkrát, v mládí, jsem je držela v ruce.“

„Mluvíš o sobě, jako bys byla stará. Čím častěji tě vídám, tím mi připadáš mladší.“

„To je proto, že provádím spoustu čarodějských gest, abych vytvořila tuto iluzi,“ odpověděla, smějíc se s dětskou nevázaností. „Čarodějové vytvářejí iluze. Jen se podívej na Manfreda.“

Při zmínce o jeho jméně vystrčil Manfred hlavu zpoza stromu a civěl na nás. Měla jsem zvláštní pocit, že ví, že o něm mluvíme, a nechce propást jediné slovo.

„Co je s Manfrede?“ ptala jsem se a bezděčně jsem ztišila hlas.

„Jeden by přísahal, že je pes,“ řekla Clara šeptem. „Ale to jeho síla vytváří iluzi.“ Štouchla do mě a spiklenecky na mě zamrkala. „Víš, máš naprostou pravdu, Taisho. Manfred vůbec není pes.“

Nedokázala jsem říci, zda mě chce lichocením přimět, abych s ní kvůli Manfredovi souhlasila, protože ten teď seděl vzpřímeně a určitě poslouchal každé naše slovo, nebo zda opravdu myslela vážně, že Manfred není žádný pes. Než jsem to ale mohla zjistit, jakýsi neodbytný hlasitý hluk ozývající se zevnitř domu přinutil Claru a Manfreda vyskočit a chvátat tím směrem. Vydala jsem se za nimi, ale Clara se ke mně otočila a řekla stroze: „Ty zůstaň, kde jsi. Za okamžik jsem zpátky.“

Utíkala do domu s Manfrede v patách.

14.

Uplynuly týdny, pak měsíce. Po pravdě řečeno jsem příliš běh času nevnímala. Spolu s Clarou a Manfrede jsme žili v dokonalé harmonii. Clara mě přestala urážet, ale možná jsem se prostě jen přesta-

la cítit napadána. Veškerý čas jsem trávila rekapitulováním a cvičením kung-fu s Clarou nebo s Manfrede, jenž byl při svých čtyřiceti kilech masa a kostí docela nebezpečným soupeřem. Byla jsem přesvědčena, že náraz jeho hlavy se vyrovná ráně pěstí od prvotřídního bojovníka.

Trápil mě ale určitý rozpor, který mi připadalo obtížné vyřešit. Zatímco Clara tvrdila, že moje energie je neklamně na vzestupu, jelikož jsem teď mohla klidně rozmlouvat s Manfrede, osobně jsem měla pocit, že opak je pravdou: pomaličku jsem ztrácela nervy.

Kdykoli jsme se s Manfrede ocitli o samotě, naplnil mě nepopsatelný pocit náklonnosti. Ve skutečnosti jsem ho zbožňovala. A právě díky tomuto neopodstatněnému pocitu lásky, jež mezi námi vytvořila most, na mě mohl čas od času přenášet svoje myšlenky a nálady. Poznala jsem, že Manfredovy city byly prosté a upřímné; projevoval se bezprostředně jako dítě. Pociťoval štěstí, uspokojení, byl pyšný na své úspěchy a měl strach ze všeho, co se náhle obrátilo v hněv. Ale nejobdivuhodnější mi na něm připadala jeho odvaha a schopnost soucitu. Vycítila jsem, že vlastně Claru lituje, že vypadá jako ropucha. Pokud jde o odvahu, byl naprosto nepřekonatelný. Byla to odvaha rozvinutého vědomí, jež si je vědomo svého vlastního uvěznění. Manfred, to byl prostě tvor mimo hranice mého chápání. Této nucené osamocenosti by nikdo nedokázal čelit takovým způsobem, pokud by neměl s ničím neporovnatelnou odvahu.

Jednou odpoledne po návratu z jeskyně jsem se posadila do stínu zapotového stromu, abych si trochu odpočinula. Po chvíli se ke mně přilouдал Manfred a jak dlouhý tak široký se mi rozplácl přes nohy a v mžiku usnul. Jak jsem tak poslouchala jeho chrápání a v klíně se mi rozlévalo teplo sálající z jeho těžkého těla, přišly na mě dřímoty. Musela jsem usnout, protože náhle jsem se probudila ze sna, v němž jsem se hádala se svou matkou o tom, že stříbrné přístroje není radno po umytí uklízet. Pan Abelar mě pozoroval nelítostným chladným zrakem. Z jeho pohledu, postoje, výrazně ostrých rysů a soustředěného výrazu jsem nabyla dojmu, že je orlem. Naplnil mě posvátnou úctou a bázní.

„Co se stalo?“ ptala jsem se zmateně. Světlo i teplota vzduchu se změnily. Byla už téměř tma, na patio padly stíny soumraku.

„Stalo se to, že Manfred tě ovládl a teď jako démon využívá tvoji energii,“ řekl s širokým úsměvem. „Dělal mi to samé. Vypadá to, že je mezi vámi opravdové pouto. Zkus na něj zavolat *sapito* a uvidíme, zda ho to rozzuří.“

„To teda ne. To nemůžu udělat,“ řekla jsem a prsty se probírala Manfredovou srstí na hlavě. „Je krásný a jedinečný a ničím ro-pu-ču nepřipomíná.“

Připadalo mi absurdní, že jsem to slovo nakonec hláskovala, něco ve mně však nechtělo riskovat, že Manfreda popudím.

„I ropuchy jsou krásné a jedinečné,“ řekl pan Abelar a šlehl po mně očima.

Pohnuta náhlou zvědavostí, naklonila jsem se nad Manfreda a zašeptala mu do ucha „*sapito*“; pouze s těmi nejlepšími úmysly. Manfred zívnu, jakoby znuděn mojí snahou s ním soucítit.

Pan Abelar se pousmál. „Pojď, vrátíme se do domu,“ řekl, „než ti Manfred vysaje všechnu energii. Ostatně je tam tepleji.“

Odvalila jsem Manfreda ze svého klína a následovala pana Abelara do domu. Velice formálně jsem se usadila v obývacím pokoji, značně nesvá, že jsem se ocitla sama s mužem v tmavém prázdném domě. Rozžal petrolejovou lampu, pak usedl na pohovku v úctyhodné vzdálenosti ode mne a řekl: „Předpokládám, že mi chceš položit nějaké otázky. Teď je na to vhodná doba, tak jen do toho, ptej se.“

Na okamžik jsem měla v hlavě pusto a prázdno. Tak bezprostřední setkání s jeho intenzivním pohledem mě naprosto vyvedlo z míry. Nakonec jsem se zeptala: „Ráda bych věděla, co se mi přihodilo ten večer, co jsem vás poznala. Clara měla pocit, že mi to nedokáže adekvátně vysvětlit, a já sama si z toho moc nepamatuji.“

„Převzal vládu tvůj dvojník,“ řekl věcně. „A ty jsi ztratila vládu nad svým každodenním já.“

„Co tím myslíte, že jsem ztratila vládu,“ ptala jsem se znepokojeně. „Udělal jsem něco, co jsem neměla?“

„Nic, o čem bys nemohla říct své matce,“ zachichotal se. Oči mu

šelmovsky jiskřily. „Ale vážně, udělala jsi jedno jediné, vrhla jsi svou světelnou síť tak daleko, jak jen jsi dokázala. Naučila ses, jak spočinout v této neviditelné síti, která je vlastně tvojí součástí. Jednoho dne, až budeš v této činnosti zběhlejší, začneš možná využívat její vlákna k tomu, abys pohybovala věcmi a měnila je.“

„Dvojník se nachází uvnitř nebo vně fyzického těla?“ ptala jsem se. „Ten večer se mi zdálo, že na okamžik evidentně převzalo vládu něco mimo mě.“

„Tam i tam,“ řekl pan Abelar. „Je současně uvnitř i vně fyzického těla. Jak bych to nejlépe vysvětlil? Abys mohla tento pochod řídit, musí se část, která se volně vznáší prostorem, spojit s energií, která je uložena ve fyzickém těle. Vnější síla je přivábena a ovládána neochvějnou koncentrací, zatímco vnitřní energie se uvolňuje otevřením jistých mysteriózních bran, nacházejících se v těle a kolem něj. Jakmile se tyto dvě části spojí, vzniklá síla umožní člověku provádět nepředstavitelné kousky.“

„Kde se nacházejí ty mysteriózní brány, o nichž mluvíte?“ zeptala jsem se. Nedokázala jsem mu zpříma pohlédnout do očí.

„Některé jsou těsně pod kůží, jiné hluboko v těle,“ odpověděl pan Abelar. „Existuje sedm hlavních bran. Jsou-li zavřené, zůstává naše vnitřní energie uvězněna uvnitř těla. Přítomnost dvojníka v nás je natolik prchavá, že můžeme projít celým životem, aniž bychom se kdy dozvěděli, že vůbec existuje. Ale jakmile se člověk chystá dvojníka uvolnit, brány musí být otevřené, a to se děje prostřednictvím rekapitulace a dechových cviků, jež ti ukazovala Clara.“

Pan Abelar mi slíbil, že poté, co úspěšně skutečným abstraktní let, on sám mě povede, abych rozvážně otevřela první bránu. Zdůraznil, že nezbytnou podmínkou otevření těchto bran je absolutní změna postoje; spíše než jakákoli hmotná tělesná struktura jsou to naše předpojaté názory, že jsme pevní, co drží dvojníka uvězněného uvnitř těla.

„Popíšte mi, kde se ty brány nacházejí, abych je mohla sama otevřít?“

Podíval se na mě a zavrtěl hlavou. „Nerozvážně si zahrávat se si-

lou skrytou za branami je pošetilé a nebezpečné," varoval mě. „Dvojníka je nutno uvolňovat postupně, harmonicky. Ovšem nezbytným předpokladem je život v celibátu.“

„Proč je celibát tak důležitý?“ zeptala jsem se.

„Clara ti snad neřekla o světelných larvách, které muži zanechávají v ženském těle?“

„Řekla," opáčila jsem celá nesvá a v rozpacích. „Ale musím se přiznat, že jsem jí tak docela nevěřila.“

„To byla chyba," řekl rozzlobeně. „Neboť bez předběžné důkladné rekapitulace bys doslova otevřela nádobu plnou červů. A každým dalším pohlavním stykem bys jen přilévala oleje do ohně.“

Hlučně se zasmál, až jsem se cítila trapně.

„Ale vážně, shromažďování sexuální energie je prvním krokem na cestě k éterickému tělu, cestě k vědomé pozornosti a k absolutní svobodě.“

V tom okamžiku vstoupila do obývacího pokoje Clara, oblečená v rozevlátém bílém hábitu, v němž vypadala jako obrovská ropucha. Začala jsem se hihňat, že mě napadají takové neuctivé myšlenky, a po očku jsem pošilhávala po panu Abelarovi, který, na to bych mohla vzít jed, si myslel totéž. Clara se uvelebila v křesle a usmála se na nás, kteří jsme ji rozpačitě pozorovali z protější pohovky.

„Už jste se dostali k tématu bran?“ vyptávala se zvědavě pana Abelara. „Proto tiskne Taisha nohy tak silně k sobě?“

Pan Abelar přikývl s naprostou vážností. „Právě jsem se jí chystal říct, že jedna velká brána se nachází v sexuálních orgánech. Ale nemyslím si, že by pochopila, o čem mluvím. V této oblasti je pořád ještě ovládána spoustou mylných představ.“

„To rozhodně," přitakala Clara a mrkla na mě.

Oba současně vybuchli takovým záchvatem smíchu, že jsem se cítila úplně odstrčená. Nesnášela jsem, když se mi někdo smál a mluvil o mně, jako bych tam nebyla. Chtěla jsem jim dát najevo, že mi vůbec nerozumí, vtom Clara opět promluvila. Tentokrát mě oslovila přímo.

„Už chápeš, proč ti doporučujeme, abys žila v celibátu?“

„Abych špěla ke svobodě," řekla jsem, citujíc slova pana Abelara.

Drze jsem se zeptala Clary, jestli se ona a pan Abelar zdržují sexuálního styku, nebo mi jen doporučují chování, které sami nejsou ochotni dodržovat.

„Řekla jsem ti, že nejsme manželé," odvětila Clara, aniž by ji to v nejmenším vyvedlo z míry. „Jsme čarodějové, kteří se zajímají o sílu, o shromažďování energie, nikoli o její ztrátu.“

Otočila jsem se k panu Abelarovi a zeptala se ho, zda je opravdu čaroděj a co to vlastně obnáší. Neodpověděl mi. Namísto toho se zadíval na Claru, jako by ji žádal o svolení odhalit mi nějaké tajemství. Clara přikývla sotva postřehnutelným souhlasným gestem.

„Nejsem srozuměn se slovem čaroděj," řekl. „Je to výraz zahrnující současně i pověry a činy, které nemají s tím, čím se zabýváme my, nic společného.“

„Čím konkrétně se zabýváte vy?“ vyptávala jsem se. „Podle Clary jen vy mi to můžete objasnit.“

Pan Abelar se napřímil a vrhl na mě děsivý pohled, který mě vyburcoval k pozornosti. „Jsme skupina, která sestává ze šestnácti lidí, včetně mě a jednoho stvoření: Manfreda," začal formálně. „Deset z nich jsou ženy. Všichni máme společný zájem: zasvětili jsme svůj život rozvíjení dvojníka. Využíváme svých éterických těl a pokračujeme mnoho přírodních zákonů hmotného světa. Jestli tedy tohle znamená být čarodějem, potom jsme všichni čarodějové. Pokud ne, pak jimi nejsme. Je ti to teď jasnější?“

„Učíte mě o dvojníkovi, znamená to tedy, že ze mne bude taky čarodějka?“ zeptala jsem se.

„To nevím," odpověděl a zvědavě mě zkoumal očima. „To všechno závisí na tobě. Vždy záleží na každém jednotlivci, zda svůj osud naplní, nebo se s ním mine.“

„Clara ale říkala, že pobyt každého člověka v tomto domě je řízen nějakým záměrem. Proč jsem byla vybrána?“ ptala jsem se. „Proč právě já?“

„Tvoji otázku je těžké zodpovědět," řekl pan Abelar s úsměvem. „Řekněme, že jsme nuceni, abychom tě vzali mezi sebe. Vzpomínáš

na tu noc před pěti lety, když jsi byla přistižena s jedním klukem ve značně kompromitující situaci?"

Okamžitě jsem začala kýchat, což byla moje obvyklá reakce, když jsem se cítila ohrožena. Vzpomněla jsem si na tu dobu v průběhu rekapitulování, a jako bych se v té trapné situaci ocitla znovu. Bylo mi tehdy čtrnáct a byla jsem posedlá klukama. Agresivně jsem je naháněla, kde se dalo, stejně jako jsem běhávala za svými bratry, když jsem byla ještě dítě. Zoufale jsem toužila být někým milována, protože jsem v koutku duše věděla, že moje vlastní rodina mě nemá v lásce. Ale pokaždé to skončilo tím, že jsem svého případného nápadníka vytrašila dřív, než mohlo k něčemu dojít. Pro moji smělost si všichni mysleli, že jsem holka volných mravů, schopná všeho. Následkem toho jsem měla tu nejhorší možnou pověst, navzdory skutečnosti, že jsem se nedopustila ani poloviny těch věcí, jež mi přičítali moji známí a moje rodina.

„Byla jsi přistižena na jídelním pultu, když jsi pracovala v koncesionářském kiosku v autokině v Kalifornii, pamatuješ?" slyšela jsem slova pana Abelara.

Jak bych si to mohla nepamatovat? Byl to nepochybně jeden z nejhorších zážitků mého života. Ale protože to bylo moje citlivé místo, zdráhala jsem se je důkladně zrekapitulovat, vždy jsem se pohybovala jen po okraji. Stalo se to v době středoškolských prázdnin. Pracovala jsem tehdy na letní brigádě v kině, kde jsem prodávala hot dogy a limonády. Před koncem prázdnin mi Kenny, mladík, který byl ve stánku vedoucí, řekl, že mě miluje. Až do té chvíle byl pro mě vzduch, dělala jsem si totiž zálsusk na šéfa, který byl hezký a bohatý. Ten se bohužel zajímal o Ritu, mou rudovlasou sokyni; bylo jí devatenáct a byla nádherná. Každý večer, hned co začal hlavní program, vklouzla do šéfovy kanceláře a zamkla dveře. Když se těsně před přestávkou vynořila, měla svou růžovobílou uniformu pokladní celou zmačkanou a vlasy zplihlé a rozčuehané. Hrozně jsem Ritě záviděla všechnu tu pozornost, které se jí dostávalo. Ještě to zhoršilo její povýšení na funkci pokladní, zatímco já musela dále obcházet s popcornem a prodávat limonády u pultu.

Když Kenny přišel s tím, jak jsem krásná a žádoucí, začala jsem ho vidět v úplně jiném světle. Naprosto jsem přehlédla skutečnost, že měl příšerné uhry, pil hektolitry piva, poslouchal country a mluvil s výrazným texaským přízvukem. Zčistajasna mi připadal mužný a něžný a zajímala jsem se o jediné: zda jsou jeho rodiče katolíci a vědí, že kouří marjánku. Už jsem se do něj stačila zamilovat a nechtěla jsem, aby nám nějaké osobní maličkosti stály v cestě.

Jakmile jsem mu oznámila, že ke konci týdne v práci končím, protože odjíždím s rodinou na prázdniny do Německa, Kenny se rozzuřil. Obvinil mé rodiče, že nás chtějí úmyslně rozdělit. Vzal mě za ruku a přísahal, že beze mne nemůže žít. Nabídl mi sňatek, ale nebylo mi ještě šestnáct, tak jsem mu řekla, že budeme muset počkat. Vášnivě mě objal a zašeptal, že když nic jiného, mohli bychom se aspoň pomilovat. Nevěděla jsem, jestli myslí předtím, než odjedu do Německa, nebo rovnou v té chvíli, ale absolutně jsem s ním souhlasila a rozhodla se, že nejlepší to bude okamžitě. Měli jsme nějakých dvacet minut před první přestávkou; bez váhání jsem odsunula zbytek zemlí z pracovního stolu a začala se svlékat.

Vyděsilo ho to. Trásl se jako malý kluk, ačkoli už mu bylo dvacet dva. Líbali jsme se a objímali, ale ještě než mohlo vůbec k něčemu dojít, byli jsme vyrušeni jakýmsi staříkem, který vtrhl do místnosti. Jakmile mu došlo, co tam provádíme, popadnul koště, slaměným koncem mě přetáhl přes záda a polonahou mě naháněl po foyer, před očima lidí, kteří stáli frontu u bufetu. Slyšela jsem smích a urážky. Aby toho nebylo málo, poznala jsem mezi nimi dva učitele ze školy. Byli stejně tak šokovaní, že mě vidí, jako jsem byla já, že vidím je. Jeden z nich referoval o této trapné příhodě řediteli, a ten o něm informoval moje rodiče. Než pomluvy utichly, stala jsem se terčem posměchu celé školy. Dlouhé roky potom jsem nenáviděla toho starého muže, který na sebe vzal roli být mým morálním soudcem. Byla jsem přesvědčena, že mi vlastně zničil život, protože Kennyho už jsem neměla nikdy znovu vidět.

„Ten muž, to jsem byl já," řekl pan Abelar, jako by mi četl myšlenky.

V té chvíli na mě v plné síle dolehla vzpomínka na mé veřejné ponížení. A mít před sebou člověka, který to všechno spískal, to bylo víc, než jsem byla schopna snést. Ovládl mě ničím nezmírněný pocit křivdy a z očí se mi vyřinuly slzy jako hrachy. A nejhorší na tom bylo, že pan Abelar očividně vůbec nelitoval toho, co způsobil.

„Od toho večera jsem tě všude hledal,“ řekl pan Abelar s lišáckým úsměvem.

Z jeho pohledu a slov jsem se domýšlela všemožných zvrácených sexuálních narážek. Moje srdce hrozilo explodovat rozhořčením a strachem. Teď jsem věděla, že mě Clara přivedla do Mexika z nekalých důvodů a od začátku se soustředila na nějaký tajný plán, který oni dva spolu zosnovali, zahrnující spoustu nevázaného sexu. Nevěřila jsem jejich tvrzení o celibátu ani na vteřinu.

„Jaké se mnou máte úmysly?“ ptala jsem se hlasem přeskakujícím strachem.

Clara na mě zmateně pohlédla a pak se rozesmála, jako by jí teprve teď došlo, co se mi honí hlavou. Pan Abelar položil Clare tutéž otázku a přitom napodobil můj zlomený hlas, „Jaké se mnou máte úmysly?“ Pak se jeho burácivý smích spojil s Clařiným a rozezněl se celým domem. Z Manfredova pokoje se ozvalo ostré zavytí; znělo jako hlasitý smích. Cítila jsem se víc než mizerně, byla jsem naprosto zdrcená. Zvedla jsem se k odchodu, ale pan Abelar mě vtlačil zpátky na pohovku.

„Stud a vědomí vlastní důležitosti, to je příšerná kombinace,“ řekl vážně. „Vůbec jsi tu událost nezrekapitulovala, jinak by ses teď nenacházela v takovém stavu.“ Po chvíli nabyl jeho divoký pohled téměř laskavého výrazu, a dodal: „Clara a já ti nechceme nic udělat. Sama sis toho způsobila víc než dost. Tenkrát večer jsem hledal toalety a otevřel dveře označené nápisem – *Jen pro zaměstnance*. A jelikož nagual nikdy neudělá takovou nedbalou chybu, protože si je za všech okolností vědom toho, co dělá, nutně jsem předpokládal, že bylo osudem předurčeno, abych tě našel, a že máš pro mě nějaký mimořádný význam. Když jsem tě tam uviděl polonahou, jak se

chystáš oddat nějakému slabochovi, který ti mohl zničit život, zareagoval jsem dost neobvykle a přetáhnul tě koštětem.“

„Díky vám jsem se stala terčem posměchu pro celou moji rodinu a své známé,“ zaječela jsem.

„To je možné. Současně jsem však zachytil tvoje jemné tělo a ovinul ho vlákem energie,“ řekl. „Od toho dne jsem vždycky věděl, kde právě jsi, přestože mi trvalo celých pět let, než jsem tě dostal na takovou úroveň, abys byla ochotna poslouchat, co ti mám sdělit.“

Poprvé to, co říkal, sedělo. Nevěřicně jsem na něj zírala.

„Tím myslíte, že jste po celý ten čas věděl, kde jsem?“ vyptávala jsem se.

„Sledoval jsem každý tvůj pohyb,“ řekl rozhodně.

„Chcete říct, že jste mě špehoval,“ důsledky toho, co řekl, pomalu vysvítaly na povrch.

„Ano, jinak řečeno,“ připustil.

„I Clara věděla, že žiju v Arizoně?“

„Přirozeně. Všichni jsme věděli, kde jsi.“

„Pak to tedy nebyla náhoda, že mě toho dne potkala v poušti,“ zaječela jsem se.

Rozlíceně jsem se obrátila na Claru. „Šla jsi najisto, věděla jsi, že tam budu, je to tak?“

Clara přikývla. „Přiznávám. Chodila jsi tam pravidelně, takže nebylo těžké tě sledovat.“

„Ale mně jsi řekla, že ses tam ocitla náhodou,“ vykřikla jsem. „Lhala jsi mi; lstí jsi mě přinutila, abych s tebou jela do Mexika. A lžeš mi od té doby a za zády se mi směješ, bůh ví z jakých pohnutek.“ Všechny pochyby a podezření, které jsem potlačovala celé měsíce, konečně vypluly na povrch a explodovaly.

„Měla jsi z toho jenom srandu,“ zaječela jsem, „vidět, jak jsem hloupá a naivní.“

Pan Abelar na mě vrhl divoký pohled, to mi ale nezabránilo, abych ho dále upřeně nepozorovala. Lehce mi poklepal na temeno, aby mě uklidnil.

„Šeredně se mýlíte, mladá dámo,“ reagoval stroze. „Nedělali jsme

to všechno pro legraci. Je pravda, že se často hodně nasmějeme nad tvými pitominkami, ale žádný z našich činů není podvod ani lež. Jsou míněny zcela vážně; ve skutečnosti jsou pro nás otázkami života a smrti.“ Jeho vážnost a upřímná naléhavost v hlase způsobily, že nával zlosti pominul a zanechal ve mně jen beznadějný zmatek.

„Co vlastně po mně Clara chtěla?“ zeptala jsem se, pohled upřený na pana Abelara.

„Pověřil jsem Claru tím nejožehavějším úkolem: přivést tě domů,“ vysvětloval. „A to se jí podařilo. Následovala jsi ji, poslušna svého vlastního vnitřního puzení. Je neobyčejně těžké tě přinutit přijmout něčí pozvání, ovšem abys přijala pozvání od úplně cizího člověka, to je téměř nemožné. Přesto to dokázala. Byl to její mistrovský tah! Neměl jsem než slova chvály a obdivu nad tím, jak výborně svůj úkol zvládla.“

Clara najednou vyskočila na nohy a graciálně se uklonila. „Teď ale bez legrace,“ řekla a opět se posadila s vážným výrazem ve tváři, „nagual má pravdu; byla to ta nejtěžší věc, kterou jsem ve svém životě udělala. Na malý okamžik jsem si tehdy myslela, že dovolíš, aby v tobě převládla tvoje podezřívavá povaha, a řekneš mi, ať zmizím. Musela jsem ti dokonce zalhat a říct ti, že mám tajné buddhistické jméno.“

„Ty žádné nemáš?“

„Ne. Nemám. Moje touha po svobodě ve mně sežehla všechna tajemství.“

„Přesto mi stále není jasné, jak Clara věděla, kde mě najít,“ řekla jsem a pohlédla na pana Abelara. „Jak věděla, že jsem právě v tu konkrétní dobu v Arizoně?“

„Díky tvému dvojníkovi,“ odvětil pan Abelar, jako by šlo o tu nej-samozřejmější věc.

Ve chvíli, kdy to vyslovil, se mi náhle rozjasnilo v hlavě a přesně jsem chápala, co tím míní. Po pravdě řečeno, věděla jsem, že je to jediný možný způsob, jak mi mohli být neustále na stopě.

„Ten večer, když jsem tě tak vystrašil, jsem k tvému éterickému tělu přivázel vlákno energie,“ vysvětloval. „A protože je dvojník

tvoren z čisté energie, označit ho není tak těžké. Cítil jsem, že vzhledem k okolnostem našeho setkání, to bude to nejmenší, co pro tebe mohu udělat. Jako formu ochrany.“

Pan Abelar na mě pohlédl v očekávání dalších otázek. Moje mysl však měla napilno ve snaze vzpomenout si na ostatní podrobnosti ohledně toho, co se stalo ten večer, když vtrhl do místnosti.

„Chceš se mě zeptat, jak jsem si tě poznačil?“ řekl a pátravě mě pozoroval.

Sluch se mi náhle zbystřil, prostor kolem byl nabit energií a všechno do sebe zapadalo. Nemusela jsem se pana Abelara ptát, jak to udělal, už jsem to věděla.

„Poznačil jste si mě ve chvíli, kdy jste mě přetáhnul smetákem!“ vykřikla jsem. Bylo to úplně jasné, ale když jsem o tom přemýšlela, nedávalo to vůbec žádný smysl, vlastně to nic nevysvětlovalo.

Pan Abelar přikývl, potěšen, že jsem k tomu zjištění dospěla sama od sebe.

„Přesně tak. Poznačil jsem tě, když jsem tě udeřil do zad smetákem, jak jsem tě hnal ze dveří. Zanechal jsem uvnitř tebe speciální druh energie. A od onoho večera je tato energie v tobě uložena.“

Clara přistoupila blíž a zkoumavě si mě prohlížela. „Nikdy sis nevšimla, že máš levé rameno výš než pravé?“

Věděla jsem, že jedna lopatka mi vyčnívá o něco víc než druhá, díky čemuž jsem často pocítovala napětí v krku a ramenou.

„Myslela jsem, že to mám od narození,“ odtušila jsem.

„Nikdo se nerodí s nagualovým znamením,“ zasmála se Clara. „Nagualova energie je uložena za tvou levou lopatkou. Přemýšlel trochu; máš ramena vychýlená od té doby, co tě nagual udeřil smetákem.“

Musela jsem připustit, že to bylo zhruba v době, kdy jsem pracovala na letní brigádě v autokině, když si moje matka poprvé všimla, že s mými zády není něco v pořádku. Při zkoušení letních šatů, které mi ušila, viděla, že mi dobře nesedí. Zděsila se, když zjistila, že chyba není v šatech, ale v mých lopatkách: jedna byla očividně výš než druhá. Příští den mě nechala vyšetřit rodinným doktorem, který

došel k závěru, že mám páteř lehce vychýlenou do strany. Můj stav diagnostikoval jako kongenitální skoliózu, ale ujistil matku, že zakřivení je tak nepatrné, že si s tím nemáme dělat starosti.

„Ještě dobře, že nagual v tobě nezanechal příliš mnoho energie.“ dobírala si mě Clara, „jinak by byl z tebe hrbáč.“

Tázavě jsem se obrátila na pana Abelara. Cítila jsem, jak mi svaly na zádech tuhnou, což se mi stávalo obvykle, když jsem byla nervózní. „Teď, když jste si mě přitáhl až sem, jaké se mnou máte úmysly?“ zeptala jsem se.

Pan Abelar přistoupil o krok blíže. Soustředěně na mě upřel svůj chladný pohled. „Ode dne, co jsem tě našel, si přeji, abych pro tebe mohl udělat jediné: totéž, co jsem pro tebe udělal onoho večera,“ odpověděl vážně, „otevřít dveře a vyhnat tě ven. Tentokrát chci otevřít dveře každodenního světa a vyhnat tě ven na svobodu.“

Jeho slova a charisma, jímž na mě působil, ve mně rozvířily moře pocitů. Kam až moje paměť sahá, neustále jsem pátrala, vyhlížela z oken, očima prohledávala ulice, jako by mě za nejbližším rohem mělo něco nebo někdo očekávat. Vždycky jsem mívala předtuchy, sny o tom, že utíkám, ačkoli jsem vlastně nevěděla od čeho. Právě tento převládající pocit byl oním nutkáním, které mě pohnulo, abych následovala Claru na neznámé místo. A to mi také zabránilo odejít, ať se moje úkoly zdály jakkoli neuskutečnitelné. Opětovala jsem pohled pana Abelara a náhle mnou prostoupila nepopsatelná vlna blaženosti. Věděla jsem, že jsem konečně našla to, co jsem hledala. Poddala jsem se náhlému návalu toho nejryzejšího citu, sklonila se a políbila mu ruku. A z netušených hlubin svého nitra jsem vyslovila slova, která neměla žádný rozumový, ale čistě emocionální význam. „Jste můj nagual,“ řekla jsem.

Jeho oči byly rozzářené štěstím, že jsme konečně došli srozumění. Láskyplným gestem mě povískal ve vlasech, a všechny moje potlačované obavy a pocity křivdy vybuchly v záchvatu nezadržitelných slz.

Clara vstala a podala mi kapesník. „Jediný způsob, jak tě dostat z této rozesmutnělé nálady, je rozzlobit tě, nebo tě přinutit přemýš-

let,“ řekla. „Hodlám udělat obojí. Něco ti povím. Nejen že jsem věděla, kde tě mám v poušti hledat, ale vzpomínáš si na ten rozpalený, nevětraný malý byt, který jsi chtěla, abych ti pomohla vystěhovat? Tak ten dům patří mojí sestřenici.“

Nevěřicně jsem na ni zírala, neschopna vydat ze sebe jediné slovo. Smích Clary a pana Abelara byl jako ohromná dunící exploze v mé hlavě. Nic, s čím by ještě mohli přijít, už mě nemohlo víc překvapit. Jakmile pominulo počáteční ohromení, namísto toho, abych se rozzuřila nad tím, že mnou někdo manipuloval, naplnila mě posvátná bázeň nad neuvěřitelnou precizností jejich manévrování a nezměrností jejich moci, která, jak jsem konečně pochopila, nebyla vládou nade mnou, ale nad sebou samými.

15.

Jednoho dne, několik měsíců poté, co jsem se seznámila s panem Abelarem, mě Clara, místo aby mě poslala do jeskyně rekapitulovat, požádala, abych jí dělala společnost, zatímco kutila cosi na zahradě. Pozorovala jsem ji, jak nedaleko zeleninové zahrady, za zadním patiem domu, pečlivě shrabuje listí na hromadu. Na vrcholku kupky opatrně naaranžovala pár suchých hnědavých listů do zvláštního elipsovitého vzoru.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se a přistoupila blíž, abych lépe viděla.

Cítila jsem se napjatá a zasmušilá, neboť jsem celé dopoledne strávila v jeskyni rekapitulováním vzpomínek na svého otce. Vždycky jsem si o něm myslela, že je nabubřelý a arogantní strašák. Uvědomění, že to byl vlastně smutný, poražený muž, zlomený válkou a svými zmařenými ambicemi, mě emocionálně totálně vyčerpalo.

„Vytvářím pro tebe hnízdečko k sezení,“ odvětila Clara. „Budeš sedět v klidu jako slepice na vejcích. Chci, abys byla odpočatá. Možná budeme mít odpoledne návštěvu.“

„A kdo by to mohl být?“ ptala jsem se lhostejně.

Celé měsíce mi Clara slibovala, že mě představí ostatním členům nagualovy skupiny – svým záhadným příbuzným, kteří se konečně vrátili z Indie – ale nikdy to neudělala. Pokaždé, když jsem projevila touhu se s nimi seznámit, mě vždy odbyla tím, že se musím nejprve pročistit ještě důkladnější rekapitulací, protože ve svém nynějším stavu nejsem připravena se s někým setkat. Věřila jsem jí. Čím víc jsem zkoumala vzpomínky ze své minulosti, tím větší potřebu očistění jsem pocítovala.

„Neodpověděla jsi mi na otázku, Claro,“ řekla jsem podrážděně. „Kdo má přijet?“

„To není důležité,“ řekla a podávala mi trs suchých, měděně zbarvených listů. „Polož si je na pupek a přivaž si je k břichu rekapitulací šerpou.“

„Nechala jsem svoji šerpu v jeskyni,“ řekla jsem.

„Doufala jsem, že ji používáš tak, jak se má,“ poznamenala. „Šerpa nás povzbuzuje při rekapitulaci. Správně by sis jí měla opásat břicho a jeden její konec přivázat ke kolíku, který jsem uvnitř jeskyně zatloukla do země. Tak nespadneš a nerozbiješ si hlavu, kdybys náhodou usnula, nebo v případě, že by se tvůj dvojník rozhodl probudit.“

„Mám jít a přinést ji?“

Popuzeně zamlaskala jazykem: „Ne, na to nemáme čas. Náš host tu může být každou chvílí a já chci, abys byla uvolněná a co nejvíc v pohodě. Můžeš použít moji šerpu.“

Clara utíkala do domu a v mžiku byla zpátky s páskem šafránově žluté látky. Byl skutečně nádherný, s téměř nepostřehnutelným vyšším vzorem. Ve slunečním světle pruh hedvábí blikotal a měnil barvu z tmavě zlaté na měkkou jantarovou.

„Pokud jakákoli část tvého těla trpí bolestí nebo je zraněná, obvaž kolem ní tuto šerpu,“ radila mi Clara. „Pomůže ti uzdravit se. Má značnou sílu, protože jsem ji léta nosila u sebe při rekapitulování. Jednou budeš moci říct to samé o své vlastní šerpě.“

„Proč mi nemůžeš říct, kdo se nás chystá navštívit?“ naléhala jsem. „Víš, že nesnáším překvapení. Je to nagual?“

„Ne, někdo jiný,“ řekla, „ale osoba stejně tak mocná, ne-li mocnější. Až se s ní setkáš, musíš být tichá a vyprázdněná od myšlenek, jinak nebudeš mít z její přítomnosti žádný užitek.“

S přehnanou vážností mi Clara sdělila, že ze zásady musím dnes uplatnit všechna čarodějská gesta, která mě naučila, ne proto, že by mě chtěl někdo zkoušet, aby se ujistil, že je znám, ale protože jsem došla na křižovatku a musím začít směřovat novým směrem.

„Počkej, Claro, neděs mě řečmi o změně,“ prosila jsem. „Mám hrůzu z nových směrů.“

„Ani v nejmenším nemám v úmyslu tě děsit,“ ujišťovala mě. „Jen mám trochu obavy. Máš u sebe svoje křišťály?“

Rozepnula jsem si tričko a ukázala jí dvoudílné kožené pouzdro, které jsem si s její pomocí vyrobila na uchovávání křišťálů. Byly zajištěny jeden o druhý jako dva nože v pochvě, doplněné přečnívající patkou a uzavřené patentkou.

„Vyndeje je a měj je připravené,“ řekla. „A použij je, abys soustředila svou energii. Nečekej, až tě k tomu ona sama vyzve. Udělej to podle vlastního uvážení, kdykoli pocítíš, že potřebuješ mimořádný přísun energie.“

Z Clařiných řečí jsem snadno vyvodila dvě věci: že to bude setkání velmi důležité a že náš záhadný host bude žena.

„Je to jedna z tvých příbuzných?“ ptala jsem se.

„Přesně tak,“ odvětila Clara s odměřeným úsměvem. „Je to moje příbuzná, členka naší skupiny. Teď se uvolní a už se na nic neptej.“

Chtěla jsem vědět, kde její příbuzní bydlí. Rozhodně nemohli být ubytováni v domě, protože to bych na ně byla narazila, nebo přinejmenším zaznamenala známky jejich přítomnosti. Skutečnost, že jsem nikdy nikoho ani okem nespatriila, proměnila mou zvědavost v posedlost. Ve fantaziích jsem si představovala, že se Clařini příbuzní přede mnou úmyslně schovávají, a dokonce že mě sledují. Zlobilo mě to a zároveň ještě víc rozněcovalo moji touhu, alespoň

letmo je zahlédnout. Příčinou mého zmatku byl neklamný pocit, že jsem nepřetržitě sledována.

Schválně jsem nastražovala pasti a snažila se někoho přistihnout, ať už to byl kdokoli; nechávala jsem různě pohozené kreslicí tužky, abych viděla, jestli je někdo nesebere, nebo jsem nechávala rozevřené časopisy na určité stránce a později si ověřovala, zda někdo stránku neobrátil. V kuchyni jsem pečlivě prozkoumala všechno nádobí a hledala známky používání. Došlo to dokonce tak daleko, že na cestičce vedoucí k zadním dveřím jsem uhladila rozházený písek, potom jsem se tam o něco později vrátila a hledala na zemi otisky bot nebo cizí stopy. Navzdory veškerému mému detektivnímu usilí jsem objevila jediné stopy, a to Clařiny, Manfredovy nebo své vlastní. Byla jsem přesvědčena, že kdyby se přede mnou někdo skrýval, určitě bych si toho byla všimla. Ale vypadalo to, že v domě nikdo jiný není, přes moji neochvějnou jistotu, že jsou zde přítomni jiní lidé.

„Promiň, Claro, ale musím se tě na něco zeptat,“ vyhrkla jsem nakonec, „protože mě to dohání k šílenství. Kde bydlí tvoji příbuzní?“

Clara na mě překvapeně pohlédla. „Je to jejich dům. Samozřejmě že bydlí tady.“

„Ale kde přesně?“ vyptávala jsem se. Už už jsem se jí chtěla svěřit, jak jsem bezvýsledně kladla pasti všude možně, ale pak jsem si to rozmyslela.

„Ach tak! Už vím, co máš na mysli,“ řekla. „Navzdory svým pokusům hrát si na detektiva jsi po nich nenašla ani stopy. To ale není žádná záhada. Nikdy jsi je neviděla, protože bydlíš na pravé straně domu.“

„Cožpak nikdy nevycházejí?“

„Samozřejmě že vycházejí, ale vyhýbají se pravé polovině domu, protože tam pobýváš ty, a oni tě nechtějí vyrušovat. Ví, jak moc si ceníš svého soukromí.“

„Ale nikdy se ani neukáží? Nezachází ta snaha o nenarušování soukromí příliš daleko?“

„Ani v nejmenším,“ řekla Clara. „Aby ses mohla soustředit na republikulování, potřebuješ naprostou samotu. Když jsem ti oznámila,

že budeš mít dnes návštěvu, chtěla jsem tím říct, že jedna z mých příbuzných hodlá přijít z levé části domu sem k nám, aby se s tebou setkala. Těší se, až si s tebou promluví, ale musela počkat, dokud ses minimálně neočistila. Říkala jsem ti, že setkání s ní je daleko víc zatěžující než setkání s naguelem. Je potřeba, abys nahromadila dostatečné množství síly, jinak to přeženeš, jako se ti to stalo s ním.“

Clara mi pomohla umístit listy na břicho a přivázat je tam pruhem látky.

„Tyto listy spolu se šerpou budou tlumit ženiny útoky,“ řekla Clara, pak na mě pohlédla a mírně dodala: „a taky jiné rány. Takže, ať děláš cokoli, neodkládej je.“

„Co se má se mnou dít?“ ptala jsem se a nervózně jsem přidávala k pasu další listy.

Clara pokrčila rameny. „To bude záviset na tvój síle,“ řekla a pevně utáhla uzel na látce. „Ale soudě podle tvého výrazu, jen Bůh ví.“

Třesoucími se prsty jsem si znovu zapnula tričko a zastrčila je do svých plandavých kalhot. Se širokým šafránově žlutým pruhem kolem pasu jsem vypadala jako kulička. Listí, které mi zakrývalo břicho, bylo jako křehký kousavý polštář. Ale postupně se můj rozechvělý žaludek zklidnil; začala jsem v těch místech pociťovat teplo a celé moje tělo se příjemně uvolnilo.

„Teď se posaď na hromádku listí a dělej to, co dělají slepice,“ nařídila mi Clara.

Asi jsem musela vypadat dost překvapeně, protože se mě zeptala: „Co myslíš, že dělají slepice, když sedí na vejcích?“

„To vážně nevím, Claro.“

„Slepice setrvává v klidu a naslouchá, co se děje ve vejcích pod ní; směřuje k nim veškerou svoji pozornost. Poslouchá a za žádných okolností nedovolí, aby její soustředěnost zakolísala. Tímto neochvějným postojem působí na vylíhnutí kuřat. Je to druh tichého naslouchání, který je u zvířat zcela přirozený. Lidé je však zapoměli, a musí je proto rozvíjet.“

Clara se posadila na velký, světle šedý balvan a otočila se ke mně. Kámen měl vyhloubený důlek a vypadal jako křeslo.

„Teď dřímej, jako to dělají slepice, a svým vnitřním sluchem poslouchej, co ti říkám. Soustřed se na teplo ve svém lůně a nedovol své pozornosti, aby se někam zatoulala. Vníměj zvuky okolo sebe, ale nedovol své mysli, aby jim věnovala pozornost.“

„Opravdu tady musím takto sedět, Claro? Myslím, jestli by nebylo lepší, kdybych se osvěžila krátkým spánkem?“

„Obávám se, že ne. Jak jsem řekla, přítomnost naší návštěvnice je nesmírně vyčerpávající. Pokud se ti nepodaří nashromáždit energii, ostudně se zhroutíš. Věř mi, není tak mírná jako já. Je spíše podobná nagualovi, je nelitostná a náročná.“

„Proč je její přítomnost tak vyčerpávající?“

„Nemůže za to. Je natolik vzdálena lidem a jejich běžným zájmům, že tě její energie může naprosto zničit. Dnes už není mezi jejím hmotným tělem a éterickým dvojníkem žádný rozdíl. Tím ti chci dát na srozuměnou, že je mistr čaroděj.“

Clara si mě zkoumavě prohlédla a zkritizovala tmavé kruhy pod mýma očima. „V noci sis četla při světle petrolejky, vid’?“ spílala mi. „Proč si myslíš, že nemáme v ložnicích elektrinu?“

Řekla jsem jí, že ode dne, co jsem přijela do jejího domu, jsem nepřečetla jedinou stránku, neboť rekapitulování a všechny ostatní úkoly, jimiž mě zahrnula, mi neponechaly jedinou volnou chvíli. „Nečtu vlastně moc ráda,“ přiznala jsem se. „Ale čas od času brousím v policích tvoji knihovny v hale.“ Už jsem se nezmínila, že původně jsem chtěla říct, že jsem se tam vypravila šmírovat, abych zjistila, jestli si někdo z jejích příbuzných nevypůjčil nějakou knížku.

Zasmála se a řekla: „Někteří členové mojí rodiny jsou horliví čtenáři. Já k nim nepatřím.“

„Nečteš si snad pro zábavu, Claro?“

„Já ne. Já čtu kvůli informacím. Ale jsou mezi nimi tací, kteří čtou skutečně pro potěšení.“

„Jak je tedy možné, že jsem nikdy nezapomínala, že by nějaká kniha chyběla?“ ptala jsem se, snažíc se o hostejný tón.

Clara se uchichtla. „Mají svoji vlastní knihovnu v levé části domu,“ řekla a pak se mě zeptala: „Ty nečteš pro potěšení, Taisho?“

„Bohužel ne, taky čtu jen kvůli informacím,“ opáčila jsem.

Svěřila jsem se Clare, že radost ze čtení byla u mě zaražena v mém počátku. Bylo to v době, kdy jsem byla na střední škole. Přítel mého otce, majitel distribuční knižní firmy, dával otci s oblibou krabice s knihami, které právě vyšly. Otec měl ve zvyku je protřídít a pak mi dával vybrané knihy, které jsem musela povinně přečíst navíc ke svým pravidelným domácím úkolům. Vždycky jsem považovala za samozřejmost, že to znamená přečíst knihu do posledního řádku. Ba co víc, domnívala jsem se, že nejprve musím dokončit jednu knihu a pak se teprve mohu pustit do další. Proto pro mě bylo naprostým překvapením, když jsem měla později zjistit, že někteří lidé čtou i několik knížek najednou a přeskakují stránky dle libosti, podle toho, jakou mají právě náladu.

Clara na mě pohlédla a potřásla hlavou, jako bych byla ztracený případ. „Děti dělají pod nátlakem divné věci,“ řekla. „Teď chápu, proč máš sklon podléhat nutkavému chování. Vsadím se, že když se teď pokusíš si tyto zážitky vybavit, budeš šokovaná tím, co zjistíš. V dětství to, co je nám předkládáno, nikdy nezpochybňujeme, a tak jsi ani ty nepochybovala o tom, že musíš přečíst každou knihu od začátku až do konce. Často všichni vedeme vážné spory o tom, co je pácháno na dětech.“

„Touha seznámit se s tvojí rodinou už se pro mě stala téměř posedlostí.“

„To je jenom přirozené. Tak často jsem o nich mluvila.“

„To není pouze z toho důvodu, Claro,“ řekla jsem. „Je to skoro až fyzický pocit. Nevím proč, ale nedokážu na ně přestat myslet. Dokonce se mi o nich zdává.“

V okamžiku, kdy jsem to vyslovila, se něco v mé mysli samo přeorganizovalo. Bez obalu jsem na Claru vyrukovala s otázkou. Clara věděla, kdo jsem, a znala mě i její sestřenice, která byla moje domácí, tak mě náhle napadlo zeptat se jí, jestli neznám i ostatní její příbuzné.

„Tebe přirozeně všichni znají,“ řekla Clara, jako by to byla ta nej-samozřejmější věc. Na moji otázku však neodpověděla.

Nedokázala jsem si vůbec představit, o koho by mohlo jít. „Zep-tám se tě tedy rovnou, Claro. Znáš je?“ naléhala jsem.

„To všechno jsou otázky, na něž ti nemohu odpovědět, Taisho. Myslím, že bude lépe, když se na to nebudeš ptát.“

Přepadla mě rozmrzelost. Zvedla jsem se ze svého trůnu z listí, ale Clara mě mírným tlakem přinutila znovu se posadit. „Dobře, dobře, ty čmuchalko,“ řekla. „Pokud tě to uklidní, povím ti to. Všechny je znáš, ale určitě si nepamatuješ, že ses s nimi setkala. Domnívám se, že ani kdyby někdo z nich stál přímo před tebou, přesto bys neměla ani ten nejmenší pocit, že toho člověka znáš. Někde uvnitř však sou-časně budeš mít zvláštní pocit vzrušení. Jsi teď spokojenější?“

Její odpověď mě neuspokojila ani v nejmenším. Ve skutečnosti mě jen utvrdila v přesvědčení, že mě záměrně mystifikuje a tahá mě za nos, hrajíc si se slovíčky.

„Asi tě těší mě trápit, Claro,“ řekla jsem rozhořčeně.

Clara se hlasitě rozesmála. „Nezahrávám si s tebou, opravdu ne,“ ujišťovala mě. „Objasnit ti, kdo jsme a co děláme, je tou nejobtížněj-ší věcí na světě. Přála bych si učinit to pro tebe srozumitelnějším, ale není to v mých silách. Takže nemá smysl neustále se dožadovat vysvětlení tam, kde žádné nejsou.“

Cítila jsem se nepohodlně, a tak jsem se přesunula na zem. Nohy jsem měla celé zdřevěnělé. Clara mi poradila, abych si lehla na bři-cho a opřela si hlavu o paži ohnutou v lokti. Udělala jsem, jak mi řekla, a zjistila, že se v této pozici cítím velice pohodlně. Zdálo se mi, že do listí a do země zapouštím kořeny, zatímco moje mysl zů-stávala klidná, přesto ale ostrážitá. Clara se sklonila a láskyplně mě pohládila po hlavě. Pak se na mě zadívala takovým zvláštním sou-středěným pohledem, že jsem ji v náhlém popudu popadla za ruku a chvíli ji držela ve své dlani. „Teď musím jít, Taisho,“ řekla a uvol-nila stisk, „ale buď si jistá, ještě se uvidíme.“ V jejích zelených očích byly skvrnky zlatavého jantaru. Jejich zář byla tím posledním, co jsem viděla.

Probudila jsem se, když mi někdo píchal klacíkem do zad. Nade mnou stála nějaká cizí žena. Byla vysoká, štíhlá a neuvěřitelně pů-vabná. Měla nádherně řezané rysy, drobná ústa, rovné zuby a doko-nale tvarovaný nos. Její tvář byla oválná, jemná s téměř průsvitné bí-lou pletí, lemovaná lesklými, vlnitými šedými vlasy. Když se usmála, vyvolávala dojem, že je mladá dívka, plná odvahy a smysl-nosti. Ve chvíli, kdy se tvářila vážně, vyhlížela jako kontinentální Evropanka, elegantní, zralá žena. Její stylové oblečení se vyznačo-valo vytříbeným vkusem, hlavně její praktické boty; ve Spojených státech jsem nikdy nic podobného neviděla, neboť dobře oblečené ženy nosící pohodlné boty vypadaly vždycky usedle.

Vypadala jaksi starší a zároveň mladší než Clara; věkově byla roz-hodně starší, ale soudě podle vzhledu, zdála se být o několik let mladší. A byla obdařena něčím zvláštním. Nazvala bych to jakousi vnitřní vitalitou. Clara se v porovnání s ní zdála být pořád ve vývo-jovém stadiu, zatímco tato bytost byla dokonaným dílem. Věděla jsem, že mě s nelíčenou zvědavostí pozoruje tvor neuvěřitelně odliš-ný od běžných lidí, možná natolik jako příslušník jiného druhu.

Posadila jsem se a kvapně se představila. Zareagovala velmi sr-dečně.

„Jsem Nélida Abelarová,“ řekla anglicky. „Bydlím tady spolu s ostatními členy naší skupiny. Dva z nich už znáš, Claru a naguala Johna Michaela. Brzy se setkáš i s ostatními.“

Mluvila mírným tónem. Měla působivý hlas; byl mi tak strašně povědomý, že jsem si nemohla pomoci a nepokrytě jsem na ni zíra-la. Rozesmála se. Myslela jsem si, že se směje tomu, jak mi svaly na tváři ztuhly překvapením ve strnulém úsměvu. Matně mi byl pově-domý i zvuk jejího chraplavého smíchu; měla jsem dojem, že jsem ten smích už někdy dříve slyšela. Hlavou mi proběhla myšlenka, že jsem ji možná spatřila při nějaké příležitosti, ale za nic na světě jsem nedokázala přijít na to, kde to bylo. Čím déle jsem na ni hleděla, tím víc jsem získávala jistotu, že jsem ji kdysi znala, ale zapomněla jsem kdy.

„Co se děje, drahoušku?“ zeptala se starostlivým tónem. „Máš pocit, že jsme se už dříve setkaly?“

„Ano, ano to mám,“ řekla jsem vzrušeně, protože jsem měla pocit, že si už už vzpomenu, odkud ženu znám.

„Dříve nebo později si vzpomeneš,“ řekla konejšivým tónem, který ve mně vzbudil dojem, že není kam spěchat. „Pročišťovací dechové cviky, které děláš při rekapitulaci, ti nakonec umožní vzpomenout si na všechno, co jsi kdy dělala, včetně tvých snů. Pak budeš vědět, kde a kdy jsme se potkaly.“

Cítila jsem se trapně, že na ni tak zírám a že jsem se nechala tak zaskočit. Vstala jsem a podívala se jí do tváře. Ne však vyzývavě, ale s bázní smíšenou s obdivem.

„Kdo jste?“ zeptala jsem se jako ve snách.

„Už jsem ti řekla, kdo jsem,“ odvětila s úsměvem. „Chceš-li ale vědět, zda jsem důležitá osoba, pak tě musím zklamat. Nejsem nikdo významný. Jsem jen jednou ze skupiny lidí, kteří hledají svobodu. S naguelem už ses setkala, tudíž dalším krokem bylo setkání se mnou. A to proto, že já jsem za tebe zodpovědná.“

Jakmile jsem uslyšela, že je za mě zodpovědná, projelo mnou bodnutí strachu. Celý svůj život jsem bojovala, abych získala nezávislost a samostatnost; a bojovala jsem tak usilovně, jak jen jsem dokázala.

„Nechci, aby za mě byl kdokoli zodpovědný,“ řekla jsem. „Příliš těžce jsem bojovala, abych byla nezávislá, než abych teď někomu padla do područí.“

Myslela jsem, že se urazí, ale ona se rozesmála a poplácala mě po rameni. „To jsem nikdy neměla v úmyslu,“ řekla. „Nikdo tě nehodlá držet na uzdě. Nagual s námi mluvil o tvé neovladatelné povaze. Je doopravdy přesvědčen, že máš bojovného ducha. Vlastně si myslí, že jsi prostě potrhlá, ale v pozitivním slova smyslu.“

Pak řekla, že nagual si vysvětluje moji potřebnost tím, že jsem byla počata za velice neobvyklých a zoufalých podmínek. Pak přede mnou Nélida odhalila jisté skutečnosti ze života mých rodičů, které nikdo krom nich nemohl znát. Prozradila mi, že předtím, než

jsem byla počata, v době, kdy moji rodiče žili a pracovali v Jižní Africe, byl můj otec uvězněn z důvodů, které nikdy nikomu nevyzradil. Představovala jsem si vždycky, že vlastně nebyl ve vězení, ale že byl v internačním táboře. Podle Nélidy zachránil můj otec život jednomu dozorci. Právě ten pak pomohl mému otci utéct, jednoduše tak, že se v kritickou chvíli nedíval.

„S pronásledovateli v patách,“ pokračovala Nélida, „se vydal navštívit svou ženu, aby s ní strávil poslední okamžiky svého života. Byl přesvědčen, že bude dopaden a zabit. Během tohoto vášnivého objetí, tváří v tvář smrti, tvoje matka otěhotněla. Intenzivní strach a vášnivá touha po životě, které tvůj otec tehdy pociťoval, se přenesly na tebe. Následkem toho ses narodila neklidná a neovladatelná a obdařená vášnivou touhou po svobodě.“

Sotva jsem slyšela, co říká. Byla jsem tak ohromena tím, co mi prozradila, že mi z toho hučelo v uších a podlamovala se mi kolena. Musela jsem se opřít o kmen stromu, abych nespadla. Dřív, než jsem mohla promluvit, pokračovala.

„Tvoje matka měla důvod pro to, že byla tak nešťastná. Tajně tvým otcem pohrdala, neboť promrhal celé její rodinné dědictví, aby zaplatil za své chyby, ať už jimi bylo cokoli. Peníze se vyčerpaly a oni museli opustit Jižní Afriku ještě předtím, než ses narodila.“

„Jak můžeš vědět o mých rodičích věci, o nichž já sama nemám ani ponětí?“ ptala jsem se.

Nélida se usmála. „Vím to proto, že jsem za tebe zodpovědná,“ odpovíděla.

Opět jsem pocítila, jak mnou proběhl záchvěv strachu, až mi naskočila husí kůže. Dostala jsem strach, že pokud zná tajemství mých rodičů, určitě ví také všechno o mně. Vždycky jsem se cítila bezpečně, skrytá ve své neproniknutelné iluzorní pevnosti. Byla jsem ukořebána falešným pocitem bezpečí, v jistotě, že to, co cítím, co si myslím a co dělám, nevadí, pokud to držím v tajnosti, pokud o tom nikdo jiný neví. Teď se však ukázalo, že tato žena má přístup do mého vnitřního světa. Zoufale jsem potřebovala znovu nabýt svou ztracenou jistotu.

„Pokud nejsem ničím,“ řekla jsem vzdorně, „jsem svou vlastní paní. Nikdo za mě není zodpovědný. A nikdo mě nemůže ovládat.“

Nélida se zasmála mému náhlému vzplanutí. Povískala mě ve vlnách podobně, jako to dělával nagual, konejšivým a současně naprosto nenuceným gestem. „Nikdo se tě nesnaží ovládnout, Taishiko,“ řekla přátelským tónem. Její laskavost dokázala jako kouzelným proutkem rozptýlit můj vztek. „Všechny ty věci jsem ti řekla proto, že tě musím připravit na velice zvláštní manévry.“

Napjatě jsem poslouchala, protože z tónu jejího hlasu jsem vycítila, že mi hodlá odhalit něco děsivého.

„Clara tě přivedla na současnou úroveň opravdu mistrovským a velice účinným způsobem. Navždy jí budeš zavázána. Teď, když dokončila svůj úkol, odešla. A smutné na tom je, žeš jí ani nepoděkovala za její péči a laskavost.“

Jako mrak mě náhle zahalil jakýsi strašlivý nepojmenovatelný pocit. „Počkej, co to říkáš,“ zamumlala jsem. „Clara odešla?“

„Ano, odešla.“

„Ale vrátí se přece, že se vrátí?“ vyptávala jsem se.

Nélida zavrtěla hlavou. „Ne, jak jsem ti řekla, její práce je skončena.“

V tom okamžiku jsem poprvé za svůj život zakusila jediný opravdový cit. Ve srovnání s tím nebylo nic z toho, co jsem cítila dřív, pravdivé, ani moje zlost, ani záchvaty vzteku, ani záchvaty náklonnosti, dokonce ani moje sebelítost nebyla opravdová, v porovnání s palčivou bolestí, kterou jsem pocítila v té chvíli. Bylo to tak intenzivní, že mě to dočista ochromilo. Chtěla jsem brečet, ale nemohla jsem. Tehdy jsem poznala, že opravdová bolest nepřináší slzy.

„A Manfred? Taký odešel?“ ptala jsem se.

„Ano. Měl tě hlídat. I jeho úkol skončil.“

„A co nagual? Uvidím ho ještě?“

„Ve světě čarodějů je všechno možné,“ řekla Nélida a dotkla se mé dlaně. „Jedna věc je však jistá: není to svět, který lze považovat za samozřejmost. V tomto světě musíme své díky vyjádřit hned, protože žádné zítra neexistuje.“

Naprosto paralyzovaná, nepřítomně jsem na ni zírala. Opětovala můj pohled a zašeptala: „Budoucnost neexistuje. Je načase, aby sis to uvědomila. A až skončíš s rekapitulováním a zcela vymažeš svou minulost, nezůstane nic než přítomnost. A pak poznáš, že přítomnost je pouhý okamžik, nic více.“

Nélida mi jemně masírovala záda a upozornila mě, že bych měla dýchat. Byla jsem tak zachvácená žalem, že jsem málem dýchat zapomněla. „Změním se někdy? Mám ještě naději?“ ptala jsem se s prosbou v hlase.

Nélida neodpověděla. Obrátila se a kráčela směrem k domu. Když došla k zadním dveřím, několikrát na mě kývla ohnutým malíčkem, abych ji následovala dovnitř.

Chtěla jsem se za ní rozběhnout, ale nemohla jsem. Začala jsem kňučet, pak se ze mne vydral jakýsi podivný kvílivý vzlykot, zvuk, na němž nebylo nic lidského. Náhle jsem pochopila, proč mi Clara ovázala kolem břicha svou ochrannou šerpu – měla mě chránit před touto ranou. Lehla jsem si, zabořila obličej do hromady listů a uvolnila do ní zvířecí vzlyky, které mnou lomcovaly. Moji mučivou bolest to nijak nezmírnilo. Z pozdru jsem vytáhla kříšťály, vklínila je mezi prsty a pažemi jsem otáčela proti směru hodinových ručiček v neustále se zmenšujících kruzích. Namířila jsem kříšťály na svoji pohodlnost, svoji zbabělost a na svou marnou sebelítost.

16.

Nélida na mě trpělivě čekala u zadních dveří. Trvalo celou věčnost, než jsem se zklidnila. Bylo pozdní odpoledne. Následovala jsem ji dovnitř domu. V hale, přímo přede dveřmi do obývacího pokoje se náhle zastavila tak prudce, že jsem do ní málem vrazila.

„Jak ti už řekla Clara, bydlím na levé straně domu,“ řekla a otočila ke mně tvář. „Chci tě tam vzít. Nejprve však pojďme do obývacího pokoje, na chvíli se posadíme, abys mohla nabrat dech.“

Prudce jsem oddechovala a srdce mi rychle, nepravidelně tlouklo. „Jsem v dobré fyzické kondici,“ ujistila jsem ji. „Každý den jsem s Clarou cvičila kung-fu. I když zrovna teď se moc dobře necítím.“

„Tím, že nemůžeš popadnout dech, se neznepokojuj,“ řekla Nélida konejšivě. „Tlačí na tebe energie mého těla. Tento přílišný tlak způsobuje, že srdce ti bije rychleji. Až si na moji energii zvykneš, nebude tě zatěžovat.“

Vzala mě za ruku a dovedla ke koberečku na podlaze. Vyzvala mě, abych si sedla a opřela se zády o okraj pohovky.

„Ve chvílích, kdy jsi rozrušená tak jako teď, je dobré si opřít spodní část zad o nějaký kus nábytku. Rovněž pomáhá ohnout paže směrem dozadu a tlačit ruce proti ledvinám.“

Sezení na podlaze se zády opřenými tímto způsobem na mě mělo jednoznačně uklidňující vliv. Za pár minut jsem dýchala normálně, i stažený žaludek se postupně uvolnil.

Sledovala jsem Nélidu, jak dlouhými kroky přechází po pokoji tam a zpátky.

„Teď bys měla něco pochopit jednou provždy,“ řekla a pokračovala ve své uvolněné, pomalé chůzi. „Říkám-li, že jsem za tebe zodpovědná, myslím tím, že jsem zodpovědná za tvoji konečnou svobodu. Takže mě nekrm žádnými dalšími nesmysly o svém boji za nezávislost. Tvůj vrtošivý boj proti vlastní rodině mě nezajímá. Přestože jsi s nimi byla celý život v křížku, bojovat s nimi nemá cenu. Je načas obdařit tvoji vrozenou sílu a nevladatelný elán důstojným důvodem.“

Její přecházení, povšimla jsem si, nebylo vůbec nervózní. Byl to spíš způsob, jak upoutat moji pozornost, jelikož mě dokonale uklidňovalo, a přesto současně udržovalo v pozornosti.

Ještě jednou jsem se jí zeptala, zda ještě někdy uvidím Claru a Manfreda. Nélida mě zpražila nelítostným pohledem, který mě proklál jako šíp.

„Ne, už je neuvidíš,“ řekla. „Alespoň ne v tomto světě. Oba dva udělali to nejlepší, co mohli, aby tě připravili pro ten velký let. Jen

pokud se ti povede úspěšně probudit dvojníka a přejít do abstraktní říše, opět se setkáte. Pokud ne, stanou se vzpomínkami, o něž se občas podělíš s ostatními, nebo si je necháš pro sebe a pak poznenáhlu zapomenáš.“

Přisahal jsem jí, že na Claru a Manfreda nikdy nezapomenu; že budou navždycky mojí součástí, i kdybych je neměla už nikdy spatřit. A třebas jsem někde uvnitř tušila, že právě tak tomu bude, nedokázala jsem se s takovou definitivní rozlukou smířit. Chtěla jsem se vyplakat, jako jsem to tak lehce dělávala po celý svůj život; ale čarodějská gesta spolu s křišťály fungovaly; chuť plakat mě přešla. Teď, když jsem se opravdu potřebovala vybrečet, nešlo to. Byla jsem uvnitř prázdná. Ani slzička. Byla jsem taková jako vždycky. Chladná. Až na to, že teď už jsem to neměla čím zastít. Vzpomněla jsem si, co mi říkala Clara, že chlad neznamená krutost nebo necitelnost, ale neochvějnou odpoutanost. Konečně jsem věděla, co to znamená nepocítovat lítost.

„Nesoustřed se na svoji ztrátu,“ řekla Nélida, když si všimla mého rozpoložení. „Alespoň ne prozatím. Pojdme se raději zaměřit na podpůrné způsoby, jak nastřádat energii nutnou k tomu, abys uskutecnila nevyhnutelné: abstraktní let. Teď už víš, že patříš k nám, konkrétně ke mně. Dnes se musíš pokusit přejít se mnou na druhou stranu domu.“

Nélida si zula boty a usadila se v křesle naproti mně. Plynulým půvabným pohybem zdvihla kolena k hrudi a chodidla zapřela o židli. Přes nohy měla přetaženou dlouhou sukni, z níž jí koukaly jen kotníky a chodidla.

„Teď se pokus nebyt stydlivá, kritická ani perverzní,“ řekla.

Pak, než jsem mohla cokoli říct, nadzvedla si sukni a roztáhla nohy od sebe. „Podívej se na moji vagínu,“ nařídila mi. „Štěrbina mezi ženským a nohama je energetickým vývodem dělohy, orgánu, který je velice mocný a zároveň plný neskutečných zdrojů.“

K mému zděšení neměla Nélida pod sukni žádné kalhotky. Mohla jsem jí vidět přímo do rozkroku. Chtěla jsem odvrátit pohled, ale byla jsem jako hypnotizovaná. Zmohla jsem se jen na to, že jsem na

ni zírala s polootevřenou pusou. Neměla žádné chloupky a břicho i nohy měla pevné a hladké, žádné vrásky ani přebytečný tuk.

„Protože už nejsem na tomto světě jako žena, nabylo moje lůno odlišného vzezření od lůna průměrné neukázněné ženy,“ řekla Nélida beze stopy studu. „To jen proto, abys mě neviděla v nepříznivém světle.“

Ve skutečnosti byla krásná, a já pocítila bodnutí čiré závisti. Byla jsem přinejmenším dvakrát tak mladší než ona, ale zdaleka bych v podobné pozici nevypadala tak dobře. Po pravdě řečeno, ani ve snu by mě nenapadlo dovolit někomu, aby mě viděl nahou. Vždycky jsem nosila dlouhý župan, jako bych byla musela něco skrývat. S ohledem na svůj vlastní stud jsem ze slušnosti pohlížela stranou, ne však dřív, než jsem se do sytosti vynadávala na něco, co bylo možno nazvat jediné čistou energií – oblast kolem jejího lůna se zdála vyzařovat sílu, z níž by se mi zatočila hlava, kdybych ji byla pozorovala jen o chvilku déle.

Zavřela jsem oči a nedbala na to, co si o mně pomyslí. Nélidin smích byl jako nekonečná kaskáda vody, zurčící a osvěžující.

„Teď ses dokonale uvolnila,“ řekla. „Podívej se na mě ještě jednou a párkrát se zhluboka nadechni, aby ses posílila.“

„Počkej moment, Nélido,“ řekla jsem, ochromena náhlým strachem, ne však z pohledu na její lůno, ale z toho, co jsem si právě uvědomila. To, jak přede mnou odhalila svoji nahotu, způsobilo něco nepochopitelného: moje úzkost se zmírnila a jako zázrakem ze mě vyvanula veškerá prudérnost. V jediném krátkém okamžiku jsem se s Nélidou nesmírně sblížila. Zajímavým hlasem jsem jí sdělila, co jsem si zrovna uvědomila.

„Očekává se, že přesně tak bude energie z dělohy působit,“ řekla Nélida rozradostněně. „Teď vážně, musíš se na mě dívat a zhluboka dýchat. Později bude dost času, abys všechno analyzovala ke své plné spokojenosti.“

Udělala jsem, co mi řekla. Necítila jsem vůbec žádný stud. Dýchání v jejím energetickém poli způsobilo, že jsem se cítila zvláště

posílená, jako by se mezi námi vytvořilo pouto, které nepotřebovalo slov.

„Ovládnutím a cirkulací energie z dělohy můžeš dosáhnout zázraků,“ řekla Nélida a opět si stáhla sukni přes kolena.

Nélida vysvětlovala, že primární funkcí dělohy je rozmnožování, nezbytné k zachování lidského rodu. Což však ženy nevědí, děloha má rovněž subtilní a složité druhotné funkce. A právě ty, podotkla, hodláme spolu rozvinout.

Byla jsem tak potěšena, že mě Nélida zahrnula do svého prohlášení, že jsem dokonce pocítila šimravý pocit v žaludku. Napjatě jsem poslouchala, když vysvětlovala, že tou nejdůležitější druhotnou funkcí dělohy je sloužit dvojníkovi coby řídicí jednotka. Zatímco muži se musí spoléhat na směsici rozumu a cíleného záměru, když chtějí svého dvojníka vést, ženy mají k dispozici svou dělohu, mohutný zdroj energie, obdařený hojností záhadných atributů a funkcí, určených k ochraně a podpoře dvojníka.

„Ovšem to všechno je možné pouze za předpokladu, že se zbavíš veškeré zatěžující energie, kterou v tobě zanechali muži,“ řekla. „O to se postará důkladná rekapitulace všech tvých sexuálních zážitků.“

Zdůraznila, že využívání dělohy je nesmírně mocná a účinná metoda, jak dosáhnout dvojníka. Připomněla mi čarodějské gesto, je-muž mě naučila Clara, při němž se dýchá přímo otvorem vagíny.

„Samičky zvířat právě dělohou vnímají a regulují svoje tělo,“ poznamenala. „Prostřednictvím dělohy mohou ženy vytvářet energii a ukládat ji do svého dvojníka, a pak ji využít k tomu, aby tvořily nebo ničily, nebo se sjednotily se vším kolem sebe.“

Opět jsem pocítila šimrání v žaludku, lehounkou vibraci, která se tentokrát rozšířila do genitálií a dovnitř těla.

„Dalším způsobem, jak dosáhnout dvojníka nazývaného také ten druhý, je kromě používání energie dělohy využití pohybu,“ pokračovala Nélida. „Z toho důvodu tě Clara učila čarodějská gesta. Dnes musíš použít dvě z nich, aby ses adekvátně připravila na to, co přijde.“ Šla do komory, vytáhla slaměnou rohož, rozložila ji na zem a vyzvala mě, abych se na ni položila. Když jsem ulehla na záda, po-

žádala mě, abych trochu pokrčila kolena, překřížila ruce na prsou a otočila se jedenkrát na pravou stranu, a pak jedenkrát doleva. Nařídila mi, abych opakovala tento pohyb sedmkrát. Jak jsem se otáčela, páteř jsem měla pomalu protáčet ve výši ramen.

Potom mě vyzvala, abych se znovu posadila na podlahu, zkřížila nohy a opřela si záda o pohovku. Sama se zatím usadila do křesla. Pomalu, nenásilně se nadechovala nosem. Pak půvabně vykroutila levé rameno a paži směrem vzhůru, jako by rukou provrtávala díru do vzduchu. Pak se natáhla dovnitř, něco popadla a zase ruku stáhla; celkově to působilo dojmem, jako by z díry ve vzduchu vytahovala dlouhé lano. Pak udělala tentýž pohyb pravou rukou.

Všimla jsem si, jak prováděla toto čarodějské gesto, že se jedná o pohyb stejného druhu, jaký mi ukazovala Clara, přesto však byl současně něčím odlišný, jaksi jemnější, plynulejší, a více nabitý energií. Clařina čarodějská gesta připomínala spíše pohyby bojového umění, byla ladná a naplněná vnitřní silou. Nélidiny pohyby byly neurčité, zlověstné, a zároveň byly potěchou pro oko; vyzařovaly rozechvívající energii, aniž by byly zneklidňující.

Nélidina tvář, když prováděla toto gesto, byla jako nádherná maska. Měla dokonalé souměrné rysy. Pozorovala jsem její precizní pohyby prováděné s absolutní povzneseností a klidem a vzpomněla jsem si, jak mi Clara říkala, že Nélida nemá slitování.

„Toto gesto pomáhá načerpat energii z nekonečna, které se rozprostírá za vším, co vidíme,“ řekla. „Pokus se vytvořit otvor a přesáhnout zdání viditelných forem, a uchopit energii, která nás drží při životě. Udělej to hned teď.“

Snažila jsem se napodobit její svižné, graciézní pohyby, ale ve srovnání s ní jsem se cítila ztuhlá a nemotorná. Ani s vypětím veškeré fantazie jsem si nedokázala představit, že rukou pronikám nějakým otvorem a svírám energii. Nicméně, když jsem s cvičením skončila, cítila jsem se posilněná a nabitá energií.

„Navázat kontakt s éterickým tělem a spojit se s ním ve skutečnosti nevyžaduje příliš mnoho,“ pokračovala Nélida. „Dalším účin-

ným způsobem, jak přivábit pozornost dvojníka, kromě užívání děloly a pohybu, je zvuk.“

Vysvětlovala, že systematickým vysíláním slov k našemu zdroji vědomé pozornosti – dvojníkovi – může člověk dosáhnout manifestace tohoto zdroje.

„Za předpokladu ovšem, že máme dostatek energie,“ dodala. „Pokud ano, stačí pouze zvolit pár vhodně volených slov, nebo jakýkoli nepřerušovaný zvuk, aby se před námi otevřelo cosi nepředstavitelného.“

„Jakým způsobem můžeme ta slova k dvojníkovi nasměrovat?“ ptala jsem se.

Nélida rozepjala paže v rozmáchlém gestu. „Dvojník je takřka nekonečný,“ řekla. „Neboť stejně jako je fyzické tělo v kontaktu s ostatními fyzickými těly, je dvojník ve spojení s univerzální životní silou.“

Nélida náhle vstala. „Máme za sebou čarodějská gesta, a také spoustu řečí,“ řekla. „Teď uvidíme, zda umíme jednat. Chci, aby ses postavila před dveře vedoucí do levé části domu. Je nutné, abys zůstala absolutně klidná, a současně si pronikavě uvědomovala všechno kolem sebe.“

Následovala jsem ji halou ke dveřím, které bývaly obvykle zavřené. Clara mi vysvětlila, že zůstávají zavřeny, i když jsou všichni členové rodiny v domě. Jelikož si na mně vynutila slib, že nikdy, za žádných okolností se je nepokusím otevřít, nehledě na to, jak moc budu zvědavá, nikdy jsem těm dveřím nevěnovala příliš pozornosti.

Jak jsem na ně teď hleděla, neviděla jsem na nich nic zvláštního; byly to prostě obyčejné dřevěné dveře, podobné všem ostatním v domě. Nélida je opatrně otevřela. Za nimi se prostírala hala, která vedla do druhé části domu, úplně stejná jako ta na pravé straně.

„Chci, abys opakovala jedno slovo,“ řekla Nélida, stojíc těsně za mnou. „Je to slovo ‚záměr‘. Je nutné, abys řekla ‚záměr‘ třikrát či čtyřikrát, nebo i víckrát, ale vyslovila je z hlubin svého nitra.“

„Z hlubin svého nitra?“

„Dovol, aby to slovo vyrazilo hlasitě a jasně ze středu tvého těla. Vlastně bys měla slovo ‚záměr‘ zakřičet vši silou.“

Váhala jsem. Strašně nerada jsem křičela a neměla jsem ráda, když na mě lidé zvyšovali hlas. Jako dítě jsem se naučila, že křičet je nezdvorné, a měla jsem hrůzu z toho, když jsem slyšela své rodiče hlasitě se hádat.

„No, nestyď se,“ řekla Nélida. „Zakřič tak hlasitě a tolikrát, kolikrát to bude potřeba.“

„Jak poznám, kdy mám přestat?“

„Přestaneš, až se něco stane, nebo až ti řeknu, abys přestala, protože k ničemu nedošlo. Udělej to! Ted!“

Vyslovila jsem slovo „záměr“; můj hlas zněl váhavě, slabě a nejistě. Dokonce i mému uchu zněl nepřesvědčivě. Opakovala jsem ho však pořád dokola a přidávala na důraz. Hlas se neprohloubil, ale stal se pronikavým a hlasitým, až jsem sama sebe vyděsila téměř k omdlení jekotem, z něhož mi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě a který jako by ani nebyl můj. Ale přece jen jsem ho už jednou zaslechla. Byl to týž pronikavý zvuk, který jsem uslyšela toho dne, kdy se Clara a Manfred náhle rozeběhli do domu a nechali mě samotnou pod stromem. Roztřásla jsem se a zatočila se mi hlava. Musela jsem se opřít o rám dveří, jinak bych se na místě sesula.

„Nehýbej se!“ rozkázala mi Nélida, ale bylo příliš pozdě. Už jsem se viděla ležet na podlaze.

„Je moc špatné, že ses pohnula ve chvíli, kdy máš zůstat bez hnutí,“ řekla Nélida příkře, ale nakonec se usmála, když viděla, že asi každou chvíli padnu do mdlob. Dřepla si vedle mě a masírovala mi ruce a krk, aby mě probudila k životu.

„Na co jsem to měla křičet?“ ptala jsem se zajíkávě a opřená o zed jsem se snažila napřímit.

„Pokusily jsme se upoutat pozornost tvého dvojníka,“ řekla Nélida. „Zdánlivě existují dvě roviny univerzálního vědomí: rovina viditelného, řádu, všeho, o čem lze přemýšlet, či co lze pojmenovat; a neprojevená úroveň energie, která všechny věci vytváří a udržuje při životě. Protože se spoléháme na jazyk a rozum,“ pokračovala

Nélida, „právě rovinu viditelného považujeme za realitu. Navenek se jeví jako něco, co má řád, co je stálé a předvídatelné. Ovšem ve skutečnosti je prchavá, netrvalá a neustále se mění. To, co považujeme za neměnnou realitu, je pouze povrchem zdání nepředstavitelné síly.“

Cítila jsem se tak ospalá, že jsem sotva dokázala sledovat, co říká. Několikrát jsem zívla, abych dostala do plic více vzduchu. Nélida se zasmála, když jsem na ni vypoulila oči, abych v ní vyvolala dojem, že pozorně poslouchám.

„Vším tím křikem chceme společně dosáhnout toho,“ pokračovala, „abychom upoutaly pozornost nikoli viditelné reality, ale spíše pozornost neviditelného, síly, která je zdrojem tvé existence, síly, která, doufáme, tě převede přes propast.“

Ráda bych poslouchala, co mi povídá, ale nepřestávala na mě dořít divná myšlenka. Těsně předtím, než jsem se sesunula na podlahu, naskytl se mým očím neobvyklý pohled. Všimla jsem si, že vzduch v hale těsně za dveřmi klokotal, zrovna tak jako tenkrát ve tmě mého pokoje tu první noc, kterou jsem strávila v domě.

Zatímco Nélida pokračovala v řeči, obrátila jsem se, abych se ještě jednou podívala do haly, ona se však postavila přede mne a zastínila mi výhled. Sehnula se a zdvihla list, který mi, zatímco jsem křičela, musel vypadnout z ochranného pásu, jež mi Clara ovázala kolem středu těla.

„Možná nám tento list pomůže některé věci objasnit,“ řekla a zvedla ho do výšky, abych na něj dobře viděla. Mluvila rychle, jako by tušila, že má pozornost ochabuje, a chtěla mi vtouct do hlavy co možná nejvíc, než se moje mysl opět zatoulá. „Je na omak suchý a křehký; má plochý a zakulacený tvar a hnědou barvu s nádechem karmínu. Že je to list, dokážeme rozpoznat díky našim smyslům, nástrojům vnímání a myšlenkám, které dávají věcem jména. Bez nich je list abstraktní, čistá nerozlišitelná energie. Tatáž nereálná, nehmotná energie, která probíhá tímto listem, probíhá vším a všechno vyživuje. Stejně tak my, jako všechno ostatní, jsme na jedné straně skuteční, a na druhé straně pouhým zdáním.“

Opatrně položila list zpátky na zem, jako by byl tak křehoučký, že by se mohl rozpadnout při sebemenším otřesu. Na chvíli umlkla; zdálo se, že čeká, až moje mysl vstřebá to, co mi řekla, můj pohled však opět zabrousil otevřenými dveřmi do haly, kde jsem zahlédla paprsky světla pronikající velkým oknem na konci haly. Letmo jsem zahlédla postavy mužů a žen; tři nebo čtyři lidi na okamžik vystrčili hlavy ze dveří otevřených do haly. Vypadalo to, jako by všichni najednou byli probuzeni mými výkřiky a vykukovali ze svých pokojů, aby zjistili, co je to tam za zmatek.

„Jsi hrozně neukázněná,“ vyštěkla na mě Nélida. „Ani na chvíli se nedokážeš soustředit.“

Pokusila jsem se Nélidě sdělit, co jsem spatřila, ale zpražila mě jediným pohledem. Cítila jsem, jak mi po zádech až ke krku stoupá mrazení, a nakonec jsem se bezděčně roztrásla. Zmatená a bezbranná jsem usedla, když vtom mě napadla ta nejpodivnější myšlenka: Nélida se mi zdála povědomá, protože jsem ji viděla ve snu. Ve skutečnosti jsem ji neviděla v jednom snu, ale v řadě opakujících se snů, a ty lidi v hale...

„Nepřipust, aby tvoje mysl zacházela dále!“ zakřičela na mě Nélida. „Neopovažuj se, slyšíš mě: Neopovažuj se bloumat v myšlenkách! Potřebuji, aby tvoje plně soustředěná pozornost byla teď tady se mnou.“

Postavila mě na nohy a řekla mi, ať se dám dohromady. Snažila jsem se sebrat, protože mě skutečně vyděsila. Vždycky jsem byla hrdá na to, že mě nikdo nemůže ovládat, alespoň jsem si to myslela, ale jediný pohled této ženy dokázal zastavit sled mých myšlenek a naplnit mě současně respektem i hrůzou.

Nélida mi kloubem prstu pevně poklepala na temeno hlavy. To mě probralo stejně lehce, jako mě její křik rozrušil.

„Pořád do tebe hučím, protože mě Clara ujistila, že mluvení je nejlepší způsob, jak tě uvolnit a vyprovokovat tvůj zájem,“ řekla. „Chci, abys byla připravená projít těmito dveřmi za každou cenu.“

Řekla jsem jí, že s naprostou jistotou vím, že jsem ji viděla ve

svých snech. To však nebylo všechno; měla jsem pocit, že znám i ty lidi, kteří vykukovali ze dveří v hale.

Když jsem se o nich zmínila, Nélida o krok poodstoupila a zkoumavě si mě prohlížela, jako by na mém těle hledala nějaká znamení. Chvilí tiše stála; pravděpodobně zvažovala, zda něco vyzradit či ne.

„Jsme skupina čarodějů, jak ti už vysvětlil nagual a Clara. Vycházíme z dávné tradice, která ovšem nemá rodovou posloupnost. Dvě větve této tradice žijí v tomto domě, každá z nich má osm členů. Členové Clařiny větve jsou Grauové, a členové patřící k mé větvi jsou Abelarové. Náš původ je ztracen v čase. Počítáme se na generace. Já patřím k vedoucí generaci, a to znamená, že mohu předávat to, co moje skupina zná, někomu, kdo je jako já. V tomto případě tobě. Ty jsi Abelarová.“

Postavila se za mě a pohledem mě nasměrovala do haly. „Teď už žádné další řeči. Obrát se tváří do haly a zakřič ještě jednou slovo ‚záměr‘. Myslím, že jsi připravena, aby ses seznámila se všemi osobně.“

Třikrát jsem zakřičela slovo „záměr“. Tentokrát můj hlas nepřipomínal jakot, ale rozezněl se hlasitě, daleko za zdi domu. Při třetím výkřiku začal vzduch v hale šumět. Miliony droboučkových bublinek jiskřily a světélkovaly, jako kdyby byly rozžehnuty všechny naráz ve stejný okamžik. Zaslechla jsem jemné hučení připomínající tlumený zvuk generátoru. Jeho mesmerické bzučení mě vtáhlo dovnitř přes práh, na němž jsme spolu s Nélidou stály. Uši jsem měla zalehlé a musela jsem několikrát polknout, abych je uvolnila. Pak ten šum ustal a já zjistila, že stojím uprostřed haly, která byla přesným zrcadlovým obrazem haly na pravé straně domu, kde se nacházel můj pokoj. Až na to, že tato hala byla plná lidí. Všichni vycházeli ze svých pokojů a civěli na mě, jako kdybych spadla z Marsu a zhmotnila se jim přímo před očima.

Mezi nimi, na vzdáleném konci haly, jsem uviděla Claru. Na tváři měla rozzářený úsměv. Rozevřela náruč a vyzývala mě, abych přišla blíž a objala ji. Pak jsem uviděla Manfreda, jak tlapama škrábe do podlahy. Byl stejně tak šťastný, že mě vidí, jako Clara. Rozběhla

jsem se směrem k nim, ale místo abych vnímala své kroky na dřevěné podlaze, ucítla jsem, že jsem byla katapultovaná do vzduchu. S bolestným úžasem jsem přeletěla kolem Clary, Manfreda a všech ostatních lidí v hale. Neměla jsem žádnou kontrolu nad svými pohyby; jen tak tak že jsem v úzkosti stačila zakřičet Clařino a Manfredovo jméno, když jsem kolem nich prolétala, nad halou, domem, stromy a kopci směrem do oslňující záře, končící v absolutní černi ticha.

17.

Zdál se mi sen, že kypřím půdu na zahradě, když vtom mě probudila pronikavá bolest v krku. Aniž bych otevřela oči, zašátrala jsem po polštářích, abych ulevila svému krku v jeho měkkých pohodlných záhybech. Moje ruce však hledaly marně. Polštáře jsem nenašla; dokonce jsem nenahmatala ani matraci. Všechno se se mnou začalo kolébat, jako bych předešlé noci příliš mnoho jedla nebo pila, a pocítla jsem znepokojující následky špatného trávení. Pomaličku jsem otevřela oči. Místo stropu nebo stěn svého pokoje jsem uviděla větve a zelené listy. Když jsem se pokusila vstát, všechno kolem mě se začalo komíhat. Uvědomila jsem si, že nejsem ve své posteli; byla jsem zavěšená vysoko nad zemí v jakémsi koženém postroji, a netočil se svět okolo mě, ale točila jsem se já. Mimo veškerou pochybnost jsem věděla, že to není sen. Jak se moje smysly pokoušely vynaznat se v tom zmatku, zpozorovala jsem, že jsem byla jakousi kladkou z řemenů vytažena na tu nejhořejší větev stromu.

Rozrušení nad tím, že jsem se neočekávaně probudila svázaná, navíc když jsem si uvědomila, že pode mnou není nic než prázdný prostor, ve mně náhle vyvolalo panický strach z výšek. Nikdy v životě jsem na vrcholku stromu nebyla. Začala jsem volat o pomoc. Nikdo však nepřicházel, tak jsem křičela dál, až do ochraptění. Vyčerpaná, visela jsem tam ochable jako kus hadru. Z toho děsného strachu

jsem přestala ovládat svoje vylučovací funkce. Byla jsem v pěkné bryndě. Křik mě však zbavil strachu. Rozhlédla jsem se kolem a začala pomalu hodnotit svoji situaci.

Všimla jsem si, že paže a ruce mám volné, a když jsem stočila hlavu dolů, uviděla jsem, na čem to visím. Okolo pasu, prsou a nohou jsem měla obepnuty široké kožené pásy. Kolem kmene stromu byl další popruh, na který jsem mohla dosáhnout, kdybych jen natáhla ruce. K němu byl přivázán konec lana a kladka. Viděla jsem, že abych se osvobodila, stačí udělat jedině: uvolnit lano a spustit se dolů. Dosáhnout na lano a pak sjet dolů vyžadovalo ovšem extrémní úsilí, protože paže a ruce se mi trásly vyčerpáním. Jakmile jsem však ležela na zemi, bez potíží jsem odepjala řemeny ze svého těla a vyklouzla z postroje.

Spěchala jsem do domu a volala Claru. Myslím mi projela matná vzpomínka na to, že jsem ji nemohla najít, ale byl to spíš pocit než jistota. Automaticky jsem ji začala hledat, ale ona ani Manfred nebyli nikde k nalezení. Pak mi najednou došlo, že se všechno jaksi změnilo, nevěděla jsem ale co, nebo kdy, dokonce ani proč byly věci jiné než obvykle.

Upadla jsem do dlouhého vnitřního monologu. V duchu jsem si říkala, jak moc si přeji, aby Clara neodjížděla na jeden z těch svých záhadných výletů, právě když ji nejvíce potřebuji. Pak jsem uvažovala, že pro její nepřítomnost mohou existovat i jiná vysvětlení. Možná se mi vyhýbala schválně, nebo šla navštívit příbuzné v levé části domu. Pak jsem si vzpomněla na setkání s Nélidou. Bezhlavě jsem se hnala ke dveřím v levé části haly a snažila se je otevřít; na-prosto jsem ignorovala Clařino varování, abych se o to nikdy nepokoušela. Byly zavřené. Několikrát jsem na ni zavolala přes dveře, pak jsem do nich ve vzteku kopl a utíkala do svého pokoje. S hrůzou jsem zjistila, že i dveře do mého pokoje jsou zamčené. Zoufale jsem se pokoušela otevřít dveře do ostatních pokojů v hale. Všechny byly zamčené, kromě jedné místnosti, která byla jakýmsi skladištěm nebo komorou. Nikdy jsem tam nev kročila, poslušná výslovných Clařiných pokynů, abych se od nich držela dál. Tyto dveře však bý-

valy vždycky pootevřené, a pokaždé, když jsem kolem nich procházela, nakoukla jsem dovnitř.

Tentokrát jsem vstoupila a hlasitě volala na Claru a Nélidu, aby se ukázaly. Místnost byla tmavá, ovšem přeplněná k prasknutí tou nejprapodivnější sbírkou předmětů, jaké jsem kdy viděla. Byla tak přečpaná bizarními soškami, krabicemi a kufry, že se tam opravdu nedalo ani hnout. Z krásného arkýřového okna s barevnými skly na zadní stěně prosvítalo trochu světla. Byl to měkký tlumený jas, vrhající na všechny předměty v místnosti strašidelné stíny. Napadlo mě, že tak nějak musí vypadat odkladiště krásných, vysloužilých zaoceánských parníků, které projely svět křížem krážem. Podlaha pod mýma nohama se náhle začala pohupovat a vrzat a předměty se zdály hýbat samy od sebe. Vrazila jsem ze sebe bezděčný výkřik a vyřítla se z místnosti. Srdce mi tlouklo tak rychle a hlasitě, že jsem musela několik minut pořádně zhluboka dýchat, abych se uklidnila.

V hale jsem zpozorovala, že velká šatna naproti skladišti je otevřená a uvnitř je úhledně pověšené na věšácích nebo složené v polích všechno moje oblečení. K rukávu bundy, kterou mi Clara dala prvního dne, co jsem přišla do domu, byl připíchnutý lístek označený mým jménem. Stálo tam: „Taisho, fakt, že čteš tento vzkaz, mi říká, že ses dostala dolů ze stromu. Prosím tě, řiď se mými pokyny do posledního písmene. Do svého starého pokoje zpátky nechoď, protože je zamčený. Odteďka budeš spát v postroji nebo ve srubu na stromě. Odjeli jsme všichni na dlouhodobější cestu. Starost o dům leží na tvých bedrech. Udělej, co bude v tvých silách!“ Byl podepsaný „Nélida“.

Ohromeně jsem na ten vzkaz dlouho zírala a četla ho stále dokola. Co tím Nélida myslela, že se mám postarat o dům? Co jsem si tam měla úplně sama počít? Největší hrůzu mi naháněla představa, že budu spát v těch hrozných kširách, zavěšená jako kus vepřového.

Přála jsem si, aby mi oči zaplavily slzy. Chtěla jsem se politovat, protože mě tam nechali samotnou, a chtěla jsem se na ně zlobit, protože mě opustili beze slova varování, nedokázala jsem však ze sebe vydolovat ani jiskřičku nějakého citu. Chvilí jsem přecházela tam

a zpět a snažila se vyburcovat v sobě záchvat vzteku. Ale opět jsem bídně selhala. Jako by něco uvnitř mě bylo vypnuto, a to mě činilo netečnou a neschopnou projevít běžné emoce. Celým tělem mi probíhalo chvění, jako vždy, než jsem propukla v pláč. Ale co se ze mě vyřinulo potom, nebyla záplava slz, ale proud vzpomínek a snových vizí.

Visela jsem v postroji a shlížela dolů. U paty stromu stáli nějací lidé, smáli se a brebentili. Pokřikovali na mě, ve snaze upoutat moji pozornost. Znenadání ze sebe všichni unisono vydali zvuk podobný lvímu řevu a odešli. Věděla jsem, že se mi to jen zdá. Ale setkání s Nélidou rozhodně sen nebyl, tím jsem si byla jista. Držela jsem v ruce její vzkaz, a ten byl toho důkazem. Jen jsem nedokázala pochopit proč a jak dlouho jsem visela zavěšená na stromě. Soudě podle toho, v jakém stavu bylo mé oblečení a jak velký jsem měla hlad, mohla jsem tam takhle viset několik dnů. Ale jak jsem se tam dostala?

Ve spěchu jsem vytáhla z šatníku nějaké šaty a šla se do hospodářského stavení umýt a převléct. Když jsem byla zas jako ze škatulky, napadlo mě, že jsem se ještě nepodívala do kuchyně. Opájela jsem se urputnou nadějí, že tam Clara snad bude a právě jí, jen mě neslyšela volat. Vtrhla jsem do dveří, ale v kuchyni bylo pusto a prázdné. Šmejdila jsem po něčem k jídlu. Na kamnech jsem našla hrnec se svým oblíbeným jídlem a zoufale jsem chtěla uvěřit, že ho tam pro mě nechala Clara. Ochutnala jsem ho a zajíkla se suchým vzlykem. Zelenina byla nakrájená na jemné proužky, ne na kostičky, a masa tam bylo poskrovnu. Věděla jsem, že to nevařila Clara a že je vážně pryč. Nejdřív jsem to jíst nechtěla, ale byla jsem přišerně hladová. Vytáhla jsem z police svoji misku a naplnila ji po okraj.

Teprve když jsem dojedla a hodnotila svoji současnou situaci, svitlo mi náhle, že existuje ještě jedno místo, kam jsem se zapomněla podívat. Utíkala jsem k jeskyni s neurčitou nadějí, že tam najdu Claru nebo naguala. Ale nikdo tam nebyl, ani Manfred ne. Osamocenost jeskyně a kopců ve mně vyvolala tak bezútěšný pocit smutku, že bych byla dala cokoli na světě, jen abych se mohla vybrečet.

Vlezla jsem do jeskyně se zoufalým pocitem oněmělého, který byl ještě včera schopen mluvit. Chtěla jsem zemřít rovnou tam na tom místě, místo toho jsem však usnula.

Jakmile jsem se probudila, vrátila jsem se do domu. Teď, když byli všichni pryč, říkala jsem si v duchu, můžu klidně odejít i já. Šla jsem k místu, kde jsem měla zaparkované auto. Clara s ním jezdila každou chvíli a nechávala ho opravovat v garážích ve městě. Nastartovala jsem, abych nabila baterie; k mé úlevě šlapalo jako hodinky. Nacpala jsem pár svých věcí do příručního batohu a už jsem byla téměř u zadních dveří, když tu mě zastavil naléhavý pocit provinilosti. Znovu jsem si přečetla Nélidin vzkaz. Žádala mě, abych se postarala o dům. Nemůžu ho jen tak opustit. Zdůraznila, abych udělala, co bude v mých silách. Tušila jsem, že mě pověřili speciálním úkolem, a já tady musím zůstat, i kdyby jen proto, abych zjistila, o jaký úkol se jedná. Uložila jsem věci zpátky do šatníku a lehla si na gauč, abych si to přebírala v hlavě.

Všechn ten křik a jekot, který jsem měla za sebou, mi určitě podráždil hlasivky. Krk jsem měla celý rozbolavělý; ale jinak jsem byla podle všeho v dobré fyzické kondici. Šok, strach a sebelítost pomínuly, a jediné, co zůstalo, byla jistota, že se v té levé hale se mnou muselo přihodit něco velkolepého. Ale ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem si vzpomenout, co se vlastně stalo poté, co jsem překročila přes práh.

Kromě těchto elementárních starostí jsem měla zároveň jeden vážný bezodkladný problém: nebyla jsem si jista, jak se rozdělává oheň v kamnech na dřevo. Clara mi několikrát ukazovala, jak se to dělá, ale já prostě nedokázala přijít na ten figl, snad proto, že jsem nikdy nepředpokládala, že se toho budu muset sama ujmout. Přijatelné se mi zdálo pouze jedno řešení, přikládat po celou noc a udržovat oheň neustále žhnoucí.

Chvátala jsem do kuchyně, abych rychle přiložila další dřevo na oheň, než vyhasne. Dala jsem vařit vodu a umyla v ní misku od jídla. Zbytek vody jsem nalila do odvápnovacího filtru, který vypadal jako těžký obrácený kužel. Obrovská nádržka seděla na masivním,

ze železa tepaném podstavci, a kapku za kapkou filtrovala vařící vodu. Z nádržky, kde se voda shromažďovala pod filtrem, jsem nalila trochu do hrnku. Lahodným chladivým douškem jsem uhasila žízeň a pak jsem se rozhodla vrátit do domu. Možná mi Clara a Nélida zanechaly další vzkazy, kde mi sdělují podrobnosti o tom, co mám udělat.

Hledala jsem klíče ke dveřím od pokojů. V kabinetu v hale jsem našla svazek klíčů označených různými jmény. Vytáhla jsem jeden, který byl nadepsán Nélidiným jménem; s překvapením jsem zjistila, že se hodí ke dveřím od mého pokoje. Pak jsem vytáhla Clařin klíč a zkoušela ho v různých dveřích, dokud jsem nenašla zámek, kam zapadl. Otočila jsem klíčem a dveře se otevřely. Když jsem ale měla vstoupit dovnitř, nedokázala jsem to. Měla jsem pocit, že přestože je pryč, má pořád právo na své soukromí.

Opět jsem dveře zavřela, zamkla jsem a dala klíče zpět na místo, kde jsem je našla. Vrátila jsem se do obývacího pokoje, posadila se na podlahu a záda si opřela o pohovku tak, jak mi radila Nélida, abych udělala, budu-li nervózní. Opravdu mi to pomohlo uklidnit nervy. Přemýšlela jsem, že se znovu vypravím k autu a odjedu. Ale ve skutečnosti jsem odjet nechtěla. Rozhodla jsem se, že tu výzvu přijmu a postarám se o dům, dokud budou pryč, i kdyby to mělo být navěky.

Jelikož jsem neměla nic jiného zvláštního na práci, napadlo mě, že bych si mohla zase jednou zkusit číst. Své první negativní zkušenosti s knihami jsem zrekapitulovala, a přemýšlela jsem, že bych si mohla udělat takový test, abych viděla, jestli se můj postoj k nim změnil. Šla jsem si prohlédnout knihovnu. Zjistila jsem, že většina knih je v němčině, některé v angličtině a pár knížek španělsky. Rychle jsem je přelétla očima. Objevila jsem, že většina německých knih je o botanice; bylo tam taky několik knih o zoologii, geologii, geografii a oceánografii. Na další polici, skryté zrakům, byla sbírka astronomických knížek v angličtině. Španělské knihy byly umístěné na oddělené polici; byla to vesměs krásná literatura, romány a poezie.

Rozhodla jsem se, že nejprve si přečtu něco o astronomii, protože to téma mě vždycky fascinovalo. Vytáhla jsem z police tenkou knížku se spoustou obrázků a začala v ní listovat. Za chvíli jsem však spala jako dudek.

Když jsem se probudila, v domě byla černočerná tma. Cestu k zadním dveřím jsem musela hledat v absolutní temnotě. Po cestě k přístavku, kde byl uskladněn generátor, jsem upozorovala světlo přicházející z kuchyně. Uvědomila jsem si, že někdo mezitím zapnul generátor. S radostným vzrušením, že se možná vrátila Clara, jsem spěchala do kuchyně. Když jsem se přiblížila, zaslechla jsem tichý zpěv ve španělštině. Nebyla to Clara. Byl to mužský hlas, ne však nagualův. Pokračovala jsem v běhu s narůstající nervozitou. Než jsem dospěla ke dveřím, vystrčil z nich hlavu nějaký muž, který jakmile mě spatřil, vyrazil ze sebe hlasitý výkřik. V téže chvíli jsem zaječela i já. Leknutí bylo pravděpodobně vzájemné. Vyšel ze dveří a okamžik jsme tam jen tak stáli a civěli jeden na druhého.

Byl štíhlý, ne však vyzáblý; šlachovitý, přesto svalnatý. Byl asi stejně vysoký jako já, možná o pár centimetrů vyšší. Měl na sobě modrou pracovní kombinézu, podobnou těm, jaké nosí obsluhující u benzinových pump. Měl narůžovělou pleť a šedé vlasy; zašpičatělý nos i bradu, vystouplé lící kosti a drobná ústa. Jeho oči připomínaly oči ptáka, byly tmavé a kulaté, přesto živé a rozzářené. Běhmo jeho očí téměř nebylo vidět. Jak jsem tak na něj zírala, měla jsem dojem, že přede mnou nestojí stařec, ale mladík, jehož kůže se svraštila následkem nějaké exotické nemoci. Vyzářovalo z něho něco mladistvého a stařeckého zároveň, byl současně podmanivý i znepokojující. Svoji nejlepší středoškolskou španělštinou se mi podařilo ho požádat, aby byl tak laskav a řekl mi, kdo je, a vysvětlil mi svou přítomnost v tomto domě.

Zvědavě na mě koukal. „Mluvím anglicky,“ řekl, téměř bez přízvuku, „roky jsem žil v Arizoně s Clařinými příbuznými. Jmenuji se Emilito; jsem tady v domě správcem. A ty musíš být ta, co bydlí na stromě.“

„Promiňte?“

„Jsi Taisha nebo ne?“ řekl a přistoupil o pár kroků blíže. Pohyboval se hbitě a s lehkostí.

„Nélida mi řekla, že bydlíš na tom velkém stromě nedaleko předního vchodu do hlavního domu. Je to pravda?“

Bezděčně jsem přikývla, a teprve tehdy jsem si uvědomila něco tak zřejmého, že pouze zabeďněnec si toho mohl nevšimnout: strom stál v zakázané přední části domu, na východní straně; na té části pozemku, který jsem mohla vidět pouze ze svého pozorovacího stanoviště v kopcích. Při tom objevu mnou projela vlna vzrušení, neboť jsem si současně uvědomila, že nyní můžu svobodně prozkoumat terén, který mi byl do té doby zapovězen.

Moje radost byla přerušena, když Emilito potřásl hlavou, jako by mě litoval. „Co jsi provedla, chudinko?“ zeptal se a jemně mě poplácal po rameni.

„Nic jsem neprovedla,“ vyjela jsem a ustoupila o krok zpátky. Samozřejmě se nabízelo prosté vysvětlení, že jsem udělala něco špatného a za trest jsem byla pověšena na strom.

„No tak, nechtěl jsem vyzvídat,“ řekl s úsměvem. „Nemusíš se mnou bojovat. Nejsem nikdo důležitý. Jsem jenom správce, najatá síla. Nejsem jedním z nich.“

„Je mi jedno, kdo jste,“ vyštěkla jsem. „Říkám vám, že jsem nic neprovedla.“

„No, pokud o tom nechceš mluvit, já to chápu,“ řekl, obrátil se ke mně zády a vrátil se zpět do kuchyně.

„Není o čem mluvit,“ vykřikla jsem ve snaze mít poslední slovo. Nedělalo mi problém na něj křičet, což bych se asi neodvážila udělat, kdyby byl býval mladý a hezký. Samotnou mě překvapilo, když jsem znovu zvýšila hlas: „Neštvěte mě. Já jsem tady šéf. Nélida mě požádala, abych se postarala o tento dům. Tak to stojí na listku, který mi napsala.“

Vyskočil, jako by do něj udeřil blesk. „Jsi cvok,“ zamumlal. Pak si odkašlal a začal na mě křičet: „Nepřibližuj se ke mně. Možná jsem starý, ale sil mám dost. Práce tady neobnáší, abych riskoval svůj krk a nechal se napadnout nějakými idioty. Odcházím.“

Nevěděla jsem, co mě to napadlo. „Počkejte chvíli,“ řekla jsem omluvně. „Nechtěla jsem zvyšovat hlas, ale jsem hrozně nervózní. Clara a Nélida mě tady nechaly úplně samotnou bez varování či slůvka vysvětlení.“

„No, ani já jsem neměl v úmyslu křičet,“ řekl stejným omluvným tónem, jaký jsem použila já. „Pouze jsem se snažil přijít na to, proč tě předtím, než odjeli, pověsili na strom. Proto jsem se tě ptal, jestli jsi neudělala něco špatně. Nechtěl jsem vyzvídat.“

„Ale já vás ujišťuji, drahý pane, že jsem nic neprovedla, věřte mi.“

„Proč tedy potom bydlíš na stromě? Tito lidé jsou velice seriózní. Neudělali by ti něco takového jen tak pro legraci. Kromě toho, je zřejmé, že jsi jedna z nich. Jestliže ti Nélida zanechala lístek se vzkazem, aby ses postarala o dům, musíš s ní být jedna ruka. Svůj čas nevěnuje jen tak kdekomu.“

„Abych řekla pravdu,“ odušila jsem, „nevím, proč mě nechali na tom stromě. Byla jsem s Nélidou v levé půlce domu, a pak už nevím nic, jen že jsem se probudila s úplně vykloubeným krkem, zavěšená na stromě. Hrozně mě to vyděsilo.“

Nemohla jsem si pomoci, ale vzpomínky na ta muka, když jsem zjistila, že jsem tu zůstala sama a všichni odjeli, ve mně znovu probudily nervozitu a úzkost. Roztřásla jsem se a začala se potit, a to přímo před tím divným chlapíkem.

„Ty jsi byla v levé části domu?“ Rozšířily se mu panenky a na tváři se mu zračil nelíčený úžas...

„Ano, chvíli jsem tam byla, pak ale všechno zčernalo,“ řekla jsem.

„A cos tam viděla?“

„Viděla jsem lidi v hale. Spoustu lidí.“

„Kolik asi, můžeš to odhadnout?“

„Hala byla plná lidí, možná jich tam bylo dvacet nebo třicet.“

„Tak hodně, uh. To se mi nezdá.“

„Co je na tom zvláštního?“

„Je to divné, protože tolik lidí v domě nemohlo být. V tu dobu tady bylo jen deset lidí. Vím to, vždyť jsem tady správce.“

„Co to má všechno znamenat?“

„Namouduši nevím! Ale zdá se mi, že s tebou je něco v nepořádku.“

Žaludek se mi sevřel. Padl na mě důvěrně známý mrak sklíčenosti. Byl to přesně týž pocit, jaký jsem jako dítě zažila v ordinaci u lékaře, když u mě zjistili mononukleózu. Neměla jsem žádnou představu, co to je, ale věděla jsem, že jsem vyřízená, a soudě podle pochmurných pohledů na tváři všech přítomných, vypadalo to, že i oni to vědí. Když mi chtěli dát injekci penicilinu, křičela jsem tak strašně, až jsem omdlela.

„No tak, no,“ řekl správce konejšivě. „Nemá cenu se tak rozrušovat. Nechtěl jsem zranit tvé city. Řeknu ti všechno, co o tom postroji vím. Možná ti to věci osvětlí. Používají ho v případě, když člověk, kterého učí... no... tak trochu zcvokají. Pokud víš, co tím myslím.“

„Co tím myslíte, pane?“

„Říkej mi Emilito,“ řekl a vyloudil na tváři úsměv. „Ale, prosím tě, neříkej mi ‚pane‘. Nebo mi můžeš říkat správce, tak jako Johnu Michaelu Abelarovi každý říká nagual. Teď pojďme do kuchyně, sedneme si ke stolu, bude to pohodlnější.“

Následovala jsem ho do kuchyně a posadila se. Ohřál vodu na kamnech, nalil trochu do mého šálku a ten mi podal.

„Teď o tom postroji,“ začal a usedl si na lavici naproti mně. „Údajně prý léčí duševní nemoci. Dávají tam lidem obvykle poté, co ztratí nervy.“

„Ale já nejsem blázen,“ protestovala jsem. „Chcete-li mi vy, nebo kdokoli jiný naznačovat, že ano, odcházím.“

„Ale musíš být blázen,“ namítl.

„To stačí. Vracím se do domu.“ Vstala jsem a měla se k odchodu.

Správce mě zadržel. „Počkej, Taisho, nechtěl jsem tvrdit, že jsi cvok. Možná pro to existuje jiné vysvětlení,“ řekl smířlivým tónem. „Ti lidé to s tebou myslí dobře. Pravděpodobně se domnívali, že bys měla obnovit své duševní síly, zatímco budou pryč, a ne se léčit z duševní choroby. Proto tě dali do toho postroje. Je to moje chyba, že jsem si to špatně vyložil. Přijmi, prosím, moji omluvu.“

Byla jsem víc než ochotná nechat to být, jednoduše na to zapomenout a opět se posadit ke stolu. Krom toho, potřebovala jsem mít se správcem dobré vztahy, protože očividně věděl, jak podpálit kamna. Taky jsem neměla sílu, abych si dále hrála na uraženou. A navíc jsem cítila, že se zase tolik nemýlí. Byla jsem blázen. Jenom jsem nechtěla, aby to správce věděl.

„Bydlíte blízko, Emilito?“ ptala jsem se, snažíc se, aby to vyznělo nenuceně.

„Ne. Bydlím tady v domě. Můj pokoj je v hale naproti tvé šatně.“

„Chcete říct, že bydlíte v tom skladišti plném sošek a krámů?“ zajíkla jsem se překvapením. „A jak víte, kde je moje šatna?“

„Řekla mi to Clara,“ odvětil a křenil se na mě.

„Dobře, když tam ale bydlíte, jak to že jsem vás nikdy neviděla?“

„Oh, to je proto, že ty a já máme očividně odlišný časový režim. Abych řekl pravdu, ani já jsem tě nikdy neviděl.“

„Jak je to možné, Emilito? Jsem tady déle než rok.“

„A já jsem tady s přestávkami čtyřicet let.“

Oba jsme se nahlas zasmáli nad nesmyslností toho, co jsme řekli. Co mě však znepokojovalo, byl fakt, že někde v hloubi duše jsem věděla, že právě přítomnost tohoto člověka jsem v domě tak často vnímala.

„Vím, Emilito, že jste mě sledoval,“ řekla jsem stroze. „Nepopírejte to a neptejte se mě, jak to vím. Nejen to, vím taky, že jste dobře věděl, kdo jsem, když jste mě uviděl stát před kuchyňskými dveřmi. Je to tak?“

Emilito povzdechl a přikývl. „Máš pravdu, Taisho. Skutečně jsem tě poznal. Přesto jsi mi nahnala opravdový strach.“

„Ale jak to, že mě znáte?“

„Pozoroval jsem tě ze svého pokoje. Ale nevztekej se. Nikdy by mě nenapadlo, že bys mohla cítit, že se na tebe dívám. Mé ponížené omluvy, pokud jsem byl příčinou toho, že ses cítila nepříjemně.“

Chtěla jsem se ho zeptat, proč mě sledoval. Doufala jsem, že řekne, že mu připadá krásná nebo aspoň zajímavá, on však přerušil

náš rozhovor a řekl, že mi musí pomoci vylézt nahoru na strom, protože už se smráká.

„Dovol, abych ti poradil,“ řekl. „Vyspi se ve srubu na stromě, raději než v tom postroji. Je to senzační zážitek. Sám jsem byl kdysi delší dobu obyvatelem toho domečku ve větvích. Ale to už je dost dávno.“

Než jsme odešli, přinesl mi Emilito misku lahodné polévky a hromadu kukuřičných tortill. Jedli jsme v naprostém tichu. Pokoušela jsem se s ním zapříst hovor, ale odbyl mě poznámkou, že mluvit při jídle není dobré pro zažívání. Řekla jsem mu, že s Clarou jsme vždycky při jídle donekonečna klábosily.

„Moje a Clařino tělo si není ani vzdáleně podobné,“ zamumlal. „Ona je z oceli, takže si může se svým tělem dělat, co se jí zlíbí. Já, naopak, se svým chatrným tělem, si nemůžu dovolit riskovat. A ani ty ne.“

Potěšil mě, že mě počítá mezi drobná těla, ačkoli jsem doufala, že pokud jde o mě, myslel spíše křehké nežli chatrné.

Po večeři mě velmi starostlivě vedl hlavním domem k předním dveřím. Nikdy jsem v této části domu nebyla, a schválně jsem zpomalila krok a snažila se prohlédnout si toho co nejvíc. Viděla jsem rozlehlou jídelnu s dlouhým hodovním stolem a čínskou vitrínou, plnou křišťálových číší, skleniček na šampaňské a talířů. Vedle jídelny byla pracovna. Jak jsme procházeli kolem, letmo jsem zahlédla masivní psací stůl a knihovnu naplněnou knihami po celé délce zdi. Další pokoj byl osvětlen elektrickým světlem, dovnitř však nebylo vidět, protože dveře byly jen lehce pootevřené. Zaslechla jsem tlumené hlasy ozývající se zevnitř pokoje.

„Emilito, někdo tam je!“ vykřikla jsem rozčileně.

„Nikdo tam není,“ usadil mě. „Ten šepot, který slyšíš, to je jenom vítr. Je to jen sluchový klam, který vytváří vítr profukující okenními.“

Pohledem jsem mu dala najevo, ať si ze mě neutahuje, on mi však galantně otevřel dveře, abych se podívala dovnitř. Měl pravdu; místnost byla prázdná. Byl to pouze další obývací pokoj podobný tomu

na pravé straně domu. Když jsem se však podívala pozorněji, všimla jsem si ve stínech odrážejících se na podlaze něčeho podivného. Po těle mi přeběhl mráz, věděla jsem totiž, že ty stíny jsou zlověstné. Mohla bych přísahat, že byly živé, chvěly se a tančily v místech, kde žádný vítr ani pohyb nebyl.

Šeptem jsem Emilitovi řekla, co jsem spatřila. Zasmál se a poplácal mě po zádech. „Mluvíš úplně jako Clara,“ řekl. „Ale to je v pořádku. Znepokojilo by mě, kdybys mluvila jako Nélida. Víš o tom, že má sílu ve vagíně?“

Způsob, jakým to řekl, tón jeho hlasu a zvědavý jakoby ptačí úžas v jeho pohledu mi připadly tak legrační, že jsem se rozesmála téměř k slzám. Můj smích ustal tak náhle, jako začal, jako by ve mně někdo otočil vypínačem. I Emilita to znepokojilo, protože na mě chvíli ostražitě koukal, jako by pochyboval o mé duševní rovnováze.

Otevřel západku na hlavních dveřích a vedl mě ven před dům ke stromu, kde jsem měla spát. Pomohl mi dostat se do postroje, a ukázal mi, jak používat popruhy, abych se mohla dostat nahoru v pozici vsedě. Dal mi malou baterku a vytáhl mě nahoru. Z nejvyšších větví jsem mohla vidět matné obrysy dřevěného srubu na stromě. Bylo to blízko místa, kde jsem se poprvé probudila v postroji, tehdy jsem však pro ohromný strach a tu spoustu listů, které ho obklopovaly, nic neviděla.

Z místa, kde stál, namířil správce kužel baterky rovnou na tu stavbu a zakřičel na mě nahoru: „Vevnitř je námořnická svítilna, Taisho, ale nepoužívej ji příliš dlouho. A ráno, předtím, než slezeš dolů, se ujisti, že jsi odpojila baterie.“

Držel světlo nepohnutě, dokud jsem nevylezla na malé odpočívadlo před srubem a nevysoukala se z popruhů postroje.

„Dobrou noc. Teď už půjdu,“ zavolal nahoru. „Hezké sny.“

Měla jsem pocit, že slyším, jak se dole pochechtává. Sklonil světlo baterky a vydal se k hlavnímu domu. Při slabém světle jsem vlezla do srubu a pátrala po námořnické svítilně, o níž mluvil. Byla to obrovská lampa, která byla připevněna k polici; na podlaze v bedně

přibité k deskám jsem našla velkou plochou baterii. Připojila jsem k ní lampu a rozsvítila.

Byla to vlastně jedna mrňavá místnost s malým vyvýšeným stupínkem, který sloužil současně za postel a nízký stolek. Nahore ležel srolovaný spací pytel. Kolem dokola byla okna se sklápěcími okenicemi, které se daly otevřít dokořán za pomoci tlustých tyček, ležících na podlaze. V koutě byl nočník, zapasovaný do koše, který měl z jedné strany přivázané víko. Po této zběžné prohlídce místnosti jsem odpojila velkou svítilnu a zalezla do spacáku.

Byla naprostá tma. Slyšela jsem cvrčky a vzdálené šumění řeky. Vítr kolem srubu šelestil listům a jemně pohupoval domkem. Jak jsem naslouchala těm zvukům, začal do mého vědomí pronikat neznámý strach. Stala jsem se obětí fyzických pocitů, které pro mě byly něčím neznámým. Absolutní tma deformovala a maskovala zvuky a pohyby tak dokonale, že jsem měla pocit, jako by vycházely zevnitř mého těla. Pokaždé, když se srub zatřásl, začala mě pálit chodidla. A každé, když zaskřípal, uvnitř kolen mi škublo, a když zapraskala větev, luplo mi vzadu za krkem.

Pak mé tělo prostoupil strach, který se začal projevovat chvěním v palcích u nohou. Třes pak přešel do chodidel a stoupal do nohou, až se celé moje tělo od pasu dolů neovladatelně třásl. Začala jsem být ospalá a dezorientovaná. Nevěděla jsem, kde jsou dveře, ani kde najdu svítilnu. Náhle jsem ucítila, jak se dům naklání. Zpočátku to bylo sotva patrné, po chvíli si toho ovšem nešlo nevšimnout, protože se zdálo, že podlaha je nakloněná ve čtyřiceti pěti stupňovém úhlu. Vykřikla jsem, když jsem ucítila, že se stupínek, na němž ležím, naklání ještě více. Představa, že budu muset sešplhat dolů, mi náháněla hrůzu. Byla jsem si jista, že bych se zabila pádem ze stromu. Na druhé straně, pocit, že se nakláním, byl natolik živý, že jsem si byla jista, že bych ze stupínku vyklouzla rovnou ven ze dveří. V jednom okamžiku byl sklon tak ostrý, že jsem měla dojem, jako bych ve skutečnosti stála, místo ležela.

Při každém dalším nenadálém pohybu jsem ze sebe vyrazila výkřik a snažila se zachytit jednoho z trámů na boku, abych nesklouz-

la. Vypadalo to, že se celý domek každou chvílí rozpůlí ve dvě. Z toho pohybu se mi dělalo nanic. Houpání a praskání intenzivně vzrůstalo. Věděla jsem, že to bude moje poslední hodinka. Právě když jsem se naprosto vzdala vší naděje, že z toho vyvážnu, přišlo mi na pomoc něco nepochopitelného. Zevnitř mého těla se začalo rozlévat světlo. Tím světlem byla hustá světelná kapalina, která mě připoutala ke stupínku a přikryla jako světelný pancíř. Sevřela mi hrdlo a utlumila mé výkřiky, ale v témže okamžiku mi otevřela hrudní koš, takže jsem mohla dýchat snadněji. Křečovitě stažený žaludek se uvolnil a třes v nohou ustal. Světlo ozářilo celou místnost a pár kroků před sebou jsem spatřila dveře. Jak jsem se vyhřívala v jeho záři, postupně jsem se zklidňovala. Všechny mé strachy a úzkosti se rozplynuly; nic už mi nevadilo. Ležela jsem tam zcela nehybná a klidná, dokud se nerozbřesklo. Dokonale osvěžená jsem slezla dolů a šla do kuchyně udělat si něco k snědku.

18.

Na kuchyňském stole jsem našla stát talíř s dušeným sekaným masem s paprikou. Věděla jsem, že je to Emilitova práce, nikde v dohledu však nebyl. Do hrnku jsem si nalila trochu vody a zhltila jsem úplně všechno, jen jsem doufala, že správce už je po snídani.

Umyla jsem po sobě talíř a šla pracovat na zeleninovou zahrádku. Ale rychle jsem se unavila. Pod stromem jsem si udělala hnízdečko z listů, způsobem, který mi ukazovala Clara, a posadila se tam, abych si odpočinula. Chvilí jsem pozorovala pohupující se větve stromů naproti mně. A houpání těch větví mě přeneslo zpátky do dětství. Muselo mi být asi čtyři nebo pět let; zamotala jsem se do spleti vrbových větví. Nebyla to vzpomínka; skutečně jsem tam byla. Moje nohy se klátily dole, takřka se nedotýkaly země. Visela jsem ve větvích a houpala se. Zakřičela jsem úlevou, když se moji bratři otočili, aby mě vyprostili. Pak vyskočili a chytili se nejvyšších

větví; zvedli kolena a houpali se sem a tam, dotýkající se země pouze, aby se odrazili na další zhoupnutí.

Jakmile to skončilo, prodýchávala jsem všechno, co se ve mně uvolnilo; radost, smích, pocit, že mám bratry. Smetla jsem svou minulost otáčivým pohybem hlavy. Víčka mi postupně těžkla. Sesunula jsem se na hnízdečko z listů a upadla do hlubokého spánku.

Byla jsem probuzena ostrým dloubnutím do lopatek. Správce mě pošťuchoval svojí hůlkou.

„Vstávej, už je poledne,“ řekl. „Cožpak ses nevyspala dobře včera na stromě?“

Jak jsem otevřela oči, paprsek světla ozářil korunu stromu naoranžovělými stíny. I správčův obličej byl ozářený strašidelnou září; vypadal v tom osvětlení docela zlověstně. Na sobě měl tutéž modrou kombinézu, kterou měl oblečenou předešlý den, a u pasu měl přivázaný tři vydlabané tykve. Posadila jsem se a pozorovala, jak obezřele odstraňuje špunt z té největší tykve, pozvedá ji k ústům a dává si hlt. Pak spokojeně našpulil rty.

„Tak co, jak se ti včera v noci spalo?“ zeptal se znovu a zvědavě mě pozoroval.

„Utahujete si ze mě?“ zasténala jsem. „Mohu přísahat, že to byla jedna z nejhorších nocí v mém životě.“

Začala se ze mne hrnout záplava plačtivých stížností. Zděšeně jsem se zarazila, když jsem si uvědomila, že mluvím úplně stejně jako moje matka. Pokaždé, když jsem se jí zeptala, jak se vyspala, spustila podobnou lavinu stížností. Nenáviděla jsem ji za to, natož pomyslet, že bych se někdy chovala jako ona!

„Prosím, Emilito, odpusťte mi ten malicherný výbuch,“ omlouvala jsem se. „Je sice pravda, že jsem ani oko nezamhouřila, ale cítím se dobře.“

„Slyšel jsem, žeš řvala jako siréna,“ zkoušel to na mě. „Myslel jsem si, že buďto máš noční můru, nebo že jsi spadla ze stromu.“

„Měla jsem pocit, že padám ze stromu,“ řekla jsem s touhou vzbudit v něm soucit. „Málem jsem umřela hrůzou. Pak se ale stalo něco zvláštního, a já noc přežila.“

„Co tak zvláštního se přihodilo?“ ptal se celý zvědavý a posadil se na zem v bezpečné vzdálenosti ode mne.

Neviděla jsem důvod, proč mu to neříct, takže jsem mu co nejpodrobněji vylíčila události té noci, vyúsťující světlem, které mě přišlo zachránit. Emilito poslouchal s upřímným zájmem a v příhodných chvílích pokyvoval hlavou, jako by pocity, které jsem mu popisovala, chápal.

„S potěšením slyším, že jsi tak vynalézavá,“ podotkl. „Ani jsem neočekával, že to zvládneš. Myslel jsem si, že omdlíš. To tedy znamená, že na tom nejsi tak špatně, jak mi říkali.“

„Kdo vám řekl, že jsem na tom špatně?“

„Nélida a nagual. Dali mi konkrétní instrukce, abych do tvé léčby nezasahoval. Proto jsem ti minulou noc nepřišel na pomoc, i když jsem byl ve velkém pokušení, když už pro nic jiného, tak aby už byl konečně klid.“ Znovu se napil z tykve. „Chceš si dát taky doušek?“ nabídl mi a natáhl ruku, abych si vzala.

„Co je v té tykvi?“ ptala jsem se, zvědavá, jestli to není alkohol. V tom případě bych se nerozmýšlela.

Na chvíli zaváhal, pak obrátil tykev dnem vzhůru a párkrát s ní prudce zatřepal.

„Je prázdná,“ vyjela jsem na něj. „Snažte se mě podvést.“

Zavrtěl hlavou. „Pouze vypadá prázdná,“ prohlásil. „Je však po okraj plná toho nejprapodivnějšího nápoje, jaký vůbec existuje. No tak, chceš se napít, nebo ne?“

„Já nevím,“ řekla jsem. Na chvíli jsem přemítala, zda si se mnou nehraje. Jak jsem ho tak viděla, v té nažehlené modré kombinéze, s tykvemi přivázanými u pasu, vzbuzoval dojem, že je to nějaký utečenec z ústavu pro duševně choré.

Pokrčil rameny a hleděl na mě, oči doširoka otevřené. Sledovala jsem, jak zašpuntoval tykev a tenkým koženým páskem si ji opatrně přivázal k pasu.

„Tak jo, dejte mi trochu,“ řekla jsem, hnána zvědavostí a náhlým popudem zjistit, o co tu vlastně jde.

Opět tykev odzátkoval a podal mi ji. Zatřepala jsem s ní a koukla

se dovnitř. Byla skutečně prázdná. Ale když jsem ji přiložila k ústům, zakusila jsem ten nejpodivnější orální vjem. To, co proudilo do mých úst, bylo sice tekuté, ale ne tak jako voda. Byl to spíše suchý, takřka hořký tlak, který mě chvíli dusil a pak naplnil můj jícen a celé moje tělo chladivým žářem.

Napadlo mě, že v té tykvi je jemný prášek, který se mi dostal do úst. Abych zjistila, zda je to pravda, vytřásla jsem obsah tykve do dlaně, ale nic z ní nevyšlo.

„V té tykvi není nic, co by bylo viditelné zrakem,“ řekl správce, když si všiml mého překvapení.

Dala jsem si další imaginární hlt a byla jsem téměř vystřelena ze svých bot. Probíhal mnou jakýsi elektrický proud a prsty u nohou mě pálily. Pálení stoupalo po nohou a po páteři jako světelný pás; když mi vstoupilo do hlavy, málem jsem omdlela.

Viděla jsem správce, jak zběsile křepčí a rošťácky se směje. Zabořila jsem prsty do země, abych zachovala klid. Když jsem opět nabyla jakžtakž rovnováhy, rozzlobeně jsem na něj vyjela. „Co v té tykvi sakra je?“ ptala jsem se.

„To, co je uvnitř, se jmenuje ‚záměr‘,“ řekl vážným tónem. „Něco málo ti o tom Clara už řekla. Teď je na mně, abych ti pověděl víc.“

„Co tím myslíte, Emilito, že teď je to na vás?“

„Tím chci říct, že jsem tvůj nový pomocník. Clara vykonala část této práce a já musím udělat zbytek.“

Mojí první reakcí bylo jednoduše mu nevěřit. Sám přece řekl, že je pouze najatá síla, a ne součást skupiny čarodějů. Bylo jasné, že je to nějaký žert, a já se nehodlala déle nechat tahat za nos.

„Taháte mě za nos, Emilito,“ řekla jsem s nuceným úsměvem.

„Teď ano,“ řekl, naklonil se a skutečně mě za něj zatahal.

Než jsem byla schopna vstát, začal se rozplývat nad vtípem, který se mu povedl, a ještě jednou mě zatahal za nos. Byl tak rozdivočelý, že v podřepu poskakoval kolem jako králík a šibalsky se smál.

„Nelíbí se ti, když tě učitel tahá za nos?“ pochechtával se.

Nelíbilo se mi, že se mě dotýkal. A rozhodně ne na nose. Ovšem neměla jsem ráda, ani když se mě dotýkala Clara. Začala jsem si po-

hrávat s myšlenkou, proč vlastně nemám ráda, když se mě někdo dotýká. Navzdory tomu, že jsem zrekapitulovala všechna svá setkání s lidmi, moje averze, co se týče fyzického kontaktu, byla stejně silná jako vždycky. Odsunula jsem ten problém stranou k dalšímu prozkoumání, protože správce se uklidnil a začal mi vysvětlovat něco, co vyžadovalo veškerou moji pozornost.

„Jsem učitel,“ slyšela jsem ho, jak říká. „Kromě Clary, Nélidy a naguala máš mě, abych tě vedl.“

„Jste snůška nesmyslů, to jste,“ vyštěkla jsem. „Sám jste mi řekl, že jste pouze najatý správce. Tak co je to za blbost, že jste můj učitel?“

„Je to pravda. Opravdu jsem tvůj učitel,“ řekl vážně.

„Co vy mě asi tak můžete naučit?“ zaječela jsem, protože ve mně ta představa vyvolávala ohromnou nechut.

„To, čemu tě musím naučit, se nazývá ‚stopování s dvojníkem‘,“ řekl s jakýmsi ptačím zamrknáním.

„Kde je Clara a Nélida?“ ptala jsem se.

„Jsou pryč. Nélida ti to přece napsala ve svém vzkazu?“

„Vím, že jsou pryč, ale kam přesně šly?“

„Uh, odjeli do Indie,“ řekl s potutelným úsměškem, který vypadal jako neovladatelné nutkání vybuchnout smíchy.

„Potom ale budou pryč celé měsíce,“ řekla jsem vztekle.

„Přesně tak. Jsme tady sami, jen ty a já. Ani pes tady není. Tudíž se před tebou otevírají dvě možnosti. Buď si můžeš sbalit svých pět švestek a odejít, nebo můžeš zůstat tady se mnou, uklidnit se a pustit se do práce. To první bych ti neradil, protože stejně nemáš kam jít.“

„Nemám v úmyslu odejít,“ informovala jsem ho. „Nélida mě pověřila, abych se postarala o dům, a to taky udělám.“

„Výborně, jsem rád, že ses rozhodla následovat záměr čarodějů,“ řekl.

Jelikož mu muselo být zřejmé, že nechápu, o co jde, vysvětlil mi, že záměr čarodějů se od záměru obyčejných lidí liší v tom, že čaro-

dějové se naučili zaměřovat svou pozornost s nekonečně větší silou a přesností.

„Když jste můj učitel, můžete mi dát nějaký konkrétní příklad k ilustraci toho, co mi tady říkáte?“ ptala jsem se a nespouštěla z něj oči.

Chvilí přemýšlel, pohled upřený stranou. Tvář se mu rozzářila a ukázal směrem na dům. „Dobrym příkladem může být tento dům,“ řekl. „Je výsledkem záměru nespočtu čarodějů, kteří nashromáždili energii a společně ji užívají po mnoho generací. Dům už dávno není pouhou hmotnou stavbou, ale fantastickým polem energie. Dům samotný mohl být zničen více než desetkrát, což se také stalo, ovšem esence čarodějského záměru je stále nedotčená, neboť ta je nezničitelná.“

„Co se stane, když chtějí čarodějové odejít?“ ptala jsem se. „Je jejich síla navždy uvězněna tady na tom místě?“

„Pokud jim duch řekne, aby odešli,“ řekl Emilito, „jsou schopni pozvednout záměr z nynějšího místa, kde dům stojí, a přemístit ho někam jinam.“

„Musím souhlasit, že dům je skutečně tajuplný,“ odvětila jsem a pověděla mu, jak se vzpíral mým detailním měřením a výpočtům.

„Co činí tento dům tajuplným, není rozmístění pokojů, zdí nebo patia,“ podotkl správce, „ale záměr, který do něj vložily generace čarodějů. Jinými slovy, tajemstvím tohoto domu je historie nesčetných čarodějů, jejichž záměr vyústil k jeho vystavění. Vidíš, nejenže to zamýšleli, ale sami ho postavili, cihlu po cihle, kámen po kameni. Dokonce i ty už jsi přispěla svým záměrem a podílela ses na této stavbě.“

„V čem by tak mohlo moje přispění spočívat?“ ptala jsem se, upřímně zaražena Emilitovým prohlášením. „Nemyslíte pravděpodobně tu křivolakou zahradní cestičku, podél které jsem pokládala kameny?“

„Nikdo se zdravým rozumem by tohle nemohl nazvat přispěním,“ řekl se smíchem. „Ne, udělalas pár dalších věcí.“

Poznamenal, že na světské úrovni, pokud jde o cihly a stavbu, po-

važuje za můj příspěvek pečlivé elektrické vedení, instalaci potrubí a cementovou podezdívku pro vodní pumpu, kterou jsem nainstalovala pro pumpování vody z řeky, nahoru kopcem do zeleninové zahrádky.

„Na nehmotné úrovni energetického toku,“ pokračoval, „ti mohu ve vši upřímnosti říct, že tvým přispěním je, mezi jiným, že jsme v tomto domě nikdy dříve nebyli svědky toho, že by někdo spojil svůj záměr s Manfredem.“

V tom okamžiku mi přišlo něco na mysl. „Nejste vy tím, kdo mu může do tváře říkat ‚ropucho‘?“ zeptala jsem se. „Clara mi jednou vykládala, že existuje někdo, kdo to udělat může.“

Správcova tvář se rozzářila, když přikyvoval: „No jo, to jsem já. Našel jsem Manfreda, když byl ještě štěňátko. Buď ho někdo vykopnul, nebo utekl sám, možná z kempingu nedaleko odsud. Když jsem ho našel, byl skoro mrtvý.“

„Kde jste ho našel?“

„Na osmé dálnici, asi šedesát mil od Gila Bend v Arizoně. Zastavil jsem u krajnice a šel jsem do houští, a vlastně jsem ho počůral. Ležel tam úplně dehydrovaný, jako bez života. Nejvíc na mě zapůsobilo, že nevběhl na dálnici, což se klidně mohlo stát. A samozřejmě to, že ležel zrovna na místě, kam jsem se šel vymočít.“

„Pak se stalo co?“ ptala jsem se. Byla jsem tak zahlcena soucitem nad stavem chudáka Manfreda, že jsem úplně zapomněla, jakou jsem na něj měla zlost.

„Vzal jsem Manfreda domů, dal ho pod vodu, ale pít jsem mu nedovolil,“ řekl správce. „A pak jsem ho nabídl záměru čarodějů.“

Emilito řekl, že na záměru čarodějů záviselo nejenom rozhodnutí, zda Manfred přežije nebo zemře, ale také bude-li psem nebo něčím jiným. A on přežil a stal se mnohem víc než psem.

„Totéž se přihodilo i tobě,“ pokračoval. „Možná to je důvod, proč jste si byli s Manfredem tak blízcí. Nagual tě našel duševně vyprahlou, připravenou učinit ze svého života hromadu trosek. Protože byl v kině pro motoristy spolu s Nélidou, bylo na nich, aby tě nabídli čarodějskému záměru, a to také udělali.“

„Jak mě nabídli záměru čarodějů?“ chtěla jsem vědět.

„Ještě ti to neřekli?“ ptal se překvapeně.

Chvilí jsem váhala s odpovědí. „Myslím, že ne.“

„Nagual a Nélida hlasitě přivolali záměr, určitě rovnou tam u koncesionářského stánku, a prohlásili, že bez zaváhání či litosti s tebou vláknem spojili své životy a nehodlají to vzít zpátky. A oba dva taky hned věděli, že tě momentálně nemohou vzít s sebou, následovali tě však všude tam, kam jsi se hnula.“

Takže teď můžeš říct, že se tě ujal záměr čarodějů. Vyzývání naguala a Nélidy zabralo. Podívej se, kde teď jsi! Řekni to mé maličkosti.“

Podíval se na mě, aby viděl, zda sleduji jeho argumenty. Dívala jsem se na něj s tichou prosbou o podrobnější objasnění čarodějského záměru. Přešel do důvěrnější roviny a řekl, že kdyby vzal všechny ty věci, co jsem o sobě napovídala Claře, jako příklad chtění a záměru, usoudil by, že mým záměrem je jedna absolutní porážka. Vždycky jsem chtěla, a to velmi vytrvale, být pošahaný zoufalý ztroskotanec.

„Clara mi vyprávěla všechno, co jsi jí o sobě řekla,“ pokračoval a zamlaskal jazykem. „Podle mě jsi například v Japonsku vskočila do arény nikoli proto, abys předvedla své schopnosti v bojovém umění, ale abys dokázala světu, že tvým záměrem je prohrávat.“

Prudce mě popadl a řekl, že všechno, co jsem kdy udělala, bylo zabarveno porážkou. Tudíž tou nejdůležitější věcí, kterou teď musím udělat, je určit si nový záměr. Vysvětloval, že byl nazván záměrem čarodějů, protože není pouhým úmyslem dělat něco nového, nýbrž záměrem připojit se k něčemu již danému: k záměru, který se k nám klene přes tisíce let klopotného lidského úsilí.

Podotkl, že v tomto čarodějském záměru není prostor pro porážku, protože před čaroději se otevírá pouze jedna cesta: uspět ve všem, co dělají. Ale aby měli čarodějové tak mocné a jasné vidění, musí znovu přestavět celé své bytí, a to vyžaduje zároveň porozumění i sílu. Pochopení vzchází z rekapitulace jejich životů a sílu shromažďují svými bezchybnými činy.

Emilito na mě pohlédl a poklepal na tykev. Vysvětlil mi, že v té tykvi uložil své bezchybné cítění. Tento čarodějský záměr mi dal vypít, aby neutralizoval můj poráženecký postoj a připravil mě na své další pokyny. Mluvil dál, ale nedokázala jsem tomu věnovat pozornost; zvuk jeho hlasu mě začal uspávat a tělo mi náhle ztěžklo. Když jsem zaostřila pohled na jeho obličej, viděla jsem pouze bělavý opar jako mlhu v šeru. Slyšela jsem, jak mi říká, abych si lehla a odhodila své éterické tělo postupným uvolňováním svalů.

Věděla jsem, co chce, abych udělala, a řídila jsem se jeho pokyny. Lehla jsem si a začala přesouvat pozornost od chodidel směrem ke kotníkům, lýtkům, přes kolena, stehna a hýždě až k zádům. Pak jsem uvolnila paže, ramena, krk a hlavu. Jak jsem postupně přesouvala pozornost do různých částí těla, cítila jsem se čím dál ospalejší a těžší.

Pak mi správce přikázal, abych očima pohybovala v malých kruzích zprava doleva a nechala je koulet se v hlavě tam a zpět. Pokračovala jsem v uvolňování, dokud se můj dech nezpomalil a nestal se pravidelným, až téměř samovolným. Soustředila jsem se na konejšívé vlnění dechu, když vtom mi pošeptal, abych přesunula pozornost z čela co nejdále směrem nahoru, a pak vytvořila malý otvor.

„Jaký otvor?“ zamumlala jsem.

„Prostě otvor. Díru.“

„Díru do čeho?“

„Díru do prázdnoty, na níž je tvoje síť zavěšena,“ odpověděl. „Pokud dokážeš přesunout svou pozornost vně svého těla, uvědomíš si, že všude kolem tebe je čern. Snaž se tu čern proniknout a prorazit v ní díru.“

„Myslím, že to nedokážu,“ řekla jsem nervózně.

„Ovšemže to dokážeš,“ ujišťoval mě. „Pamatuj si, čarodějové nikdy neprohrávají, mohou pouze uspět.“

Naklonil se ke mně a šepem mi sdělil, abych se poté, co udělám díru, stočila do klubka a nechala se katapultovat podél vlákna, které se táhne z temena mojí hlavy do temnoty.

„Ale vždyť já ležím,“ chabě jsem protestovala. „Temenlo hlavy mám téměř u země. Mám se postavit?“

„Čern se nachází všude kolem nás,“ řekl. „Dokonce i když stojíme na hlavě, je pořád zde.“

Tón jeho hlasu se změnil ve strohý povel, když mi přikázal, ať soustředím pozornost do otvoru, který jsem právě udělala, a nechám jím své myšlenky a pocity protékat. Nervozitou se mi napjaly svaly, protože se mi to pořád ne a ne podařit. Správce naléhal, abych se uvolnila, nechala tomu volný průběh a jednala a cítila prostě tak, jako bych ten otvor byla udělala. „Odhoď všechno, co je uvnitř tebe,“ řekl. „Nech své myšlenky a vzpomínky odplynout.“

Jak jsem relaxovala a uvolňovala napětí ze svého těla, pocítila jsem, jak mnou náhle projela vlna energie. Obrátila jsem se zevnitř ven; všechno se ze mě tlačilo ven z vrcholku hlavy a řítilo se podél vlákna jako obrácený valící se vodopád. Na konci vlákna jsem si uvědomila jakýsi otvor.

„Dovol si jít ještě hlouběji,“ zašeptal mi do ucha. „Nabídni nicotě celé své bytí.“

Ze všech sil jsem se snažila řídit se jeho pokyny. Veškeré myšlenky, které se mi v hlavě vyrojily, se připojily k tryskajícímu vodopádu na temeni hlavy. Z dálky jsem slyšela, jak správce říká, že kdybych se chtěla pohnout, postačí pouze, abych si dala pokyn, a vlákno mě zanese, kamkoli budu chtít. Než jsem to mohla udělat, ucítila jsem na levé straně těla jemné a neodbytné šubání. Uvolnila jsem se a čekala, co se bude dít. Zprvu se mi zdálo, že pouze moje hlava je tažena doleva, pak se skulilo na levou stranu celé moje tělo. Cítila jsem se, jako bych padala na bok, současně jsem však vnímala, že se mé tělo vůbec nepohnulo. Uslyšela jsem tupý zvuk za krkem a viděla, že otvor se zvětšil. Chtěla jsem vlézt dovnitř, proklouznout jím a zmizet. Hluboko uvnitř jsem ucítila jakýsi pohyb; moje vědomí se začalo posouvat podél vlákna z temena hlavy a proklouzlo ven otvorem.

Měla jsem pocit, že se nacházím v obrovské jeskyni. Obklopile mě její sametové zdi; byla tam tma. Moji pozornost upoutala jakási

světelná skvrna. Blikala jako maják, objevovala se a mizela pokaždé, když jsem na ni zaměřila pozornost. Prostor přede mnou náhle ozářilo intenzivní světlo. Pak pozvolna všechno opět zčernalo. Zdálo se mi, že můj dech ustal a žádné myšlenky ani představy nenarušovaly temnotu. Tělo jsem nevnímala. Moje poslední myšlenka byla, že jsem se rozpustila.

Ozval se jakýsi dutý praskavý zvuk. Myšlenky se mi náhle vrátily, všechny naráz, sesypaly se na mě jako hromada suti. Současně jsem si uvědomila tvrdou zem pod sebou, své ztuhlé tělo a nějaký hmyz, který mě kousal do kotníku. Otevřela jsem oči a rozhlédla se kolem; správce mi sundal boty i ponožky a píchal mě klacíkem do chodidel, aby mě probral. Chtěla jsem mu vypovědět všechno, co se stalo, ale zavrtěl odmítavě hlavou.

„Dokud se nedáš dohromady, tak raději nemluv, ani se nehýbej,“ varoval mě. Řekl mi, abych zavřela oči a dýchala bránicí.

Ležela jsem na zemi, dokud jsem neucítila, že jsem opět při síle; pak jsem se posadila a opřela se o kmen stromu.

Než jsem stačila otevřít ústa, správce řekl: „Rozevřela jsi trhlinu v temnotě, a dvojník sklouzl doleva a protáhl se jí.“

„Vím určitě, že jsem cítila, jak mě táhne jakási síla,“ přiznala jsem. „Taky jsem vnímala intenzivní světlo.“

„Tou silou byl tvůj vynořující se dvojník,“ řekl, jako by přesně věděl, o čem mluvím. „A tím světlem bylo dvojníkové oko. Během déle než rok trvajícího rekapitulačního cvičení jsi současně rozhazovala do prostoru svá energetická vlákna, a ta se teď začínají pohybovat sama od sebe. Protože jsi však pořád ještě zaujata mluvením a myšlením, nepohybují se tak dokonale a s lehkostí, jak tomu jednoho dne bude.“

Vůbec jsem nechápala, co tím myslel, že jsem při rekapitulování rozšiřovala energetická vlákna. Požádala jsem ho, ať mi to vysvětlí.

„Na tom není nic k vysvětlování,“ řekl. „Je to otázka energie; čím víc jí v průběhu rekapitulace přivoláš zpět, tím je pro tuto znovuzískanou energii snazší vyživovat dvojníka. Rozšiřováním energetických vláken mám na mysli posílání energie dvojníkovi. Člověk, kte-

rý má schopnost vidět energii, ji vidí v podobě vláken, která vycházejí z fyzického těla.“

„Jaký to má význam pro někoho, jako jsem já, kdo nevidí?“

„Čím větší je tvůj energetický potenciál,“ objasňoval, „tím tvoje schopnost vnímat neobyčejné věci vzrůstá.“

„Myslím si, že u mě je tomu tak, že s každým nárůstem energie jsem bláznivější,“ namítla jsem, aniž bych se snažila být vtipná.

„Nesrážej se tak neuváženě při každé příležitosti,“ poznamenal. „Vnímání je nejzazší záhadou, protože je zcela nevysvětlitelné. Čarodějové, neboť jsou lidskými bytostmi, vnímají, ale to, co vnímají, není ani dobro, ani zlo; všechno je pro ně prostě vjemem. Pokud by lidé dokázali díky disciplíně vnímat víc, než je normálně dovoleno, měli by víc síly. Chápeš, co tím myslím?“

Odmítl to dále rozvádět. Místo toho mě vedl domem a pak skrz hlavní vchod k mému stromu. Ukázal do nejvyšších větví a upozornil mě, že je to zvláštní strom, poněvadž na něm bydlí lidé, a proto je na něm instalován hromosvod.

„Blesky jsou v této oblasti náhlé a nebezpečné,“ řekl. „Někdy se rozpoutá bouře s hromobitím a blesky, aniž by z nebe spadla jediná kapka deště. Takže až bude pršet, nebo se na obloze objeví kupovitá oblačnost, raději se schovej do srubu.“

„Když se na obloze objeví co?“ zeptala jsem se.

Emilito se pousmál a lehce mě poplácal po zádech. „Když mě nagueal Julian zavedl do srubu, řekl mi totéž, já se ho však tenkrát neodvážil zeptat, co to znamená. A on sám mi to neřekl. Až mnohem později jsem zjistil, že myslel bouřkové mraky.“

Zasmál se mému udivenému výrazu. „Je zde nějaké nebezpečí, že do stromu udeří blesk?“ chtěla jsem vědět.

„Nebezpečí zde samozřejmě je, ale tvůj strom je bezpečný,“ odpověděl. „Teď si vylez nahoru, dokud je ještě světlo.“

Než jsem se vytáhla nahoru, dal mi do ruky sáček naprasklých neoloupaných ořechů. Řekl mi, že když už musím bydlet na stromě, musím jíst jako veverka, občas trochu a v noci vůbec.

Odvětila jsem, že mi to nevadí, že jsem stejně nikdy nejedla obzvlášť ráda.

„A kadíš ráda?“ zeptal se s potlačovaným smíchem. „Doufám, že ne, protože problém při bydlení na stromě nastává, když si potřebuješ vyprázdnit střeva. S lidskými exkrementy je to složité. Zastávám filozofii, že čím jich máš méně, tím se ti dař líp.“

Jeho prohlášení mu připadlo tak dokonale směšné, že se začal mlátit smíchy. Ještě rozchechtaný se náhle obrátil a nechal mě přemítat nad svou filozofií.

19.

Tu noc přšlo a oblohu křižovaly hromy a blesky. Ale neznám jediný způsob, jak vysvětlit, jaké to je být ve srubu na stromě, zatímco oblohou otřásá jeden úder hromu za druhým, protínají ji blesky a dopadají na stromy kolem. Byl to nepopsatelný děs. Ječela jsem ještě zběsileji než tu první noc, když jsem ucítila, že se postel se mnou naklání. Byl to čirý pudový strach; úplně mě ochromil. Napadlo mě jediné; že jsem od přírody zbabělec, a pokaždé, když se napětí vypupňuje, ztratím vědomí.

Byla jsem v bezvědomí až do poledne následujícího dne. Když jsem se spustila dolů, našla jsem tam Emilita, jak na mě čeká. Seděl na nízké větvi a klátil nohama nízko nad zemí.

„Vypadáš jako netopýr, který vyletěl z pekla,“ řekl. Nehodlala jsem si hrát na hrdinku, ani předstírat, že jsem nad věcí. Cítila jsem se přesně tak, jak jsem musela vypadat – jako rozcupovaný hadr.

Pověděla jsem mu, že poprvé v životě jsem pocítila, jaké to je být vojákem v palbě; cítila jsem stejný strach, který musí prožívat vojáci, když všude kolem nich dopadají bomby.

„To bych neřekl,“ poznamenal. „Strach, který jsi prožívala v noci, byl ještě intenzivnější. To, co metalo kolem tebe, nebylo nic lidského. Z hlediska dvojníka jsi prožila děsivý, neskutečný strach.“

„Prosím, Emilito, objasněte mi, co tím myslíte.“

„Tvůj dvojník se začíná uvědomovat, takže při velkém stresu, jako minulé noci, přichází částečně k vědomí, ale stejně tak jako ty je totálně vydešený. Není zvyklý vnímat svět. Tvoje tělo a mysl jsou tomu přivyklé, ne tak tvůj dvojník.“

Byla jsem si jista, že kdybych byla na tu bouřku připravena, uvolnila bych se, a pokud by mě strach a myšlenky na to nerušily, z mého těla by se uvolnila vnitřní síla, a možná bych mohla dokonce vstát, přemístit se, nebo slézt dolů ze stromu. Nejvíc mě děsil pocit, že jsem jako v kleci, uvězněná uvnitř svého těla.

„Když vstoupíme do absolutní temnoty, kde nejsou žádné rušivé elementy,“ řekl správce, „přebírá vládu dvojník. Natahuje své nemotné údy, otevírá své luminózní oko a rozhlíží se. Prožít to může být někdy děsivější než to, co jsi zažila včera v noci.“

„Dvojník nebude tak vydešený,“ ujistila jsem ho. „Jsem na to připravená.“

„Ještě nejsi připravená na nic,“ prohlásil. „Jsem si jist, že tvůj je kot včera v noci byl slyšet až do Tusconu.“

Jeho poznámka mě rozladila. Bylo na něm něco, co mě iritovalo, nemohla jsem však přijít na to, co to je. Hrozně mě rozčilovalo, že vypadá tak pořádku. Nebyl vůbec mužný; vypadal jako pouhý stín muže, i když zdánlivě působil silně. Nejvíc mi však vadilo, že se nedal vyprovokovat, to moji soutěživou národu nekonečně dráždilo.

V návalu zlosti jsem na něj agresivně vyjela: „Jak se opovažujete mě setřít pokaždé, když řeknu něco, co vám není vhodné?“

Zalitovala jsem toho v okamžiku, kdy jsem to vyslovila, a hrozně jsem se omlouvala za svou agresivitu. „Nevím, proč mě tak vytáčíte,“ uzavřela jsem svou zповěd.

„Nic si nevyčítej,“ řekl. „Je to proto, že ze mě cítíš něco, co si nedokážeš vysvětlit. Jak jsi sama řekla, nejsem dost mužný.“

„Já to neřekla,“ protestovala jsem.

Podle toho, jak se tvářil, mi očividně nevěřil. „To víš, že řekla,“ namítl. „Před malou chvílí jsi to řekla mému dvojníkovi. Můj dvojník se nikdy nemýlí, ani věci nepřekrucuje.“

Moje nervozita a rozpaky dosáhly vrcholu. Nevěděla jsem, co říct. Tváře mi zalila horkost a tělo se mi chvělo. Nechácala jsem, co mohlo moji přehnanou reakci způsobit. Tok mých myšlenek přerušil správčův hlas.

„Tvoje reakce je následkem toho, že tvůj dvojník vnímá mého dvojníka,“ řekl. „Tvé fyzické tělo je vystrašené, protože jeho brány jsou otevřené a pronikají do něj nové vjemy. Pokud máš teď pocit, že se cítíš špatně, představ si, o co horší to bude, až budeš mít všechny brány otevřené.“

Znělo to tak přesvědčivě, že jsem uvažovala, zda nemá pravdu.

„Pro zvířata a děti,“ pokračoval, „není vnímání dvojníka žádný problém a často tím bývají zneklidnění.“

Podotkla jsem, že zvířata mě nijak zvlášť v lásce nemají, a až na Manfreda je to vzájemné.

„Zvířata tě nemají ráda,“ vysvětloval, „protože některé tvé tělesné brány nebyly nikdy úplně zavřené a tvůj dvojník zápasí, aby se dostal ven. Buď ve střehu. Protože teď, kdy to úmyslně zamýšlíš, se záhy otevrou dokořán. Během následujících dnů se tvůj dvojník zčistajasna najednou probudí k životu a ty se můžeš ocitnout na druhé straně patia, aniž bys udělala jediný krok.“

Musela jsem se smát, hlavně z nervozity a nad absurdností toho, co tvrdil.

„A co děti, hlavně nemluvnata?“ ptal se. „Nekřičí, když je vezmeš do náruče?“

Obvykle tomu tak bylo, ale neřekla jsem mu to.

„Miminka mě milují,“ zalhala jsem, i když jsem moc dobře věděla, že párkrát, když jsem se ocitla v jejich blízkosti, se rozplakala, jakmile jsem se přiblížila. Vždycky jsem si říkala, že důvodem asi bude můj nedostatek mateřského pudu.

Správce zakroutil pochybovačně hlavou. Vyzvala jsem ho, ať mi vysvětlí, jak by mohla zvířata a nemluvnata vnímat dvojníka, když já sama jsem ani nevěděla, že existuje. Vlastně, než mi o něm Clara s naguelem řekli, nikdy jsem o ničem takovém neslyšela. Ani jsem nepotkala nikoho, kdo by o něm věděl. Odbyl mě poznámkou, že to,

co děti a zvířata vnímají, nemá nic společného s věděním, ale souvisí to se skutečností, že jsou k vnímání dvojníka vybaveni; jejich brány jsou totiž otevřené. Dodal, že u zvířat jsou tyto brány receptivní neustále; u lidí se však uzavrou, jakmile začnou mluvit a přemýšlet a převládne u nich racionální stránka.

Na všechno, co správce říkal, jsem se prozatím plně soustředila, protože, jak mi sdělila Clara, bez ohledu na to, kdo ke mně hovoří a co říká, naslouchat je dobré cvičení. Ale čím déle jsem poslouchala Emilita, tím jsem byla rozzuřenější, až jsem zjistila, že mnou bezděky lomcuje šílený vztek.

„Ničemu z toho nevěřím,“ vyštěkla jsem. „Proč vlastně tvrdíte, že jste můj učitel?“

Správce se uchichtl. „Rozhodně jsem se nepřihlásil dobrovolně,“ řekl.

„A kdo vás k tomu tedy určil?“

Po chvíli hloubání řekl: „Je to dlouhý řetězec náhod. První článek tohoto řetězu byl dán ve chvíli, kdy tě nagueal objevil s nohama zdviženýma v luftě.“

Vyprsknul smíchy, jakýmsi pronikavým ptačím chichotem.

Jeho urážlivý smysl pro humor mě nesmírně rozčiloval. „Jděte k věci, Emilito, řekněte mi, o co jde,“ vyjela jsem na něj.

„Promiň, jen jsem si myslel, že tě zmínka o tvých vylomeninách potěší, ale vidím, že jsem se zmylil. My se naopak svými pošetlostmi ohromně bavíme. Léta jsme si utahovali z toho, jaké útrapy a starosti John Michael Abelar zdědil, jen proto, že vešel do nesprávné místnosti a našel vysvěčenou holku, když jedině, co chtěl udělat, bylo se vyčůrat,“ rozchechtal se, až se popadal za břicho.

Nechácala jsem, co je na tom směšného. Měla jsem na něj tak obrovský vztek, že bych mu nejrady dala pár ran pěstí a několik dobře mířených kopanců. Pohlédl na mě a o krok ustoupil; nepochybně vycítil, že každou chvíli vybuchnu.

„Nepřipadá ti legrační, že John Michael musel projít peklem s problémem, který zdědil, jenom proto, že se mu chtělo čůrat? To máme s naguelem společné: zatímco já našel polomrtvé štěně, on

našel totálně potrhlou holku. A oba jsme za ně po zbytek života zodpovědní. Když členové naší skupiny zjistili, co se nám přihodilo, tak se vyplašili, že přísahali, že nikdy nepůjdou močit, aniž by si to mís-to předtím několikrát pořádně prohlédli.“ Dostal opět takový záchvat smíchu, že musel chvíli přecházet tam zpátky, aby vůbec mohl popadnout dech.

Když si všiml, že jsem se ani nepousmála, zklidnil se. „No... budeme tedy pokračovat,“ řekl a snažil se ovládnout. „Jakmile byl navázán první článek, tehdy když tě našel s nohama ve vzduchu, bylo nagualovou povinností tě označit, což briskně provedl. Pak musel sledovat tvou stopu. Vzal si k tomu na pomoc Claru a Nélidu. Poprvé tě nagual společně s Nélidou navštívili v létě po tvé promoci na univerzitě, když jsi pracovala jako táborový poradce v horském středisku.“

„Je to pravda, že mě našel skrze energetický kanál?“ zeptala jsem se, úmyslně tak, aby to nevyznělo blahosklonně.

„Naprosto. Částečně poznačil tvého dvojníka svojí vlastní energií, aby mohl sledovat tvé pohyby,“ řekl.

„Nevzpomínám si, že bych ho kdy viděla,“ řekla jsem.

„To z toho důvodu, že jsi vždycky věřila, že máš sny, které se ti vracejí. Oni dva tě skutečně přišli navštívit osobně. A za ty roky tě navštívili ještě mnohokrát, hlavně Nélida. Pak, když jsi se přestěhovala do Arizony, dbalá jejích rad, nic nestálo v cestě tomu, abychom tě mohli navštívit všichni.“

„Počkejte, začíná to být příliš bizarní. Jak jsem se mohla řídit její radou, když si vůbec nejsem vědoma, že bych ji kdy potkala?“

„Věř mi, neustále ti říkala, aby ses přestěhovala do Arizony, až jsi to udělala, ovšem samozřejmě sis myslela, že ses pro to rozhodla sama.“

Zatímco správce mluvil, vrátila jsem se v myšlenkách do onoho období svého života. Vzpomněla jsem si, jak jsem uvažovala, že Arizona je místem, kde bych měla žít. Použila jsem metodu zírání na jižní horizont, abych se rozhodla, kde hledat práci, a nejsilnější pocit jsem měla vůči Tusconu. Dokonce se mi zdál sen, v němž mi

kdosi říkal, že bych se měla zaměstnat v knihkupectví. Neměla jsem knížky ráda a bylo mi divné, že bych s nimi měla pracovat, ale když jsem přijela do Tusconu, vešla jsem rovnou do knihkupectví, kde visel nápis „Přijmeme pomocnici“. Vzala jsem tu práci. Vyplňovala jsem objednávky, obsluhovala pokladnu a zařazovala nové tituly.

„Každý, kdo tě přišel navštívit,“ pokračoval Emilito, „se spojil s tvým dvojníkem, takže ti na nás zbyla matná vzpomínka, podobná snu. Až na Nélidu ovšem. Tu znáš tak dobře jako hřbet svých dlaní.“

Do knihkupectví přicházelo hodně lidí, přesto jsem si neurčitě vzpomínala na krásnou, elegantně oblečenou ženu, která jednoho dne vešla dovnitř a přátelsky mě oslovila. Bylo to nezvyklé, protože většinou mi nikdo nevěnoval pozornost. Docela dobře to mohla být Nélida.

Avšak někde hluboko uvnitř všechno to, co Emilito řekl, dávalo smysl. Mojí racionální mysli se to ovšem zdálo tak přitažené za vlas-y, že bych musela být blázen, abych tomu věřila.

„Jsou to samé nesmysly,“ řekla jsem bezděčně na svou obranu. Moje ostrá reakce ho vůbec nevyvedla z klidu. Zvedl ruce nad hlavu a otáčel jimi v kružích. „Je-li skutečně všechno to, co jsem řekl, snůškou nesmyslů, troufnu si ti vysvětlit, co se s tebou děje,“ namítl s úsměškem. „A nepokoušej se hrát si se mnou na malou zmatenou holku, která se hned rozbřečí.“

Hlas mi přeskakoval, když jsem na něj zaječela: „Jděte k čertu s těmi zasranými kecy –,“ hlas se mi zlomil, a tím můj výbuch vzteku skončil.

Nemohla jsem uvěřit, že ze mě vyšly takové nadávky. Ihned jsem se začala omlouvat, že nemám ve zvyku křičet ani mluvit sprostě. Ujistila jsem ho, že jsem byla vychovávána k uctivosti, že si moje matka zakládala na dobrých způsobech, a nikdy by ji ani nenapadlo zvýšit hlas.

Správce se usmál a pohybem ruky zastavil. „Dost omluv,“ řekl. „To promluvil tvůj dvojník. Je přímý a jde vždycky k věci, a protože jsi mu nikdy nedovolila se projevit, je plný nenávisti a hořkosti.“

Vysvětlil mi, že momentálně je můj dvojník hrozně labilní, ná-

sledkem toho, jak byl bombardován hromy a blesky, ale hlavně kvůli událostem, k nimž došlo před pěti dny, kdy mě Nélida strčila do levé haly, abych mohla začít přechod čarodějů.

„Před pěti dny!“ vyjekla jsem. To chcete říct, že jsem na stromě visela dva dny a dvě noci?!

„Přesně to bylo dva dny a tři noci,“ řekl se škodolibým úsměškem. „Nechali jsme se vytáhnout nahoru, abychom zjistili, jestli jsi v pořádku. Byla jsi sice mimo, ale jinak v pořádku, tak jsme tě nechali samotnou.“

„Ale proč jsem musela být svázaná?“

„Protože jsi ve snaze uskutečnit manévr, který nazýváme abstraktní let neboli přechod čarodějů, totálně selhala,“ řekl. „Ten pokus vyčerpal tvoje energetické rezervy.“

Upřesnil, že ve skutečnosti nešlo o selhání z mé strany, ale spíše o předčasný pokus, který skončil naprostou katastrofou.

„Co by se bylo stalo, kdyby se mi to podařilo?“ chtěla jsem vědět.

Ujistil mě, že úspěch by s sebou nenesl o nic výhodnější postavení, ale posloužil by jako výchozí bod, jakési vnaidlo nebo maják, který by přesně vyznačil cestu do budoucna, kdy budu muset uskutečnit konečný let úplně sama bez cizí pomoci.

„Teď využíváš energii nás všech,“ pokračoval. „Všichni jsme nuceni ti pomáhat. Využíváš tedy energii všech čarodějů, kteří zde byli před námi a bydleli kdysi v tomto domě. Žiješ z jejich kouzla. Doslova jako kdybys ležela na kouzelném koberci, který tě přenáší na neuvěřitelná místa, na místa, která existují pouze na cestě kouzelného koberce.“

„Stále ale nechápu, proč jsem tady,“ řekla jsem. „Je to jen proto, že nagual John Michael Abelar udělal chybu a našel mě?“

„Ne, tak prostě to není,“ řekl a zpřímá na mě pohlédl. „John Michael ve skutečnosti není tvým naguaelem. Nastává nová éra a je zde nový nagual. Ty jsi členkou této nové skupiny nagualů.“

„Emilito, co mi to říkáte? Jaká nová skupina? Kdo o tom rozhoduje?“

„O tom všem rozhoduje síla, duch, ta neomezená síla všude kolem

nás. Důkazem, že přináležíš k této nové éře, je pro nás tvoje dokonalá podobnost s Nélidou. Když byla mladá, byla úplně jako teď ty: až do chvíle, kdy rovněž vyčerpala veškerou svou rezervní energii, když se pokoušela o abstraktní let. A zrovna jako ty, taky málem zemřela.“

„Chcete tím říct, že bych mohla při tomto pokusu opravdu zemřít, Emilito?“

„Přesně tak. Ne proto, že je čarodějský let nebezpečný, ale protože jsi tak labilní. Někdo jiný, kdo by se pokoušel o totéž, by si uhnal nanejvýš tak bolení břicha. Ty ovšem ne. Ty, stejně jako Nélida, musíš všechno přehánět, takže jsi na to málem doplatila. Poté jediná možnost, jak tě dát znovu dohromady, byla pověsit tě na strom, abys byla nad zemí tak dlouhou dobu, dokud zase nepřijdeš k vědomí. Nic jiného se nedalo dělat.“

Ať už to, co se stalo, znělo jakkoli neuvěřitelně, postupně to začínalo dávat smysl. Něco na mém setkání s Nélidou bylo totálně špatné. Něco se mi vymklo z rukou.

„Včera jsem tě nechal napít se z tykve mého záměru, abych zjistil, je-li tvůj dvojník ještě pořád rozkolísaný,“ vysvětloval Emilito. „A je! Existuje jediná možnost, jak ho posílit, a tou je aktivita. A ať se ti to líbí nebo ne, jsem jediným člověkem, který může tvého dvojníka v této aktivitě vést. Z toho důvodu jsem tvým učitelem. Nebo lépe řečeno, jsem učitelem tvého dvojníka.“

„Co myslíte, že se mi s Nélidou stalo?“ zeptala jsem se, neboť jsem stále neměla jistotu, co bylo vlastně špatné.

„Spíš myslíš, co se nestalo,“ poopravil mě. „Očekávalo se, že jsem a harmonicky překročíš přes propast a v levé hale probudíš svého dvojníka k vědomí,“ pustil se do složitějšího vysvětlování, co očekávali, že se potom stane.

Pod Nélidiným vedením jsem měla přesunout vědomou pozornost ze svého těla k dvojníkovi a zpět. Tento přesun má zrušit všechny přirozené bariéry vzniklé během života, které fyzické tělo od dvojníka oddělují. Čarodějové měli v plánu, že mi umožní, abych se s nimi se všemi seznámila osobně, protože můj dvojník je už znal. Ale

vzhledem k mým bláznivým sklonům přechod nebyl hladký a harmonický. Jinými slovy, pozornost, která dosáhla mého dvojníka, neměla nic společného s každodenní vědomou pozorností mého těla. To vyústilo v pocit, že létám a nedokážu to zastavit. Všechna moje rezervní energie se vyčerpala, aniž by jí v tom mohlo cokoli zabránit, a můj dvojník dostal amok.

„Je mi to líto, Emilito, ale nechápu, o čem to mluvíte,“ řekla jsem.

„Přechod čarodějů spočívá v přesunutí vědomé pozornosti každodenního života, kterou oplývá fyzické tělo, k dvojníkovi,“ odpověděl. „Poslouchej dobře. To, co chceme přesunout z těla k dvojníkovi, je vědomá pozornost každodenního života. Vědomí každodenního života!“

„Ale co to znamená, Emilito?“

„To znamená, že jsme pro střízlivost, umírněnost a sebeovládání. Nezajímá nás bláznivost a nějaké chaotické výsledky.“

„Ale co to v mém případě znamená?“ naléhala jsem.

„Oddala jsi se svým pošetilostem a nepřesunula jsi k dvojníkovi vědomí každodenního života.“

„Co že jsem udělala?“

„Naplnila jsi svého dvojníka neznámým, neovladatelným vědomím.“

„Bez ohledu na to, co říkáte, Emilito, nepřipadá v úvahu, že bych tomu všemu uvěřila,“ řekla jsem. „Skutečně, je to prostě nepředstavitelné.“

„Přirozeně že je to nepředstavitelné,“ přitakal. „Pokud tě ovšem zajímá něco předvídatelného, neseděla bys tady plná pochybností a neječela na mě. Něco představitelného pro tebe znamená být nahý s nohama v luftě.“

Hodil po mně chlípny pohled, až mi naskočila husí kůže. Než jsem se však mohla bránit, nabyla jeho tvář naprosto vážného výrazu.

„Přimět dvojníka jemně a harmonicky k pohybu a přesunout k němu každodenní vědomou pozornost, to je něco, k čemu neexistuje

paralela. Nedá se to s ničím srovnat,“ řekl mírně. „Udělat to je něco nepředstavitelného.“

Teď se pojďme pustit do něčeho, co si lze představit. Pojďme si udělat snídani.“

20.

Moje třetí noc strávená ve srubu na stromě byla pohodička. Prostě jsem si vlezla do spacáku, usnula hlubokým spánkem a probudila se až za svítání. Ani spustit se dolů nebylo nic obtížného. Přišla jsem na fintu, jak odepnout pásy a kladku, aniž bych si vykloubila ramena či natáhla záda.

„Tímto dnem tvé přechodové období končí,“ prohlásil Emilito, když jsme dosnídali. „Čeká tě spousta práce. Ale jsi docela příčinlivá, takže by to nemělo být nic těžkého.“

„Co myslíte tím přechodovým obdobím?“

„V tvém případě jde o šestidenní přechodovou etapu od doby, kdy jsi naposledy mluvila s Clarou. Nezapomeň, že jsi strávila na stromě šest nocí, tři z toho v bezvědomí, ty další tři již vědomě. Čarodějové vždycky počítají události v sérii po třech.“

„Musím i já dělat věci po třech?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě. Jsi Nélidina schovanka, nebo ne? Jsi pokračováním jejího rodu.“ Lišácky se usmál a dodal: „Prozatím však musíš dělat všechno to, co dělám já. Pamatuj si, bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat, já jsem teď tvým rádcem.“

Co mi Emilito sdělil, jsem mohla jen těžko strávit. Když mě do svých plánů zahrnula Nélida, pociťovala jsem vždy jakousi zvláštní pýchu, ani v nejmenším se mi ale nelíbilo, když mě se sebou, ať už jakkoli, spojoval správce.

Jakmile si povšíml mých rozpaků, ujistil mě, že nás ke splnění jistého specifického úkolu spojily síly, které jsou mimo vládu člověka.

Nezbývá nám tudíž, než zůstat věrní pravidlu, neboť takto věci v jeho čarodějské tradici fungují.

„Clara tě připravila po fyzické stránce. Naučila tě rekapitulovat a za pomoci čarodějských gest uvolnila brány v tvém těle,“ vysvětloval. „Mým úkolem je pomoci ti zpevnit dvojníka a pak ho naučit ‚stopování‘.“

Ujistil mě, že stopovat s dvojníkem mě nemůže naučit nikdo jiný než on.

„Můžete mi objasnit, co je to stopování s dvojníkem?“ zeptala jsem se ho.

„Ovšemže můžu. Ale nebylo by to rozumné, protože stopování znamená děláni, nikoli mluvení o děláni. Mimoto, ty víš, co to znamená, protože jsi to už dělala.“

„Kdy a kde? O ničem takovém nevím.“

„Tu první noc, kdy jsi spala ve srubu na stromě,“ odvětil Emilito, „když jsi málem umřela hrůzou. Tvůj rozum byl při té příležitosti v koncích, nevěděl, jak situaci zvládnout, takže tě okolnosti přinutily spolehnout se na dvojníka. Byl to tvůj dvojník, kdo ti přišel na pomoc. Vyvalil se z bran, jež tvůj strach otevřel dokořán. Tomu říkám stopování s dvojníkem.“

Nagual a Nélida jsou v tom mistři a právě oni ti poskytnou poslední instrukce,“ pokračoval, „za předpokladu, že já udělám hrubou práci. Takže na mně je, abych tě na ně připravil, stejně jako bylo Clařiným úkolem připravit tě na mne. A dokud nebudeš připravena, nebudou s tebou moci vůbec nic dělat.“

„Proč nemůže být nadále mojí učitelkou Clara?“ zeptala jsem se a dala si hlt vody.

Zíral na mě, pak zamrkal jako pták. „Mít dva pomocníky je v duchu pravidla,“ řekl Emilito. „Každý z nás měl dva pomocníky, včetně mě. Ovšem mým posledním učitelem byl nagual; i to je pravidlem.“

Emilito mi vysvětlil, že nagual Julian Grau nebyl pouze jeho učitelem, ale učitelem všech ostatních šestnácti členů domácnosti. Nagual Julian, spolu se svým vlastním učitelem, dalším naguaelem jmé-

nem Elías Abelar, našli každého z nich, jednoho po druhém, a pomohli jim na jejich cestě ke svobodě.

„Proč se jména Grau a Abelar neustále opakují?“

„Jsou to jména síly,“ objasňoval Emilito. „Užívají je všechny generace čarodějů. Podle pravidla se nagualovo jméno střídá ob jednu generaci. To znamená, že John Michael Abelar zdědil jméno po Elíasovi Abelarovi, ovšem nový nagual, který přijde po Johnu Michaelu Abelarovi, ponese jméno Grau po Julianu Grauovi. Tak zní pravidlo nagualů.“

„Proč Nélida tvrdila, že já jsem Abelarová?“

„Protože jsi přesně jako ona. A pravidlo říká, že zdědíš buď její příjmení, nebo její křestní jméno, anebo, pokud budeš chtít, jména obě. Ona sama zdědila obě jména od své předchůdkyně.“

„Kdo rozhodl o tom pravidlu a jaký má vlastně význam?“ chtěla jsem vědět.

„Toto pravidlo je zákonem, podle něhož čarodějové žijí. Zákonem, který jim zabraňuje stát se despotickými anebo rozmarnými. Musí dodržovat daná pravidla, protože byla vytvořena samotným duchem. Tak mi to bylo řečeno a já nemám důvod o tom pochybovat.“

Emilito vykládal, že jeho další učitelkou byla žena jménem Tália. Vyličil ji jako tu nejnádhernější ženu, jakou si člověk na této zemi dokáže představit.

„Já si myslím, že ta nejnádhernější bytost je Nélida,“ vyhrkla jsem, ale pak jsem se zarazila a víc už neřekla. Jinak bych si připadala úplně jako Emilito, totálně přemožený absolutní oddaností.

Emilito se naklonil nad kuchyňský stůl a s výrazem spiklence, hodlajícího odhalit nějaké tajemství, řekl: „Souhlasím s tebou. Ale počkej, až se ti skutečně dostane pod kůži; pak ji budeš milovat tak, jako kdyby neexistovalo žádné zitra.“

Jeho slova mě nepřekvapila, odhadl totiž dokonale to, co jsem stejně již cítila; milovala jsem Nélidu, jako bych ji byla znala odjakživa. Jako by byla matkou, kterou jsem ve skutečnosti nikdy neměla. Svěřila jsem mu, že je pro mě tou nejlaskavější, nejkrásnější

a nejdokonalejší bytostí, jakou jsem kdy potkala, navzdory skutečnosti, že ještě před pár dny jsem ani nevěděla, že vůbec existuje.

„Ale přirozeně, žeš ji znala,“ namítl Emilito. „Navštěvovali jsme tě všichni a Nélida častěji než kdokoli jiný. Než jsi přišla sem do tohoto domu s Clarou, stihla tě Nélida do té doby naučit nekonečnou spoustu věcí.“

„Co myslíte, že mě naučila?“ ptala jsem se nejistě.

Chvilí se drbal na temeni hlavy. „Naučila tě například žádat o radu svého dvojníka,“ odtušil.

„Řekl jste, že jsem stopovala tu první noc ve srubu na stromě. Já ale nemám ani potuchy, co jsem dělala.“

„Dobře o tom víš. Dělala jsi to vždycky. Co tvoje metoda, například, kdy se uvolníš a pozoruješ jižní horizont, potřebuješ-li radu?“

V momentě, kdy to dořekl, se mi náhle v mysli rozjasnilo. Dočista jsem zapomněla, že se mi celá léta zdávaly sny, v nichž ke mně přicházela tajemná krásná dáma, která ke mně promlouvala a na nočním stolku mi nechávala dárky. Jednou se mi zdálo, že tam nechala opálový prsten a jindy zas zlatý náramek s drobným amuletem ve tvaru srdce. Někdy se posadila na okraj postele a řkala mi, co bych měla po probuzení udělat, jako třeba zírat na jižní horizont, nosit oblečení určitých barev, nebo si dokonce učesat vlasy stylem, který mi víc slušel.

Když jsem se cítila smutná nebo osamělá, konejšila mě a utěšovala a šeptala mi do ucha sladké nesmysly. Nejživěji jsem si pamatovala, jak mi řekla, že mě má ráda pro to, jaká jsem. Užila přesně tato slova: „Miluji tě takovou, jaká jsi.“ Pak mi masírovala záda, když jsem se cítila napjatá, hladila mě po hlavě a vískala ve vlasech. Uvědomila jsem si, že to kvůli ní jsem nechtěla, aby se mě moje matka dotýkala. Nechtěla jsem, aby se mě dotýkal kdokoli jiný než tato krásná paní. Vždycky, když jsem se z některého z těch snů probudila, měla jsem pocit, že mě nic na světě nemůže rozházet, pokud mě ona nosí ve svém srdci.

Vždycky jsem byla přesvědčena, že ty sny jsou čirou fantazií. Protože jsem chodila do katolických škol, dokonce jsem si myslela,

že to možná byla blahoslavená Panna Marie nebo nějaká světice, která se mi zjevovala. Učili mě, že všechno dobré pochází od nich. Jednou jsem si dokonce představovala, že je to moje pohádková kmoťrčka, ale nikdy, ani v těch nejdivočejších fantaziích, by mě nebylo nenapadlo, že tato bytost opravdu existuje.

„Nebyla to Panna Marie ani žádná světice, ty truhlíku,“ smál se Emilito. „To byla naše Nélida. A ty šperky ti skutečně dala. Najdeš je ve srubu v krabici pod postelí. Nélida je dostala od své předchůdkyně; teď je předává tobě.“

„Chcete říct, že ten opálový prsten skutečně existuje?“ zajíkla jsem se překvapením.

Emilito přitakal. „Jen se běž podívat. Nélida mi řekla, abych ti pověděl –“

Než mohl dokončit větu, vyběhla jsem z kuchyně před dům. Neuvěřitelnou rychlostí jsem se s pomocí lana vytáhla nahoru, na strom do srubu. Pod postelí, v krabičce potažené hedvábím, byly schované nádherné šperky. Poznala jsem opálový prsten se zářivým červeným kamenem a zlatý náramek s amuletem, pak jsem tam našla další dva prsteny, zlaté hodinky a diamantový náhrdelník. Vytáhla jsem zlatý náramek se srdíčkem a dala si ho na ruku, a poprvé od chvíle, kdy Clara odešla, se mi oči zalily slzami. Nebyly to však slzy sebelítosti ani smutku, byly to slzy radostného vzrušení, jež mě náhle přemohlo. Neboť teď jsem mimo jakoukoli pochybnost věděla, že ta krásná dáma nebyla pouhým snem.

Volala jsem Nélidino jméno a rozechvělým hlasem jsem jí děkovala za všechnu její laskavost a přízeň. Přísahala jsem, že se změním a budu jiná a udělám všechno, co po mně bude Emilito chtít, ať to bude cokoli, jen když ji budu moci ještě někdy spatřit a mluvit s ní.

Když jsem slezla dolů, našla jsem Emilita, jak stojí u kuchyňských dveří. Ukázala jsem mu náramek a prsteny a ptala se ho, jak je možné, že jsem tytéž šperky viděla před lety ve svých snech.

„Čarodějové jsou nesmírně záhadná stvoření,“ odvětil Emilito, „a to proto, že po většinu času je při jednání řídí energie jejich dvojníka. Nélida je skvělá stopařka. Stopuje ve snech. Má tak unikátní sí-

lu, že dokáže přenést v prostoru nejen sama sebe, ale může s sebou přinášet i různé věci. Takto mohla navštívit i tebe. Právě proto zdělila jméno Abelar. Jméno Abelar znamená stopař. Grau znamená snivec. Všichni čarodějové v tomto domě jsou buďto stopaři, nebo snivci.“

„A v čem se od sebe liší, Emilito?“

„Stopaři věci zamýšlejí a pak je uskutečňují; intrikují a vymýšlejí a mění skutečnost, ať už při vědomí nebo ve snech. Snivci směřují kupředu bez jakéhokoli plánu či úmyslu; prostě se vrhají do reality světa či do reality snů.“

„Je to pro mě všechno příliš nepochopitelné, Emilito,“ řekla jsem a prohlížela si na světle opálový prsten.

„Neboj, dohlédnu na tebe, a brzy to všechno pochopíš,“ odpověděl Emilito. „Ale abys mi pomohla tě vést, musíš udělat, co ti řeknu: Cokoli ti řeknu, udělám nebo doporučím, abys udělala, je buď přesnou replikou toho, co mi sdělili moji dva učitelé, nebo to z toho, co mi řekli, vychází.“ Naklonil se blíž ke mně. „Asi tomu nebudeš věřit,“ zašeptal, „ale ty a já jsme si v podstatě podobní.“

„V jakém směru, Emilito?“

„Oba jsme tak trochu vyšinutí,“ řekl s tou nejvážnější tvář. „Bedlivě poslouchej a zapamatuj si to. Abychom ty a já byli zdraví, musíme ze všech sil pracovat na tom, abychom vyvážili a uvedli do rovnováhy nikoli své tělo nebo mysl, nýbrž svého dvojníka.“

Neviděla jsem důvod, proč se s ním hádat či nesouhlasit. Když jsme však opět usedli ke kuchyňskému stolu, zeptala jsem se: „Jak můžeme mít jistotu, že udržujeme dvojníka v rovnováze?“

„Otevřením tělesných bran,“ odvětil. „První brána se nachází na plosce chodidla, u kořene palce.“

Sehnul se pod stůl, popadl moji levou nohu a jedním neuvěřitelně rychlým pohybem mi sundal botu i ponožku. Pak použil ukazováček a palec jako svěrák a zespodu chodidla mi zmáčkl bříško palce a na maximum vykloubil prst směrem nahoru. Bolest byla tak ostrá, že jsem vykřikla překvapením. Vytrhla jsem mu nohu tak prudce, až

jsem kolenem narazila o hranu stolu. Vstala jsem a zaječela: „Co si sakra myslíte, že děláte?“

Ignoroval můj zlostný výbuch a řekl: „Ukazuji ti brány v duchu pravidla. Tak dávej dobrý pozor.“

Vstal a přešel ke mně na druhou stranu stolu. „Druhou branou je oblast zahrnující lýtku a vnitřek kolen,“ řekl, sklonil se a přejel mi rukou po noze. „Třetí se nachází v pohlavních orgánech a kostrči.“ Než jsem se mohla odtáhnout, vklouzl svými teplými rukama do mého rozkroku a mírně mě nadzdvihl, jak mě k sobě pevně přitiskl.

Odstrkovala jsem ho od sebe, ale svíral mě pevně, dlaně položené dole na mých zádech. „Čtvrtá a nejdůležitější brána se nachází v oblasti ledvin,“ řekl. Lhostejný k mému rozčilení, posadil mě zpátky na lavici. Sundal ruce z mých zad. Bylo mi to odporné, ale kvůli Nélidě jsem mlčela. „Pátá brána je mezi lopatkami,“ pokračoval. „Šestá u kořene lebky. A sedmá brána se nachází na temeni hlavy.“ Klouby jeho ruky dopadly tvrdě na temeno mé hlavy, jak chtěl zdůraznit důležitost posledního bodu.

Vrátil se na svou stranu stolu a posadil se. „V případě, že je první nebo druhé centrum otevřené, přenášíme určitý druh síly, která může být pro lidi nesnesitelná,“ pokračoval. „Na druhé straně, pokud není třetí a čtvrtá brána zavřená tak, jak by měla být, šíříme určitou sílu, která se lidem bude zdát velmi přitažlivá.“

Bezpečně jsem věděla, že správce spodní centra jsou otevřena dokořán, protože mi připadal nepříjemný a nesnesitelný jako málokdo. Napůl žertem a částečně z pocitu viny nad tím, že o něm takto smýšlím, připustila jsem, že mě lidi nepřijímají snadno. Vždycky jsem si myslela, že důvodem je nedostatek přirozeného šarmu, který, domnívala jsem se, musím kompenzovat přehnanou přizpůsobivostí.

„To je jen přirozené,“ přitakal. „Brány na chodidlech a lýtkách jsi měla částečně otevřené po celý svůj život. Dalším důsledkem otevření těchto spodních center jsou problémy s chůzí.“

„Moment, moment,“ řekla jsem, „na mojí chůzi není nic v nepo-

řádku. Cvičím bojová umění. Clara mi řekla, že se pohybuji pružně a s ladností.“

Jak to uslyšel, rozchechtal se. „Můžeš cvičit, co chceš,“ prohlásil, „pořád však při chůzi taháš nohy po zemi. Šouráš se jako starý chlap.“

Emilito byl horší než Clara. Ona byla alespoň tak slušná, že se nesmála mně, ale smála se se mnou. Zato správce neměl pro mé pocity absolutně žádné pochopení. Popichoval mě způsobem, jakým si starší sourozenci utahují z mladších a slabších, kteří se nemají jak bránit.

„Neurazila ses, vid' že ne?“ ptal se a upřeně na mě hleděl.

„Já a urazit se? Samozřejmě že ne.“ Uvnitř mě to vřelo.

„Dobrá. Clara mě ujistila, že jsi se díky rekapitulaci téměř úplně zbavila sebelítosti a domýšlivosti. Rekapitulováním svého života, zejména co se týče sexu, jsi uvolnila některé brány ještě více. Jakmile uslyšíš vzadu za krkem praskavý zvuk, nastane okamžik, kdy se od sebe oddělí tvoje pravá a levá strana. Přímo uprostřed tvého těla tak vznikne otvor, jímž energie stoupá do krku, místo, kde je slyšet ten zvuk. Když uslyšíš toto prasknutí, znamená to, že se každou chvíli probudí tvůj dvojník.“

„Co mám v té chvíli udělat?“

„Vědět, co dělat, není tak důležité, protože v té chvíli můžeme dělat jen velice málo,“ řekl. „Buď můžeme zůstat sedět se zavřenýma očima, nebo můžeme vstát a pohybovat se. Důležité je vědět, že známe svá omezení, protože naše vědomí je ovládáno fyzickým tělem. Dokážeme-li to však obrátit tak, aby vědomí ovládal náš dvojník, můžeme dělat prakticky všechno, co si dokážeme představit.“

Vstal a popošel blíž ke mně. „Ne aby ses mě teď snažila zatáhnout do hovoru, jako jsi to dělala s Clarou a Nélidou,“ řekl. „O dvojníkově se můžeš něco naučit pouze konáním. Mluvím k tobě jen proto, že tvoje přechodové období dosud neskončilo.“

Popadl mě za ruku a bez dalšího slova mě prakticky odtáhl do zadu za dům. Pak mě usadil pod strom tak, abych měla hlavu pár centimetrů pod nízkou tlustou větví. Řekl, že se podíváme, zda dokážu

znovu přenést svého dvojníka, tentokrát při plném vědomí, za pomoci stromu.

Vážně jsem pochybovala, že vůbec dokážu cokoli přenášet, a taky jsem mu to řekla. Tvrdil však, že pokud se na to zaměřím a budu to zamýšlet, vyrazí dvojník zevnitř a rozšíří se daleko za hranice fyzického těla.

„Co přesně se ode mě očekává?“ ptala jsem se v naději, že mi předvede nějaký postup, který je součástí pravidel čarodějů.

Vyzval mě, abych zavřela oči a soustředila se na svůj dech. Měla jsem se uvolnit a postupně cíleně vést sílu, aby proudila směrem nahoru, dokud se nedotkne nejvyšších větví, a současně vnímat, jak vychází z brány na temeni hlavy. Podotkl, že by to nemělo být nic těžkého, protože jako oporu mohu využít přátelskou pomoc stromu. Energie stromu, vysvětloval, vytvoří základnu, na níž se může rozšířit moje vědomí.

Poté, co jsem se chvíli koncentrovala na svůj dech, ucítila jsem, jak mi po zádech stoupá vibrující proud energie a snaží se dostat ven z temena hlavy. Pak se uvnitř mě něco otevřelo. Pokaždé, když jsem se nadechla, vlákno energie se protáhlo až na vrcholek stromu; při výdechu se opět stáhlo do mého těla. Pocit, že dosahuji vrcholku stromu, nabýval intenzity při každém nádechu, dokud jsem skutečně nezískala pocit, že se moje tělo roztáhlo. Zdálo se mi, že dosahuje takové výše a mohutnosti jako samotný strom.

V tom okamžiku mě prostoupila hluboká náklonnost vůči tomu stromu, dokonale jsem se do něj vcítila; bylo to v téže chvíli, kdy se z mých zad a hlavy vzedmula vlna energie a já zjistila, že pozoruji svět z nejvyšších větví. Ten jsem však trval pouhý okamžik, neboť mě z něj vytrhl správčův hlas, který mi přikazoval, abych slezla dolů a vklouzla opět dovnitř svého těla. Ucítila jsem bouřlivé šumění, připomínalo vodopád stékající dolů, které proniklo temenem do hlavy a naplnilo celé moje tělo důvěrně známým teplem.

„Nechceš přece zůstat prolnutá s tím stromem příliš dlouho,“ prohlásil, když jsem otevřela oči.

Zaplavila mě touha ten strom obejmout, správce mě však táhnul

za ruku k velkému balvanu opodál, kde jsme usedli. Poznamenal, že za pomoci vnější síly, v tomto případě sjednocením mého vědomí se stromem, dokáže člověk snadno rozšířit dvojníka. Ale právě proto, že je to tak snadné, vydáváme se v nebezpečí, že zůstaneme se stromem propojeni příliš dlouho, a v tom případě bychom mohli strom připravit o životodárnou energii, nezbytnou k tomu, aby se udržel silný a zdravý. Nebo naopak, pokud se k němu příliš citově připojujeme, můžeme v něm zanechat část energie vlastní.

„Člověk může splynout s čímkoli,“ vysvětloval. „Pokud je ten či to, s čím splyneš, silné, tvá energie se zvýší, jako tomu bylo pokaždé, když jsi se spojila s mágem, s Manfredem. Avšak je-li to slabé a neuživé, drží se zpátky. Toto cvičení musíš v každém případě provádět střídavě, jako všechno ostatní, neboť je to dvousečný meč. Vnější energie je vždy od naší vlastní odlišná, často i pro ni nepřiznivá.“

Pozorně jsem poslouchala, co správce říká. Jedna věc na tom všem mě však zarazila.

„Řekněte mi, Emilito, proč jste nazval Manfreda mágem?“

„Je to pro nás způsob, jak uznat jeho jedinečnost. Manfred pro nás nemůže být ničím jiným nežli mágem. Je víc než jenom čaroděj. Byl by býval čarodějem, kdyby žil mezi svými druhy. Ale on žije mezi lidmi, a navíc mezi lidskými čaroději, a je jim na roveň. Pouze dokonalému mágovi se může povést takovýhle kousek.“

Zeptala jsem se ho, zda ještě vůbec někdy Manfreda uvidím; správce si položil ukazováček na ústa s tak přehnaným důrazem, že jsem raději zůstala zticha a dále nenaléhala na odpověď.

Sebral větvičku a nakreslil do měkké půdy jakýsi oválný tvar. Pak přikreslil vodorovnou čáru, která ovál profála v půli. Ukázal na tyto dvě poloviny s vysvětlením, že dvojník je rozdělen na část nižší a vyšší, kteréžto části odpovídají ve fyzickém těle zhruba krajině břišní a hrudnímu koši. V těchto dvou částech cirkulují dva různé proudy energie. V níže položené obíhá prvotní energie, kterou jsme měli ještě v děloze. Ve vyšší části cirkuluje myšlenková energie. Energie vstupuje do těla s prvním dechem při narození. Dodal, že

myšlenková energie se zkušenostmi zdokonaluje a stoupá vzhůru do hlavy. Prvotní energie klesá do pohlavních orgánů. Obvykle se tyto dvě energie během života v dvojníkovi oddělí, čímž zapříčiní slabost a nerovnováhu ve fyzickém těle.

Nakreslil další čáru, tentokrát svisle středem elipsovitého tvaru, a rozdělil jej podélně do dvou částí, které, jak prohlásil, odpovídají levé a pravé polovině těla. Rovněž každé z těchto dvou částí odpovídá specifický způsob cirkulace energie. Vpravo cirkuluje energie po přední části dvojníka vzhůru a zadní částí dolů. Na levé straně se energie pohybuje přední částí dolů a vzadu stoupá nahoru.

Vysvětloval, že mnoho lidí dělá při hledání dvojníka tu chybu, že se snaží uplatňovat tatáž pravidla, která platí pro fyzické tělo, a trénují ho, jako by byl sestával z masa a kostí. Ujistil mě, že neexistuje žádný způsob, jak formovat dvojníka fyzickým cvičením.

„Nejjednodušším způsobem lze tento problém vyřešit oddělením těchto dvou částí od sebe,“ dále objasňoval správce. „Pouze jsou-li nenávratně izolovány, může vědomí volně plynout z jedné části do druhé. Právě to dělají čarodějové. Mohou se takto obejít bez nesmyslných rituálů, zařikávání a složitých dechových cviků, které by je měly sjednocovat.“

„A co potom dýchání a čarodějská gesta, kterým mě učila Clara? Jsou taky nesmyslné?“

„To ne. Učila tě pouze tomu, co ti pomůže separovat dvojníka od tvého těla. Z toho důvodu jsou pro náš cíl užitečné.“

Poznamenal, že největší klamnou představou, jíž lidé podléhají, je přesvědčení, že naše zdraví a celková rovnováha je doménou těla, zatímco v podstatě spadá vláda nad našim životem do sféry dvojníka. Tato falešná představa vychází z faktu, že tělo ovládá naše vědomí. Dodal, že naše vědomá pozornost je obvykle umístěna na energetické dráze, která protéká pravou částí dvojníka, kde vyúsťuje ve schopnost myšlení, usuzování a efektivního zacházení s lidmi a myšlenkami. Někdy, náhodně, častěji však vlivem soustředěného cvičení, se vědomí může přesunout do energetické dráhy protékající

levou částí dvojníka, což vede k chování, které příliš nesvědčí intelektuální činnosti, ani jednání s lidmi.

„Jakmile je vědomí stabilně obráceno na levou stranu dvojníka, ten se zhmotní a vynoří na povrch,“ pokračoval, „a člověk je pak schopen provádět nepředstavitelné kousky. To by nemělo být nic překvapivého, neboť dvojník je naším zdrojem energie. Fyzické tělo je pouhá schránka, v níž je tato energie uložena.“

Zeptala jsem se ho, zda existují lidé, kteří dokážou soustředit vědomou pozornost libovolně do obou částí dvojníka.

Přikývl na souhlas. „Čarodějové to dokážou,“ odpověděl. „Ten den, až toho budeš schopna, budeš i ty čarodějkou.“

Řekl, že někteří lidé umí přesunout své vědomí do pravé nebo levé části dvojníka, jakmile úspěšně završili abstraktní let, jednoduše ovládním proudů dechu. Takovíto jedinci jsou schopni praktikovat bojová umění nebo umění čarodějství se stejnou snadností, s jakou zacházejí se složitými akademickými pojmy. Zdůraznil, že touha udržet vědomí trvale na levé straně je past nekonečně strašlivější, než jakou jsou světská lákadla každodenního života, a to z důvodu tajemství a moci, kterou skýtá. „Pro nás skutečná naděje spočívá ve středu,“ řekl a dotkl se mého čela a středu prsou, „jelikož ve stěně, která od sebe odděluje dvě strany dvojníka, jsou skryté dveře vedoucí do třetího, malého tajného prostoru. Opravdovou svobodu může člověk zakusit teprve tehdy, až se tyto dveře otevrou.“

Chytil mě za ruku a táhl mě pryč z pohodlného místečka na kameň. „Tvoje přechodové období se téměř završilo,“ řekl a hnál mě směrem k domu. „Na žádné další vysvětlování teď není čas. Přechodovou fází budeš mít za sebou, ani nebudeš vědět jak. Pospěš si, jde-me do mého pokoje.“

Zůstala jsem stát jako solný sloup. Už jsem se necítila pouze ne-svá, cítila jsem se ohrožená. Jakkoli byl Emilito výstřední, bez ohledu na to, kolik toho napovídal o éterickém dvojníkovi, pořád to byl muž, a vzpomínka na to, jak se mě v kuchyni dotkla jeho ruka v rozkroku, byla ještě příliš živá. Věděla jsem, že to nebyl jen tak nějaký

neosobní dotek za účelem pouhé demonstrace; když se mě dotkl, cítila jsem jasně jeho žádostivou touhu.

Správce na mě upřel svůj chladný pohled. „Co tím ksakru myslíš, že jsi cítila moji chlípnou touhu, když jsem se tě dotkl?“

Zůstala jsem na něho civět s otevřenou pusou. Vyslovil nahlas moje myšlenky. Projela mnou vlna studu, spojená s chladným třesem, který rozechvěl celé moje tělo. Zablekotala jsem jakousi chabou omluvu. Řekla jsem mu o svém dřívějším zvyku fantazírovat, že jsem tak krásná, že všem mužům připadám naprosto neodolatelná.

„Rekapitulace znamená všechno tohle spálit,“ řekl. „Nepracovala jsi dost důkladně. To bude bezpochyby důvodem, proč jsi selhala při pokusu o přechod čarodějí.“

Otočil se a odkráčel směrem pryč od domu.

„Ještě není vhodná doba, abych ti ukázal, co jsem měl na mysli,“ podotkl. „Ne, ne. Musíš ještě udělat spoustu práce, abys očistila svoje činy. Velkou spoustu práce. A odteďka budeš navíc muset být dvojnásob bedlivá; budeš muset vynaložit dvojnásobné úsilí, protože si už nemůžeš dovolit žádné další fiasko.“

21.

Přechodové období pro mě skončilo právě tím okamžikem, kdy mi Emilito vyčínil, že jsem si špatně vyložila jeho myšlenky. Po této události se přestal tvářit jako rozpustilý šprýmař a stal se z něj ten nejnáročnější šéf. Už nebyly žádné dlouhé výklady o dvojníkovi ani jiných aspektech čarodějství, od té chvíle už žádná útěcha, vycházející z intelektuálního pochopení. Jen samá práce, praktická a náročná. Po měsíce, každý den od rána do večera, jsem byla ponořena do různých činností, dokud jsem vyčerpaná nepadla na pelest ve srubu na stromě.

Kromě pokračování ve cvičení kung-fu a prací na zahradě jsem měla na starosti přípravu obědů a večeří. Správce mi ukázal, jak za-

pálit kamna a jak uvařit jednoduché pokrmy, o což se sice snažila moje matka, ale bez valného úspěchu. Protože jsem měla spoustu jiných povinností, obvykle jsem jen naházela všechny pochutiny do jednoho hrnce a dala to na sporák vařit, a vrátila jsem se později, až byl čas k jídlu. Poté, co jsem každý den připravovala totéž dušené maso, přišla jsem na výbornou směs koření. Jak se vyjádřil Emilito, stala se ze mě ne-li docela dobrá kuchařka, tak alespoň tak dobrá, že se moje jídlo dalo jíst. Brala jsem to jako kompliment, protože většinou bylo všechno, co jsem za svůj život uklohnila, od dortu po sekanou, nepoživatelné.

Jedli jsme beze slova, v absolutním tichu, které jen občas prolomil on, když mi chtěl něco říct. Jakmile jsem měla já chuť se bavit, polícal se po břichu, aby mě upozornil na své choulostivé zažívání.

Většinu času jsem stále ještě věnovala rekapitulaci. Správce mi nařídil, abych si prošla tytéž události a setkání s lidmi, které jsem podrobila rekapitulaci, až na to, že tentokrát jsem to měla dělat ve srubu na stromě. Díky tomu, že jsem se každý den musela vytáhnout na strom, jsem se úplně zbavila svého strachu z výšek. Těšilo mě být venku, zejména za pozdních odpolední, jež jsem si pro tento speciální úkol vyhradila. Pod Clařiným dohledem jsem musela rekapitulovat v temné jeskyni. Celková nálada cvičení byla proto těžká, zemská, pochmurná a často děsivá. Rekapitulování ve srubu na stromě pod Emilitovým vedením mělo úplně jinou atmosféru. Byla prosvětlená, vzdušná, otevřená. Všechno jsem si vybavovala s nebyvalou jasností. Díky zvýšené úrovni energie, nebo možná vlivem toho, že jsem byla nad zemí, jsem si dokázala vybavit nekonečně více podrobností. Vzpomínky byly živější a zřetelnější, daleko méně prodchnuty sebelitostí, nerudností, strachem či smutkem, které v dřívějších rekapitulacích převládaly.

Clara mě žádala, abych si na zem napsala jména všech lidí, s nimiž jsem se za celý svůj život setkala, a pak je rukou smazala, poté, co jsem prodýchala vzpomínku spojenou s tím kterým člověkem. Emilito zase po mně chtěl, abych si jména psala na suché listy, a poté, co prodýchám všecko, nač si v souvislosti s nimi vzpomenu, je

zapálila. Dal mi speciální zařízení na zpopelnění listů, jakousi kovovou krychličku s čistě provrtanými, malými kulatými dírkami po stranách. Polovina jedné strany krabičky byla vyplněna sklem připomínajícím malé okénko. Uprostřed spodní strany víčka čněl drobný, ostrý hrot. Na straně vyplněné sklem byla páčka, která se vysunovala tam a zpět na místě, kde bylo možno upevnit zápalku a zvenčí ji zapálit o škrátko uvnitř krabičky, když se víčko zavřelo.

„Aby se plamen rozhořel,“ vysvětloval Emilito, „musíš připíchnout suchý list na hrot na víčku, aby když ho zavřeš, zůstal viset uprostřed krabičky. Pak se malým skleněným okénkem podíváš dovnitř a za pomoci páčky zapálíš sirku, umístíš ji pod list a budeš sledovat, jak hoří na popel.“

Jak jsem zírala do plamenů, stravujících jeden list po druhém, byla jsem ohněm jako hypnotizovaná, ale dávala jsem dobrý pozor, abych se nenadechla kouře. Emilito mi nařídil, abych popel z listů vložila do kovové urny a použité zápalky do papírového sáčku. Každá ohořelá zápalka představovala slupku člověka, jehož jméno bylo napsáno na suchém listu, který byl touto konkrétní zápalkou rozložen v popel. Jakmile byla urna plná, měla jsem ji vysypat z vrcholku stromu a nechat vítr, aby popel rozptýlil do všech stran. Dostala jsem pokyny, abych hromádku sirek v papírovém sáčku převázala zvláštní šňůrkou, a Emilito, který držel sáček kleštičkami, ho vložil do speciálního košíku, který vždycky používal pro tento účel. Dbal na to, aby se nikdy zápalek ani sáčku nedotkl. Dohadovala jsem se, že ho spálí někde v kopcích, nebo možná vhodí do proudu, aby je odnesla voda. Ujistil mě, že zbavení se zápalek je finálním aktem při procesu rozvázání pout se světem.

Po asi třech měsících odpoledních rekapitulací změnil Emilito znenadání můj pracovní režim.

„Už jsem otrávený tvým věčným dušeným masem,“ oznámil mi jednou ráno, když mi poslal nahoru jídlo, které pro mě připravil.

Byla jsem šťastná, nejen proto, že jsem mohla strávit víc času ve srubu na stromě, ale taky proto, že jsem zbožňovala jíst jídlo, které pro mě uvařil někdo jiný.

Hned napoprvé, když jsem ochutnala, co mi uvařil, jsem s naprostou jistotou věděla, že Clara nikdy sama nepřipravovala jídlo, které mi servírovala. Ve skutečnosti byl kuchařem vždycky Emilito. Dělal pokrmy se zvláštní příchutí, díky níž všechno, co uvařil, bylo velmi lahodné a chutné.

Každé ráno okolo sedmé stál Emilito u paty stromu a byl připravený, aby mi poslal nahoru jídlo zabalené v košíku. Po snídani jsem se obvykle vrátila zpátky k rekapitulování, které, jakmile jsem se jednou zbavila strachu z odkrytí nepříjemných věcí, se stalo víc než kdy dříve vzrušujícím dobrodružstvím plným zkoumání a pochopení. Čím více ze své minulosti jsem prodýchala, tím lehčí a svobodnější jsem se cítila.

Zbavila jsem se starých vazeb z minulosti, a ihned jsem začala vytvářet nové. V tomto případě šlo o nová pouta s jedinečnou bytostí, která mě vedla, a tou byl Emilito. Emilito, přestože přísný a vždy rozhodnutý ujistit se, že dřvo do úpadu, byl v podstatě lehký jako pírko. Nejprve jsem tím byla překvapena, že oba s Clarou tvrdili, že jsem jako oni. Po hlubším průzkumu jsem však musela uznat, že jsem stejně neohrabaná, jako je Clara, a stejně tak jankovitá, ne-li přímo vyšinitá, jako je Emilito.

Jakmile jsem si jednou na jeho podivínství zvykla, neviděla jsem žádné rozdíly mezi Clarou a Emilitem, nagualem, dokonce ani Manfredem. Moje city k nim se překrývaly do té míry, že jsem začala pocítovat k Emilitovi náklonnost, a přirozeně jednoho dne jsem zjistila, že mi dělá potěšení říkat mu Emilito. Když jsme se potkali poprvé a správce mi řekl, že se jmenuje Emilito – což je španělská zdvořilost jména Emilio – připadalo mi absurdní oslovovat dospělého chlapa „malý Emilio“. Takže jsem to dělala s velkou neochotou. Ale jakmile jsem ho poznala lépe, nedokázala jsem si představit, že bych mu říkala jinak.

Kdykoli jsem o nich čtyřech přemýšlela, v mysli mi splývali. Avšak nikdy jsem je nedokázala spojit s Nélidou. Ona byla pro mě jedinečná; v paměti mi navždy zůstala oddělená od všech ostatních a nad nimi, přestože jsem ji v reálném světě spatřila pouze jedinkrát.

Měla jsem pocit, že v den, kdy na ní spočinul můj pohled, se formálně utvořilo pouto, které mezi námi již existovalo. Jediné setkání při bdělém vědomí, jakkoli prchavé, bylo dost na to, aby se vytvořilo pouto nezníčitelné a trvalé.

Jednoho dne, poté, co jsme si dali v kuchyni dobrý oběd, mi Emilito podal balíček. Jak jsem ho držela před sebou, hned jsem poznala, že je od Nélidy. Pátrala jsem po zpáteční adrese, ale žádná tam nebyla. K balíčku byla přivázaná kartička, která znázorňovala ženu špulící rty k polibku. Uvnitř byla Nélidiným rukopisem napsána tato slova: „Polib strom.“ Roztrhala jsem balík a našla v něm pár kotníkových bot z jemné kůže, vpředu na zavazování. Podrážky byly vyztuženy gumovými klíny.

Vytáhla jsem je, aby se na ně Emilito podíval. Nedokázala jsem si představit, na co mohou být dobré.

„To jsou boty na šplhání po stromech,“ řekl Emilito, pokyvuje hlavou, jako by je dobře znal. „Nélida věděla, že máš stromy v oblíbené, přes veškerý strach z pádu. Klíny jsou zhotoveny z gumy, abys nepoškodila kůru stromu.“

Příchod balíčku byl podle všeho pro Emilita signálem, aby mi dal podrobné pokyny ohledně šplhání po stromech. Dosud jsem se dostávala nahoru do srubu pouze za pomoci postroje. A někdy jsem si v něm dokonce zdřímla nebo i usnula, jako bych ležela svázaná na visutém lůžku. Ale nikdy jsem se doopravdy nevyšplhala na strom, pouze jednou na nejnížší větev, z níž jsem visela a měla o ní zapřítčené nohy.

„Nastal čas, abychom zjistili, z čeho jsi utvořena,“ prohlásil vážným tónem. „Tvůj nový úkol nebude obtížný, pokud mu však nebuděš věnovat své plné soustředění, mohl by se ukázat jako osudný. Je zapotřebí využít všechnu nově nastřádanou energii, aby ses naučila, co ti ukázu.“

Emilito mi řekl, abych na něj počkala u skupinky vysokých stromů před domem. O pár chvil později se ke mně připojil, v ruce podlouhlou plochou krabici. Otevřel ji a vyndal několik bezpečnostních pásů a spoustu měkkých lan na slézání skal. K pasu mi přivázal

popruh, a s pomocí háků, jaké používají horolezci, k němu připevnil další, o něco delší lano. Když si ovázal stejný popruh okolo sebe, ukázal mi, jak šplhat na strom zaháknutím delšího lana kolem kmene stromu, využívaje ho jako oporu pro stoupání po kmeni. Jeho pohyby při šplhání byly svižné a precizní; cestou ovázal smyčku lana okolo větví, aby si svoji pozici pojistil. Konečným výsledkem byla síť z lan, která mu umožňovala bezpečně se posouvat kolem stromu z jedné strany na druhou.

Slezl dolů stejně hbitě, jako se vyšplhal nahoru. „Ujisti se, že všechna lana a uzly jsou bezpečné,“ řekl. „Nemůžeš si teď dovolit žádnou zásadní chybu. Drobné chyby se dají napravit; ty velké jsou osudné.“

„Propánakrále, to bych měla udělat to, co jste právě prováděl vy?“ ptala jsem se vyjeveně.

Nešlo o to, že bych ještě pořád měla strach z výšek. Jednoduše jsem se necítila dost trpělivá, abych přivázala všechny háky a lana na patřičné místo. Dost dlouho mi trvalo, než jsem si vůbec zvykla dostávat se na strom do srubu a dolů v postroji.

Emilito přikývl a zvesela se usmál. „Je to opravdová výzva,“ pustil. „Jakmile to však jednou vyzkoušíš, jsem si jist, že mi dáš za pravdu, že to stojí za to. Sama uvidíš, co tím chci říct.“

Podal mi dlouhé lano a trpělivě mi ukazoval, jak zavázat a rozvázat uzly; jak používat kousky gumové hadice navlečené na horolezecké lano, abych nepoškrábala kmen stromu při omotávání lana okolo větví, když potřebuji napnout další novou spojnicí z lana ke stoupání; jak klást chodidla, abych si udržela rovnováhu; a jak se při stoupání vystřihávat poničení ptačích hnízd.

Následující tři měsíce jsem pracovala pod jeho neustálým dohledem, ale omezovala jsem se pochopitelně na pohyb v nejnižších větvích. Když jsem se naučila poměrně obstojně ovládat výstroj a dlaně mi dostatečně zmozolnatěly natolik, že jsem už nepotřebovala nosit rukavice a získala jsem dostatečnou obratnost při manévrování a vyváženost v pohybech, dovolil mi Emilito, abych si troufla postoupit do vyšších větví. Pedantsky jsem dodržovala stejné mané-

vrovací postupy, které jsem se naučila v nižších větvích. A jednoho dne, aniž bych se o to vůbec snažila, dosáhla jsem vrcholku stromu, na který jsem lezla. Toho dne mě Emilito obdaroval něčím, co označil za svůj nejučelnější dar. Byly to tři zelené maskovací kombinézy do džungle a čapky ve stejném stylu, zakoupené zřejmě z armádních přebytků ve Spojených státech.

Oblečena v uniformě do džungle, žila jsem v korunách vysokých stromů, které rostly před domem. Dolů jsem slézala, pouze abych se vypravila do koupelny anebo najedla společně s Emiletem. Vyšplhala jsem se, na kterýkoli strom se mi zachtělo, za předpokladu ovšem, že byl dost vysoký. Bylo jen pár stromů, na které jsem lézt odmítala, buď ty, které byly příliš staré a pro něž bych byla nevítaným vetřelcem, nebo opravdu hodně mladé stromky, které nebyly dost silné na to, aby vydržely moje pohyby a zátěž lan.

Dávala jsem přednost mladým, mohutným stromům, protože ty ve mně vyvolávaly pocit štěstí a optimismu. Vhodné však byly i některé z těch starších, protože ty toho měly hodně co říci. Ovšem jediným stromem, na němž mi Emilito dovolil spát přes noc, byl ten se srubem v koruně, protože byl vybavený hromosvodem. Spávala jsem buď na vyvýšeném stupínku ve srubu, nebo bezpečně uvázaná v koženém postroji, někdy dokonce přivázaná k nějaké větvi, kterou jsem si vybrala.

Některé z mých oblíbených větví byly silné a zbavené výčnělků. Na jedné větvi jsem si zvykla ležet tvář dolů. Hlavu jsem si opřela o polštářek, který jsem vždycky nosila s sebou, rukama a nohama jsem objala větev, a udržovala sice povážlivou, přesto ale vzpružující rovnováhu. Samozřejmě jsem se vždycky ujistila, že mám k pasu přivázané lano, zajištěné na větvi o něco výš, pro případ, že bych ve spánku ztratila rovnováhu.

Citlivost, jakou jsem si vůči stromům vypěstovala, se dá stěží vyjádřit slovy. Jsem přesvědčena, že jsem dokázala vycítit jejich náladu, rozpoznat jejich stáří, jejich vhléd i to, co cítí. Mohla jsem se stromy navázat kontakt prostřednictvím vjemů, jež vycházely z vnitřní části mého těla. Často se toto spojení projevovalo přílivem

čirého pocitu lásky, téměř natolik intenzivního, jako byl cit vůči Manfredovi, který se vynořoval naprosto neočekávaně a bez usilování. Po nějaké době jsem začala cítit jejich kořeny zapuštěné do země. Věděla jsem, zda trpí nedostatkem vody a které z kořenů se rozpínají směrem k podzemním vodním zdrojům. Mohla bych říct, jaký je to pocit žít touhou po světle, předvídat světlo a směřovat k němu, jaké to je cítit horko či chlad, anebo být poničen vichřicí a blesky. Naučila jsem se, jaké to je nikdy se ani o píd' nemoci hnout z předurčeného místa. Být tichý, cítit prostřednictvím kmene a kořenů a skrze listy přijímat světlo. Věděla jsem bez nejmenšího stínu pochybnosti, že strom cítí bolest; věděla jsem rovněž, že jakmile je jednou kontakt navázán, přetéká strom náklonností.

Jakmile jsem se usadila na statnou větev a opřela si záda o kmen stromu, nabylo rekapitulování zcela odlišné formy. Dokázala jsem si vybavit své životní zkušenosti do nejmenších detailů bez strachu z jakékoli nepřiměřené citové reakce. Mohla jsem se umlácet smíchy nad některými zážitky, které pro mě kdysi znamenaly hluboké trauma. Zjistila jsem, že mé obsese už ve mně nedokážou vzbudit sebelítost. Všechno jsem viděla z odlišné perspektivy, nikoli z pohledu městského člověka, kterým jsem vždycky byla, nýbrž jako bezstarostný a odevzdaný obyvatel stromu, jímž jsem se stala.

Jednou večer, když jsme si pochutnávali na králičím ragú, které jsem uvařila, mě Emilito překvapil, když mě náhle vzrušeně oslovil. Požádal mě, abych po večeři zůstala v kuchyni, že má něco na srdci, co by mi rád sdělil. Bylo to tak neobvyklé, že jsem planula očekáváním. Jediná stvoření, s nimiž jsem za celé měsíce promluvila, byly stromy a ptáci. V duchu jsem se připravovala na něco vskutku mimořádného.

„Bydlíš na stromě už déle než šest měsíců,“ začal. „Je čas zjistit, co jsi za tu dobu dokázala. Pojďme do domu. Musím ti něco ukázat.“

„Co je to, Emilito, co mi musíš ukázat?“ ptala jsem se, když jsem si vzpomněla, jak mi jednou chtěl ukázat něco ve svém pokoji a já ho odmítla následovat.

Jméno Emilito se k němu dokonale hodilo. Chovala jsem ho ve

svém srdci tak jako Manfreda, stal se pro mne někým velice drahým. Při jedné z těch povznesených chvil, kdy jsem trůnila v nejvyšších větvích stromu, se mi dostalo vhledu, že Emilito vůbec není lidskou bytostí. Zda kdysi byl člověkem a teprve rekapitulace to všechno smazala, se mohu jen dohadovat. Jeho podstata vymykající se lidství byla překážkou, zabraňující komukoli, aby ho přinutil angažovat se v jakékoli subjektivní výměně názorů. Žádný průměrný člověk nemohl nikdy proniknout do toho, co si Emilito myslel, co cítil, či čeho byl svědkem. On sám ovšem, pokud si to tak přál, se mohl napojit na kohokoli z nás a mohl s námi sdílet subjektivní duševní stavy. Jeho odlišnost od světa lidí jsem vycítovala od našeho prvního setkání tehdy u kuchyňských dveří. Teď už jsem dokázala být v jeho přítomnosti uvolněná; a přestože nás ještě stále oddělovala ta bariéra, dokázala jsem se obdivovat tomu, čeho dosáhl.

Protože mi Emilito neodpověděl, znovu jsem se ho zeptala, co mi to hodlá ukázat.

„To, co ti musím ukázat, je věc nedozírného významu,“ odušil. „Záleží ale jen na tobě, jak to budeš vnímat. A to závisí na tom, zda jsi již dosáhla klidu a vyrovnanosti stromu.“

Spěšně jsme kráčeli přes setmělé patio do domu. Následovala jsem ho halou až ke dveřím jeho pokoje. Dvojnásob mě znervóznilo, že se na dlouhou chvíli zastavil přede dveřmi a zhluboka se nadechoval, jako by se připravoval na to, co mělo přijít.

„Dobrá, pojďme dovnitř,“ řekl a lehce mě zatahal za rukáv košile. „Jedno varování. Cokoli v místnosti uvidíš, nezírej na to. Dívej se, na co chceš, ale všechno přelétni zrakem jen letmo, aniž bys na tom spočinula.“

Otevřel dveře a vešli jsme do jeho extravagantního pokoje. Život v korunách stromů ve mně dokonale zahladil vzpomínku na okamžik, když jsem poprvé vstoupila do této místnosti toho dne, co Clara a Nélida odjely. Teď jsem byla znovu ohromena bizarními předměty, jimiž byla přeplněna. Nejprve mi padl zrak na čtyři stojací lampy, z nichž každá stála umístěna uprostřed jedné zdi. Pokoj a všechny věci byly osvětleny tajuplným měkkým, zlatavým svitem.

O elektrickém zařízení jsem toho věděla dost na to, aby mi bylo jasné, že žádná běžná žárovka, i kdyby byla zastíněna stínítkem vyrobeným z toho nejneobvyklejšího materiálu, by nikdy nemohla vydávat takový druh světla.

Cítila jsem, jak mě Emilito chytil za paži, aby mi pomohl překročit asi třicet centimetrů vysoké ohrazení, které obklopovalo nevelkou plochu v jihozápadním rohu pokoje.

„Vítej v mé jeskyni,“ řekl s úsměškem, jakmile jsme vstoupili do přehrazeného prostoru.

V ohrazeném čtverci stál dlouhý stůl, zcela zakrytý jakýmsi černým sukmem, a řada čtyř velice neobvyklých židlí. Každá měla vysoké černé opěradlo vytvarované podle těla a místo čtyř nohou jen jednu, pevnou a kulatou. Všechny čtyři židle byly obráceny ke stěně.

„Nezírěj,“ připomněl mi správce, když mi pomáhal usednout na jednu z židlí.

Všimla jsem si, že jsou vyrobeny z nějakého plastického materiálu. Kulaté sedátko bylo čalouněné, ačkoli jsem nemohla přijít na to, jakým způsobem; tvrdostí sice připomínalo dřevo, přitom se pružně podvolovalo mým houpavým pohybům. A otáčelo se, i když jsem se pohnula do strany. I oválné opěradlo, které jako by se samo ovinulo kolem mých zad, bylo čalouněné, a přesto současně pevné a tvrdé. Všechny židle byly natřeny jasnou, blankytně modrou barvou.

Správce se posadil na židli vedle mě. Natočil si ji tak, aby čelem směřovala doprostřed místnosti, a nečekaně napjatým hlasem mě vyzval, abych udělala totéž. Když jsem tak učinila, vyšel ze mne podivný hrdební zvuk. Pokoj, jímž jsem ještě před vteřinou procházela, zmizel. Namísto toho jsem hleděla do otevřeného prázdného prostoru, který osvětlovala naoranžovělá zář. Místnost se teď přímo před mým zrakem rozprostírala do zdánlivě nekonečného prostoru. Horizont před mýma očima se skvěl jantarovou černí. Znovu se mi z úst vydral zajímavý vzdech, neboť jsem zakusila stejný pocit prázdna v břišní dutině. Ucítila jsem, jak mi zem utíká pod nohama a jsem tažena do prostoru. Necítila jsem ani otočnou židli pod sebou, přestože jsem na ní pořád seděla.

Zaslechla jsem, jak mi Emilito říká: „Otoč se zase zpátky,“ ale neměla jsem sílu otočit židli. Musel to udělat za mě, protože jsem náhle zjistila, že opět koukám do rohu místnosti.

„Neuvěřitelné, co myslíš?“ řekl správce s úsměvem.

Nebyla jsem schopna vydat ze sebe jediné slovo, natož klást otázky, na něž, jak jsem věděla, neexistuje žádná odpověď. Po jedné či dvou minutách Emilito ještě jednou otočil židli, aby mi poskytl další pohled do nekonečna. Nezměrnost toho prostoru mi připadla tak děsivá, že jsem musela zavřít oči. Ucítila jsem, jak Emilito obrací židli zase zpátky.

„Teď vstaň,“ poručil mi.

Automaticky jsem ho poslechla. Stála jsem tam a bezděčně se třásla, snažíc se opět nabýt hlas. Otočil mým tělem tak, abych stála čelem do místnosti.

Strnulá děsem, zatvrzele, nebo snad moudře jsem odmítala otevřít oči. Správce mi kloubem ruky důkladně poklepal na temeno hlavy, a to mě přinutilo otevřít oči. K mé úlevě pokoj nebyl nekonečným černým prostorem, ale byl takový, jako když jsem do něj vstoupila. Hluchá k jeho varování, abych na ničem nespočívala zrakem, nepokryté jsem civěla na všechny ty neidentifikovatelné předměty.

„Prosím vás, Emilito, co to všechno je?“ ptala jsem se.

„Já jsem jen správce,“ řekl. „Starám se o to.“ Rozmáchlým gestem přešel rukou po pokoji. „Ale ať se propadnu, jestli vím, co to je. Po pravdě řečeno, nikdo z nás to neví. Zdědili jsme to společně s domem po mém učiteli, nagualu Julianovi, on to zdědil po svém učiteli, nagualu Elíasovi, který to rovněž zdědil.“

„Vypadá to jako kulisy odložené za jevištěm,“ řekla jsem. „Ale je to jen iluze, Emilito, že jo?“

„Je to čarodějství! Teď to dokážeš vnímat, protože jsi uvolnila dost energie, aby se tvé vnímání rozšířilo. Může to vidět kdokoli, ovšem za předpokladu, že nahromadil dost energie. Tragédií je, že většina naší energie je lapena v nesmyslných zájmech a starostech. Rekapitulace je klíč. Uvolní lapenou energii a *voilà!* Spatříš nekonečno přímo před očima.“

Musela jsem se smát tomu, jak Emilito řekl *voilà*, protože to bylo tak nepřipadné a neočekávané. Smích částečně ulevil mému napětí. „Ale to všechno, Emilito, je to skutečné, nebo jen sním?“ bylo jediné, co jsem ze sebe dostala.

„Sníš, ale to všechno je skutečné. Tak skutečné, že nás to může zabít tím, že nás to rozloží.“

Nedokázala jsem si to, co jsem viděla, nijak racionálně vysvětlit, neexistoval tudíž způsob, jak svému vnímání důvěřovat nebo ho zpochybnit. Bylo to nepřekonatelné dilema, a stejný byl můj zmatek a panický strach. Správce popošel blíž ke mně.

„Čarodějství, to je něco víc než černí kocouři, naháči tancující o půlnoci na hřbitově či schopnost někoho začarovat,“ zašeptal. „Čarodějství je střízlivé, abstraktní a neosobní. Proto nazýváme akt jeho dosažení přechod čarodějů, nebo let do abstraktna. Abychom vydrželi jeho strašlivou přitažlivost, musíme být silní a odhodlaní; není to nic pro ustrašené a bázlivé. To vždycky říkával nugal Julian.“

Moje pozornost byla tak vybičovaná, že jsem s neochvějným soustředěním naslouchala každému slovu, které Emilito vyřkl; celou tu dobu byl můj zrak přibit na ty podivné předměty v místnosti. Dospěla jsem k závěru, že žádný z nich není skutečný. Ale protože jsem je očividně vnímala, nutilo mě to pochybovat, zda i já nejsem nereálná, nebo zda jsem si je nevymyslela. Problém nebyl v tom, že by byly nepopsatelné, byly zkrátka nepoznatelné pro moji mysl.

„Teď se přichystej na čarodějský let,“ prohlásil Emilito. „Drž se mě pevně, jako by šlo život. Chytni se mě za opasek, bude-li to nutné, nebo mi vylez na záda. Ať se bude dít cokoli, hlavně se nepouštěj.“

Než jsem se ho vůbec mohla zeptat, co má v úmyslu dál, vmanévroval mě směrem k židli a posadil čelem ke stěně. Pak židlí otočil o devadesát stupňů, takže jsem opět hleděla do středu pokoje a před mýma očima se rozprostíral ten děsivě nekonečný prostor. Chytil mě v pase, pomohl mi postavit se na nohy a přinutil mě udělat pár kroků do prázdna.

Jít bylo takřka nemožné; zdálo se mi, že moje nohy váží tunu.

Ucítila jsem, jak mě správce postrkuje a nadzvedává. Zčistajasna mě vcucila jakási nesmírná síla, a už jsem nekráčela, ale pлавně jsem se vznášela prostorem. Správce plachtil vedle mě. Vzpomněla jsem si na jeho varování a chytla se ho za opasek. V pravý čas, protože hned nato mě další vlna energie přinutila zrychlit na nejvyšší rychlost. Ječela jsem na něj, ať mě proboha zastaví. Rychle si mě přehodil přes záda a já se ho držela jako klíště. Pevně jsem k sobě přitiskla víčka, ale nemělo to žádný význam. Před sebou jsem viděla tentýž nezměrný prostor, ať jsem měla oči otevřené nebo zavřené. To, čím jsme se vznášeli, nebyl vzduch: nebylo to vůbec nic pozemského. Největší strach jsem měla z toho, aby mě obrovská vlna energie neshodila ze správcových zad. Ze všech sil jsem se snažila pevně se držet a nepovolit stisk, ani nepolevit v koncentraci.

Skončilo to tak náhle, jako to začalo. Zasáhl mě další příval energie. Zjistila jsem, že stojím vedle modré židle, zmáčená potem. Tělo se mi neovladatelně třásl. Supěla jsem a těžce lapala po dechu. Vlasy jsem měla přilepené na obličej, zvlhlé a zakudlené. Správce mě vtlačil do židle a otočil mě znovu čelem ke zdi.

„Ne aby sis načurala do kalhot, když sedíš na té židli,“ upozornil mě suše.

Byla jsem povznesena nad tělesné funkce. Byla jsem zbavená absolutně všeho, včetně strachu. To všechno se odplavilo, když jsem plula tím nekonečným prostorem.

„Jsi schopna vnímat totéž, co já,“ řekl Emilito a pokyvoval hlavou. „Ale nemáš ještě žádnou schopnost kontroly v tom novém světě, který vnímáš. Ta přichází s celoživotní kázní a nahromaděnou silou.“

„Nikdy nebudu schopna si to vysvětlit,“ řekla jsem a sama od sebe jsem se čelem otočila do středu místnosti, abych se ještě jednou koukla do té narůžovělé prázdnoty. Předměty v místnosti byly teď mrňavé, jako šachové figurky na šachovnici. Musela jsem namáhat zrak, abych je vůbec zpozorovala. Na druhé straně chlad a děsivost toho prostoru naplňovaly moji duši ničím nezmírněnou hrůzou. Vzpomněla jsem si, co mi Clara povídala o mudrcích, kteří ji hleda-

li; jak zírali do té nesmírnosti, která se odrážela zpět s neústupnou lhostejností. Clara mi nikdy neřekla, že sama do ní zírala; a tím jsem si teď byla jista. Ale k čemu by to bylo dobré, kdyby mi to tehdy bývala řekla? Jen bych se tomu smála, nebo to považovala za fantazírování. Teď byla řada na mně, abych se do ní dívala s pramalou nadějí, že kdy porozumím, na co se to vlastně dívám. Emilito měl pravdu, pochopit, že zírám do prostoru bez hranic, vyžaduje celoživotní kázeň a shromažďování síly.

„Teď se pojďme podívat na druhou stranu nekonečna,“ řekl Emilito, a lehce pootočil mojí židli, aby stála obrácená směrem ke stěně. Slavnostně nadzdvihl černý závěs, zatímco já bezvýrazně civěla do prázdna a snažila se ovládnout drkotající zuby.

Pod černou látkou byl ukryt dlouhý, úzký modrý stůl; neměl nohy a vypadalo to, že je připevněn ke zdi, i když žádné panty ani podpěry, které by ho držely, nebyly vidět.

„Polož předloktí na stůl a opři si hlavu o sevřené pěsti, ty umístíš pod bradu tak, jak ti to ukazovala Clara,“ přikázal mi. „Musíš je na bradu přitisknout. Hlavu opírej lehce a nebuď napjatá. Jemnost, to je to, co teď potřebujeme.“

Udělala jsem, co mi přikázal. V okamžiku se v černé stěně otevřelo malé okénko, asi dvacet centimetrů od mého nosu. Správce seděl po mé pravici, a zřejmě se taky díval dalším malým okénkem.

„Podívej se dovnitř,“ řekl. „Co vidíš?“

Hleděla jsem na dům. Uviděla jsem přední dveře a jídelnu na levé straně domu, do níž jsem letmo nahlédla tehdy, když jsem kolem ní procházela s Emiletem. Bylo to poprvé, co jsem použila hlavní vchod. Pokoj byl dobře osvětlený a byl plný lidí. Smáli se a bavili se španělsky. Někteří si nakládali jídlo z tabule, plné rozmanitých lákavých pochutin, krásně naservírovaných na stříbrných talířích. Uviděla jsem naguala a potom Claru. Byla rozzářená a šťastná. Hrála na kytaru a právě zpívala duet s nějakou jinou ženou, která by klidně mohla být její sestrou. Byla tak zhruba stejné postavy, měla však tmavou pleť. A neměla Clařiny plamenné zelené oči. I její oči byly planoucí, ale tmavé a zlověstné. Pak jsem spatřila Nélidu, jak sama

tančí na nějakou stále se opakující, krásnou melodii. Byla jaksi jiná, než jsem si ji pamatovala, i když jsem nedokázala zjistit, v čem je ten rozdíl.

Chvilí jsem je pozorovala, očarovaná, jako bych již zemřela a dostala se do nebe; celá ta scéna byla tak nadpozemská, tak radostná, tak nedotčená každodenními starostmi. Náhle jsem však byla ze své radosti vytržena, neboť jsem spatřila druhou Nélidu, jak vstupuje do jídelny postranními dveřmi. Nemohla jsem uvěřit svým očím; byly tam dvě Nélidy! Obrátila jsem se ke správci s tichou otázkou v očích.

„Ta žena, která tančí, je Florinda,“ odušil. „Jsou s Nélidou úplně stejné, až na to, že Nélida vypadá poněkud jemněji.“ Zadíval se na mě a zamrkal. „Ale je daleko nemilosrdnější.“

Počítala jsem, kolik je v místnosti lidí. Kromě naguala jich tam bylo čtrnáct; devět žen a pět mužů. Byly tam dvě Nélidy; Clara a její tmavší sestra; a pět dalších žen, které jsem neznala. Rozhodně byly staré, ale stejně jako u Clary, Nélidy, naguala a Emilita, jejich věk byl neurčitý. Další dvě ženy byly jen o pár roků starší než já, asi něco kolem pětadvaceti.

Čtyři z mužů byli spíše starší a vypadali stejně nelítostně a divoce jako nagual, ale jeden byl mladý. Měl tmavou pleť, byl nevelké postavy a zdálo se, že je velice silný. Měl černé, kudrnaté vlasy. Při hovoru velmi živě gestikuloval a měl energickou výraznou tvář. Bylo na něm něco, čím se od ostatních lišil. Srdce mi poskočilo v hrudi a okamžitě jsem se k němu cítila přitahována.

„To je nový nagual,“ řekl správce.

Jak jsme hleděli do místnosti, vysvětloval mi, že každý nagual zabarvuje čarodějství svým charakteristickým temperamentem a zkušeností. Nagual John Michael Abelar, protože je indián z kmene Yaqui, přinesl své družině patos Yaquiů, jako charakteristický znak pro všechny jejich činy. Jejich čarodějství, řekl, je prosyceno melancholickou povahou těchto indiánů. A všichni, mě nevyjímaje, jsou v duchu pravidla povinni důvěrně se s Yaqui obeznámit, pochopit jejich výkyvy nálad.

„Až se ujme vlády nový nagual, převáží toto hledisko i u tebe,“ zašeptal mi do ucha. „Pak se budeš muset nechat prostoupit jeho temperamentem a zkušenostmi. To je pravidlo. Budeš muset jít na univerzitu. Je zabrán do akademických studií.“

„Kdy k tomu má dojít?“

„Až se všichni členové mojí družiny společně v tomto pokoji za našimi zády směle postaví čelem k nekonečnu, a dovolí mu nás rozpustit,“ odtušil mírně.

Pomalu se přese mne převálil mrak únavy a zoufalství. Vypětí ze snahy pochopit nevyjádřitelné bylo příliš veliké.

„Tento pokoj, jehož jsem správcem, je nahromaděným záměrem a silovým polem povah všech nagualů, kteří předcházeli Johnu Michaelu Abelarovi,“ pošeptal mi. „Na zemi neexistuje způsob, jak vysvětlit, co tato místnost znamená. Pro mě, právě tak jako pro tebe, se to vymyká pochopení.“

Odtáhla jsem zrak od jídelny a všech těch temperamentních lidí, a pohlédla na Emilita. Bylo mi do pláče, neboť jsem konečně pochopila, že Emilito je stejně osamělý, jako je Manfred; bytost schopná nepředstavitelného vnímání, leč zatížena osamoceností, již tato bdělá pozornost s sebou přináší. Ale moje touha plakat byla jen chvilková, protože jsem si uvědomila, že smutek je pořád lepší tam, kde bych na jeho místě mohla pociťovat neskonalou hrůzu.

„Nový nagual se o tebe postará,“ řekl Emilito, a přitáhl tak moji pozornost zase zpátky do jídelny. „Je tvým posledním učitelem, tím, který tě dovede ke svobodě. Má mnoho jmen, pro každý odlišný aspekt čarodějství, jímž se zabývá, má jiné jméno. V čarodějství nekonečna je jeho jméno Dilas Grau. Jednoho dne se s ním i s ostatními setkáš. Nemohlo k tomu dojít toho dne, kdy jsi byla s Nélidou v levé části domu, a nemůže k tomu dojít ani teď, tady se mnou. Brzy ale podstoupíš přechod čarodějů. Oni na tebe čekají.“

Zaplavila mě jakási bezejmenná touha. Přála jsem si, abych mohla tou škvírou proklouznout do toho pokoje a být s nimi. Bylo tam hřejivé teplo a byla tam láska. A čekali na mě.

Rozhovor Conchy Labartaové
s Taishou Abelarovou,
Florindou Donner-Grauovou
a Carol Tiggsovou,
otištěný 1. dubna 1997
ve španělském časopise Mas Alla.

Otázka: Spolu s Carlosem Castanedou jste byly v učení u dona Juana Matuse a staly jste se členkami jeho čarodějské družiny. Po celá léta jste však zůstávaly v anonymitě a teprve před nedávnou dobou jste se rozhodly o svém učednickém období promluvit. Pročpak to dlouhé ticho? A co vás podnítilo k této změně?

Odpověď: Nejprve by bylo záhodno uvést na pravou míru, že každá z nás potkala muže, jehož Carlos Castaneda nazývá nagual don Juan Matus, pod rozličným jménem: ať už Melchior Yaoquizque, John Michael Abelar nebo Mariano Aureliano. Ve snaze vyhnout se zmatku jsme ho vždycky nazývaly starým naguaelem; což ovšem není myšleno, že by byl starý věkem, nýbrž zkušenostmi. A především, abychom ho odlišili od nového naguala Carlose Castanedy.

Součástí úkolu, který si pro nás naplánoval, rozhodně nebylo hovořit o našem učednickém období za éry starého naguala. To je důvodem, proč jsme zůstávaly v naprosté anonymitě.

Návrat Carol Tiggsově v roce 1985 znamenal absolutní změnu, pokud šlo o naše usilování a cíle. Byla obvykle zodpovědná za to, aby nás prováděla – jak by řekl člověk moderní doby – prostorem a časem, což ovšem pro šamany starého Mexika znamenalo vědomí. Vymysleli cestu prostorem, který nazývali temným oceánem vědomí.

Snažení Carol Tiggsově původně spočívalo v úkolu vést nás k uskutečnění tohoto přechodu. Když se ovšem vrátila, spontánně změnila izolovaný cíl naší soukromé cesty v něco mnohem dalekosáhlejšího. Proto jsme se rozhodly, že vystoupíme z anonymity, abychom vyučovaly techniky a čarodějská gesta šamanů starého Mexika.

Otázka: Podobalo se učení dona Juana, jež jste podstoupily, v něčem tomu, do kterého byl zasvěcován Carlos Castaneda? Pokud ne, v čem se odlišovalo? Jak byste popsaly dona Juana a jeho bojovníky, ať už ženy nebo muže?

Odpověď: Výuka, které se nám dostávalo, se ani nemohla podobat tomu, co se učil Carlos Castaneda, a to z jednoduchého důvodu: protože jsme ženy. Naše tělo je vybaveno orgány mimořádné důležitosti, jež muži nemají: vaječníky a dělohou. Učení, do něhož nás zasvěcoval starý nagual, bylo založeno výhradně na jednání. Co se týče toho, jak bychom starého naguala a jeho družinu popsaly, v tomto okamžiku svého života můžeme říct jen jediné – byly to výjimečné bytosti. Mluvit o nich jako o lidech každodenního světa by nám v této chvíli připadalo nesmyslné.

Můžeme alespoň zmínit, že všichni, a bylo jich včetně starého naguala šestnáct, oplývali neobyčejnou mladistvostí a vitalitou. Všichni byli sice staří, a přesto zároveň staří nebyli. Když jsme se z čirého údivu a zvědavosti zeptaly starého naguala, co je příčinou této jejich nezměrné životní síly, odpověděl, že na každém kroku cesty je omlazuje jejich spojení s nekonečnem.

Otázka: Zatímco mnohé moderní psychologické a sociologické trendy dnes obhajují názor, že je třeba skoncovat s rozdělováním na mužské a ženské, ve vašich knihách jsme se dočetly, že pokud jde o přístup k poznání, jsou mezi muži a ženami závažné odlišnosti. Můžete tento problém osvětlit? Jak se vy a vaše zkušenosti žen – čarodějek liší od zkušeností Carlose Castanedy?

Odpověď: Rozdíl mezi čaroději a čarodějkami v dona Juanově tradici je ta nejjednodušší věc na světě. Jako všechny ostatní ženy máme dělohu. Máme odlišné orgány než muži: dělohu a vaječnisky, které podle čarodějů usnadňují ženám vstoupit do neobvyklých krajín vědomí. Čarodějové věří, že ve vesmíru se nachází obrovská síla; trvalá, věčná síla, která se pohybuje, aniž se ovšem mění. Tuto sílu nazývají vědomím či temným oceánem vědomí. Jak prohlašují čarodějové, všechny živé bytosti jsou k této síle připoutány v místě, jež nazývají bodem spojení. Tvrdí, že přítomnost dělohy uvnitř těla činí pro ženy snazším přemístit tento bod do nové polohy.

Rády bychom zdůraznily, že čarodějové věří, že tento spojovací bod je umístěn u všech lidí na stejném místě: tři stopy za lopatkami. Jelikož vnímají čarodějové lidské bytosti jako energii, vidí tento bod jako nahromaděná energetická pole v podobě světelného balonu.

Čarodějové tvrdí, že muži nemají stejné schopnosti, a to z toho důvodu, že jejich pohlavní orgány se nacházejí vně těla. Bylo by tudíž naprosto nesmyslné, aby se čarodějové pokoušeli tyto energetické odlišnosti zrušit nebo popřít. Pokud jde o chování čarodějů a čarodějek v sociálním řádu, takřka se neliší. Rozdíly v energetické struktuře u mužského a ženského pohlaví mají pouze ten důsledek, že se muži a ženy čarodějové chovají odlišným způsobem. Mimořádná schopnost čarodějek přemísťovat bod spojení slouží čarodějům jako základna pro jejich činy, jež se vyznačují větší vytrvalostí a rozhodnějším záměrem.

Otázka: Ve vašich knihách jsme se také mohli dočíst, že Florinda Donner-Grauová a Taisha Abelarová reprezentují v šamanském světě dvě různé kategorie. Jedna z vás je snivkyně a druhá stopařka. Jsou to jistě přitažlivé a neobvyklé pojmy, avšak mnoho lidí je užívá bez rozmyslu a interpretuje svým vlastním způsobem. Jaký má toto rozlišení ve skutečnosti význam? Když dojde na jednání, co vyplývá z toho, že je Florinda Donner-Grauová snivkyně a Taisha Abelarová stopařka?

Odpověď: Podobně jako u předcházející otázky jde o rozlišení velmi prosté, neboť je dáno individuálním energetickým složením každé z nás.

Florinda Donner-Grauová je snivkyně, protože dokáže s mimořádnou lehkostí přesunout spojovací bod. Čarodějové tvrdí, že jakmile je tento spojovací bod, jenž je naší spojnicí s temným oceánem vědomí, přemístěn, vznikne nové nakupení energetických polí, které se sice podobá tomu obvyklému, ovšem zároveň se od něj liší dost na to, aby bylo zárukou vnímání odlišného světa, než jakým je svět každodenního života.

Naproti tomu Taisha Abelarová je coby stopařka obdařena schopností upevnit a udržet tento spojovací bod v nové poloze, do níž byl přesunut. Bez této schopnosti fixovat spojovací bod zůstává vnímání jiných světů příliš prchavé; v mnohém velice podobné účinkům, které vyvolávají některé halucinogenní drogy: záplavou nepochopitelných a nesouvislých obrazů. Čarodějové jsou přesvědčeni, že požití halucinogenních drog má za následek přemístění spojovacího bodu, bohužel ovšem značně chaotickým způsobem a pouze dočasně.

Otázka: Ve svých posledních knihách Bytí ve snění a Přechod čarodějů hovoříte o svých přímých osobních zkušenostech, které je velmi obtížné akceptovat. Vstupování do jiných světů, cestování neznámým, komunikování s neorganickými entitami, to všechno jsou zkušenosti, které se vzpírají rozumu. Svádí nás to k tomu, abychom takovým zprávám buď vůbec nevěřili nebo vás považovali za bytosti, které jsou mimo dobro a zlo, nepoznamenané nemocemi, stářím či smrtí. Jaká je tedy každodenní realita ženy – čarodějky? A jak jde život v chronologickém čase dohromady s žitím v čase magickém?

Odpověď: Vaše otázka je příliš teoretická a poněkud spekulativní. Odpusťte nám naši přímost. Nejsme racionálními lidmi a v žádném případě nejsme ochotni oddávat se cvičení, při nichž intelekt nakládá se slovy, jež ve skutečnosti nemají žádný význam. Nikdo z nás

nestojí za žádných okolností mimo dobro a zlo nedotčen nemocemi, stářím či smrtí.

Starý nagual nás přesvědčoval, že existují dvě kategorie lidských bytostí. Velká většina z nás je stvořeními, které čarodějové (nutno dodat, že s hanlivým příděchem) nazývají „nesmrtelnými“. Druhou kategorií tvoří bytosti, které spějí ke smrti.

Starý nagual nám vyložil, že pokud se lidé cítí nesmrtelnými, nikdy neberou smrt jako úběžník, a proto si dopřávají ten nepochopitelný luxus prožít celý svůj v zaujetí slovy, popisy, polemikami, souhlasem či nesouhlasem.

Do druhé kategorie patří čarodějové, bytosti spějící ke smrti, kteří si nemohou za žádných podmínek a v žádném čase dovolit přepych konstruovat intelektuální tvrzení. Jsme-li čímkoli, postrádáme důležitost. Pokud něco máme, jsme vedeni vírou, že zemřeme a že se jednoho dne ocitneme tvář v tvář nekonečnu. Příprava na to je prostá: připravujeme se dvacet čtyři hodin denně na to, abychom dokázaly toto setkání s nekonečnem uskutečnit.

Starému nagualovi se úspěšně podařilo vymazat z nás tuto matoucí představu nesmrtelnosti a zbavit nás tak lhostejnosti vůči životu. Přesvědčil nás, že jako bytosti spějící ke smrti můžeme svou možnost volby v životě rozšířit. Čarodějové tvrdí, že lidé jsou magické bytosti schopné ohromných činů a výsledků, za předpokladu, že se oprostí od ideologií, které je proměňují v běžného člověka.

Naší snahou je v podstatě fenomenologické pojmenování činů vnímání, které jsou přístupné všem lidem, a zejména ženám, činů, které jsou opomíjeny důsledkem našich sklonů k sebereflexi. Jak tvrdí čarodějové, jediná věc, která pro nás lidi existuje, je já, JÁ, je-nom JÁ. Za takovýchto okolností je možné pouze to, co se Já dotýká. A cokoli se dotýká Já, osobního jáství, může vést toliko k hněvu a zášti.

Otázka: Novým nagualem je Carlos Castaneda. Jaký význam to má pro vás, jako pro ženy, a pro vaši ženskou družinu? Je vůbec myslitelné, aby se žena stala nagualkou?

Odpověď: Znamená to pro nás jediné tolik, že Carlos Castaneda je naším rádcem, sudím, který ví, kde podepsat dokumenty vztahující se k nekonečnu. Je naším právním poradcem v otázkách nekonečna. Jistě by totéž mohla dělat i žena, ale jak říkají čarodějové, když to lze udělat vleže v posteli, nač vstávat?

Být poradcem tohoto druhu je neskutečná otrava. Starý nagual si z toho občas utahoval, když říkal, že být nagualem je skoro totéž jako být sluhou. „Sakra, Jamesi, zajdi do kuchyně a přines mi trochu soli. Jsem příliš unavený na to, abych vstal.“ A James samozřejmě musí vstát, jít do kuchyně a přinést sůl.

Otázka: Fyzická přítomnost učitele možná není nezbytná, přesto je v každém případě velkou pomocí. Dostávalo se vám přímých pokynů od dona Juana a jeho družiny, kteří vás provázeli světem šamanů. Vážně si myslíte, že tento svět je přístupný komukoli, i když nemá osobního učitele?

Odpověď: Důraz, který se klade na učitele, je do jisté míry zcestný. Starý nagual měl jedinou myšlenku – aby nám pomohl zbavit se nadvlády Já. Svým nezdolným smyslem pro humor a svými povedenými žerty dosáhl toho, že jsme se dokázaly smát samy sobě. V tomto smyslu pevně věříme, že změnit se může každý, stejně jako se to povedlo nám, například praktikováním cvičení nazvaného *Tensegrity*, jež nevyžaduje přítomnost zvláštního osobního učitele.

Starý nagual se nijak nezajímal o to, aby předával své vědění dál. Nikdy nebyl ani učitel ani guru. O to, aby se něčím takovým stal, se nezajímal ani za mák. Starému nagualovi záleželo na zachování tradice. Jestliže nás vedl osobně, bylo to proto, aby nám vštípil veškeré znalosti čarodějů, jež by nám umožnily v této tradici pokračovat. Předpokládal, že jednou přijde doba, kdy bude řada na nás, abychom udělaly totéž.

Určité okolnosti, nezávislé na naší či jeho vůli, znemožnily zachování této tradice. Vzhledem ke skutečnosti, že nemůžeme naplnit toto tradiční poslání a pokračovat v jeho čarodějské tradici, chceme

alespoň toto vědění zpřístupnit. Protože se po lidech, kteří se věnují cvičení *Tensegrity*, ne žádá, aby udržovali nějakou šamanskou tradici, mají možnost dosáhnout téhož, čeho jsme dosáhly my, ovšem jinou cestou.

Otázka: Jedním z nejvíce zarážejících prvků don Juanova učení je možnost alternativní formy smrti. Podle toho, co jsme se od vás dozvěděli, on spolu se svými bojovníky této alternativní smrti dosáhl. Jak vykládáte fakt, že fyzicky zmizeli, když se transformovali do vědomí?

Odpověď: Tuto otázku, přestože se může zdát jednoduchou, je velice obtížné zodpovědět. My učení dona Juana uvádíme do praxe. Zdá se nám, že svou otázkou se dožadujete psychologického ospravedlnění, vysvětlení, jež by bylo rovnocenné výkladům moderní vědy.

Bohužel vám nemůžeme dát jiné vysvětlení, než to, které je v nás. Starý nagual a jeho bojovníci zemřeli alternativní smrtí, která je možná pro kohokoli z nás, pokud máme nezbytnou disciplínu.

Jediné, co vám o starém nagualovi a jeho lidech můžeme říci, je, že žili život bezchybně, v tom smyslu, že byli zodpovědní za všechny své činy, dokonce i ty nejnepatrnější, protože byli neobyčejně bdělí ke všemu, co dělali. Za těchto okolností zemřít alternativní smrtí není zas tak nepředstavitelná možnost.

Otázka: Cítíte se připraveny octnout se před posledním skokem? Co očekáváte v tomto světě, který pokládáte za tak neosobní, chladný a nemilosrdný?

Odpověď: Očekáváme nikdy nekončící zápas a možnost být svědky nekonečna, ať už na dvě sekundy nebo pět miliard let.

Otázka: Někteří čtenáři knih Carlose Castanedy mu vytýkali, že postrádá určitou vyšší duchovnost, neboť nikdy neužil slova jako „lás-

ka“. Je svět bojovníků skutečně tak chladný? Neprožíváte lidské emoce? Nebo snad těmto emocím přikládáte jiný význam?

Odpověď: Je to tak, přikládáme jim odlišný význam a slova jako „láska“ či „duchovnost“ neužíváme, protože nás starý nagual přesvědčil o tom, že jsou to prázdné pojmy. Nikoli láska či spiritualita samy o sobě, nýbrž užívání těchto slov. Jeho argumenty se odvíjely takto: pokud se opravdu považujeme za nesmrtelné bytosti, které si mohou dovolit ten luxus, aby žily uprostřed obrovských protikladů a nekonečného sobectví; pokud jediné, na čem nám záleží, je bezprostřední uspokojení, jak potom můžeme učinit lásku či duchovnost něčím hodnověrným? Tyto pojmy byly pro starého naguala neživé, slova, jež nikdo nemá o co opřít. Podle něj kdykoli jsme postaveni před podobné rozpory, vyřešíme je argumentem, že jsme jen slabí lidé.

Starý nagual nám říkal, že ve většině případů jsme se my lidé nikdy milovat neučili. Učili jsme se pouze pocíťovat uspokojující emoce vztahující se výlučně k osobnímu Já. Nekonečno je ohromné a nelítočné a není v něm prostor pro falešné pojmy, bez ohledu na to, jak příjemné se nám mohou zdát.

Otázka: Zdá se tedy, že klíč k rozšíření našich schopností vnímání spočívá v tom, jaké množství energie máme k dispozici, a že energetický potenciál současného člověka je velice chatrný. Co je výchozím předpokladem pro střádání energie? Je něčeho takového schopen člověk, který má povinnost starat se o rodinu, chodí každý den do práce a je zapojen do společenského dění? A co potom celibát, nejkontroverznější téma vašich knih, jako cesta k úspoře energie?

Odpověď: Celibát je vhodný pro většinu z nás, jak řekl starý nagual. Ne z důvodů morálky, ale protože nemáme dostatek energie. Díky němu jsme dokázaly vidět, že většina z nás byla počata v ovzduší manželské nudy. Starý nagual jako pragmatický čaroděj tvrdil, že početí je věc mimořádné důležitosti. Podle něj pokud matka nedosáhla v okamžiku početí orgasmu, má to za následek něco, co nazývá-

val „znuděným počítím“. Za těchto podmínek energie neproudí. Celibát doporučoval starý nagual těm z nás, které byly počaty právě za takovýchto okolností.

Doporučil nám ještě další prostředek k nastrádání energie – zrušení modelových vzorců chování, které vedou ke zmatku, jako je například nepřetržitá zaujatost romantickými vztahy; předvádění a obrana ega v každodenním životě; nestřídmé rutinní činnosti a zejména obrovský důraz kladený na zájmy vlastního já.

Pokud je těchto věcí dosaženo, může mít kdokoli z nás dostatek energie na to, aby využíval čas, prostor a společenský řád moudřeji.

Otázka: Čarodějská gesta při cvičeních Tensegrity, která považujete za zvlášť důležitá, jsou vaším nejčerstvějším příspěvkem pro ty, kdo se zajímají o svět dona Juana. Co mohou tato cvičení přinést lidem, kteří je praktikují? Lze je přirovnat k nějaké jiné fyzické disciplíně, nebo mají svou vlastní charakteristiku?

Odpověď: Tensegrity přináší těm, kteří je praktikují, energii. Rozdíl mezi tímto a jakýmkoli jiným systémem tělesných cviků je v tom, že záměr Tensegrity je diktován šamany starého Mexika. Tímto záměrem je osvobození bytosti spějící ke smrti.

Otázka: Jaké pohnutky vás vedly k rozhodnutí rozšiřovat své vědění ve větším měřítku na veřejných seminářích? Domníváte se, že podobný přístup, který zahrnuje využívání komerčních prostředků a velká shromáždění, bude pro někoho, kdo se snaží dosáhnout osobní proměny, skutečně efektivní?

Odpověď: Velké výhody rozsáhlého množství praktikujících byly pro nás docela překvapením. Starý nagual s námi nikdy o těchto věcech nemluvil, protože nikdy neměl příležitost být něčeho podobného svědkem. Ta spousta lidí dává učení Tensegrity obecný smysl a pobízí jednotlivé praktikující k výkonům, které by v omezeném časovém rámci našich seminářů nebyly prakticky možné.

Otázka: Prohlásily jste, že jste posledními z don Juanovy tradice a děláte věci, jež šamani, kteří zde byli před vámi, nikdy nedělali. Puristé by vám mohli vytknout, že se nedržíte věrně původních učení. Do jaké míry jste se vzdálily vlastní šamanské tradici, do níž vás zasvěcoval don Juan? A jakým novým směrem se vaše činnost ubírá?

Odpověď: Od učení starého naguala se v žádném směru neodchylujeme. Pověřil nás úkolem uzavřít jeho tradici zlatou přezkou a to se pokoušíme udělat.

Semináře jsou pro nás jediným způsobem, jak s vámi navázat kontakt a upoutat vaši pozornost. Deset let učil Carlos Castaneda Tensegrity ty, kdo se na něj obrátili. Přednášel a dával lekce všem, kdo ho o to požádali a tím dosáhl jedině: poskytl slovník lidem, kteří si na zneužívání Carlose Castanedy založili kariéru.

Přechod čarodějů

Taisha Abelarová

Z anglického originálu *The Sorcerers' Crossing*
vydaného nakladatelstvím Penguin Books
v New Yorku roku 1992, přeložila Zuzana Hulvová.

Grafická úprava H'avrda of Nagual.

Vydalo nakladatelství Rybka Publishers,
V Jirchářích 6, 110 00, v Praze v zimě roku 1999.

Vydání první.

„Rozdíl mezi čaroději a čarodějkami v dona Juanově tradici je ta nejjednodušší věc na světě. Jako všechny ostatní ženy máme dělohu. Máme odlišné orgány než muži: dělohu a vaječníky, které podle čarodějů usnadňují ženám vstoupit do neobvyklých krajin vědomí. Čarodějové věří, že ve vesmíru se nachází obrovská síla; trvalá, věčná síla, která se pohybuje, aniž se ovšem mění. Tuto sílu nazývají vědomím či temným oceánem vědomí. Jak prohlašují čarodějové, všechny živé bytosti jsou k této síle připoutány v místě, jež nazývají bodem spojení. Tvrdí, že přítomnost dělohy uvnitř těla činí pro ženy snazším přemístit tento bod do nové polohy.“

*výňatek z rozhovoru s Taishou
Abelarovou a Florindou
Donner-Grauovou*

Před více než dvaceti lety Carlos Castaneda uchvátil miliony čtenářů vyličením svých zkušeností se světem odlišné reality, do níž jej zasvětil indiánský *brujo*, čaroděj don Juan. Souputnice Carlose Castanedy, Taisha Abelarová, která byla zasvěcována čarodějkami don Juanovy skupiny, popisuje vlastní náročnou přípravu na „přechod čarodějů“.

Na konci šedesátých let se při cestování Mexikem setkala v Arizonských horách s Clarou Grauovou, která se stala její průvodkyní po světě čarodějů. Pod jejím vedením Taisha započala dlouhodobý fyzický a duševní trénink, jehož cílem je zrušení naučených způsobů vnímání a sklonů, které nás vězní uvnitř hranic normálního každodenního světa a brání nám vstoupit do jiných dosažitelných světů.

Přechod čarodějů krok za krokem barvitě popisuje tuto duchovní cestu a dává nám tak živou představu o tom, s jakými výzvami a riziky se žena-čarodějka musí střetnout. Uchvacující příběh Taishy Abelarové je pro nás cenný at už jako „manuál čarodějů“, antropologická studie či objevné a provokativní zamyšlení na téma ženské spirituality.

ISBN 80-86182-35-5

9 788086 182353

R Y B K A

PUBLISHERS